ASIMOV

Nemesis

SF 24

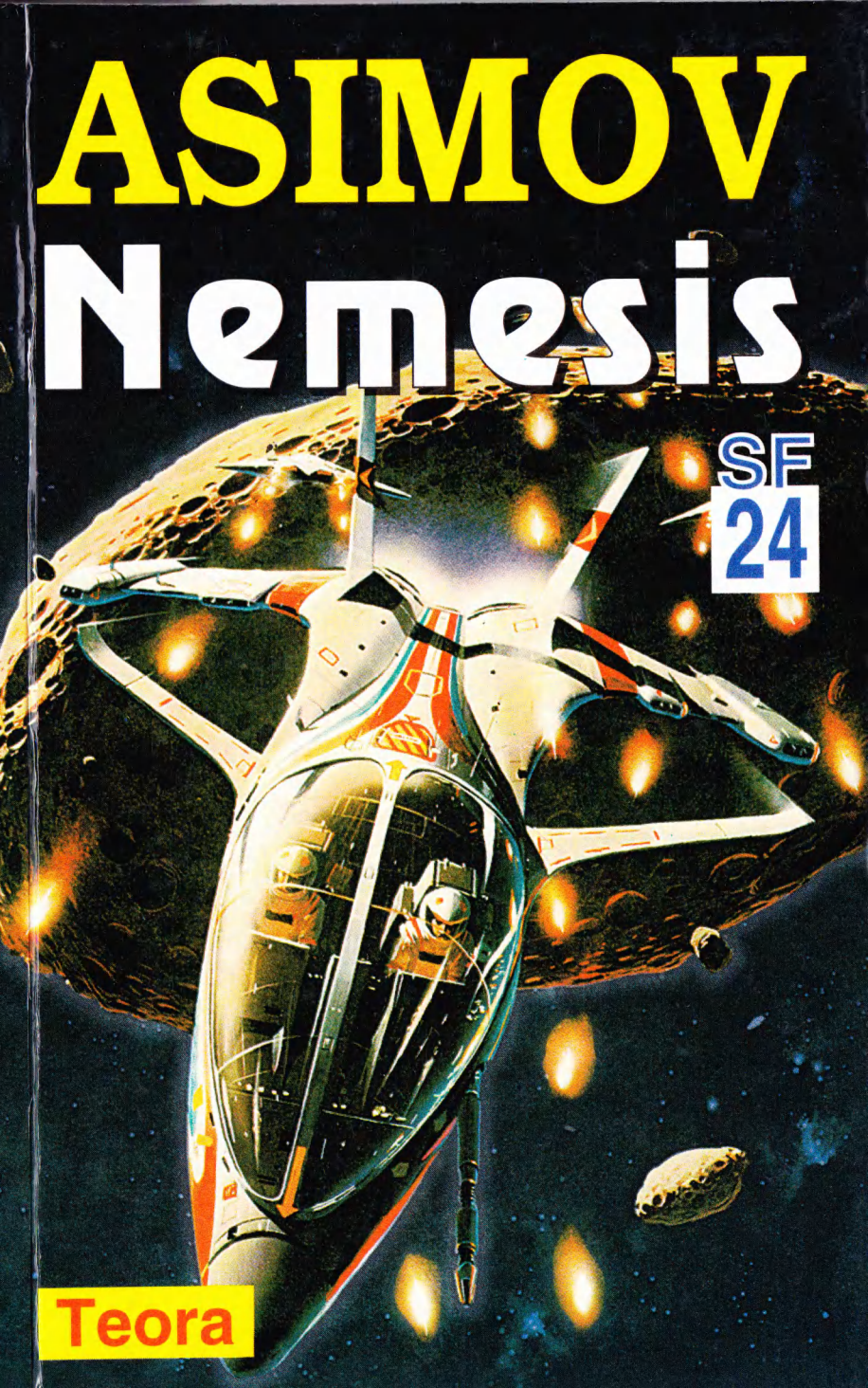

Teora

„Cât mai putem rezista astfel?“ se gândi Fisher în cea de-a doua zi.

Mai devreme sau mai târziu, aveau să moară. Tehnologia spațială modernă putea prelungi viața. Sistemul de reciclare era foarte eficient. Chiar și hrana ar fi putut să le ajungă un timp îndelungat, dacă erau dispuși să se mulțumească să consume algele presate, fără gust. Motoarele cu microfisiune aveau, de asemenea, să le furnizeze energie pentru multă vreme. Dar cu siguranță că nimeni n-ar vrea să-și prelungească viața în aceste condiții.

Având certitudinea unei morți îndepărtate dar inevitabile, singura cale rațională era folosirea demetabolizatoarelor reglabile. Pe Pământ asta era metoda preferată pentru sinucidere; de ce n-ar fi și la bordul unei nave? Puteai – dacă doreai – să reglezi doza pentru o singură zi de viață normală, pe care s-o trăiești cât de bine și vesel puteai, o ultimă zi trăită în cunoștință de cauză. La sfârșitul acestei zile ți se făcea somn în mod natural. Căscai și renunțai la trezie, trecând într-un somn liniștit, cu vise odihnitoare. Acest somn se adâncea treptat, visele păleau încet și nu te mai trezeai. Nu fusese născocită vreodată moarte mai blândă.

ISAAC ASIMOV

NEMESIS

Traducere de Ioana-Magdalena Manea

Teora

Titlu original: **Nemesis**

Copyright © 2000, 1997 Teora

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii Teora. Reproducerea integrală sau parțială a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil scris al Editurii Teora.

Published by arrangement with Doubleday, a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.

Teora
Calea Moșilor nr. 211, sector 2, București
fax: 01 210.38.28
e-mail: teora@teora.kappa.ro

Teora – Cartea prin poștă
CP 79-30, cod 72450 București, România
tel: 01 252.14.31
e-mail: cpp@teora.kappa.ro

Coperta: Valentin Tănase
Tehnoredactare: Techno Media
Director Editorial: Diana Rotaru

Președinte: Teodor Răducanu
NOT 4299 SF NEMESIS, ASIMOV
ISBN 973-601-614-5
Printed in Romania

Lui Mark Hurst, valorosul meu editor,
care, cred, lucrează la manuscrisele mele mai mult decât mine.

NOTA AUTORULUI

Această carte nu face parte din Ciclul Fundației, din Ciclul Roboților sau din Ciclul Imperiului. Ea este o lucrare independentă. M-am gândit să vă avertizez de la bun început, pentru a evita orice neînțelegeri. Bineînțeles, într-o bună zi s-ar putea să scriu un alt roman care să facă legătura între acesta și celelalte, dar tot așa de bine s-ar putea să n-o fac. La urma urmei, cât timp credeți că-mi pot flagela mintea pentru a o determina să dea la iveală seriale complexe, dar funcționale, despre istoria viitorului? Încă un aspect: cu multă vreme în urmă, m-am hotărât să urmez cu strășnicie, în toate scrierile mele, o regulă de căpătâi: claritatea. Am renunțat de mult la orice tentativă de a scrie într-un stil poetic, simbolic sau experimental, sau în orice alt stil care ar putea (dacă aș fi destul de bun) să-mi asigure un premiu Pulitzer. Mă străduiesc, de atunci, să scriu pur și simplu clar și în acest fel să stabilesc o relație caldă între mine și cititorii mei, iar criticii... ei bine, ei pot face ce poftesc.

Cu toate acestea însă, mă tem că, de cele mai multe ori, poveștile mele se scriu singure, iar în cazul celei de față descopăr cu groază că am scris-o urmărind două fire narative diferite. Un set de evenimente se petrece în prezentul poveștii, celălalt în trecutul acesteia, apropiindu-se constant de prezentul primului set. Sunt sigur că nu veți întâmpina dificultăți în urmărirea acestei structuri, dar, de vreme ce suntem cu toții prieteni, m-am gândit că n-ar strica să vă previn.

PROLOG

Stătea acolo, singur, închis.

Afară erau stele, și mai ales o anumită stea, cu micul său sistem de lumi. O vedea cu ochii minții mai clar decât ar fi putut-o vedea în realitate dacă s-ar fi obosit să dezopacizeze hubloul.

O stea mică, purpurie, de culoarea sângelui și a distrugerii, și cu un nume pe măsură.

Nemesis!

Nemesis, Zeița Răzbunării Divine.

Începu din nou să se gândească la povestea pe care o auzise odinioară, când era tânăr, o legendă, un mit, povestea unui Potop care cuprinsese lumea întreagă și înlăturase omenirea păcătoasă și degenerată, lăsând în urmă-i doar o singură familie, de la care lumea avea să înceapă din nou.

De data asta însă, nu mai era nevoie de un potop. Nemesis era de-ajuns.

Omenirea degenerase din nou, iar sentința planetei Nemesis venea în urma unei judecăți corecte. N-avea să fie un Potop. Nici pe departe ceva atât de simplu ca un Potop.

Chiar cei care ar putea scăpa... încotro s-o apuce?

Oare de ce nu simțea tristețea? Omenirea nu mai putea continua să existe așa cum era. Se stingea încet-încet prin propriile-i greșeli. Și dacă în locul unei morți lente și chinuitoare avea să aibă parte de una mai rapidă – era ăsta, oare, un motiv de tristețe?

Iată, aici, învârtindu-se în jurul planetei, un satelit. Și învârtindu-se în jurul satelitului, Rotor.

În urma străvechiului Potop, câțiva scăpaseră într-o Arcă. N-avea decât o idee foarte neclară despre ce putea fi acea Arcă, dar Rotor, asta știa, era echivalentul ei. El purta o mostră de omenire, care avea să fie salvată și din care se va clădi o lume nouă și mult mai bună.

Cât despre lumea veche, nu-i rămânea decât Nemesis!

Încercă să se gândească din nou. O pitică roșie, pe orbita sa inexorabilă. Ea și lumile ei erau în siguranță. Nu și Pământul.

Ehei, Pământule, Nemesis a pornit pe drumul său!

Și aduce cu ea Răzbunarea Divină!

1. MARLENE

1

Marlene văzuse ultima oară Sistemul Solar când trecuse doar cu puțin de vârsta de un an. Bineînțeles, nu și-l amintea.

Citise mult despre el, dar nici una dintre multele lecturi n-o făcuse să simtă că acest sistem ar fi fost vreodată o parte din ea, sau ea o parte din el.

De cincisprezece ani, de când se născuse, nu-și amintea decât de Rotor, la care întotdeauna se gândise ca la o lume mare. La urma urmei, avea opt kilometri în diametru. De când împlinise zece ani, își luase obiceiul ca, din când în când, o dată pe lună, când reușea, să-l străbată de la un capăt la altul ca pe un exercițiu fizic, uneori alegând drumurile cu gravitație mică, așa încât să poată luneca și pluti puțin. Asta era întotdeauna o distracție. Dar indiferent dacă ea mergea, luneca sau plutea, Rotor își vedea de drumul său, cu clădirile, parcurile, fermele și, mai ales, oamenii săi.

Îi trebuia o zi întreagă să-l străbată, dar mama ei nu se supăra. Rotor era un loc sigur, spunea ea. Nu ca Pământul, completa apoi, dar niciodată nu explica *de ce* nu era un loc sigur. „N-are importanță", atât spunea.

Oamenii erau cei care-i plăceau cel mai puțin Marlenei. La următorul recensământ, se spunea că vor fi șaizeci de mii de oameni pe Rotor. Mult prea mulți. Și fiecare dintre ei purta o mască. Marlene aproape că ura acele chipuri nesincere fiindcă știa că dincolo de ele se ascundea cu totul altceva. Și nici măcar nu putea vorbi despre asta. Încercase mai demult, când era mică, dar mama ei se supărase și-i atrăsese atenția să nu mai vorbească niciodată despre așa ceva.

Pe măsură ce creștea, însă, putea vedea nesinceritatea măștilor din ce în ce mai limpede, deși o deranja din ce în ce mai puțin. Se obișnuise s-o ia ca atare și petrecea cât de mult timp putea cu ea însăși și cu gândurile ei.

În ultima vreme, gândurile ei gravitau adesea în jurul planetei Erythro, pe a cărei orbită se aflaseră aproape toată viața ei. Nu știa de

unde și de ce-i vin acele gânduri, dar se descoperea adeseori lunecând către puntea-observator la ore ciudate și, o dată ajunsă acolo, își petrecea orele privind absorbită planeta unde și-ar fi dorit să se afle, da, chiar acolo, pe Erythro.

Mama o tot întreba agasată de ce și-ar fi dorit să fie pe o planetă pustie și părăsită, dar fata n-avea niciodată un răspuns de dat. Nu știa. „Așa vreau eu", răspundea.

Și-acum, singură pe puntea-observator, privea planeta cu pricina. Rotorienii nu prea veneau pe-aici. Marlene presupunea că o văzuseră destul și, din cine știe ce motiv, își pierduseră orice interes pentru Erythro.

Iat-o însă acolo, o parte luminată, o parte scufundată în întuneric. Printre amintirile fetei, exista una foarte încețoșată, în care cineva o ținea în brațe, înălțând-o să vadă planeta lunecând ușor în câmpul vizual, apoi își amintea că o tot vedea din când în când, de fiecare dată mai mare, pe măsură ce Rotor se apropia lent, acum mulți ani.

Era oare o amintire adevărată? La urma urmei, pe vremea aceea se apropia de 4 ani, așa că s-ar fi putut să fie.

Dar acum, acelei amintiri, adevărate sau nu, i se suprapuneau alte gânduri, pe măsură ce realiza cât de mare este de fapt o *planetă*. Erythro avea peste 12 000 de kilometri în diametru, nu doar opt. Îi era greu să-și închipuie aceste dimensiuni. Pe ecran nu părea atât de mare și nu putea să-și imagineze cum ar fi să stea pe această planetă și să-și lase privirea să rătăcească peste sute sau chiar mii de kilometri. Dar știa că asta-și dorea. Foarte tare.

Pe Aurinel nu-l interesa Erythro, ceea ce constituia o dezamăgire pentru Marlene. El spunea că are alte lucruri mai interesante la care să se gândească, de exemplu, pregătirea pentru facultate. Băiatul avea 17 ani și jumătate. Marlene abia împlinise 15. Nu era mare diferența, se gândea ea revoltată, pentru că oricum fetele se maturizează mai repede.

Sau cel puțin așa ar trebui. Se privi și constată cu mirare dezamăgită, ca de obicei, că, nu se știe de ce, ea încă mai arăta ca un băiețoi, scundă și îndesată.

Privi din nou spre Erythro, planeta mare și frumoasă, de un roșu cald în zona luminată. Era destul de mare pentru a fi o planetă, deși ea știa că, de fapt, era doar un satelit, învârtindu-se în jurul lui Megas. Megas, care o depășea cu mult în dimensiuni, era într-adevăr o planetă, deși toată lumea o numea astfel pe Erythro. Și amândouă, Megas și Erythro, *și* Rotor pe deasupra, se învârteau în jurul stelei Nemesis.

— Marlene!

Marlene auzi vocea din spatele ei și știu că era Aurinel. În ultima vreme devenise din ce în ce mai tăcută în prezența lui, iar motivul o stânjenea grozav. Îi plăcea mult felul cum îi pronunța numele. Îl rostea corect. Trei silabe, și *r*-ul ușor vibrat. Era suficient să-l audă și o căldură plăcută o învăluia.

Se întoarse către el și mormăi „Bună, Aurinel", încercând să nu se îmbujoreze.

El îi zâmbi.

— Iar te uiți la Erythro, nu?

Ea nu-i răspunse. Bineînțeles că asta făcea. Toată lumea cunoștea atracția ei pentru Erythro.

— Da' tu cum de-ai venit pe-aici? („Spune-mi că pe mine mă căutai", gândi ea).

Aurinel spuse:

— M-a trimis mama ta.

— („Mă rog.") De ce?

— Zicea că nu ești în apele tale și că întotdeauna când te apucă autocompătimirea vii aici, iar eu a trebuit să vin să te iau pentru că zicea că ai să devii și mai morocănoasă dacă rămâi aici. Deci, de ce nu ești în apele tale?

— Ba sunt. Și dacă n-aș fi, aș avea eu motivele mele.

— Ce motive? Haide, doar numai ești un copil. Trebuie să fii în stare să te exprimi.

Marlene ridică din sprâncene.

— Sunt perfect capabilă să mă exprim. Motivele mele sunt că mi-ar plăcea să călătoresc.

Aurinel râse.

— Păi ai călătorit, Marlene. Ai călătorit peste doi ani-lumină. În toată istoria Sistemului Solar nu există cineva care să fi călătorit mai mult de o fracțiune infimă dintr-un an-lumină. În afară de noi. Așa că n-ai motiv să te plângi. Tu ești Marlene Insigna Fisher, călătoare galactică.

Marlene își reprimă chicoteala. Insigna era numele de fată al mamei ei și de câte ori Aurinel îi pronunța cele trei nume, obișnuia să le însoțească cu un salut și o strâmbătură comică. Nu mai făcuse asta de mult, însă. Ea credea că n-o mai făcuse pentru că se apropia de vârsta adultă și că era firesc să-și exerseze o atitudine demnă.

— Nu-mi amintesc deloc acea călătorie, zise ea. Știi bine că n-am cum, iar dacă nu mi-o amintesc, înseamnă că nu contează. Acum suntem aici, la peste doi ani-lumină de Sistemul Solar, și nu ne vom mai întoarce vreodată.

— De unde știi?

— Haida-de, Aurinel. Ai auzit tu vreodată pe cineva de pe-aici pomenind de întoarcere?

— Mă rog, și chiar dacă nu ne mai întoarcem, cui îi pasă? Pământul e o lume suprapopulată și, de altfel, întregul Sistem Solar începe să fie suprapopulat și epuizat. Mai bine că suntem aici, stăpâni pe tot ce vedem cu ochii.

— Nu, nu suntem. O putem vedea pe Erythro, dar uite că nu coborâm pe ea s-o luăm în stăpânire.

— Ba da. Avem un Dom perfect funcțional pe Erythro, știi doar.

— Nu pentru noi. Doar pentru oameni de știință. Eu vorbesc de *noi*. Nu suntem lăsați să mergem acolo.

— Cu timpul vom fi, zise Aurinel încercând s-o înveselească.

— Da, sigur, când oi fi babă. Sau oale și ulcele.

— Nu e dracu' chiar atât de negru. Oricum, hai de-aici, hai înapoi în lumea adevărată și n-o mai supăra pe mama ta. Eu nu mai pot rămâne aici. Am treabă. Dolorette...

Marlene simți că încep să-i vuiască urechile și nu mai auzi clar ce spunea Aurinel. Îi fusese de-ajuns să audă de Dolorette. Marlene o *ura* pe Dolorette, care era înăltuță și... și *superficială*. Dar la ce bun? Aurinel se tot învârtea pe lângă ea și Marlene știa exact, numai uitându-se la el, cât de atras era de Dolorette. Și acum, pentru că fusese trimis s-o găsească pe ea aici, era convins că-și pierde vremea. Știa ea bine că așa gândea băiatul și mai știa și cât de nerăbdător era să se întoarcă la acea... acea Dolorette. (Oare cum de știa întotdeauna lucrurile astea? Uneori era îngrozitor.)

Deodată, Marlene vru să-l rănească, să-i spună vreo două vorbe ca să-l usture. Dar vorbe adevărate. Nu l-ar minți.

— N-o să ne mai întoarcem niciodată în Sistemul Solar, zise ea. Și eu *știu* de ce.

— Da? De ce? Și când Marlene ezită și nu-i răspunse, el adăugă: Mister?

Marlene căzuse în capcană. N-avea voie să vorbească despre toate astea. Mormăi:

— Nu vreau să-ți spun. N-ar trebui să știi.

Dar tare *ar fi vrut* să-i spună. În clipa aceea și-ar fi dorit să afle *toată lumea* și să le pară rău.

— Dar o să-mi spui. Doar suntem prieteni, nu?

— Chiar suntem? întrebă Marlene. Apoi continuă: Bine, o să-ți spun. Nu ne mai întoarcem pentru că Pământul va fi distrus.

Aurinel nu reacționă așa cum se așteptase ea. Pur și simplu izbucni într-un hohot sonor de râs. Îi trebui o vreme ca să se potolească, iar ea îi aruncă o privire indignată.

— Marlene, zise el, de unde-ai auzit așa o poveste? Te-ai uitat prea mult la filme de groază.

— *Ba nu!*

— Bine, dar ce te-ar putea face să spui așa ceva?

— O spun pentru că știu. Îmi dau seama. Din tot ceea ce spun și totuși nu spun oamenii și din ceea ce fac când nu-și dau seama ce fac. Și pentru că îmi spune și calculatorul când știu cum să-l întreb.

— Și ce-ți spune?

— Doar n-o să-ți spun *tocmai ție*.

— Da' nu crezi că e posibil... așa, *puțin*, și ridică două degete foarte apropiate, ca de fapt să fie doar imaginația ta prea bogată?

— Nu, nu e posibil. Pământul nu va fi distrus imediat, poate nici în câteva mii de ani, dar va fi în cele din urmă distrus. – Și înclină solemn din cap, cu o expresie intensă pe chip. – Și nu există nimic care să-l poată salva.

Marlene se răsuci pe călcâie și se îndepărtă, supărată că Aurinel se putuse îndoi de adevărul spuselor ei. Nu, nu era vorba de îndoială. Era mai mult decât atât. Aurinel își închipuia probabil că ea nu mai era în toate mințile. Poftim. Vorbise prea mult și nu câștigase nimic. *Totul* era pe dos.

Aurinel rămase privind lung în urma ei. Râsul pierise de pe chipul lui de adolescent chipeș și o nedumerire încurcată îi umbrea acum ușor fruntea.

2

Eugenia Insigna trecuse de prima tinerețe în timpul călătoriei către Nemesis și în lungul timp care se scursese de când sosiseră aici. De-a lungul acestor ani, din timp în timp, își repetase: „Asta e o decizie pentru tot restul vieții mele și a copiilor mei, până în viitorul îndepărtat și neștiut."

Și gândul acesta o deprimase întotdeauna.

De ce? Știuse doar că aceasta avea să fie consecința inevitabilă a tot ceea ce făcuseră din momentul în care Rotor părăsise Sistemul Solar.

Toți cei de pe Rotor – toți voluntari – știuseră. Cei pe care nu-i lăsase inima să-ndure despărțirea veșnică părăsiseră satelitul Rotor înainte de plecare și printre ei fusese și...

Eugenia nu-și sfârși gândul. Era un gând care-i dădea târcoale adeseori și pe care se străduia să nu-l termine niciodată.

Acum iată-i aici, pe Rotor, dar se putea, oare, numi Rotor „acasă"? Era „acasă" (pentru Marlene, fiindcă ea nu avusese niciodată alt cămin). Dar pentru ea, pentru Eugenia? „Acasă" însemna Pământul, Luna, Soarele, Marte și toate lumile care însoțiseră omenirea pe parcursul istoriei și preistoriei sale. Ele toate însoțiseră viața însăși, de când apăruse ea. Nici chiar acum nu se putea elibera de gândul că „acasă" nu era aici, pe Rotor.

Ea își petrecuse primii 28 de ani ai vieții în Sistemul Solar și-și făcuse studiile chiar pe Pământ, între 21 și 23 de ani.

Era ciudat cum gândurile despre Pământ o acaparau din când în când și o părăseau foarte greu... Nu-i plăcuse Pământul. Nu-i iubise aglomerația, proasta organizare, combinația de anarhie în problemele importante și implicarea guvernamentală în cele minore. Nu-i iubise valurile de vreme rea, cicatricele care-i brăzdau fața, risipa de apă a oceanelor. Se întorsese pe Rotor copleșită de un sentiment de recunoștință și cu un soț pe care încercase să-l facă să îndrăgească această mică lume orbitală atât de dragă ei. Încercase să-l ajute să-i placă ordinea confortabilă a satelitului tot atât de mult ca și ei, care, probabil, se născuse pentru asta.

Dar el nu reușise să conștientizeze decât dimensiunile reduse ale acestei lumi.

— În șase luni nu-ți mai ajunge nici pe-o măsea, spunea el.

De altfel nici ea însăși nu reușise să-i trezească interesul pentru mai mult de atât. Mă rog...

Lucrurile aveau să intre în normal, cu timpul. Nu pentru ea. Eugenia Insigna era pentru totdeauna pierdută între două lumi. Dar pentru copii, poate. Eugenia se născuse pentru Rotor și putea supraviețui și fără Pământ. Marlene se născuse pe Rotor și putea trăi și fără Sistemul Solar, doar cu vaga senzație că rădăcinile i se trăgeau de acolo. Copiii Marlenei, la rândul lor, n-aveau să mai știe nici măcar asta și nici nu le va păsa. Pentru ei, Pământul și Sistemul Solar aveau să fie mituri, iar Erythro va fi devenit o lume într-o rapidă înflorire.

Sau cel puțin așa spera ea. Marlene făcuse deja această stranie fixație pentru Erythro, deși lucrurile luaseră amploare abia în ultimele luni și era posibil să-i treacă tot așa repede cum o apucase.

Una peste alta, ar fi fost culmea nerecunoștinței să se plângă. Nimeni nu și-ar fi imaginat o lume locuibilă pe orbita stelei Nemesis. Fusese nevoie de o conjunctură ieșită din comun pentru a se ajunge la

condițiile ce permiteau viața aici. Dacă estimai probabilitatea ca o astfel de lume să poată exista și adăugai în ecuație distanța relativ mică dintre Nemesis și Sistemul Solar, te vedeai nevoit, în cele din urmă, să negi că această lume s-ar fi putut naște.

Eugenia se întoarse la rapoartele zilei, pe care calculatorul aștepta să i le ofere, cu infinita răbdare ce caracterizează această specie.

Dar înainte de a fi apucat să le ceară, primi un semnal de la secretară și o voce catifelată izvorî din emițătorul minuscul prins pe umărul stâng al hainei ei: „Aurinel Pampas dorește să vă vadă. Nu are o programare anterioară".

Insigna se strâmbă ușor, apoi își aminti că ea îl trimisese după Marlene.

— Să intre, spuse ea.

Aruncă o privire grăbită în oglindă. Arăta rezonabil. Din punctul ei de vedere, arăta mai tânără decât pentru cei 42 de ani ai ei. Spera să arate astfel și pentru ochii celorlalți.

Părea absurd să-și facă griji în legătură cu felul cum arăta numai pentru că urma să primească un băiat de șaptesprezece ani, dar Eugenia Insignă o văzuse pe biata Marlene uitându-se la el într-un anumit fel și știa prea bine ce însemna acea privire. Insigna nu prea credea că Aurinel, care era atât de evident încântat de propriul său aspect fizic, s-ar putea vreodată uita la o fată ca Marlene, care încă nu reușise să se descotorosească de aerul ei de copil dolofan și nu putea fi decât cel mult amuzantă într-un fel copilăresc. Dar, cu toate acestea, dacă Marlene avea să trăiască în această privință primul ei eșec, măcar să nu creadă că eșecul s-ar fi putut datora faptului că mama ei fusese altfel decât fermecătoare cu băiatul.

„Oricum va da vina pe mine", gândi Insigna cu un oftat, în vreme ce băiatul intră cu un surâs din care timiditatea adolescentină nu pierise încă.

— Ei bine, Aurinel, zise ea. Ai găsit-o pe Marlene?

— Da, să trăiți. Chiar unde ați spus c-o să fie, și i-am zis că nu doriți să mai zăbovească pe-acolo.

— Și cum îi e?

— Ca să fiu sincer, doctor Insigna, nu-mi dau seama dacă e vorba de o depresie sau de altceva, dar fata are idei cel puțin ciudate. Nu cred, însă, că ar vrea să vă spun mai multe despre asta. Nici mie nu-mi place s-o spionez, dar în ultima vreme are cam des idei ciudate și mă îngrijorează.

— Te rog, spune-mi ce zicea.

Aurinel clătină din cap:

— Bine, dar să nu-i spuneți că de la mine știți. E vorba de ceva *de-a dreptul* nebunesc. Spunea că Pământul va fi distrus.

Băiatul așteptă ca Insigna să izbucnească-n râs. Însă, în loc de așa ceva, femeia explodă:

— *Cum?!* De ce-ar fi spus așa ceva?

— Nu știu, doctor Insigna. E fată deșteaptă, știți doar, dar câteodată are niște idei tare fistichii. Sau poate voia doar să mă aiurească pe mine.

Insigna îl întrerupse:

— Da, poate că da. Are un simț al umorului destul de ciudat. Deci, ascultă, nu vreau să mai pomenești nimănui de ceea ce mi-ai spus acum. N-aș vrea să înceapă să circule tot soiul de istorii absurde. Înțelegi?

— Bineînțeles.

— Vorbesc serios. Nici o vorbă, nimănui.

Aurinel dădu din cap cu convingere.

— Dar îți mulțumesc că mi-ai povestit, Aurinel. Era important pentru mine. Voi discuta cu Marlene și voi încerca să aflu ce nu-i în regulă cu ea... Și n-am să-i spun că știu ceva de la tine.

— Mulțumesc, zise Aurinel. Dar pot să vă întreb și eu ceva?

— Spune.

— Pământul *chiar* va fi distrus?

Insigna se holbă la el și apoi râse forțat:

— Bineînțeles că nu! Poți pleca acum.

Insigna privi în urma lui și-și dori din tot sufletul să fi putut nega mai convingător.

3

Janus Pitt era o apariție impresionantă, cu aerul său maiestuos care îl ajutase să se ridice în ierarhia puterii până la rangul de Guvernator al satelitului Rotor. În zilele de odinioară ale nașterii Coloniilor, preferința pentru locuitorii de înălțime medie câștigase teren, pentru că toți se gândeau la necesități de trai, spațiu și resurse reduse pe cap de locuitor. În cele din urmă, această măsură de precauție fusese considerată inutilă și abandonată. Cu toate acestea, prejudecata înălțimii rămăsese cumva încrustată în genele locuitorilor din primele Colonii și așa se făcea că rotorianul tipic era și azi cu un centimetru sau doi mai scund decât locuitorii Coloniilor mai târzii.

Pitt, însă, era înalt, cu părul puțin încărunțit, cu un chip prelung, cu ochii de un albastru profund și cu un trup care încă mai făcea dovada condiției fizice, în ciuda celor cincizeci și șase de ani ai săi.

Pitt ridică privirea și îi zâmbi Eugeniei Insigna când aceasta intră, deși simțea valul difuz de încordare care o însoțea. Eugenia Insigna avea ceva care te făcea întotdeauna să te crispezi ușor și, uneori, asta putea fi chiar obositor. Avea ea motivele ei de a acționa și motivele astea păreau s-o chinuie în permanență.

— Îți mulțumesc că ai acceptat să mă primești, Janus, spuse ea, deși nu te-am anunțat din vreme.

Pitt lăsă calculatorul să aștepte și se rezemă confortabil în scaun, afișând deliberat un aer relaxat.

— Hai, lasă, zise el, nu e loc de formalități între noi. Ne știm de prea multă vreme.

— Și-am trecut prin multe împreună, adăugă Insigna.

— Într-adevăr, fu Pitt de acord. Ce mai face fiica ta?

— Păi chiar despre ea vreau să-ți vorbesc. Suntem izolați?

Pitt arcui sprâncenele:

— De ce să fim izolați? Ce avem de ascuns și cui?

Însăși această întrebare îl determină pe Pitt să realizeze, încă o dată, nefireasca poziție a satelitului Rotor. Pentru că, din toate punctele practice de vedere, acesta era singur în Univers. Sistemul Solar era la mai bine de doi ani-lumină depărtare și era foarte posibil ca pe o rază de sute de ani-lumină în jur să nu existe nici o altă lume purtătoare de inteligență. Ba chiar, după câte știau ei, pe o rază de milioane de ani-lumină în orice direcție.

Rotorienii puteau, așadar, să aibă crize de singurătate sau nesiguranță, dar măcar n-aveau a se teme de nici un fel de imixtiuni din afară. Mă rog, aproape de nici un fel, gândi Pitt.

Insigna zise:

— Știi bine ce avem de ascuns. Doar tu ai insistat întotdeauna asupra confidențialității.

Pitt activă ecranul de izolare și replică:

— Iar o luăm de la capăt? Te rog, Eugenia, doar totul e stabilit. Era stabilit încă de acum paisprezece ani, când am plecat. Știu că, din vreme-n vreme, îți aduci aminte și te frământă, dar...

— Mă „frământă"? Și de ce nu? E steaua *mea,* și brațul ei săgetă aerul în direcția stelei Nemesis. E răspunderea *mea.*

Pitt își încleștă maxilarele. „Iar trebuie să trec prin toată această discuție?" – se întrebă în sinea sa. Cu glas tare, zise:

— Acum suntem izolați. Spune, ce te frământă?

— Marlene. Fata mea. Nu pricep cum, dar știe.

— Ce știe?

— Despre Nemesis și Sistemul Solar.

— Cum ar putea ști? Doar nu i-ai spus tu?

Insigna își desfăcu brațele în lături, într-un gest neputincios:

— Bineînțeles că nu i-am spus eu, dar nici nu era nevoie. Nu pot să-mi explic cum, dar Marlene pare să vadă și să audă totul. Și din toate lucrurile mărunte pe care le vede și le aude, puse cap la cap, înțelege. Întotdeauna a avut această capacitate, doar că-n ultimii ani lucrurile s-au înrăutățit.

— Bine, deci ghicește și uneori are norocul de a ghici corect. Spune-i că se înșală și ai grijă să nu mai spună nimănui.

— Dar i-a spus deja unui tânăr, care a venit și mi-a spus mie. Așa am aflat. Aurinel Pampas. E un prieten de familie.

— A, da. Îl știu parcă. Spune-i, pur și simplu, să nu creadă tot ce înșiră o fetiță cu prea multă imaginație.

— Nu e o fetiță. Are cincisprezece ani.

— Pentru el e o fetiță, te asigur. Am spus că-l știu pe tânărul cu pricina. Am impresia că se străduiește foarte din greu să devină adult și-mi aduc aminte că și pentru mine, când eram de vârsta lui, fetițele de cincisprezece ani nu erau demne de a fi luate în seamă, mai ales dacă mai erau și...

Insigna răspunse cu amărăciune:

— Înțeleg. Mai ales dacă mai erau scunde, dolofane și neexcelând în frumusețe. Are vreo importanță că este neobișnuit de inteligentă?

— Pentru tine, sau pentru mine? Bineînțeles. Pentru Aurinel, bineînțeles că nu. Dacă e nevoie, voi vorbi eu cu băiatul. Tu vorbește cu Marlene. Spune-i că ideea ei este ridicolă, că nu e adevărat și că nu are voie să împrăștie basme alarmante.

— Dar dacă *este* adevărat?

— Nu despre asta e vorba. Ascultă, Eugenia, noi doi am păstrat acest secret ani de zile și ar fi foarte bine să continuăm să-l păstrăm. Dacă se află, va câștiga teren, va fi amplificat și va exista o reacție emoțională din ce în ce mai intensă vizavi de această problemă, ceea ce înseamnă un consum inutil. Nu va reuși decât să ne distragă de la treburile noastre, de care ne-am văzut liniștiți de când am părăsit Sistemul Solar și de care ne vom vedea, probabil, timp de generații întregi.

Ea îl privi surprinsă, neîncrezătoare:

— Chiar nu te mai însuflețește nici un sentiment legat de Sistemul Solar, nu te mai leagă nimic de Pământ, lumea pe care s-a născut omenirea?

— Ba da, Eugenia, mă însuflețesc tot felul de sentimente. Dar sunt iraționale și nu le pot îngădui să mă clatine. Am părăsit Sistemul Solar pentru că am considerat că a venit timpul ca omenirea să înceapă să se răspândească în spațiu. Vor fi alții care ne vor urma, sunt sigur, poate chiar au făcut-o deja. Datorită nouă, omenirea a devenit un fenomen galactic și nu avem voie să mai gândim în termenii unui singur sistem planetar. *Aici* este locul și menirea noastră.

Se priviră unul pe altul intens, apoi Eugenia zise, cu o nuanță de deznădejde în glas:

— M-ai convins din nou. Mă convingi de atâta amar de ani.

— Da, dar va trebui s-o fac din nou la anul, și-apoi la anul iar. Nu vrei să rămâi convinsă, Eugenia, și mă obosești. O dată ar fi trebuit să fie de-ajuns.

Și se întoarse din nou la calculatorul său.

2. NEMESIS

4

Prima oară când o convinsese, fusese în urmă cu șaisprezece ani, în anul 2220, anul acela memorabil în care posibilitățile Galaxiei se deschiseseră larg în fața lor.

Pe atunci, părul lui Janus Pitt era castaniu închis, iar el încă nu era Guvernator pe Rotor, deși toată lumea îl considera principalul candidat pentru o funcție importantă, un tip cu perspective solide. Se afla, într-adevăr, la conducerea Departamentului de Explorare și Comerț, iar proiectul Sonda Îndepărtată era responsabilitatea sa și, într-o mare măsură, rezultatul acțiunilor sale.

Proiectul reprezenta cea dintâi încercare de a lansa materia în spațiu cu ajutorul unui motor hiperasistat.

Din câte se știa, Rotor era singurul loc unde se putuse dezvolta hiperasistența, iar Pitt fusese principalul avocat al păstrării confidențialității absolute asupra proiectului.

La o întrunire a Consiliului, el spusese:

— Sistemul Solar este suprapopulat. Există, la ora actuală, prea multe Colonii și prea puțin loc pentru ele. Chiar și centura de asteroizi reprezintă doar o ameliorare temporară. Foarte curând și ea va deveni suprapopulată și neconfortabilă. În plus, fiecare Colonie are echilibrul său ecologic și suntem, și în această privință, în pericol de a pierde controlul. Comerțul va fi, în scurt timp, sufocat din cauza temerilor tuturor de a nu se contamina cu paraziții sau agenții patogeni ai cine știe cărui habitat. Singura soluție, stimați colegi consilieri, este să părăsim Sistemul Solar, fără surle și trâmbițe și fără avertisment. Să plecăm, așadar, și să ne găsim un nou cămin, unde să putem clădi o lume nouă, populată cu oameni noi, ai unei noi societăți, caracterizată de un nou mod de viață, al nostru. Acest lucru nu este realizabil fără hiperasistență, al cărei secret îl deținem. Și alte Colonii vor sfârși prin a-l descoperi și a pleca. Sistemul Solar va fi, în curând, doar un fruct îmbătrânit, bun de sămânță, ale cărui diverse componente se vor risipi în spațiu. Dar avantajul nostru, dacă plecăm primii, ar fi de a găsi o lume înaintea altora

care ne vor urma. Ne vom putea stabili undeva, cu certitudine, astfel încât, când alții ne vor urma, noi să fi devenit destul de puternici pentru a-i putea trimite în altă parte. Galaxia este mare și există, în mod sigur, destule alte locuri.

Desigur, existaseră obiecții, și încă aprige. Existaseră voci care se ridicaseră de teamă, teama de a părăsi ceva cunoscut. Existaseră voci care se ridicaseră din loialitate și atașament pentru planeta pe care se născuseră. Existaseră și voci care se ridicaseră din idealism, din dorința de a răspândi cunoștințele acumulate până atunci, astfel încât și alții să poată pleca.

Pitt nici nu crezuse că va câștiga ușor. Dar câștigase, totuși, pentru că Eugenia Insigna îi furnizase argumentul decisiv. Ce noroc incredibil că venise întâi la el!

Era tânără pe atunci, n-avea decât douăzeci și șase de ani, și era căsătorită, deși nu încă gravidă. Era emoționată, îmbujorată și cu brațele încărcate de pagini scrise la calculator și scoase la imprimantă.

Pitt se încruntase, își amintea acum, sâcâit de această nepoftită. El era Secretar al Departamentului, pe când ea... ei bine, ea era un nimeni, deși, ținând seama de ceea ce avea să urmeze, erau ultimele momente când se mai putea spune asta despre ea.

Atunci, desigur, el n-avea de unde să știe așa ceva și era foarte agasat că femeia reușise să răzbată până la el. Se crispă de-a binelea când o văzu ce emoționată era. Avea de gând, în mod evident, să-l oblige să parcurgă nesfârșitele documente de care avea brațele pline și asta cu un entuziasm care pe el avea să-l epuizeze numaidecât.

Ar fi trebuit să predea o sinteză a documentelor respective vreunui asistent de-al lui, gândi el și se hotărî să-i spună asta de la obraz.

— Înțeleg, doctor Insigna, că aveți date pe care doriți să le supuneți atenției mele. Îmi va face plăcere să le iau în considerare la timpul potrivit. Ce-ar fi să le lăsați unuia dintre oamenii mei? Și-i indică femeii ușa, sperând cu ardoare că aceasta va face stânga-împrejur și se va deplasa în direcția indicată. (Uneori, la ani și ani după toate acestea, în momente de relaxare, avea să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă ea chiar ar fi ieșit atunci și numai la gândul acesta îi îngheța sângele în vine.)

Dar ea replică:

— Nu, nu, domnule Secretar. Eu trebuie să stau de vorbă cu dumneavoastră și cu nimeni altcineva. Vocea îi tremura de parcă emoțiile care o consumau erau insuportabile. Este vorba de cea mai mare descoperire făcută de când... de când... Renunță să mai cauți. *Cea mai mare.*

Pitt privi cu îndoială spre teancurile de hârtii din brațele femeii. Tremurau și ele, dar el nu simți că i s-ar transmite vreo emoție. Specialiștii ăștia credeau, întotdeauna, că vreun progres insignifiant, în domeniul lor insignifiant, avea să dea peste cap tot sistemul.

Spuse, resemnat:

— Ei bine, doctor Insigna, poți să-mi explici pe scurt despre ce este vorba?

— Suntem izolați?

— De ce să fim?

— Nu vreau să audă nimeni altcineva despre toate astea până când voi fi sigură, absolut sigură. Va trebui să verific iar și iar, până când nu va mai fi rămas loc de nici o îndoială. Deși eu personal nu am nici o îndoială. Nu prea e logic ce spun, nu?

— Nu, nu este, zise Pitt cu răceală, atingând un comutator. Acum suntem izolați. Spuneți.

— Am aici totul. Să vă arăt.

— *Nu.* Întâi spuneți-mi. În câteva cuvinte. Scurt.

Ea trase aer adânc în piept:

— Domnule Secretar, eu am descoperit cea mai apropiată stea. Femeia îl privea cu ochii măriți și respira sacadat.

— Cea mai apropiată stea este Alpha Centauri și asta se știe de patru secole, zise el.

— Este cea mai apropiată stea din câte cunoaștem, dar nu cunoaștem totul. Eu am descoperit una mai apropiată. Soarele are o îndepărtată Stea Vecină. Vă vine să credeți?

Pitt o cântări cu privirea. Era tipic. Dacă erau destul de tineri, destul de entuziaști și destul de neexperimentați, explodau prematur de fiecare dată când li se părea că au dat lovitura, puteai paria pe asta.

— Sunteți sigură? întrebă el.

— Sunt. Pe cuvânt. Permiteți-mi să vă prezint datele. Este cea mai impresionantă descoperire în domeniul astronomiei de la...

— *Dacă* există într-adevăr. Și nu-mi prezentați datele. Le voi consulta eu mai târziu. *Povestiți-mi* despre asta. Dacă există, într-adevăr, o stea mai apropiată de noi decât Alpha Centauri, de ce n-a fost descoperită până acum? De ce v-a fost lăsată dumneavoastră s-o descoperiți, doctor Insigna?

Știa că era prea sarcastic, dar ea nu părea a da atenție tonului lui. Era prea emoționată.

— Există un motiv. Steaua se află în spatele unui nor, un nor întunecat, o formațiune de praf galactic ce, pur și simplu, o desparte de

noi. Fără absorbția acestui praf, ar fi o stea de magnitudinea opt și ar fi fost, cu siguranță, observată până acum. Dar praful îi estompează luminozitatea și o face de magnitudinea nouăsprezece, pierdută printre multe alte milioane de stele cu luminozitate slabă. Nici nu avea cum să fie descoperită până acum. Nimeni nu s-a uitat spre ea. Se află în îndepărtatul cer sudic al Pământului, iar majoritatea telescoapelor dinainte de perioada Coloniilor nici măcar nu se puteau orienta în direcția respectivă.

— Dacă într-adevăr așa stau lucrurile, cum se face că ați observat-o dumneavoastră?

— Din cauza proiectului Sonda Îndepărtată. Vedeți dumneavoastră, această Stea Vecină și Soarele își modifică pozițiile corelat, desigur. Eu presupun că atât ea cât și Soarele își execută mișcarea de revoluție în jurul unui centru gravitațional comun și o fac foarte lent, cu o perioadă de milioane de ani. Cu câteva secole în urmă, pozițiile lor ar fi putut fi de așa natură încât Steaua Vecină să fi fost observabilă în plină strălucire la unul dintre capetele norului, numai că atunci am fi avut nevoie de un telescop permanent pentru a o putea observa, iar telescoapele nu au decât șase secole, ba chiar și mai puțin în acele zone ale Pământului de unde ar fi fost vizibilă Steaua Vecină. Peste câteva secole va fi din nou vizibilă cu claritate, strălucind la celălalt capăt al norului de praf. Numai că nu e nevoie să așteptăm câteva secole. Sonda Îndepărtată a rezolvat problema pentru noi.

Pitt simți că se aprinde, un miez îndepărtat de căldură începând să radieze în adâncul lui.

— Vreți să spuneți că Sonda Îndepărtată a luat imagini din acea parte a cerului care cuprinde această Stea Vecină și că Sonda a ajuns destul de departe în spațiu pentru a putea vedea pe după nor și pentru a detecta Steaua Vecină în plină strălucire?

— Exact. Am obținut imaginea unei stele de magnitudinea opt acolo unde nu trebuia, teoretic, să existe nici o astfel de stea, iar spectrul era al unei pitice roșii. Nu prea sunt șanse să detectezi piticele roșii dacă sunt prea departe, așa că asta trebuia să fie destul de aproape.

— Da, dar de ce se află mai aproape decât Alpha Centauri?

— Firește, am studiat apoi același sector de cer așa cum se vede de pe Rotor, iar steaua de magnitudinea opt nu era acolo. Totuși, destul de aproape, apărea o stea de magnitudinea nouăsprezece care, însă, nu era în imaginile luate de Sonda Îndepărtată. Am presupus că aceste două stele sunt de fapt una și aceeași, magnitudinea diferită datorându-se norului. De asemenea, am presupus că nu se aflau *exact* în același loc datorită unei dislocări paralactice.

— Da, asta am înțeles. Văzut din locuri diferite, un obiect apropiat poate părea, dacă fundalul este îndepărtat, că se află în două poziții diferite.

— Exact, numai că cele două stele sunt atât de îndepărtate, încât, chiar dacă Sonda ar fi călătorit aproape un an-lumină, fenomenul de dislocare paralactică n-ar fi cauzat o deplasare observabilă a stelelor îndepărtate, așa cum ar fi făcut-o în cazul unora mai apropiate. Iar în cazul Stelei Vecine, deplasarea a fost imensă, prin comparație, vreau să spun. Am verificat cerul, văzut din mai multe poziții diferite ale Sondei, pe parcursul călătoriei ei în spațiu. Există trei imagini luate în acest interval, când Sonda se afla în spațiu, și Steaua Vecină apare în ele din ce în ce mai strălucitoare, pe măsură ce Sonda o vede din ce în ce mai aproape de marginea norului. Făcând calculele pe baza dislocării paralactice, Steaua Vecină pare a fi la o distanță de ceva mai mult de doi ani-lumină de noi, ceea ce reprezintă doar jumătate din distanța ce ne desparte de Alpha Centauri.

Pitt o privi gânditor și, în lunga tăcere care urmă, femeia deveni neliniștită și nesigură.

— Domnule Secretar Pitt, spuse ea, doriți să vedeți datele acum?

— Nu, replică el. Mă mulțumesc cu ceea ce mi-ați spus. Dar acum trebuie să vă pun câteva întrebări. Mi se pare, dacă v-am înțeles corect, că șansa cuiva de a se concentra asupra unei stele de magnitudinea nouăsprezece și de a încerca să-i determine paralaxa și distanța la care se află este neglijabilă.

— De fapt, nulă.

— Există vreo posibilitate de a observa că o stea obscură se află foarte aproape de noi?

— Ar putea avea o mișcare proprie destul de amplă, pentru o stea. Vreau să spun că, dacă e urmărită constant, mișcarea ei i-ar modifica poziția pe cer, după o linie mai mult sau mai puțin dreaptă.

— Și în cazul nostru, asta s-ar observa?

— Probabil, numai că nu toate stelele au o mișcare proprie destul de amplă, chiar dacă sunt apropiate de noi. Stelele se mișcă în trei dimensiuni, iar noi vedem mișcarea lor proprie doar într-o proiecție bidimensională. Vă pot explica...

— Nu, continuu să vă cred pe cuvânt. Această stea, despre care vorbim, are o mișcare proprie amplă?

— Ne-ar trebui ceva timp ca să o determinăm. Am câteva imagini mai vechi ale acelui sector de cer și aș putea să-mi dau seama de existența unei mișcări proprii, dacă aceasta este apreciabilă. Dar e nevoie de multă muncă.

— Dar credeți că are o mișcare proprie care să-i oblige pe astronomi s-o remarce, dacă s-ar întâmpla s-o descopere accidental?

— Nu, nu cred.

— Atunci e posibil ca noi, cei de pe Rotor, să fim singurii care știm despre această Stea Vecină, de vreme ce suntem singurii care am lansat o sondă în spațiu, Sonda Îndepărtată.

— Sonda Îndepărtată nu este un proiect cu desăvârșire secret, domnule Secretar. Noi am primit rezultatele unor experimente similare de la celelalte Colonii și am comentat acea parte a lucrurilor cu toată lumea, chiar și cu cei de pe Pământ, care în ultima vreme nu prea se mai interesează de astronomie.

— Da, e adevărat, au lăsat-o în seama Coloniilor, ceea ce e relativ ușor de înțeles. Dar dacă și alte așezări au trimis vreo Sondă Îndepărtată și *păstrează* secretul asupra proiectului?

— Mă îndoiesc, domnule. Ar avea nevoie de hiperasistență pentru asta, iar asupra acestei tehnici noi am păstrat confidențialitatea absolută. Dacă alte Colonii ar stăpâni această tehnică, am ști și noi. Pentru că ar avea de efectuat experimente în spațiu care i-ar da de gol.

— În conformitate cu Acordul Deschis Asupra Științei, toate datele culese de Sonda Îndepărtată ar trebui făcute publice. Asta înseamnă că ați informat deja...

Insigna interveni, indignată:

— Bineînțeles că nu. Ar trebui să am mult mai multe date precise înainte de a face public ceva. Ceea ce am acum este doar un rezultat preliminar, pe care vi-l dezvălui în condiții de confidențialitate absolută.

— Dar dumneavoastră nu sunteți singurul astronom care lucrează la Sonda Îndepărtată. Presupun că ați împărtășit și altora rezultatele cercetării dumneavoastră.

Insigna se îmbujoră și își abătu privirea. Apoi începu să se apere:

— Nu, nu am împărtășit nimic, nimănui. Am observat doar datele și le-am urmărit. Am încercat să le înțeleg semnificația. *Eu.* Și am vrut să mă asigur că mi se va recunoaște acest merit. Există o singură stea care este cea mai apropiată de Soare, iar eu doresc să figurez în analele astronomiei ca descoperitoare a ei.

— Ar putea exista o alta și mai aproape, zise Pitt și își permise primul surâs de la începutul conversației.

— Ar fi fost descoperită de mult. Chiar și steaua mea ar fi fost cunoscută până acum, dacă n-ar fi fost vorba de neobișnuita prezență a acelui mic nor care o acoperă. Dar a mai exista o stea, mai apropiată, este absolut exclus.

— Atunci totul se reduce la următorul fapt, doctor Insigna. Eu și cu dumneavoastră suntem singurii oameni care știu despre Steaua Vecină. Am dreptate? Mai știe altcineva?

— Nu, domnule Secretar, nu mai știe nimeni altcineva. Aveți dreptate. Deocamdată suntem singurii.

— Nu doar deocamdată. Secretul trebuie păstrat cu strictețe până când voi fi pregătit să-l dezvălui anumitor persoane.

— Dar Acordul Deschis Asupra Științei...

— Trebuie ignorat. Întotdeauna există și excepții, de la orice regulă. Descoperirea dumneavoastră ridică probleme de securitate a Coloniilor. Și dacă este pusă în pericol securitatea Coloniilor, nu avem voie să ne grăbim a o face publică. Nici hiperasistența nu a fost făcută publică, nu?

— Dar existența Stelei Vecine nu are nici o legătură cu securitatea Coloniilor.

— Dimpotrivă, doctor Insigna, are. Poate nu vă dați seama, dar descoperirea dumneavoastră poate schimba destinul speciei umane.

5

Ea stătea acolo, împietrită, privindu-l fix.

— Ia loc. Noi doi suntem acum conspiratori și e nevoie să fim prieteni. De acum înainte, când suntem singuri, pentru mine tu vei fi Eugenia, iar eu voi fi Janus pentru tine.

Insigna ripostă:

— Nu cred că ar fi regulamentar.

— Trebuie să fie, Eugenia. Nu putem conspira într-o atmosferă rigidă și convențională.

— Dar eu nu vreau să fac parte din nici o conspirație, alături de nimeni, pur și simplu. Și nu văd motivul pentru care am păstra secretul în ceea ce privește datele despre Steaua Vecină.

— Bănuiesc că ți-e teamă ca nu cumva să nu-ți mai fie recunoscută paternitatea descoperirii.

Insigna ezită doar o fracțiune de secundă, apoi spuse:

— Poți paria pe cel din urmă cip din calculatorul tău, Janus, că mi-e teamă. Doresc să mi se recunoască meritul.

— Pentru moment, îi răspunse el, uită că Steaua Vecină există. Știi doar că de câtva timp pledez pentru ca Rotor să părăsească Sistemul

Solar. Care este părerea ta în această problemă? Ți-ar plăcea să părăsești Sistemul Solar?

Femeia ridică din umeri:

— Nu sunt sigură. Ar fi frumos să pot vedea, pentru prima dată, un obiect astronomic, dar este și puțin înspăimântător, nu?

— Adică să-ți părăsești căminul?

— Da.

— Dar nu ți-ai părăsi căminul. Acesta este căminul tău, Rotor. Brațul lui descrise o mișcare de alunecare prin aer. Te-ar însoți.

— Chiar și așa, domnule Sec... Janus, Rotor nu reprezintă în întregime căminul meu. Aici avem un întreg complex de învecinări, celelalte Colonii, Pământul, întregul Sistem Solar.

— Este un complex prea aglomerat. În cele din urmă, unii dintre noi tot vor trebui să-l părăsească, indiferent că vrem sau nu. Pe Pământ a existat, cândva, o vreme în care oamenii trebuiau să treacă lanțuri de munți și să traverseze oceane. În urmă cu două secole, oamenii de pe Pământ au trebuit să-și părăsească planeta și să întemeieze Coloniile. Așadar noi vom face, pur și simplu, pasul următor pe un drum istoric.

— Înțeleg, dar există și oameni care n-au plecat niciodată. Există oameni care se află încă pe Pământ. Există oameni care trăiesc, de generații și generații, în aceeași regiune restrânsă de pe Pământ.

— Și tu vrei să te numeri printre acei neclintiți.

— Cred că soțul meu, Crile, vrea. Are opinii destul de puternice referitoare la punctele tale de vedere, Janus.

— Ei bine, pe Rotor există libertatea cuvântului și libertatea de a gândi, așa că poate foarte bine să nu fie de acord cu mine, dacă așa dorește. Uite, aș vrea să te mai întreb ceva. Când oamenii de pe Rotor, sau de aiurea, intenționează să părăsească Sistemul Solar, unde se gândesc, în general, să plece?

— Pe Alpha Centauri, desigur. Este steaua pe care toată lumea o crede cea mai apropiată. Chiar stăpânind tehnica hiperasistenței, nu ne vom putea deplasa mai repede decât cu viteza luminii, așa că ne-ar trebui patru ani. Orice altă destinație ar necesita mai mult timp, iar patru ani reprezintă, deja, un timp destul de lung pentru o călătorie.

— Dar presupunând că am putea călători mai repede de atât și presupunând că am putea ajunge mult mai departe de Alpha Centauri, unde te-ai duce?

Insigna se gândi o vreme în tăcere, apoi spuse:

— Cred că tot pe Alpha Centauri. Ar fi tot în împrejurimi. Noaptea, cerul înstelat ar arăta cam tot așa. Asta ne-ar crea un sentiment de

confort. Ne-am simți mai aproape de casă, dacă am vrea să ne întoarcem. În plus, Alpha Centauri A, cea mai mare dintre cele trei stele care alcătuiesc sistemul Alpha Centauri, este practic geamăna Soarelui. Alpha Centauri B e mai mică, dar nu prea mică. Chiar dacă o ignorăm pe Alpha Centauri C, o pitică roșie, tot am avea două stele la prețul uneia singure, ca să zic așa, deci două seturi de planete.

— Să presupunem că o Colonie a plecat să se stabilească în Sistemul Alpha Centauri și a găsit acolo condiții mulțumitoare de trai, stabilindu-se, în cele din urmă, pentru a fonda o lume nouă, iar acasă, în Sistemul Solar, se știe că așa s-a întâmplat. Unde s-ar duce *următorii oameni* care s-ar hotărî și ei să părăsească Sistemul Solar?

— Tot în Sistemul Alpha Centauri, de bună seamă, răspunse Insigna fără ezitare.

— Deci oamenii au tendința de a se îndrepta spre locul cel mai evident, iar dacă prima Colonie reușește, altele i-ar urma în scurt timp, până când noua lume ar fi la fel de suprapopulată ca și cea veche, până când ar exista acolo prea multe popoare, cu prea multe culturi diferite și, în cele din urmă, prea multe Colonii, cu prea multe sisteme ecologice diferite.

— Atunci va fi venit vremea să caute alte stele.

— Dar succesul repurtat într-un loc va atrage noi Colonii, Eugenia. O stea sănătoasă, o planetă bună, vor atrage întotdeauna valuri de locuitori.

— Presupun că da.

— Dar dacă am pleca spre o stea care este la ceva mai mult de doi ani-lumină de noi, deci la jumătatea distanței care ne desparte de Alpha Centauri și despre care nu știe nimeni în afară de noi, cine să ne urmeze?

— Nimeni, până se va afla de Steaua Vecină.

— Dar asta ar putea dura multă vreme. Și în acea vreme se vor îndrepta toți spre Alpha Centauri sau spre vreuna dintre celelalte variante evidente. Nici n-ar băga de seamă o pitică roșie care se află chiar sub nasul lor sau, dacă ar observa-o, ar considera-o nepotrivită vieții omenești, bineînțeles, în cazul în care n-ar ști că alții au început deja să se intereseze de ea.

Insigna îl privi pe Pitt cu nedumerire.

— Unde vrei să ajungi? Să presupunem că mergem pe Steaua Vecină și nu mai află nimeni altcineva despre asta. Care ar fi avantajul?

— Avantajul ar fi că am putea cuceri această lume. Dacă există vreo planetă locuibilă.

— Nu cred că există. Nu în preajma unei pitice roșii.

— Apoi, putem utiliza orice material care există acolo în stare brută, pentru a ne construi câte Colonii dorim.

— Vrei să spui că va fi mai mult spațiu pentru noi.

— Da. Mai mult decât dacă ar veni alții puhoi după noi.

— Deci avem ceva mai mult timp, Janus. Dar, în cele din urmă, vom sfârși prin a umple spațiul disponibil în preajma Stelei Vecine, chiar dacă nu suntem decât noi acolo. Așadar ne-ar ajunge cinci sute de ani în loc de două sute. Care ar fi deosebirea, totuși?

— Deosebirea ar fi enormă, Eugenia, nici nu-ți poți închipui. Dacă toate Coloniile se îngrămădesc în urma noastră, vom avea o mie de culturi diferite, purtând cu ele toată ura și nefericitele accidente ale istoriei Pământului. Dacă, în schimb, am avea timp să ajungem acolo și să rămânem singuri, am putea construi un sistem de Colonii uniform din punct de vedere cultural și ecologic. Ar fi o situație mult mai bună, mai puțin haotică, mai puțin anarhică.

— Mai puțin interesantă. Mai puțin diversificată. Mai puțin vie.

— Câtuși de puțin. Ne vom diversifica, sunt convins. Diferitele Colonii vor avea caracteristicile lor, dar, cel puțin, ar exista o bază comună din care ar izvorî aceste caracteristici. Și din acest punct de vedere ar fi un grup de Colonii mult mai reușit. Și chiar dacă mă înșel, cu siguranță îți dai și tu seama că este vorba de un experiment care trebuie încercat. De ce să nu rezervăm o stea pentru o astfel de dezvoltare planificată și gândită și să vedem ce rezultate dă? Putem alege o stea, de exemplu o pitică roșie aproape epuizată, care în mod obișnuit n-ar interesa pe nimeni, și s-o folosim pentru a vedea dacă putem construi un un tip nou, poate mai bun, de societate. Hai să vedem ce am putea face, continuă el, dacă energiile nu ne-ar fi secătuite și fragmentate de divergențe culturale inutile și dacă biologia lumilor noastre n-ar fi permanent pervertită de direcții ecologice străine.

Insigna se simți mișcată. Chiar dacă n-ar fi mers, omenirea ar fi putut învăța multe dintr-o astfel de încercare, începând chiar cu faptul că n-ar fi mers. Și apoi, dacă totuși *n-ar fi mers*?

Dar clătină din cap:

— Atunci am putea folosi materiile prime care or fi existând pe acolo pentru a construi nenumărate Colonii.

— Vrei să spui că am câștiga mai mult spațiu.

— E un vis inutil. Steaua Vecină va fi descoperită în mod independent, indiferent cât de mult ne-am strădui să păstrăm secretul.

— Dar în ce măsură a fost descoperirea ta accidentală, Eugenia? Fii sinceră! S-a întâmplat, pur și simplu, să remarci această stea. S-a întâmplat, pur și simplu, s-o compari cu ce se putea vedea pe alte hărți. Dar nu exista o posibilitate foarte mare să-ți scape din vedere? Și, în aceleași împrejurări, nu crezi că alții ar putea să n-o remarce?

Insigna nu răspunse, dar expresia de pe chipul ei era satisfăcătoare pentru Pitt. Vocea lui deveni mai blândă, aproape hipnotică:

— Și dacă există o întârziere de o sută de ani. Dacă avem șansa să profităm doar o sută de ani de singurătate, să construim acestă nouă societate, vom fi o așezare destul de mare și puternică pentru a ne putea apăra și a-i determina pe alții să ne ocolească și să-și continue drumul spre alte stele. Nici n-am avea nevoie să ne ascundem mai mult de atât.

Din nou Insigna nu răspunse. Pitt întrebă:

— Te-am convins?

Femeia păru să se scuture:

— Nu întru totul.

— Atunci reflectează asupra celor ce ți-am spus, nu sufla o vorbă nimănui despre Steaua Vecină și dă-mi mie să păstrez toate datele legate de ea. Nu voi distruge nimic. Promit. Vom avea nevoie de ele dacă, într-adevăr, vom porni spre Steaua Vecină. Ești dispusă să faci măcar atât, Eugenia?

— Da – răspunse în cele din urmă, abia auzit. Apoi ripostă brusc: Totuși, mai am o pretenție. Trebuie să mi se permită să botez această stea. Dacă îi dau eu un nume, va fi steaua mea.

Un surâs fugar trecu peste chipul lui Pitt:

— Cum vrei să-i spui? Steaua Insigna? Steaua Eugenia?

— Nu, nu sunt *atât* de stupidă. Vreau să se cheme Nemesis.

— Nemesis? N-E-M-E-S-I-S?

— Da.

— De ce?

— Cândva, în secolul XX, a existat o perioadă când erau la modă speculațiile în legătură cu existența unei stele vecine Soarelui. La vremea respectivă nu s-a ales nimic din ele. Nu a fost descoperită nici o Stea Vecină, dar ziarele făceau referire la ea sub numele Nemesis. Aș dori să aduc un omagiu târziu acelor îndrăzneți înaintași.

— Nemesis? Nu era o zeiță greacă cu acest nume? Una neplăcută?

— Zeița răzbunării legitime, a pedepsei. A pătruns în limbaj ca un cuvânt bombastic. Calculatorul l-a numit „arhaic", atunci când l-am verificat.

— Și de ce voiau „strămoșii noștri" să numească această stea Nemesis?

— Era ceva în legătură cu un nor provenit de la comete. Se pare că, în mișcarea sa de revoluție în jurul Soarelui, Nemesis trece prin acest nor și provoacă un cataclism cosmic al cărui rezultat este uciderea unei importante părți a vieții de pe Pământ, la fiecare douăzeci și șase de milioane de ani.

Pitt părea uluit:

— E adevărat?

— Nu, lucrurile nu stau chiar așa. Ipoteza respectivă nu a supraviețuit, dar eu aș vrea totuși să păstrez numele Nemesis. Și aș vrea să figureze în anale și faptul că eu am numit-o astfel.

— Îți promit că așa va fi, Eugenia. Este descoperirea ta și va intra în analele noastre. În cele din urmă, când și restul omenirii va descoperi regiunea nemesiană – oare așa să-i spun? – vor putea afla cu toții cine și cum a făcut descoperirea. Steaua ta, Nemesis *a ta*, va fi prima stea, în afara Soarelui, care va străluci peste o civilizație umană și cea dintâi, fără excepție, care va străluci peste o civilizație umană ale cărei origini sunt în altă parte.

Pitt o privi plecând și se simți plin de încredere. Femeia avea să se dea pe brazdă. Faptul că îi îngăduise să-și boteze steaua fusese o concesie decisivă. Pentru că, în mod sigur, femeia avea să-și dorească să plece spre steaua ei. În mod sigur avea să fie tentată de ideea construirii unei civilizații logice și organizate pe steaua ei, o civilizație din care puteau, apoi, să se nască altele care să cucerească Galaxia.

Și apoi, chiar în clipa când începuse să se relaxeze, încălzit de strălucirea unui viitor de aur, fu scuturat de un vag fior de groază, care îi era cum nu se poate mai străin.

De ce Nemesis? De ce i-o fi venit ei ideea de a-și boteza planeta după Zeița Răzbunării?

Și fu chiar atât de slab încât să creadă că ar putea fi un nume de rău augur.

3. MAMA

6

Era vremea cinei și Insigna era într-una din acele stări de spirit în care aproape că se temea puțin de propria-i fiică. În ultima vreme, nu știa de ce, aceste stări de spirit deveniseră mult mai intense. Poate că motivul era tendința din ce în ce mai pronunțată a Marlenei de a fi tăcută, închisă și de a părea întotdeauna absorbită de gânduri prea profunde pentru a fi cuprinse în vorbe.

Uneori, această teamă sâcâitoare a mamei era amestecată cu un sentiment de vinovăție. Insigna se simțea vinovată pentru lipsa ei de răbdare maternă în relația cu fata, pentru că era prea conștientă de dezavantajele fizice ale fetei. Marlene nu moștenise nici drăgălășenia convențională a mamei sale și nici farmecul incredibil de bărbat chipeș al tatălui său.

Marlene era scundă și... *bondoacă*. Acesta era singurul cuvânt pe care-l putea găsi Insigna pentru a o descrie pe biata Marlene.

Și *biata*, bineînțeles. Era adjectivul pe care-l folosea aproape întotdeauna în gând și pe care reușea cu greu să nu-l folosească și cu glas tare.

Scundă. Bondoacă. Solidă, fără a fi grasă, așa era Marlene. N-avea nimic grațios. Avea părul castaniu închis, nici lung, nici scurt, drept. Nasul îi era puțin borcănat, gura i se răsucea puțin în jos la colțuri, bărbia îi era mică, întreaga ei atitudine era pasivă și închisă în ea.

Mai erau, desigur, ochii, mari, întunecați, scânteietori, cu sprâncene negre, bine conturate, arcuite, cu gene atât de lungi încât păreau aproape artificiale. Totuși, numai ochii nu puteau compensa tot restul, oricât de fascinanți ar fi fost, când și când.

Insigna știuse, încă de când Marlene n-avea decât cinci ani, că acesteia avea să-i fie aproape imposibil să atragă vreodată un bărbat numai pe plan fizic și an de an faptul devenise tot mai evident.

În copilărie, Aurinel îi cam dusese trena, vizibil atras de inteligența ei precoce și de capacitatea ei de înțelegere aproape iluminată. Iar în prezența lui, Marlene fusese timidă și încântată, de parcă ar fi realizat

vag că obiectul numit „băiat" avea ceva drăguț și plăcut, deși nu știa ce anume este acel ceva.

Insigna avea însă impresia că, în ultimii doi-trei ani, Marlene își clarificase în sfârșit sensul cuvântului „băiat". Fără îndoială că setea ei de cărți și filme prea mature pentru trupul, dacă nu pentru mintea ei, o ajutase, numai că și Aurinel crescuse și, pe măsură ce hormonii începuseră să-l influențeze, băiatul nu mai era deloc în căutare de amiciție.

În seara aceea, la cină, Insigna întrebă:

— Cum a fost ziua de azi, draga mea?

— A fost o zi liniștită. Aurinel a venit să mă caute și presupun că ți-a dat raportul. Îmi pare rău că trebuie să mă vânezi în felul ăsta.

Insigna oftă.

— Dar, Marlene, uneori nu pot să nu mă gândesc că ești nefericită și nu e, oare, natural să mă îngrijoreze așa ceva? Îți petreci prea mult timp în singurătate.

— Îmi place singurătatea.

— Nu prea se vede. Nu pari deloc fericită fiindcă ești singură. Există mulți oameni în jurul tău care ar dori să fie mai prietenoși, iar tu ai fi mai fericită dacă i-ai lăsa să fie. Aurinel îți este prieten.

— Era. Actualmente este foarte prins în alte relații. Iar astăzi lucrul acesta a devenit evident. M-a scos din sărite. Imaginează-ți-l transportat cu totul la gândul că Dolorette îl așteaptă.

Insigna spuse:

— Nu prea poți să-i faci o vină din asta, știi, Dolorette este de vârsta lui.

— Din punct de vedere fizic, replică Marlene. Ce fraier!

— La vârsta lui, punctul de vedere fizic contează foarte mult.

— Se și vede. A devenit un fraier. Și, cu cât se învârte mai mult pe lângă ea, cu atât mai gol pare să-i fie capul. E limpede.

— Dar va continua să crească, Marlene, și când va fi puțin mai matur, își va da seama, poate, care sunt lucrurile cu adevărat importante. Și să știi că și tu ai să crești...

Marlene o privi ironic pe Insigna. Apoi zise:

— Haida-de, mamă. Nici tu nu crezi ceea ce încerci să sugerezi. Nu crezi câtuși de puțin.

Insigna se îmbujoră. Își dădu, brusc, seama că Marlene nu ghicea, ci *știa* precis. Dar cum? Insigna rostise remarca dinainte cât de sincer putuse și încercase chiar să *simtă* ceea ce spune. Dar, fără efort, Marlene văzuse prin ea ca prin sticlă. Și nu era prima dată când se

întâmpla. Insigna începuse, de la o vreme, să aibă impresia că Marlene cântărea inflexiunile vocii, ezitările mișcărilor ce le-nsoțeau și astfel știa întotdeauna și ceea ce nu voiai să spui. Probabil tocmai din cauza acestei abilități, pe Insigna o speria din ce în ce mai mult Marlene. Cui îi place să se simtă transparent și expus privirilor disprețuitoare ale celuilalt?

Ce spusese Insigna, de exemplu, care să-i indice Marlenei că Pământul era condamnat la distrugere? Mai devreme sau mai târziu acest subiect trebuia discutat.

Deodată, Insigna se simți obosită. Dacă tot n-avea s-o poată păcăli pe Marlene, ce rost avea să mai încerce?

— Ei bine, zise ea, să dăm cărțile pe față, draga mea. Ce vrei tu, de fapt?

— Văd că vrei într-adevăr să afli, răspunse Marlene, așa că am să-ți spun. Vreau să plec.

— Să pleci? – Insigna se trezi incapabilă de a înțelege cuvintele simple pe care le folosise fiica ei. – Unde ai putea să pleci?

— Lumea nu se rezumă la Rotor, mamă.

— Bineînțeles că nu. Dar este singur pe o rază de doi ani-lumină în jur.

— Nu, mamă, nu e adevărat. Erythro se află la mai puțin de două mii de kilometri de noi.

— Da, dar asta abia dacă are importanță. Nu poți trăi acolo.

— Dar *există* oameni care trăiesc acolo.

— Da, într-un Dom. Un grup de savanți și tehnicieni care trăiesc acolo pentru că munca lor științifică este extrem de necesară. Domul este însă mult mai mic decât Rotor. Dacă aici te simți înghesuită, acolo cum ai să te simți?

— Pe Erythro există o întreagă lume în afara Domului. Cândva, oamenii se vor răspândi și vor trăi pe toată suprafața planetei.

— Poate. Dar nu e nicidecum o certitudine.

— Eu nu am nici o îndoială că este o certitudine.

— Chiar dacă ar fi, ar dura secole.

— Da, dar tot trebuie să înceapă, mai devreme sau mai târziu. De ce să nu fiu și eu o parte a acestui început?

— Marlene, ești ridicolă. Aici ai un cămin foarte confortabil. Când ai început să te gândești la toate astea?

Marlene strânse din dinți, apoi răspunse:

— Nu sunt sigură. Acum câteva luni, dar e din ce în ce mai rău. Nu mai suport să stau aici, pe Rotor.

Insigna o privi încruntată pe fiică-sa. „Simte că l-a pierdut pe Aurinel", gândi ea, „se crede dezamăgită pentru totdeauna și consideră că plecând îl va pedepsi. E în stare să se condamne singură la exilul într-o lume pustie, numai ca să-l facă pe el să-i pară rău..."

Da, era întru totul posibil. Își aducea aminte de ea însăși la cincisprezece ani. La vârsta asta inimile sunt atât de fragile încât chiar și un simplu bobârnac e suficient ca să le sfărâme. Adolescenții se vindecă repede, dar nici un adolescent n-ar vrea și nici n-ar putea să creadă așa ceva când are inima sfărâmată. Cincisprezece ani! Abia mai târziu, *mai târziu...*

N-avea rost să se gândească la asta acum! Spuse doar:

— Ce te atrage spre Erythro, Marlene?

— Nu sunt sigură. E o planetă mare. Nu ți se pare normal să-ți dorești să trăiești pe o planetă mare, așa ca... – și ezită înainte de a sfârși fraza, reușind să îngaime ultimul cuvânt – Pământul?

— Ca Pământul! reacționă Insigna vehement. Dar tu n-ai fost niciodată pe Pământ! Nu știi nimic despre Pământ!

— Am văzut multe filme despre el, mamă. Videotecile sunt pline de benzi despre Pământ.

(Da, erau. De câtăva vreme, Pitt susținea că astfel de filme ar trebui puse sub sechestru, dacă nu chiar distruse. Și mai susținea că despărțirea de Sistemul Solar trebuia să însemne într-adevăr o *ruptură*; că era o mare greșeală permanenta cultivare a unor sentimente artificial romantice legate de Pământ. Insigna nu fusese deloc de acord, dar acum parcă începea să înțeleagă motivele pentru care Pitt gândea cum gândea.)

— Marlene, reluă ea, nu te poți lua numai după filmele acelea pe care le-ai văzut. Lucrurile sunt foarte idealizate acolo. Și marea majoritate a acelor filme se referă la un trecut foarte îndepărtat, când, pe Pământ, starea lucrurilor era mai bună. Deși, într-un fel, n-a fost ea niciodată atât de bună cum încearcă să sugereze filmele astea.

— Și totuși.

— Nu „și totuși". Știi tu cum e Pământul? Este ca o mahala în care nu mai e de trăit. De aceea l-au părăsit oamenii și au întemeiat Coloniile. În ultimă instanță, oamenii au renunțat la o planetă mare și groaznică în favoarea Coloniilor, mai mici, dar mai civilizate. Nimeni nu-și dorește acum să schimbe direcția și să se întoarcă împotriva curentului.

— Dar există încă miliarde de oameni care locuiesc pe Pământ.

— Tocmai de aceea am și spus că e o mahala în care nu mai e de trăit. Și cei care au rămas acolo abia așteaptă să plece, cât de curând

vor putea. De aceea s-au născut atât de multe Colonii și sunt atât de aglomerate. Și de aceea, draga mea, am părăsit noi Sistemul Solar și am venit *aici*.

Marlene răspunse, cu o voce joasă:

— Tata era pământean. El nu a părăsit Pământul, cu toate că ar fi putut.

— Nu, n-a făcut-o. A rămas acolo. Femeia se încruntă, încercând să-și păstreze vocea egală.

— De ce, mamă?

— Hai, Marlene. Doar am mai discutat despre asta. Sunt mulți care au rămas acasă. N-au vrut să se despartă de un loc familiar. Aproape că nu există familie pe Rotor să nu aibă rude care au rămas pe Pământ. Știi asta foarte bine. Vrei să te întorci pe Pământ? Despre asta e vorba?

— Nu, mamă, câtuși de puțin.

— Chiar dacă ai vrea să te întorci, ești la peste doi ani-lumină distanță de Pământ și nu te poți întoarce acolo. Sunt sigură că înțelegi asta.

— Bineînțeles că înțeleg. Încercam doar să-ți atrag atenția că avem un alt Pământ chiar aici: Erythro. Acolo vreau să plec. Acolo tânjesc să plec.

Insigna nu se mai putu opri. Aproape cu groază se auzi spunând:

— Deci vrei să fugi de mine, cum a fugit și tatăl tău.

— E adevărat, mamă, zise ea, că a fugit de tine? Poate că dacă te-ai fi purtat altfel, lucrurile s-ar fi petrecut altfel. – Apoi adăugă cu o voce slabă și incoloră, de parcă ar fi anunțat că și-a încheiat masa. – Tu l-ai făcut să fugă, nu-i așa, mamă?

4. TATĂL

7

Ce ciudat – sau poate, mai bine zis, ce stupid – că încă mai era în stare să-și facă rău, insuportabil de rău, cu gânduri de felul ăsta, și încă după paisprezece ani.

Crile avea peste 1,80 metri, în vreme ce pe Rotor înălțimea medie era puțin sub 1,70 metri. Și asta era suficient (ca și în cazul lui Janus Pitt) pentru a-i conferi o aură de autoritate impunătoare care persistase încă multă vreme după ce ajunsese ea să-și dea seama (fără însă a recunoaște vreodată complet față de ea însăși) că nu se putea baza pe această autoritate.

Și trăsăturile îi erau abrupte și colțuroase, nasul proeminent și pomeții ascuțiți, bărbia puternică, o expresie parcă flămândă și nestăpânită. Totul la el respira masculinitate. Când se întâlnea cu el, aproape că avea senzația unui parfum aparte și asta o fascina.

La vremea aceea, Insigna era încă studentă la astronomie, pe Pământ, dar aștepta cu nerăbdare întoarcerea pe Rotor, unde ar fi avut posibilitatea să se califice pentru a lucra pe Sonda Îndepărtată. Visa cu ochii deschiși la progresul pe care acest proiect l-ar fi făcut posibil (și nici prin cap nu-i trecea că ea însăși va contribui la progresul respectiv, în modul cel mai uluitor).

Apoi l-a cunoscut pe Crile și s-a trezit, spre marea ei nedumerire, îndrăgostită nebunește de un pământean – un PĂMÂNTEAN! Peste noapte, își dăduse seama că gândurile ei părăseau Sonda Îndepărtată și se pregăteau s-o determine să rămână pe Pământ, doar pentru a fi cu el. Încă își mai amintea cum o privise el cu uimire și își spusese:

— Să rămâi aici, cu mine? Mai degrabă aș prefera să vin eu cu tine pe Rotor.

Ea nu-și putuse închipui că *el* ar fi în stare să renunțe la lumea lui pentru *ea*.

Cum a reușit apoi Crile să obțină permisiunea de a veni pe Rotor, Insigna nu a știut și nici n-avea să afle vreodată.

La urma urmei, regulile de imigrare erau foarte stricte. O dată ce o Colonie ajungea să aibă o populație apreciabilă, imigrarea era redusă drastic. Întâi pentru că exista un număr finit de persoane pe care Colonia respectivă îi putea adăposti confortabil, iar în al doilea rând, pentru că orice Colonie făcea un efort considerabil pentru a-și menține un echilibru ecologic stabil. Cei ce veneau de pe Pământ cu afaceri importante – sau chiar cei ce veneau din alte Colonii – erau nevoiți să treacă prin proceduri îndelungate și plicticoase de decontaminare, printr-o anumită perioadă de izolare și apoi se trezeau siliți să plece înapoi cât mai curând cu putință.

Și totuși, iată-l pe Crile, de pe Pământ. O dată, el chiar i se plânsese, plictisit, de săptămânile de așteptare care făceau parte din procedura de decontaminare, iar acum, insistența lui de a o urma îi provocase femeii o stare de fericire. Era evident că o iubea suficient ca să dorească să se supună procedurii respective, doar pentru a fi cu ea.

Cu toate acestea, erau perioade când el părea a se retrage cu totul în sine, când nu mai era atent cu ea deloc și atunci ea se întreba care era motivul real care-l mânase pe el spre Rotor și-l convinsese să înfrunte obstacolele. Poate că nu ea era acest motiv, ci nevoia lui de a evada de pe Pământ. Nu cumva comisese vreo infracțiune? Sau poate își făcuse un dușman de moarte? Poate părăsise vreo femeie de care se plictisise? Dar Insigna nu îndrăznise niciodată să-l întrebe.

Iar el nu-i oferise niciodată astfel de informații.

Chiar și după ce i se permisese accesul pe Rotor, exista totuși problema duratei șederii lui acolo. Biroul de Imigrații trebuia să-i acorde un permis special care să-i ateste calitatea de cetățean al satelitului Rotor, iar acest lucru nu se întâmpla decât arareori, părând cu atât mai puțin probabil acum.

Insigna însă găsea că toate motivele pentru care Crile Fisher nu putea fi acceptat pe Rotor nu erau decât stimulente în plus pentru fascinația care o stăpânea. Găsea că originea lui pământeană îl făcea diferit, atrăgător, și-i conferea aproape o aură de mister. Rotorienii autentici aveau motive să-l disprețuiască fiindcă era străin – indiferent că avea sau nu să dobândească, într-un târziu, cetățenia rotoriană – dar ea găsea și-n asta o sursă de încântare erotică. Ar fi fost în stare să lupte pentru el împotriva unei întregi lumi ostile și ar fi triumfat.

Când el încercă să-și găsească o slujbă care să-i permită să-și câștige existența și să ocupe o poziție oarecare în noua societate, ea fu aceea care remarcă faptul că dacă s-ar fi căsătorit cu o rotoriană – dar o rotoriană autentică, la a treia generație – acesta ar fi constituit un

element de puternică persuasiune pentru Biroul de Imigrații să-i acorde cetățenia.

Crile păru surprins să audă asta, de parcă lui nici nu-i trecuse prin cap, iar apoi păru mulțumit de idee. Insigna însă încercă un sentiment de dezamăgire. Ar fi fost mult mai măgulitor să te căsătorești din dragoste decât pentru a obține cetățenia, dar, își zise în sinea ei, dacă-i musai...

Așa că, după o logodnă lungă, tipic rotoriană, se căsătoriră.

Viața lor însă nu se schimbă cine știe ce. El nu era un amant înfocat, dar nici înainte de căsătorie nu fusese. Îi oferise un soi de afecțiune absentă, o căldură ocazională care o ajuta pe ea să-și păstreze o stare aproape de fericire, chiar dacă nu se simțea copleșită. El nu era niciodată brutal, răuvoitor sau crud în mod fățiș și, la urma urmei, chiar renunțase la lumea lui de dragul ei, iar pentru a fi cu ea trecuse chiar prin încercări relativ neplăcute. Cu siguranță că toate acestea puteau fi considerate în favoarea lui, iar Insigna așa le considera.

Dar chiar și în calitate de cetățean cu drepturi depline, căci cetățenia îi fusese acordată în urma căsătoriei, el își păstrase în sinea lui un miez de nemulțumire. Insigna era conștientă de asta și nu-l învinuia. O fi fost el cetățean cu drepturi depline, dar nu era rotorian autentic și, ca atare, multe dintre activitățile cele mai interesante de pe Rotor nu-i erau accesibile. Ea nu știa ce pregătire profesională avea Crile, pentru că el nu pomenise niciodată nimic despre studiile lui. Nu părea needucat și, de altfel, a fi autodidact nu era o rușine, iar Insigna știa că pe Pământ oamenii nu considerau studiile superioare o necesitate, așa cum făceau locuitorii Coloniilor.

Gândul acesta însă o sâcâia. N-o deranja că soțul ei era pământean și că prietenii și colegii ei ar putea-o privi de sus din cauza asta. Dar nu știa dacă ar fi în stare să treacă nepăsătoare peste faptul că se măritase cu un pământean fără studii superioare.

Din fericire însă nimeni nu insinuă vreodată că soțul ei ar fi fost un pământean fără studii superioare, iar el asculta cu destulă răbdare poveștile despre munca pe Sonda Îndepărtată. Cu toate acestea, ea nu-i punea niciodată cunoștințele la încercare aducând în discuții detalii tehnice. Uneori, el punea întrebări sau emitea comentarii care făceau aluzie la eventuale detalii tehnice, iar ea le prețuia când se iveau, pentru că reușise întotdeauna să se convingă pe ea însăși că întrebările și comentariile cu pricina erau inteligente.

Fisher își găsise o slujbă la una dintre ferme, o slujbă perfect respectabilă, chiar esențială, dar nu una care să-i acorde o poziție

importantă pe scara socială. Nu se plângea și nici nu dădea semne de agitație – ea îi recunoștea aceste merite – dar nici nu vorbea niciodată despre munca lui și nici nu manifesta bucurie în privința acesteia. Și în plus, aerul acela nesatisfăcut nu-l părăsea niciodată.

Așa că Insigna învață să nu încerce să-l întrebe cu veselie „Cum a fost azi la muncă, dragul meu?".

De puținele ori când întrebase, la început, răspunsul fusese un sec „Nimic deosebit". Și cu asta, basta, nimic în plus, în afară de o fugară privire agasată.

În cele din urmă, ea începu să aibă emoții în privința unor eventuale discuții cu el, chiar pe teme mărunte, de bârfă și greșeli elementare de serviciu. Pentru că și asta ar fi putut constitui un prilej de comparații neplăcute între slujba ei și a lui.

Insigna se simțea nevoită față de ea însăși să recunoască faptul că n-avea motive evidente de temeri în această privință și că, de fapt, era vorba de sentimentul ei de nesiguranță mai degrabă decât de al lui. Fisher nu dădea semne că și-ar pierde răbdarea când ea se trezea în situații în care discuția despre ziua ei de muncă devenea aproape necesară. Uneori chiar punea întrebări, cu un interes palid, despre hiperasistență, numai că Insigna știa prea puține despre aceasta.

El părea interesat de politica de pe Rotor, deși manifesta nerăbdarea și intoleranța tipice unui pământean față de meschinăria problemelor. Ea făcea eforturi ca să nu lase să i se vadă nemulțumirea în privința acestei atitudini.

În cele din urmă, între ei se instală o tăcere întreruptă doar de discuții indiferente despre filmele pe care le vedeau, despre activitățile sociale care le umpleau vremea și despre măruntele schimbări ale vieții.

Toate acestea nu duseră la o stare manifestă de nefericire. Cozonacul se schimbase repede în pâine albă, dar nu mai rău de atât.

Ba chiar exista și un mic avantaj al schimbării. Munca în condiții de securitate și confidențialitate dintre cele mai severe însemna că n-aveai voie să vorbești *nimănui* despre ea. Dar câți nu făceau mărturisiri parțiale soțului sau soției, în pofida regulamentelor? Insigna n-o făcuse, căci tentația era mică, din motive lesne de-nțeles, iar propria ei muncă nu era supusă unor astfel de regulamente.

Când însă descoperi Steaua Vecină, munca ei deveni brusc și fără avertismente prealabile *strict secretă* și ea se întreba cum s-ar fi descurcat dacă lucrurile n-ar fi stat așa cum stăteau. Cu siguranță că lucrul cel mai natural de făcut ar fi fost să-i împărtășească soțului ei marea descoperire, datorită căreia numele Eugenia Insigna avea să figureze, cu certitudine, în analele astronomice atâta vreme cât va exista

omenirea. Poate că i-ar fi spus chiar înainte să-i spună lui Pitt. Poate c-ar fi dat buzna în dormitor țopăind și strigând:

— Ghici ce-am descoperit! Ghici ce-am descoperit! Nici prin cap nu-ți trece...

Dar n-o făcuse. Nici nu se gândise că Fisher ar fi putut fi interesat. Poate că vorbea cu colegii lui de la fermă despre munca lui și a lor, poate cu acei fermieri sau muncitori necalificați, cu ea în nici un caz.

Așa că nu fu nevoită să facă nici un efort ca să se abțină să pomenească de Nemesis. Între ei doi această problemă era absentă, nu i se simțea lipsa, pur și simplu nu exista, până în ziua oribilă în care căsnicia lor luă sfârșit.

8

Oare când trecuse ea din toată inima de partea lui Pitt?

La început, fusese indignată și dezgustată de ideea de a păstra secretul asupra Stelei Vecine și teribil de tulburată și temătoare față de ideea de a părăsi Sistemul Solar pentru o destinație despre care nu știa mai nimic, în afara poziției sale aproximative în spațiu. I se părea greșit, dezonorant și chiar nedrept din punct de vedere etic, să pornești la construirea unei noi civilizații pe furiș, într-un fel care excludea tot restul omenirii.

Se lăsase convinsă de argumentul siguranței Coloniei, dar intenția ei fusese să continue personal lupta cu Pitt, pentru a aduce noi contraargumente. Le repetase pe toate în gând până când le făcuse imbatabile și solide, dar apoi, nu știa nici ea de ce, nu i le mai prezentase lui Pitt niciodată.

Întotdeauna el era cel care lua inițiativa.

Pitt îi spusese cândva, la început:

— Ține minte, Eugenia, că ai descoperit Steaua Vecină mai mult sau mai puțin accidental și oricare dintre colegii tăi ar putea face la fel.

— Este puțin probabil..., începu ea.

— Nu, Eugenia, nu ne putem baza pe probabilități, oricât de mici. Trebuie să ne asigurăm. Vei avea grijă ca nimeni să nu facă investigații în această direcție, ca nimeni să nu dorească să studieze acele date tipărite de calculator, care ar divulga poziția stelei Nemesis.

— Cum aș putea să fac așa ceva?

— Foarte simplu. Am vorbit cu Împuternicitul Comisiei Guvernamentale și începând chiar din clipa asta ești singura conducătoare a proiectului Sonda Îndepărtată.

— Dar asta ar însemna că am fost avansată peste capul...

— Da. Înseamnă că ai fost avansată, că ai primit responsabilități mari și că lor le corespund un salariu și o poziție socială adecvate. Care dintre aceste aspecte te deranjează?

— Nici unul dintre aceste aspecte nu mă deranjează, zise Insigna, simțind că inima îi bate mai tare.

— Sunt sigur că îți poți îndeplini atribuțiile de Astronom Șef mai mult decât corespunzător, dar principalul tău scop va fi să iei toate măsurile pentru ca munca desfășurată sub conducerea ta să fie de cea mai înaltă calitate și semnificație și mai ales să nu aibă nimic de-a face cu Nemesis.

— Dar, Janus, nu poți păstra secretul absolut pentru totdeauna.

— Nici nu intenționez. O dată ieșiți din Sistemul Solar, vom ști cu toții unde ne ducem. Dar până atunci, vor ști cât mai puțini și chiar și aceștia vor afla cât mai târziu cu putință.

Faptul că fusese avansată, remarcase Insigna în sinea ei puțin rușinată, îi cam tempera pofta de a avea obiecții.

Cu altă ocazie, Pitt îi spusese:

— Și cu soțul tău cum rămâne?

— Ce-i cu soțul meu? fu Insigna gata de apărare.

— Am înțeles că este pământean...

Insigna strânse din buze.

— Este de origine pământeană, dar are cetățenia rotoriană.

— Înțeleg. Presupun că nu i-ai spus nimic despre Nemesis.

— Absolut nimic.

— Și soțul ăsta al tău ți-a spus vreodată de ce a părăsit Pământul și s-a străduit atât de mult să devină cetățean rotorian?

— Nu, nu mi-a spus. Și nici eu nu l-am întrebat.

— Dar nu ți-ai pus niciodată problema?

Insigna ezită o clipă și apoi spuse adevărul:

— Ba da, uneori mi-am pus această problemă.

Pitt surâse:

— Atunci poate că ar trebui să-ți spun eu.

Și îi spuse, puțin câte puțin. Niciodată într-o manieră prea bătătoare la ochi. Niciodată ca o rupere de zăgazuri, ci mai degrabă ca o prelingere lină de apă la fiecare conversație. Și asta o scoase din carapacea ei intelectuală. Pentru că, trăind pe Rotor, devenea extrem de ușor să nu mai ai în vedere decât aspectele rotoriene ale vieții.

Dar, mulțumită lui Pitt, mulțumită celor spuse de el și mulțumită filmelor pe care i le recomandă spre vizionare, Eugenia deveni con-

știentă de problemele Pământului, de suprapopularea lui, de violența și foametea care stăpâneau regiuni întinse, de droguri și de alienare. Începu să înțeleagă Pământul și să-l vadă ca pe o prăpastie a nenorocirilor îngrozitoare, de care oricine cu mintea întreagă nu putea dori decât să fugă. Acum nu se mai întreba, bănuitoare, de ce-și dorise atât de mult Crile Fisher să părăsească Pământul. Nu se mai întreba decât de ce îi urmaseră exemplul atât de puțini pământeni.

Și nici situația Coloniilor nu era cu mult mai strălucită. Deveni și ea, în sfârșit, conștientă de felul cum începeau toate să se izoleze din ce în ce mai mult, cum se închideau în ele însele, cum oamenii erau împiedicați să se mai deplaseze liber de la o Colonie la alta. Nici o Colonie nu dorea flora și fauna microscopică a celorlalte, comerțul se domolea încetul cu încetul și era desfășurat, din ce în ce mai mult, de nave automate, ale căror încărcături erau sterilizate cu multă grijă.

Coloniile erau, acum, însuflețite doar de certuri, iar părerea fiecăreia despre celelalte era că sunt oribile și de nesuportat. Și Coloniile din jurul lui Marte erau într-o situație la fel de neplăcută. Numai în zona asteroizilor mai existau Colonii care să se multiplice liber, dar chiar și acelea deveneau suspicioase și bănuitoare față de Coloniile din interiorul Galaxiei.

Insigna începea să simtă că e din ce în ce mai mult dispusă să fie de acord cu Pitt, ba chiar să se entuziasmeze la ideea abandonării acestei intolerabile stări de lucruri, la perspectiva de a pune bazele unui nou sistem de lumi, din care cauzele răului și ale suferinței fuseseră eradicate. Un început nou, o șansă nouă.

Apoi, descoperi că aștepta un copil și entuziasmul începu să i se domolească de-a binelea. Dacă era vorba doar de ea și de Crile, riscurile unei călătorii atât de lungi păreau să merite a fi asumate, dar era vorba de un copil, de un nou-născut...

Pitt însă nu se arătă tulburat. O felicită chiar.

— Copilul se va naște aici și vei avea chiar ceva timp pentru a te obișnui cu noua ta situație de mamă. Până vom fi noi gata de plecare va mai trece un an și jumătate cel puțin. Și până atunci, vei fi avut timp să realizezi ce norocoasă ești că așteptarea nu-ți va mai fi prelungită. Copilul nu va păstra în memorie nici un fel de amintiri tragice despre o planetă fără speranță și despre o omenire jalnic fărâmițată în tabere adverse. Nu-i va fi dat să cunoască decât o lume nouă, între ai cărei locuitori vor exista o armonie și o înțelegere bine fundamentate cultural. Va fi un copil norocos. Un copil cu un destin fericit. Fiul și fiica mea sunt deja prea mari pentru un astfel de noroc, sunt deja marcați.

Și din nou Insigna fu convinsă și începu să gândească astfel. Iar mai târziu, pe măsură ce se apropia momentul nașterii lui Marlene și după aceea, Insigna începu, cu adevărat, să se teamă de întârzieri, să se înspăimânte că, dacă nu plecau mai repede, copilul va fi cumva marcat de eșecul acesta suprapopulat care purta numele de Sistemul Solar.

Era deja de partea lui Pitt, în întregime.

Fisher părea fascinat de Marlene, spre marea ușurare a Eugeniei. Nu crezuse că o să fie cine știe ce de capul lui ca tată. Și totuși, părea s-o răsfețe chiar și-și asumă cu bucurie partea lui de îndatoriri legate de creșterea ei. Ba chiar asta părea să-l înveselească.

În primul an de viață al Marlenei, Sistemul Solar se umplu de zvonuri cum că Rotor intenționa să se desprindă. Rezultatul fu o criză ce cuprinse aproape întregul Sistem Solar, iar Pitt, care era considerat în mod firesc următorul guvernator, fu amuzat într-un fel aproape macabru.

— Ei bine, ce-ar putea face? spunea el. Nu ne pot opri în nici un fel, iar toate acuzațiile de lipsă de loialitate pe care ni le aduc în gura mare, împreună cu propriile lor demonstrații de șovinism, nu vor face decât să îi împiedice să-și continue cercetările în domeniul hiperasistenței, ceea ce ar fi pentru noi o favoare binevenită.

Insigna spuse:

— Dar oare cum s-o fi aflat, Janus?

— Am avut eu grijă. Pitt surâse. În acest moment nu mă mai deranjează deloc să se afle că dorim să plecăm, atâta vreme cât nu ni se cunoaște destinația. La urma urmei nici n-ar fi posibil să mai păstrăm prea mult secretul plecării noastre. Va trebui să votăm, după cum știi, și, de vreme ce toți rotorienii vor afla despre plecare, va afla și restul Sistemului Solar.

— Să votăm?

— Sigur. Ia gândește-te. Nu putem porni la drum cu o Colonie plină de oameni care se tem să-și părăsească Soarele sau cărora li se va face dor de el prea curând. N-am reușit niciodată să ne mai atingem scopul. Nu dorim să-i luăm cu noi decât pe cei dornici, chiar nerăbdători să ne urmeze.

Avea, bineînțeles, dreptate în întregime. Campania pentru obținerea acordului locuitorilor de pe Rotor de a părăsi Sistemul Solar începu aproape imediat, iar faptul că vestea „transpirase" deja servi drept pernă de amortizare, atât a reacției celor din afara Coloniei Rotor, cât și a rotorienilor înșiși. Și, firește, unii rotorieni fură entuziasmați de perspectiva plecării, alții fură înspăimântați.

Fisher reacționă printr-o încruntare furioasă și într-o zi izbucni:

— E o nebunie.

— E inevitabil, răspunse Insigna cu un aer studiat de neutralitate.

— De ce? Nu văd nici un motiv pentru care ar trebui s-o luăm razna printre stele. Unde să ne ducem? Nu există nimic dincolo de Sistemul Solar.

— Ba există miliarde de stele.

— Da, dar câte planete locuibile? Nu cunoaștem nici o planetă locuibilă și foarte puține de orice fel. Sistemul Solar este singurul nostru cămin.

— Explorarea este în sângele omenirii. (Asta era una dintre sentințele preferate ale lui Pitt.)

— Asta era o prostie romantică. Chiar crede cineva că oamenii vor vota să se rupă de restul omenirii și să se piardă în spațiu?

Insigna replică:

— Din câte am înțeles până acum, Crile, se pare că pe Rotor sentimentele sunt în favoarea plecării.

— Asta e propagandă. Chiar crezi că oamenii vor dori să părăsească Pământul? Niciodată. Dacă se ajunge la asta, noi ne întoarcem pe Pământ.

Insigna simți o gheară care-i înclește inima. Dar spuse:

— Nu. Vrei să suferi toată viața din cauza unui uragan, crivăț, mistral sau cum i-o mai fi zicând? Vrei nămeți, cascade, curenți șuierători de aer?

El ridică din sprâncene.

— Nu e chiar atât de rău, știi? Din când în când, e drept, mai sunt și furtuni, dar pot fi prevăzute. Și de fapt sunt chiar interesante când nu sunt prea puternice. E fascinant: ceva arșiță, ceva frig, ceva precipitații. Asta înseamnă variație. Și te ajută să te bucuri de viață. În plus, gândește-te la diversitatea specificurilor culinare...

— Specific culinar? Cum te poți gândi la asta? Majoritatea oamenilor de pe Pământ suferă de subnutriție. Nu adunăm noi aproape tot timpul transporturi umanitare de hrană pentru a le trimite pe Pământ?

— *Unii* rabdă de foame. Nu înseamnă că e ceva universal valabil.

— Bine, dar nici nu te gândi că aș accepta ca Marlene să trăiască în asemenea condiții.

— Miliarde de copii trăiesc astfel.

— Iar al meu nu se va afla printre ei, replică Insigna tăios.

De-acum își pusese toate speranțele în Marlene, care i se părea ultima șansă de a menține familia unită. În curând, copilul împlinea zece luni, îi ieșiseră deja doi dințișori în gingia de sus și doi în cea de jos, se

putea târî de colo-colo, ținându-se de vergelele de lemn ale țarcului ei de joacă și privea lumea cu ochii ei inteligenți și uimiți.

Fisher era încă vrăjit de fata lui urâțică, ba chiar se vedea cu ochiul liber că era mai captivat ca niciodată. Când n-o legăna în brațe sau pe genunchi, o privea cu nesaț și se minuna afectuos de ochii ei frumoși. Părea să nu-i vadă decât această unică trăsătură frumoasă, pe care o considera suficientă pentru a compensa tot ceea ce-i lipsea fetiței.

În mod sigur Fisher nu s-ar fi întors pe Pământ, dacă asta ar fi însemnat o despărțire definitivă de Marlene. Insigna nu se simțea deloc sigură că Fisher ar fi ales-o pe ea, femeia de care se îndrăgostise și cu care se căsătorise, în defavoarea Pământului, numai că în ecuație mai intra și Marlene, care, în mod sigur, avea să fie factorul decisiv.

În mod sigur...?

9

În ziua imediat următoare votului, Eugenia Insigna îl găsi pe Fisher alb ca varul de mânie. El rosti, sau mai bine zis șuieră printre dinți:

— Votul a fost măsluit.

— Șșș, răspunse ea. Trezești copilul.

Și pentru o clipă el chiar își ținu vizibil răsuflarea, strâmbându-se de efortul de a se stăpâni. Insigna se relaxă imperceptibil și rosti cu voce mică:

— Nu e nici o îndoială că oamenii vor să plece.

— *Tu* ai votat să pleci?

Ea reflectă. N-avea nici un rost să încerce să-i tempereze furia, mințindu-l. Doar își manifestase sentimentele destul de evident. Răspunse:

— Da.

— Presupun că așa ți-a ordonat Pitt, zise el.

Asta o luă prin surprindere.

— Nu! Sunt în stare să iau și singură hotărâri.

— Dar tu și cu el..., lăsă fraza în suspensie.

Ea simți că-i crește brusc tensiunea.

— Ce vrei să spui? replică, la rândul ei, furioasă. (Doar n-avea de gând s-o acuze de infidelitate?)

— Ah, politicianul ăla! Vrea să devină Guvernator cu orice preț. Toată lumea știe asta. Iar tu vrei să parvii împreună cu el. Loialitatea politică te va ajuta să urci în schemă, nu?

— Unde, unde să urc? Nu doresc să urc nicăieri. Eu sunt astronom, nu politician.

— Dar ai fost avansată, nu? Ai fost promovată peste capul altora mai în vârstă și cu mai multă experiență decât tine.

— Îmi place să cred că asta s-a întâmplat datorită faptului că am muncit din greu. („Oare cum avea să reușească să se apere acum, fără să-i spună adevărul?")

— Sunt convins că asta este ceea ce îți place să crezi. Dar, de fapt, i se datorează lui Pitt.

Insigna trase adânc aer în piept.

— Ești conștient unde vom ajunge cu această discuție?

— Ascultă! Vocea lui era scăzută, aproape șoptită, de când ea îi amintise că Marlene dormea. Eu nu pot crede că oamenii care alcătuiesc o întreagă Colonie doresc să riște o călătorie bazată pe hiperasistență. De unde poți ști ce se va întâmpla? De unde știi că va fi posibil? Am putea muri cu toții.

— Proiectul Sonda Îndepărtată a fost încununat de succes.

— Și pe Sonda asta Îndepărtată a existat ceva viu? Dacă nu a existat, cum poți ști care va fi reacția unei ființe vii la hiperasistență? Ce știi tu, de fapt, despre hiperasistență?

— Nimic.

— De ce? Doar lucrezi acolo, în laborator, nu la fermă, pe câmp, ca mine.

(„Ia te uită, chiar este gelos", își zise Insigna.) Cu glas tare însă, spuse:

— Când spui *laborator*, pari să crezi că suntem toți înghesuiți într-o singură încăpere. Ți-am spus. Eu sunt astronom și nu știu nimic despre hiperasistență.

— Vrei să spui că Pitt nu ți-a spus nimic despre asta?

— Despre hiperasistență? Nu știe nici el.

— Vrei să spui că nimeni nu știe nimic despre hiperasistență?

— Bineînțeles că nu asta vreau să spun. Știu specialiștii în hiperspațiu. Hai, zău, Crile. Cei care trebuie să știe, știu. Ceilalți nu.

— Atunci e secret pentru toată lumea, cu excepția celor câțiva specialiști.

— Exact.

— Atunci n-ai cum să știi dacă hiperasistența este ceva sigur. Numai specialiștii în hiperspațiu știu. Dar de unde crezi tu că știu ei?

— Presupun că au făcut experimente.

— *Presupui.*

— Este o presupunere rezonabilă. Ne-am asigurat că este o metodă lipsită de pericole.

— Și presupun că specialiștii ăștia și politicienii de la putere nu mint niciodată.

— Dar vor veni și ei cu noi. Și, în plus, sunt *sigură* că au făcut experimente.

El o privi cu ochii îngustați:

— Acum ești *sigură*. Sonda Îndepărtată a fost proiectul *tău*. A existat vreo formă de viață la bord?

— Nu am fost implicată în activitățile concrete legate de Sondă. M-am ocupat numai de interpretarea datelor astronomice culese de Sondă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebarea despre forme de viață.

Insigna își pierdu răbdarea.

— Ascultă, nu am poftă câtuși de puțin să mă mai las supusă acestui interogatoriu interminabil, iar copilul începe să fie neliniștit. Aș avea și eu o întrebare de pus. *Tu* ce intenționezi să faci? Vii?

— Nu sunt obligat. Astea sunt condițiile votului: cine nu vrea să vină, nu e obligat.

— Știu că nu ești obligat, dar *vei* veni? Cu siguranță că nu vrei ca familia noastră să se destrame.

Ea încercă să surâdă rostind această replică, dar nu i se păru că a reușit să fie prea convingătoare.

Fisher spuse rar, posomorât:

— Nu vreau nici să părăsesc Sistemul Solar.

— Și atunci preferi să mă părăsești pe mine? Și pe Marlene?

— De ce ar trebui s-o părăsesc și pe Marlene? Chiar dacă tu ești dispusă să-ți riști viața în aventura asta absurdă, de ce să însemne că trebuie să riști și viața copilului?

Ea răspunse încordată:

— Dacă eu plec, Marlene vine cu mine. Bagă-ți bine asta în cap, Crile. Tu unde ai vrea s-o duci? În cine știe ce Colonie, pe jumătate moartă, din centura de asteroizi?

— Bineînțeles că nu. Eu sunt de pe Pământ și mă pot întoarce acolo oricând doresc.

— Să te întorci pe o planetă muribundă? Minunat.

— Mai are încă ani buni în față, te asigur.

— Atunci de ce ai plecat de acolo?

— Am crezut că mi-ar prinde bine să văd și alte locuri. Nu mi-am închipuit că venirea pe Rotor o să se dovedească un drum cu sens unic către nicăieri, o fundătură.

— Nu către nicăieri, izbucni Insigna, torturată dincolo de limitele suportabilului. Dacă ai ști unde mergem, n-ai mai fi așa dornic să te întorci de unde ai venit.

— De ce? Unde pleacă Rotor?

— Spre stele.

— Spre uitare.

Se priviră fix unul pe altul, iar Marlene, deschizând ochii, scoase un scâncet subțire, vrând parcă să dea un semn că s-a trezit. Fisher își coborî privirea asupra copilului și, îndulcindu-și vocea, spuse:

— Eugenia, nu e nevoie să ne despărțim. Eu unul nu vreau s-o părăsesc pe Marlene. Și nici tu nu vrei. Vino cu mine.

— Pe Pământ?

— Da. De ce nu? Am mulți prieteni acolo. Chiar și acum. Fiind soția și copilul meu, nu veți avea probleme de imigrare. Pământul nu este atât de obsedat de echilibrul ecologic. Și vom locui pe o planetă uriașă, nu pe o prăpădită de băsică în spațiu.

— Da, vom locui pe o băsică uriașă, nemaipomenit de prăpădită. Niciodată. Nu.

— Atunci lasă-mă s-o iau pe Marlene cu mine. Dacă tu găsești că această călătorie merită riscul, pentru că ești astronom și vrei să studiezi Universul, asta e treaba ta, dar copilul ar trebui să rămână aici, în Sistemul Solar, în siguranță.

— În siguranță pe Pământ? Ești ridicol. Asta a fost scopul acestei discuții? Să mă zăpăcești ca să-mi iei copilul?

— Copilul *nostru.*

— Copilul *meu.* Tu pleci. Și chiar *vreau* să pleci, dar să nu te atingi de copilul meu. Spui că-l cunosc pe Pitt. Ei bine, da, îl cunosc. Și asta înseamnă că pot aranja să fii trimis pe centura de asteroizi, indiferent că vrei sau nu, și pe urmă n-ai decât să-ți găsești singur calea înapoi către Pământul tău iubit, intrat în descompunere. Acum ieși din casa mea și găsește-ți singur un loc unde să dormi până când vei fi deportat. Și când îmi vei comunica unde poți fi găsit, am să-ți expediez bunurile tale personale. Nici să nu te gândești să te întorci. Acest loc va fi pus sub pază.

În clipele când rosti toate acestea, deși cu inima înecată de amărăciune, Insigna crezu cu tărie fiecare cuvânt. Ar fi putut încerca să-l convingă, să-l farmece, să-l păcălească, să-l implore, să pledeze. Dar n-o făcuse. Îi dăduse doar dovada asprimii ei neiertătoare și-l gonise.

Și Fisher *chiar* plecase. Ea *chiar* îi trimisese lucrurile. Iar el *chiar* refuză să plece cu Rotor. Și *chiar* fu deportat. Ea presupunea că se dusese pe Pământ.

Dar pe ea și pe Marlene le părăsise pentru totdeauna.

Ea îl gonise și el plecase pentru totdeauna.

5. DARUL

10

Insigna stătea pur și simplu acolo, teribil de surprinsă de ea însăși. Nu mai împărtășise nimănui această poveste, deși trăise cu ea în suflet vreme de paisprezece ani. Nici prin cap nu-i trecuse vreodată s-o spună cuiva. Fusese convinsă că o va lua cu ea în mormânt.

Nu pentru că ar fi fost ceva de care să se rușineze, ci, pur și simplu, pentru că era ceva de natură profund personală.

Și iată că acum o istorisise, pe larg și fără ocolișuri, fiicei ei adolescente, adică unei persoane pe care, până în momentul când începuse să vorbească, o considerase un copil, un copil condamnat, în mod ciudat și iremediabil, să nu se maturizeze prea curând.

Iar acest copil o privea acum solemn, cu ochii săi întunecați, fără să clipească, cu o expresie cumva adultă, amintind de înțelepciunea unei bufnițe. În cele din urmă, spuse:

— Deci, de fapt, l-ai gonit, tu l-ai gonit, nu?

— Într-un fel, da. Dar eram furioasă. Voia să mi te ia *pe tine*. Să te ducă pe *Pământ*. – Făcu o pauză și apoi continuă cu o undă de speranță: Înțelegi?

Marlene întrebă:

— Chiar atât de mult doreai să rămân cu tine?

Insigna replică, indignată:

— Bineînțeles! – Și apoi, sub privirea calmă și fixă a acelor ochi, se opri și încercă să gândească ceea ce până atunci nu îndrăznise. Oare chiar își dorise atât de mult să rămână Marlene cu ea? Apoi răspunse, plină de calm: Bineînțeles. Ce motive aș fi putut avea să nu vreau asta?

Marlene scutură din cap și, pentru o clipă, avu din nou expresia aceea bosumflată.

— Nu prea cred că am fost un copil fermecător. Poate că *el* mă dorea într-adevăr. Nu cumva ai fost furioasă că mă dorea pe mine mai mult decât pe tine? Nu cumva m-ai păstrat numai pentru că *el* mă dorea atât de mult?

— Ce lucruri oribile spui. Nu e adevărat deloc, zise Insigna, nefiind sigură de ceea ce spunea. Discuțiile de genul ăsta cu Marlene începeau să fie teribil de incomode. Pentru că devenea din ce în ce mai evidentă capacitatea Marlenei de a sesiza esența lucrurilor fără greș, în profunzime. Insigna mai observase asta în repetate rânduri, dar o pusese pe seama unor coincidențe, a faptului că, uneori, acest copil nefericit se întâmpla să o nimerească. Dar coincidențele începuseră să se repete din ce în ce mai des, iar Marlene părea să fi dat de gustul acestor situații, în care putea reteza interlocutorului vorba și ocolișurile.

— Marlene, zise Insigna. Ce te-a făcut să crezi că eu l-am gonit pe tatăl tău? Doar sunt sigură că nu ți-am spus niciodată așa ceva și nici nu ți-am dat motive să bănuiești adevărul, nu?

— Nu știu cum se face că știu unele lucruri, mamă. Uneori, pur și simplu, îl pomenești pe tata, de față cu mine sau cu altcineva, și întotdeauna e ceva în vocea ta care pare să spună că există ceva de care îți pare rău, ceva pe care parcă-ți dorești să-l poți face din nou, altfel.

— Chiar așa? Nu am simțit niciodată astfel.

— Și pe urmă, puțin câte puțin, aceste impresii mi se clarifică. Felul cum vorbești, cum arăți când spui anumite lucruri...

Insigna o privi atent pe fiica ei, apoi spuse brusc:

— La ce mă gândesc acum?

Marlene tresări ușor și apoi chicoti încetișor. Nu prea îi stătea în obicei să râdă și acest chicot era, în general, expresia maximă de amuzament. Spuse:

— Asta e simplu. Te gândești că știu la ce te gândești, numai că te înșeli. Nu pot citi gândurile oamenilor. Pot doar să-mi dau seama de anumite lucruri judecând după vorbe, sunete, expresii și mișcări. Oamenii nu pot păstra cu desăvârșire secret ceea ce gândesc. Iar eu îi studiez de mult.

— De ce? Vreau să spun de ce-ai simțit nevoia să-i observi, atât de atent, pe cei din jurul tău?

— Pentru că atunci când eram copil toată lumea mă mințea. Îmi tot spuneau ce drăgălașă sunt. Sau îți spuneau ție când știau că ascult și eu. Și întotdeauna aveau o expresie care spunea foarte limpede „De fapt, nu cred deloc așa ceva". Și nici măcar nu-și dădeau seama că era scris clar pe chipurile lor. La început nici nu mi-a venit să cred că nu-și dau seama. Dar apoi mi-am spus „Probabil că li se pare mai comod să se amăgească așa, crezând că spun adevărul".

Marlene făcu o pauză și apoi o întrebă brusc pe mamă-sa:

— De ce nu i-ai spus tatei unde urma să plecăm?

— Nu se putea. Nu era numai secretul meu.

— Poate dac-ai fi făcut-o, ar fi venit cu noi.

Insigna scutură din cap violent.

— Nu, n-ar fi venit. Se hotărâse deja să se întoarcă pe Pământ.

— Dar dacă i-ai fi spus, mamă, domnul Guvernator Pitt nu l-ar fi lăsat să plece, nu? Tata ar fi știut prea multe.

— Pe atunci Pitt nu era Guvernator, spuse Insigna absentă, nedându-și seama că asta era irelevant. Apoi, brusc, vigoarea reveni în glasul ei:

— Nu m-aș fi mulțumit să rămână în aceste condiții. Tu te-ai fi mulțumit?

— Nu știu. Nu pot să-ți spun cum ar fi fost dacă ar fi rămas cu noi.

— Eu însă pot. Insigna se simțea de parcă ar fi retrăit arsura de atunci. Gândul îi zbură înapoi la acea ultimă discuție și la ultimul ei strigăt disperat care îi spunea lui Fisher să plece, pentru că *trebuia* să plece. Nu, nu greșise. Nu ar fi putut trăi cu un prizonier, un cetățean cu domiciliul forțat, pe Rotor. Nu-l iubise chiar *atât* de mult. Și dacă se gândea mai bine, nici măcar nu-l urâse atât de tare. Apoi, însă, schimbă repede subiectul, nepermițând propriei ei expresii s-o trădeze.

— În după amiaza asta l-ai supărat pe Aurinel. De ce i-ai spus că Pământul va fi distrus? A venit foarte tulburat să-mi povestească.

— N-aveai decât să-i spui că nu sunt decât un copil și că nimeni nu pleacă urechea la balivernele unui copil. Te-ar fi crezut imediat.

Insigna se făcu că nu aude. Poate soluția de a evita adevărul era să nu spună nimic.

— Chiar crezi că Pământul va fi distrus?

— Da, cred. Uneori te aud vorbind despre Pământ. Spui „bietul Pământ". Aproape întotdeauna spui „bietul Pământ".

Insigna simți că roșește. Oare chiar așa vorbea ea despre Pământ? Răspunse:

— Ei bine, de ce nu? E suprapopulat, epuizat, plin de ură, foamete și nenorociri. Îmi pare rău de el. Bietul Pământ.

— Nu, mamă, nu ăsta e tonul pe care-l folosești. Când spui „bietul Pământ"... Mâna Marlenei se înălță în aer bâjbâind, încercând parcă să apuce ceva și nereușind.

— Ei bine, Marlene?

— În mintea mea e clar, dar nu știu cum să mă exprim.

— Mai încearcă. Vreau să știu.

— Felul cum o spui mă face să cred că te simți vinovată, de parcă din cauza ta ar urma să se întâmple totul.

— De ce? Ce-ți închipui c-am făcut?

— Te-am auzit odată în camera de observație. Te uitai la Nemesis în timp ce-o spuneai și mi s-a părut atunci că Nemesis e amestecată în toată povestea. Așa că am întrebat calculatorul ce înseamnă Nemesis și mi-a spus. Este ceva ce distruge fără milă, ceva ce aduce răzbunarea.

— Dar nu ăsta a fost motivul pentru care a fost ales acest nume, strigă Insigna.

— Tu ai ales acest nume, spuse Marlene calm, implacabil.

Asta nu mai era un secret, bineînțeles, o dată ce părăsiseră Sistemul Solar. Insigna putuse să se bucure de recunoașterea meritelor ei privitoare la descoperirea și botezarea stelei Nemesis.

— Tocmai pentru că eu am botezat-o, știu că nu acesta a fost motivul alegerii numelui.

— Atunci de ce te simți vinovată, mamă?

(Tăcere, dacă nu vrei să spui adevărul.)

Într-un târziu, Insigna zise:

— Și cum crezi tu că va fi Pământul distrus?

— Eu nu știu, dar cred că tu știi, mamă.

— E limpede că nu vorbim aceeași limbă, Marlene, așa că hai s-o lăsăm baltă deocamdată. Ceea ce vreau, totuși, este să mă asigur că ai înțeles că nu ai voie să vorbești cu nimeni despre toate acestea: nici despre tatăl tău, nici despre toată prostia asta cu distrugerea Pământului.

— Dacă nu vrei să vorbesc, bineînțeles că n-am să vorbesc, dar partea cu distrugerea Pământului nu este o prostie.

— Eu spun că este, așa că o să-i spunem pe nume: prostie.

Marlene înclină din cap:

— Cred că am să mă duc pe puntea-observator o vreme, spuse ea cu o aparentă nepăsare. Apoi am să mă duc la culcare.

— Bine. Insigna o privi pe fiică-sa plecând.

„Vinovată", se gândea ea. „Mă simt vinovată. Se vede pe fața mea de parcă mi-ar scrie pe frunte. Oricine privește mai atent poate vedea asta. Nu, nu chiar oricine. Numai Marlene. Ea are talentul de a vedea astfel."

Marlene trebuia să aibă ceva în compensație pentru tot ce-i lipsea. Inteligența nu era de-ajuns. Nu compensa destul, așa că a primit acest dar de a citi expresiile de pe chipurile oamenilor, de a desluși intonația glasului lor și de a interpreta tot soiul de mișcări necontrolate, astfel încât nu puteai păstra nici un secret în prezența ei.

Oare de când ascundea ea acest talent periculos? De când își dăduse seama de înzestrarea ei? Era, oare, ceva ce se intensifica o dată cu vârsta? De ce oare tocmai acum scosese la lumină acest talent

și-l lăsa să se întrevadă dincolo de cortina cu care părea să se fi învăluit până acum? Și mai ales de ce îl folosea ca pe o armă împotriva propriei ei mame?

Oare să fie pentru că i se părea că Aurinel o respinsese definitiv și irevocabil? Să fie, oare, atât de dezamăgită de neconcordanța lui cu felul în care și-l imaginase ea, încât acum lovea la întâmplare pe oricine îi ieșea în cale?

„Vinovată", se gândea Insigna. „De ce nu m-aș simți vinovată? Doar este în întregime vina mea. Ar fi trebuit să știu de la început, din chiar clipa descoperirii... dar n-am vrut să știu".

6. ABORDAREA

11

De când știuse? Din clipa în care botezase steaua Nemesis? Oare simțise, încă de atunci, despre ce era vorba și ce însemna, oare alesese numele în consecință, dar fără a fi conștientă de asta?

Când localizase pentru prima oară steaua, numai simpla ei descoperire contase. În mintea ei nu mai rămăsese loc pentru nimic altceva, în afară de nemurire. Era steaua ei, steaua Eugeniei Insigna. Fusese chiar tentată să-i dea numele ei. Ce glorios i se părea că ar fi sunat, chiar dacă se făcuse că nu ia în seamă această soluție, cu o ironică grimasă interioară de falsă modestie. Acum ar fi fost cumplit dacă atunci ar fi căzut în capcana orgoliului.

După descoperire, urmase un alt șoc, când Pitt îi ceruse imperios să păstreze secretul absolut; apoi veniseră pregătirile vijelioase pentru Plecare. (Oare așa avea să i se spună cândva în cărțile de istorie? Plecare? Cu literă mare?)

Apoi, după Plecare, urmaseră doi ani în care nava intrase și ieșise cuminte din hiperspațiu... și acele calcule interminabile implicate de hiperasistență, care necesitaseră un flux constant de date astronomice supervizate de ea. Dac-ar fi să-și aducă aminte numai de cele privind densitatea și compoziția materiei interstelare...

Și niciodată în acești patru ani nu avusese timp să se gândească mai amănunțit la Nemesis, niciodată nu se putuse concentra asupra adevărului evident.

Oare cum fusese cu putință? Nu cumva întorsese, pur și simplu, spatele adevărului pe care nu dorise să-l vadă? Nu cumva își căutase, cu bună știință, refugiu în toată atmosfera aceea de conspirativitate, precipitare și nerăbdare care o acaparase?

Dar venise și timpul când ultima perioadă de hiperspațiu se încheiase; când, vreme de o lună, nu mai aveau decât să decelereze printr-o pătură de atomi de hidrogen, pe care îi loveau cu o asemenea viteză încât aceștia deveneau raze de particule cosmice.

Nici un vehicul spațial obișnuit n-ar fi rezistat la așa ceva, dar Rotor era învelit într-un strat dens de lut, care fusese fortificat special pentru această călătorie și care absorbea particulele respective.

Unul dintre specialiștii în hiperspațiu o asigurase, chiar, că avea să vină o vreme când oamenii vor putea călători prin hiperspațiu cu viteze normale.

— Având în vedere că am descoperit deja conceptul de hiperspațiu, îi spusese el, nu mai avem nevoie de cine știe ce altă mare descoperire în acest sens. De acum este vorba doar despre o problemă de tehnologie.

Poate că așa era. Cu toate acestea, majoritatea specialiștilor în hiperspațiu erau de părere că această afirmație era... praf stelar.

Când realiză îngrozitorul adevăr, Insigna dădu fuga să-l vadă pe Pitt. În ultimul an, acesta avusese destul de puțin timp pentru ea și ea îl înțelesese. Pe măsură ce emoțiile călătoriei se linișteau și oamenii începeau să-și dea seama că, în câteva luni, se vor afla în vecinătatea unei alte stele decât Soarele, o anumită stare de tensiune devenea din ce în ce mai evidentă. Urmau să se confrunte cu problema constantă a supraviețuirii, pe termen lung, în vecinătatea unei pitice roșii străine, fără garanția că vor dispune de suficiente resurse planetare, fără a mai vorbi de un loc unde să trăiască.

Janus Pitt nu mai avea aerul unui tânăr, deși părul îi rămăsese întunecat și chipul nebrăzdat de riduri. Nu trecuseră decât patru ani de când venise la el cu vestea descoperirii existenței stelei Nemesis. Cu toate acestea, de atunci și până acum, în ochii lui își făcuse loc o privire hăituită, care părea să spună că-și simte bucuria răpită și grijile dezvăluite în văzul tuturor.

Acum era Guvernator ales. Poate că aceasta era, în mare parte, cauza grijilor ce păreau să-l frământe, dar cine putea ști cu siguranță? Insigna nu cunoscuse niciodată, cu adevărat, problemele cuiva aflat la putere și nici responsabilitățile care însoțeau o astfel de funcție, dar ceva îi spunea că acestea ar putea cu ușurință afecta pe cineva, așa cum se întâmplase cu Guvernatorul.

Pitt îi zâmbi absent. Fuseseră obligați să se apropie în momentul în care se treziseră împărtășind un secret pe care, la început, nimeni altcineva – și mai târziu aproape nimeni altcineva – nu-l mai cunoștea. Putuseră, așadar, vorbi mai liber între ei, în vremea când n-o puteau face cu nimeni altcineva. Totuși, după Plecare, când secretul fusese dezvăluit, se îndepărtaseră iar.

— Janus, începu ea, mă frământă ceva și am simțit nevoia să-ți vorbesc despre asta. E vorba de Nemesis.

— A apărut ceva nou? Nu poți să-mi spui că tocmai ai descoperit că nu este acolo unde ai crezut că este. E chiar acolo, la șaisprezece miliarde de kilometri depărtare. Doar o putem vedea.

— Da, știu. Dar când am aflat că ea există, la o distanță de peste doi ani-lumină, mi s-a părut de la sine înțeles că nu poate fi decât o Stea Vecină, o stea-soră a Soarelui, că Nemesis și Soarele se învârt în jurul unui centru gravitațional comun. Un corp ceresc atât de apropiat de Soare nu putea fi altfel. Totul se înlănțuia atât de frumos...

— Bine, și de ce n-ar mai fi lucrurile frumos înlănțuite acum?

— Pentru că, deși este atât de aproape de Soare, este, în mod evident, prea departe pentru a-i fi soră. Atracția gravitațională dintre Soare și Nemesis este prea slabă, atât de slabă încât perturbațiile gravitaționale ale unor stele învecinate ar face ca orbita stelei Nemesis să nu fie stabilă.

— Dar Nemesis *este* totuși acolo.

— Da, și se află, mai mult sau mai puțin, între noi și Alpha Centauri.

— Ce legătură are Alpha Centauri cu toată povestea asta?

— Realitatea este că Nemesis nu este cu mult mai departe de Alpha Centauri decât de Soare. Ar putea fi, la fel de bine, și o stea-soră a Sistemului Alpha Centauri. Sau, oricărui sistem i-ar aparține, prezența celeilalte stele, a surorii, îi afectează orbita sau i-a afectat-o deja.

Pitt o privi gânditor pe Insigna, în timp ce bătea ușurel cu degetele în brațul fotoliului.

— Cât timp durează rotația stelei Nemesis în jurul Soarelui, presupunând că ar fi surori?

— Nu știu. Ar trebui să-i calculez cu precizie orbita. Este ceva ce ar fi trebuit să fac înainte de Plecare, dar aveam atât de multe lucruri de făcut atunci, și chiar și acum... Firește, asta nu e o scuză.

— Ei bine, încearcă să-mi spui cu aproximație.

— Dacă este o orbită circulară, spuse Insigna, stelei Nemesis i-ar trebui puțin peste cincizeci de milioane de ani pentru a descrie o traiectorie completă în jurul Soarelui, sau, mai precis, în jurul centrului de gravitație al Sistemului Solar, în timp ce Soarele parcurge același circuit. Linia care ar uni cele două stele în mișcare ar trece întotdeauna prin acest centru. Pe de altă parte, dacă Nemesis ar avea o orbită eliptică și s-ar afla acum în cel mai îndepărtat punct al ei – unde probabil și este, pentru că dacă s-ar îndepărta și mai mult, cu siguranță n-ar mai fi o stea-soră – atunci poate că i-ar trebui numai douăzeci și cinci de milioane de ani.

— Așadar, ultima oară când Nemesis s-a aflat în această poziție, mai mult sau mai puțin între Alpha Centauri și Soare, trebuie să fi fost

în cu totul altă poziție decât este acum. O perioadă între douăzeci și cinci și cincizeci de milioane de ani ar fi suficientă pentru ca Alpha Centauri să-și fi modificat poziția, nu? Cu cât?

— Cu o bună bucată dintr-un an-lumină.

— Asta ar putea să însemne că acum este pentru prima dată când două alte stele și-o dispută pe Nemesis? Până acum și-a executat liniștită rotația?

— În nici un caz, Janus. Chiar dacă o scoatem din calcul pe Alpha Centauri, mai sunt și alte stele. Una poate să fi apărut recent în contextul respectiv, dar și în trecutul lui Nemesis trebuie să fi existat o altă stea, la o distanță suficientă pentru a cauza interferențe. Pentru că orbita ei, pur și simplu, nu este stabilă.

— Dar atunci, dacă nu orbitează în jurul Soarelui, ce caută în vecinătatea noastră?

— Tocmai asta mă frământă și pe mine.

— De fapt, ce vrei să spui?

— Dacă ar orbita în jurul Soarelui, atunci viteza cu care s-ar deplasa față de Soare ar fi între optzeci și o sută de metri pe secundă, în funcție de masa stelei Nemesis. Pentru o stea, această viteză este foarte mică, așa încât ar părea că stă destul de multă vreme în același loc. Asta înseamnă că ar rămâne ascunsă în spatele norului timp îndelungat, mai ales de vreme ce norul se mișcă și el în aceeași direcție față de Soare. Cu o astfel de mișcare lentă și cu lumina estompată de nor, nici nu e de mirare că n-a fost observată până acum. Cu toate acestea... Insigna se întrerupse.

Pitt, care nu făcea nici un efort să pară într-adevăr interesat de ceea ce i se spunea, oftă și zise:

— Ei bine, poți trece la subiect?

— Ei bine, dacă *nu* orbitează în jurul Soarelui, atunci înseamnă că se mișcă independent, iar mișcarea ei față de Soare ar trebui să se facă la viteza de o sută de kilometri pe secundă sau cam așa ceva, de o mie de ori mai repede decât ar orbita în jurul Soarelui. Întâmplător, ea se află acum în vecinătatea noastră, dar merge mai departe, va trece de Soare și nu se va mai întoarce niciodată înapoi. Numai că rămâne în spatele norului, părând a nu se fi clintit din loc.

— De ce?

— Nu există decât o singură posibilitate în care s-ar putea mișca destul de repede și totuși *să pară* că nu își schimbă poziția pe cer.

— Să nu-mi spui că pendulează înainte și înapoi.

Insigna făcu o grimasă.

— Te rog, Janus, nu încerca să iei această problemă în glumă. Nu e nimic amuzant aici. Nemesis ar putea să se îndrepte, mai mult sau mai puțin, direct către Soare. În acest caz nu s-ar mișca nici la stânga, nici la dreapta, deci n-ar părea să-și schimbe poziția, dar ar veni drept către noi, către Sistemul Solar.

Pitt se holbă la ea surprins:

— Există vreo dovadă în sprijinul acestei ipoteze?

— Încă nu. Când am localizat-o pentru prima dată pe Nemesis, n-am avut nici un motiv să-i studiem spectrul. Numai după ce i-am observat paralaxa ar fi fost necesară și o analiză spectrală, dar n-am ajuns niciodată s-o fac. Dacă-ți mai aduci aminte, m-ai trecut la conducerea proiectului Sonda Îndepărtată și mi-ai trasat sarcina *să abat* tuturor atenția de la Nemesis. La vremea aceea n-aș fi putut să declanșez o analiză spectrală amănunțită, iar de când am plecat... ei bine, n-am făcut-o. Acum, însă, voi studia problema, poți fi sigur.

— Să te întreb ceva. N-am observa același efect de nemișcare dacă Nemesis s-ar *îndepărta* de Soare? Sunt cincizeci la sută șanse să se apropie și cincizeci la sută șanse să se îndepărteze, nu?

— Analiza spectrală ne va lămuri. Virarea la roșu a liniilor spectrale ar însemna o îndepărtare, virarea la violet, o apropiere.

— Dar acum e prea târziu. Dacă faci analiza spectrală, din ea va reieși că se apropie, pentru că noi ne apropiem de *ea.*

— Acum nu analiza spectrală a stelei Nemesis aș face-o, ci pe a Soarelui. Dacă Nemesis s-ar apropia de Soare, atunci și Soarele s-ar apropia de Nemesis și putem avea în vedere și propria noastră mișcare. În plus, noi suntem în proces de încetinire și, cam într-o lună, ne vom deplasa atât de lent încât propria noastră mișcare nu va mai afecta, în mod apreciabil, rezultatele analizei spectroscopice.

Timp de jumătate de minut, Pitt păru pierdut în gânduri, privindu-și fix biroul ordonat, în vreme ce mângâia inconștient terminalul calculatorului. Apoi spuse, fără să ridice privirea:

— Nu. Acestea sunt observații care nu ne sunt necesare. Nu vreau să-ți mai faci griji în legătură cu această problemă, Eugenia. De fapt nici nu este o problemă, așa că poți, liniștită, s-o dai uitării.

Și fluturarea mâinii lui îi spuse clar că e timpul să plece.

12

Mânioasă, Insigna pufni sonor pe nări. Rosti cu glas scăzut și aproape răgușită de furie:

— Cum îți permiți, Janus, cum îți permiți?

— Cum îmi permit ce? se încruntă Janus.

— Cum îți permiți să mă dai afară de parcă aș fi o nenorocită de funcționară? Dacă eu n-aș fi descoperit steaua Nemesis, noi toți nu ne-am afla aici. Tu n-ai mai fi Guvernator ales. Nemesis îmi aparține. Am și eu un *cuvânt* de spus aici.

— Nemesis nu e a ta. Este a satelitului Rotor. Așa că te rog să te retragi și să mă lași să-mi văd de celelalte treburi pe care le mai am de rezolvat azi.

— Janus, ridică ea vocea. Încă o dată îți spun că, după toate probabilitățile, Nemesis se îndreaptă către Sistemul nostru Solar.

— Iar eu îți spun, încă o dată, că această alternativă are doar cincizeci la sută șanse de a fi adevărată. Și chiar dacă s-ar îndrepta spre Sistemul Solar, care, fiindcă veni vorba, nu mai este de mult Sistemul *nostru* Solar, ci *al lor*, nu-mi spune mie că se va ciocni de Soare. N-am să te cred. În toată istoria sa de aproape cinci miliarde de ani, Soarele nu s-a ciocnit niciodată de vreo stea și nici măcar nu au existat șanse ca așa ceva să se întâmple. Probabilitatea ca astfel de coliziuni stelare să aibă loc, chiar în zonele mai aglomerate ale Galaxiei, este extrem de mică. N-oi fi eu astronom, dar atâta lucru știu.

— Probabilitățile sunt doar probabilități, Janus, nicidecum certitudini. Ne putem însă *imagina*, oricât de improbabil ar părea, că Soarele și Nemesis s-ar putea ciocni, deși recunosc și eu că probabilitatea ca asta să se întâmple este mică. Problema este că o apropiere prea mare, chiar fără să aibă loc o ciocnire, ar putea fi fatală pentru Pământ.

— Ce înseamnă o apropiere prea mare?

— Nu știu. Este nevoie de calcule complicate ca să-ți pot răspunde precis.

— Bine, atunci. Ceea ce vrei tu este să ne chinuim să facem toate calculele și observațiile necesare și, dacă descoperim că situația e cu adevărat periculoasă pentru Sistemul Solar, atunci...? Avertizăm Sistemul Solar?

— Da. Nici n-am avea de ales, nu?

— Și cum am face-o? Nu avem mijloacele necesare hipercomunicării și, chiar dacă le-am avea, nu putem primi mesaje prin hiperspațiu. Dacă am trimite un mesaj luminos de cine știe ce fel – lumină, microunde, neutrini modulați – ar fi nevoie de peste doi ani-lumină ca acest mesaj să ajungă pe Pământ, presupunând că am dispune de un fascicul suficient de puternic sau coerent. Și chiar și-atunci, cum am afla dacă au primit mesajul? Dacă l-ar primi și s-ar deranja să ne răspundă, ar fi nevoie de

încă doi ani pentru ca mesajul să se întoarcă la noi. Și care va fi rezultatul final al avertismentului? Va trebui să le spunem unde este Nemesis și vor vedea că mesajul nostru vine dinspre ea. Însuși scopul secretului nostru inițial, întregul plan de a edifica o civilizație omogenă și liberă de influențe negative pe orbita stelei Nemesis, va fi compromis.

— Dar, indiferent cu ce preț, Janus, cum poți să te gândești să *nu* îi prevenim?

— Care este problema ta? Chiar dacă Nemesis s-ar îndrepta spre Soare, cât i-ar trebui ca să atingă Sistemul Solar?

— Ar putea ajunge în vecinătatea Soarelui în aproximativ cinci mii de ani.

Pitt se lăsă pe spate în scaun și o privi pe Insigna cu o mică strâmbătură ironică de amuzament.

— Cinci mii de ani. Numai cinci mii de ani? Ascultă, Eugenia, acum două secole și jumătate, primul pământean a pășit pe Lună. Au trecut două secole și jumătate și iată-ne în vecinătatea celei mai apropiate stele. Unde vom ajunge, în ritmul ăsta, peste două secole și jumătate? În vecinătatea oricărei stele dorim. Iar peste cinci mii de ani, cincizeci de secole, vom fi deja răspândiți prin toată Galaxia, ca să nu mai vorbesc de alte forme de viață inteligente. Vom încerca, probabil, să pornim spre alte galaxii. În cinci mii de ani, tehnologia va fi progresat deja până la punctul în care, dacă Sistemul Solar ar fi, cu adevărat, în pericol, toate Coloniile din preajmă și întreaga populație planetară ar putea pleca în spațiul îndepărtat, în căutarea altor stele.

Insigna scuturâ din cap:

— Nu te gândi că progresul tehnologic înseamnă că Sistemul Solar poate fi golit la o simplă fluturare de mână, Janus. Pentru a muta miliarde de suflete, fără să iști un haos, fără ca multe dintre aceste vieți să se piardă, este nevoie de pregătiri îndelungi. Dacă peste cinci mii de ani vor fi în pericol de moarte, trebuie s-o știe *de pe acum.* Nu este prea devreme pentru a începe planificarea.

— Ai inimă bună, Eugenia, zise Pitt, așa că am să-ți propun un compromis. Ce-ar fi să luăm o pauză de o sută de ani în care să ne stabilim aici cum se cade, să ne înmulțim, să construim un grup de Colonii suficient de puternice și de stabile pentru a fi sigure? *Apoi* vom putea investiga destinația către care se îndreaptă Nemesis și – dacă va fi necesar – vom putea avertiza Sistemul Solar. Vor avea, oricum, aproape cinci mii de ani în care să se pregătească. Sunt sigur că o mică amânare de o sută de ani nu va fi fatală.

Insigna oftă.

— Asta este viziunea ta asupra viitorului? Omenirea într-o veșnică goană după stele? Fiecare grupuleț încercând să-și stabilească supremația asupra unei stele sau a alteia? Și, mii de ani de acum înainte, să se întindă în toată Galaxia ura, suspiciunile și conflictele fără de sfârșit, așa cum există pe Pământ de mii de ani încoace?

— Eugenia, eu nu am nici o viziune. Omenirea va face așa cum va crede de cuviință. Va goni după stele, cum spui, sau poate că va înființa un Imperiu Galactic, sau cine știe ce altceva va face. Eu nu pot dicta ce va face omenirea și nici nu intenționez să încerc să-i influențez viitorul. În ce mă privește pe mine personal, eu nu am decât această Colonie, căreia trebuie să-i port de grijă, și numai o sută de ani pentru a o consolida pe orbita stelei Nemesis. Până atunci, tu și cu mine vom fi în afară de orice pericol, morți, iar avertizarea Sistemului Solar, dacă va fi necesară, va cădea în grija urmașilor noștri. Încerc să fiu rațional, să nu mă las condus de sentimente, Eugenia. Și tu ești o persoană rațională. Mai gândește-te.

Și Insigna o făcu. Stătu acolo, privindu-l sumbru pe Pitt, în vreme ce el aștepta, cu o răbdare aproape exagerată. În cele din urmă, femeia spuse:

— Bine. Înțeleg ce vrei să spui. Voi începe analizarea mișcării stelei Nemesis față de Soare. Poate că vom putea da uitării toată povestea.

— Nu, ridică Pitt un deget, ca pentru a apostrofa. Adu-ți aminte ce-am spus mai devreme. Nu vom face nici un fel de investigații. Dacă se dovedește că Sistemul Solar nu este în pericol, nu vom avea nimic de câștigat. Vom face, pur și simplu, ceea ce am insistat să facem oricum: vom petrece un secol încercând să consolidăm o civilizație pe Rotor. Dacă, totuși, vom descoperi că există un pericol, vei avea conștiința încărcată și te vor măcina tot felul de temeri, vinovății și spaime. Vestea va transpira, în vreun fel sau altul, și hotărârea rotorienilor va fi clătinată, slăbită, mai ales fiindcă mulți dintre ei sunt, probabil, la fel de sentimentali ca tine. Atunci am avea prea mult de pierdut. Înțelegi?

Ea rămase tăcută, iar el adăugă:

— Bine. Văd că ai înțeles.

Și din nou fluturarea mâinii lui arătă clar că trebuia să plece.

De data asta însă, ea chiar plecă, iar Pitt, privind în urma ei, își zise în sinea lui: „Devine din ce în ce mai greu de convins și consolat".

7. DISTRUGERE?

13

Marlene o urmărea pe mama sa cu privirea nemișcată și impenetrabilă a unei bufnițe. Își păstra cu grijă un chip plat și inexpresiv, deși în sinea ei era deopotrivă surprinsă și satisfăcută. Mama îi povestea, în sfârșit, despre evenimentele în care fuseseră implicați tatăl ei și Guvernatorul Pitt. În sfârșit era tratată ca un adult.

— Eu aș fi verificat mișcarea stelei Nemesis, indiferent ce-ar fi zis domnul Guvernator Pitt, mamă, zise ea. Înțeleg că tu n-ai făcut-o. Sentimentul tău de vinovăție indică asta în mod evident.

— Nu mă pot obișnui câtuși de puțin cu ideea că îmi stă vina scrisă pe frunte, ca o etichetă, se revoltă Insigna.

— Nimeni nu poate ascunde ceea ce simte, zise Marlene. Dacă privești cu atenție la cei din jur, întotdeauna îți poți da seama.

(Alții nu puteau. Marlene își dăduse seama de asta cu greu, în timp. Pur și simplu, majoritatea oamenilor nu sesizau, nu simțeau, poate nu le păsa. Nu urmăreau chipurile, trupurile, vocile, atitudinile, micile ticuri nervoase.)

— N-ar trebui să *urmărești* oamenii cu atâta atenție, Marlene – spuse Insigna, de parcă gândurile lor s-ar fi derulat în paralel. O luă pe fată pe după umeri pentru a-și îndulci ceea ce urma să spună, să nu sune ca o dojană. – Oamenii se intimidează când îți pironești asupra lor ochii ăștia mari și întunecați și-i urmărești atât de intens. Ar trebui să respecți mai mult intimitatea celorlalți.

— Da, mamă – răspunse Marlene, observând, fără vreun efort, că mama ei încerca, de fapt, să se apere. Se simțea probabil jenată, se întreba, probabil, permanent cât de mult se dă în vileag la fiecare vorbă. Apoi Marlene continuă:

— Cum se face că, în ciuda tuturor sentimentelor tale de vinovăție legate de Sistemul Solar, n-ai făcut totuși nimic?

— Există o serie de motive, Molly.

(Nu „Molly", gândi Marlene exasperată. „Marlene! Marlene! Marlene!" Trei silabe. Accentul pe a doua. Comportă-te ca un adult!)

— Ca de exemplu? întrebă Marlene, țâfnoasă. (Oare mama chiar nu-și dădea seama de valul de ostilitate pe care îl stârnea în fiica sa de fiecare dată când i se adresa cu diminutivul ăsta copilăresc? Era sigură că exasperarea i se putea citi limpede pe chip, în trăsăturile crispate, în ochii umbriți, în gura strânsă. De ce oare nu observau oamenii? De ce oare nu se uitau oamenii cu atenție unii la alții?)

— În primul rând, Janus Pitt a fost foarte convingător. Oricât de ciudat ar părea la prima vedere ceea ce vrea să spună și cu oricât de multă ostilitate l-ai privi în timpul discuției, întotdeauna reușește să te facă să înțelegi cât de solide sunt motivele care-l fac să vadă lucrurile așa cum le vede.

— Dacă ăsta-i adevărul, mamă, înseamnă că este un om foarte periculos.

Insigna păru să se întrerupă din gânduri pentru a-i arunca o privire curioasă fiicei ei.

— Ce te face să spui asta?

— Orice punct de vedere poate avea motive solide în spate. Dacă un om le poate sesiza rapid și prezenta convingător, poate convinge pe oricine să facă orice, iar asta este fără-ndoială periculos.

— Janus Pitt are această capacitate, recunosc. Sunt surprinsă că înțelegi atât de bine lucrurile astea.

(Marlene își zise în sinea ei: „Pentru că nu am decât cincisprezece ani, iar tu ești obișnuită să mă mai crezi doar un copil".) Cu glas tare, spuse:

— Poți învăța foarte multe privind oamenii cu atenție.

— Da, dar ține minte ce ți-am spus. Stăpânește-ți această tendință de a urmări reacțiile celorlalți, cu tot dinadinsul.

(„Niciodată".)

— Așadar, domnul Pitt te-a convins.

— M-a făcut să înțeleg că n-ar fi rău să mai așteptăm o vreme.

— Și n-ai fost măcar curioasă să studiezi steaua Nemesis și să te lămurești cu precizie în ce direcție se deplasează? Trebuie să fi fost.

— Am fost, dar nu e așa simplu cum crezi. Observatorul este permanent folosit. Trebuie să aștepți să-ți vină rândul pentru a putea utiliza instrumentele. Chiar dacă sunt șefă, nu pot dispune de ele după bunul meu plac. Apoi, când le folosește cineva, n-o face niciodată în secret. Știm cu toții în ce scop sunt folosite și de ce. Existau foarte puține șanse să pot analiza în detaliu spectrul stelei Nemesis și spectrul Soarelui, sau să folosesc calculatorul Observatorului, fără ca oamenii să-și dea seama imediat ce fac. Și cred că Pitt și-a plasat câțiva

informatori în Observator. Dacă aș fi încălcat acordul nostru, ar fi aflat imediat.

— Dar n-ar fi putut să-ți facă nimic, nu?

— N-ar fi putut să mă împuște pentru trădare, dacă la asta te referi, nu că i-ar trece prin cap așa ceva, dar ar fi putut să mă elibereze de însărcinările legate de Observator și să mă treacă la munca într-o fermă. Și nu mi-ar fi plăcut deloc așa ceva. Nu mult după acea discuție cu Pitt însă, am descoperit că Nemesis avea o planetă sau o stea-soră. Nici până în ziua de azi nu știm sigur cum să ne referim la ea. Sunt separate doar de patru milioane de kilometri, iar planeta sau steaua respectivă nu radiază deloc în spectrul luminii vizibile.

— Te referi la Megas, nu?

— Da. Cuvântul este foarte vechi și înseamnă „mare", iar corpul ceresc respectiv este într-adevăr foarte mare pentru o planetă, mult mai mare decât cea mai mare planetă a Sistemului Solar, Jupiter. Dar pentru o stea este foarte mic. Unii cred că Megas este o pitică maronie. – Se întrerupse și o măsură cu atenție din priviri pe fiică-sa, de parcă ar fi fost brusc nesigură de capacitatea acesteia de a mai înțelege ceva. – Știi ce este o pitică maronie, Molly?

— Marlene este numele meu, mamă.

Insigna se îmbujoră ușor.

— Da. Îmi pare rău dacă mai uit din când în când. Nu prea am ce să fac, știi... Cândva aveam o fetiță mică și drăgălașă pe care o chema Molly.

— Știu. Și data viitoare când voi mai avea șase ani, poți să-mi spui Molly cât vrei tu.

Insigna izbucni în râs.

— Știi ce este o pitică maronie, Marlene?

— Da, mamă, știu. O pitică maronie este un corp ceresc a cărui masă este prea mică pentru a-i permite să dezvolte temperaturile și presiunea care ar declanșa în interiorul lui fisiunea hidrogenului, dar care, pe de altă parte, are o masă suficientă pentru a declanșa reacțiile secundare care să-l mențină cald.

— Exact. Foarte bine. Megas este la limită. Este ori o planetă foarte caldă, ori o pitică maronie foarte puțin luminoasă. Nu radiază deloc în spectrul vizibil, dar emite din plin în infraroșu. Nu seamănă cu nimic din ce-am mai studiat noi. Este primul corp planetar extrasolar – adică prima planetă din afara Sistemului Solar – pe care avem posibilitatea de a-l studia în amănunțime, iar Observatorul a fost cu totul absorbit de această cercetare. N-aș fi avut șansa să mă ocup de mișcarea stelei

Nemesis nici dacă aș fi vrut și, ca să-ți spun drept, o vreme chiar am uitat de ea. Mă interesa și pe mine Megas, ca pe toți ceilalți, înțelegi?

— Hm, mormăi Marlene.

— Până la urmă s-a dovedit a fi unicul corp planetar de proporții, de pe orbita stelei Nemesis, dar era de ajuns. Are de cinci ori masa...

— Știu, mamă, are de cinci ori masa lui Jupiter și a treizecea parte din masa stelei Nemesis. Am aflat toate astea de la calculator, cu mult timp în urmă.

— Sigur, draga mea. Și nu oferă condiții de locuit mai bune decât Jupiter, ba chiar, dacă așa ceva este cu putință, mai puțin. Asta ne-a cam dezamăgit la început, deși nu ne așteptaserăm cu adevărat să descoperim o planetă locuibilă pe orbita unei pitice roșii. Dacă o planetă ar fi suficient de aproape de Nemesis pentru ca apa să rămână lichidă pe ea, atracția gravitațională ar obliga-o să-i arate acesteia, întotdeauna, aceeași față.

— Și Megas nu asta face, mamă? Adică nu-i arată întotdeauna aceeași față stelei Nemesis?

— Ba da. Ceea ce înseamnă că are o față rece și una caldă, aceasta din urmă fierbinte de-a binelea. Ar fi probabil încinsă la roșu dacă n-ar exista circulația curenților atmosferei ei dense, circulație care are tendința de a egaliza întrucâtva temperaturile. Din această cauză și din cauza căldurii interne a planetei Megas, chiar și jumătatea rece este destul de caldă. Multe dintre lucrurile descoperite despre Megas sunt unice în experiența noastră astronomică de până acum. Și, apoi, am descoperit că Megas are un satelit, sau, dacă preferi să consideri că Megas este o mică stea, o planetă, Erythro.

— Pe orbita căreia se află Rotor, știu. Dar, mamă, au trecut peste unsprezece ani de la toată agitația respectivă în legătură cu Megas și Erythro. În tot acest răstimp n-ai reușit să strecori o privire asupra spectrului stelei Nemesis și al Soarelui? N-ai făcut și tu niște calcule, niște deducții?

— Păi...

Marlene o întrerupse în grabă:

— Sunt sigură că ai făcut.

— După expresia mea?

— După tot ce știu despre tine.

— Știi că ești, câteodată, o persoană teribil de incomodă, Marlene? Da, am făcut.

— Și?

— Răspunsul este da, Nemesis se îndreaptă spre Sistemul Solar.

O clipă tăcură amândouă. Apoi Marlene șopti cu voce joasă:

— O să se ciocnească?

— După câte spun calculele mele, nu. Sunt destul de sigură că Nemesis și sistemul ei n-or să se ciocnească de Soare, de Pământ și nici de vreun alt corp ceresc semnificativ al Sistemului Solar. Dar nici nu e nevoie, vezi tu? Chiar dacă nu are loc o coliziune, Nemesis va distruge, probabil, Pământul.

14

Pentru Marlene era limpede că mamei ei nu-i plăcea deloc să vorbească despre distrugerea Pământului, că frământările interioare aproape că o împiedicau să vorbească liber și că, dacă ar fi după ea, ar pune capăt imediat acestei discuții. Expresia ei, felul cum se îndepărtase fizic de Marlene, de parcă abia ar fi așteptat să plece, felul cum își umezea buzele ușor, de parcă ar fi încercat să șteargă gustul propriilor ei cuvinte, toate erau cum nu se poate mai clare pentru Marlene.

Dar nu voia ca mama să se oprească. Trebuia să afle mai mult. Spuse încetișor, aproape cu blândețe:

— Dacă nu va avea loc o coliziune, cum va distruge Nemesis Pământul?

— Să încerc să-ți explic. Pământul se învârte în jurul Soarelui, așa cum Rotor se învârte în jurul lui Erythro. Dacă în Sistemul Solar n-ar exista decât Soarele și Pământul, atunci Pământul ar urma aceeași traiectorie aproape etern. Spun „aproape" pentru că, în timp ce-și execută rotația, radiază unde gravitaționale care-i diminuează impulsul de mișcare și care-l determină ca, extrem de lent, să se apropie de Soare. Dar putem ignora deocamdată acest aspect. Există însă alți factori care complică lucrurile, pentru că Pământul nu este singura planetă a Sistemului Solar. Luna, Marte, Venus, Jupiter, toate corpurile cerești din vecinătate își exercită influența. Firește, în comparație cu clasa Soarelui, aceste influențe sunt minore, așa că, Pământul rămâne, mai mult sau mai puțin, pe orbita sa. Totuși, aceste influențe minore, care își modifică direcția și intensitatea într-un mod foarte complicat, în funcție de mișcările corpurilor respective, aduc schimbări minore în traiectoria Pământului. El se mișcă ușor spre exteriorul și spre interiorul orbitei, unghiul de înclinație al axei sale se modifică și el imperceptibil, crescând sau descrescând, excentricitatea se schimbă întrucâtva și așa mai departe. Se poate demonstra – s-a și *demonstrat* de altfel – că toate

aceste schimbări minore sunt ciclice. Nu progresează într-o singură direcție, ci înainte și înapoi. Ceea ce rezultă de aici este că Pământul, aflat pe orbita sa în jurul Soarelui, vibrează ușor într-un număr mare de feluri. Toate corpurile cerești din Sistemul Solar vibrează astfel. Vibrația Pământului nu împiedică deloc existența vieții. În cel mai rău caz, ceea ce s-ar putea întâmpla ar fi un îngheț sau o încălzire, însoțite de o ridicare sau de o coborâre a nivelului oceanului planetar, dar viața a supraviețuit tuturor acestor modificări foarte bine, de peste trei miliarde de ani încoace. Acum hai să presupunem că Nemesis trece pe acolo și nu se ciocnește de nimic și că nu se apropie la o distanță mai mare de o lună-lumină sau cam așa ceva. Asta ar însemna mai puțin de o sută de miliarde de kilometri. Trecerea ei – și i-ar trebui ani buni pentru a-și încheia trecerea – ar da un impuls gravitațional întregului sistem. Asta ar înrăutăți vibrațiile despre care vorbeam, dar, după ce s-ar îndepărta, vibrațiile ar reveni, probabil, la normal.

Marlene interveni:

— Arăți de parcă ai fi convinsă că lucrurile sunt, de fapt, mult mai grave decât le descrii. Ce e atât de rău în faptul că Nemesis ar determina Sistemul Solar să vibreze ceva mai mult, dacă totul ar reintra în normal după aceea?

— Păi, problema este dacă această stabilizare ulterioară ar însemna o revenire chiar la pozițiile anterioare sau nu. Dacă poziția de echilibru a Pământului ar fi puțin modificată, puțin mai departe de Soare sau puțin mai aproape, dacă orbita sa ar deveni puțin mai excentrică sau axa sa s-ar înclina mai mult, sau mai puțin, cum vor afecta toate acestea clima Pământului? Chiar și cea mai mică schimbare l-ar putea transforma într-o planetă nelocuibilă.

— Nu poți calcula și prevedea toate acestea?

— Nu. Rotor nu are o poziție bună pentru efectuarea unor astfel de calcule. Și el vibrează, și încă destul de mult. Ar fi nevoie de foarte mult timp, de calcule laborioase și îndelungi pentru a putea deduce din observațiile mele de aici traiectoria *exactă* pe care o va urma Nemesis și nici atunci n-am putea fi siguri, decât când s-ar apropia considerabil de Sistemul Solar, adică mult timp după ce eu voi fi oale și ulcele.

— Deci nu poți să-ți dai seama cu exactitate cât de aproape de Sistemul Solar va trece Nemesis.

— Este aproape imposibil de calculat. Ar trebui luate în considerare câmpurile gravitaționale ale tuturor stelelor cât de cât apropiate, pe o rază de doisprezece ani-lumină. La urma urmei, chiar și cel mai insignifiant efect necalculat ar putea provoca o astfel de deviere, în mai

mult de doi ani-lumină, încât o trecere calculată inițial ca o ciocnire sigură, să se dovedească, până la urmă, a nu fi nici pe departe așa ceva. Sau invers.

— Guvernatorul Pitt spunea că toată lumea din Sistemul Solar ar putea pleca, dacă ar dori, și asta până să sosească Nemesis. Așa e?

— S-ar putea să aibă dreptate. Dar cum poate ști cineva ce se va întâmpla peste cinci mii de ani? Ce schimbări istorice vor avea loc și cum vor afecta ele lucrurile? Putem doar *spera* că toată lumea ar putea părăsi Pământul în siguranță.

— Chiar dacă nu sunt preveniți, zise Marlene, simțindu-se destul de nesigură de sine pe când îi atrăgea atenția mamei ei asupra unui truism astronomic, vor descoperi și singuri. Trebuie să-și dea seama. Nemesis se va apropia din ce în ce mai mult și, după un timp, va deveni inconfundabilă, iar ei îi vor putea calcula traiectoria mult mai corect, pe măsură ce se va apropia de ei.

— Da, dar vor avea cu atât mai puțin timp la dispoziție pentru a se salva, dacă va fi nevoie.

Marlene își pironi cu privirea propriile picioare. Spuse:

— Mamă, te rog nu te supăra pe mine, dar mi se pare că ești nefericită chiar și la gândul că toată lumea ar putea părăsi Sistemul Solar în siguranță. Mai este ceva ce nu mi-ai spus. Te rog, spune-mi.

Insigna răspunse:

— Nu-mi place gândul că toată populația Pământului îl va părăsi. Chiar dacă o astfel de mișcare ar fi făcută ordonat, organizat, cu suficient timp la dispoziție și eliminând riscul pierderii de vieți omenești, tot nu-mi place gândul. Nu vreau ca Pământul să sfârșească abandonat.

— Dar dacă este inevitabil...

— Atunci așa va fi. Mă pot înclina în fața inevitabilului, dar nu sunt obligată să-mi și placă.

— Ești legată sentimental de Pământ? Ai studiat acolo, nu?

— Acolo am studiat și absolvit astronomia. Nu mi-a plăcut Pământul, dar asta contează prea puțin. Este totuși locul de unde se trag ființele umane. Înțelegi ce vreau să spun, Marlene? Chiar dacă nu mi-a făcut o impresie prea bună când am stat acolo, este totuși locul unde s-a dezvoltat viața de la începuturi, vreme de milenii. Pentru mine nu este doar o lume, ci un concept, o abstracție. Aș vrea să continue să existe, de dragul trecutului. Nu știu dacă mă exprim foarte clar.

Marlene spuse:

— Tata era pământean.

Insigna se încruntă ușor.

— Da, era.

— Și s-a întors pe Pământ.

— Conform datelor oficiale, așa este. Presupun că s-a întors.

— Atunci eu sunt pe jumătate pământeancă, nu?

Încruntarea Eugeniei Insigna se accentuă.

— Cu toții suntem pământeni, Marlene. Stră-străbunicii mei au trăit pe Pământ toată viața lor. Străbunica mea s-a născut pe Pământ. Toată lumea, fără excepție, se trage din pământeni. Și nu numai ființele omenești. Orice fărâmă de viață din orice Colonie, de la virus la copac, se trage din viața terestră.

Marlene completă:

— Dar numai oamenii știu acest lucru. Iar unii sunt mai aproape de el decât alții. Te mai gândești, din când în când, la tata, chiar și-acum, după atâta timp? – Marlene ridică privirea spre mama ei pentru o clipă și făcu o grimasă. – Nu e treaba mea. Asta vrei să-mi răspunzi acum.

— Asta am simțit în secunda în care m-ai întrebat, dar nu mă las condusă numai de impulsurile de moment. La urma urmei, ești și fata lui. Da, mă mai gândesc, când și când, la el. – Ridică ușor din umeri, apoi continuă: *Tu* te gândești deseori la el, Marlene?

— N-am la ce să mă gândesc. Nu mi-l amintesc deloc. Și nici nu i-am văzut nici o hologramă sau altceva care să-l reprezinte.

— Nu, nici n-ar fi avut rost să... vocea i se stinse.

— Dar când eram mai mică, obișnuiam să mă întreb de ce unii tați au rămas cu copiii lor după Plecare și alții nu. Mi-am zis că, probabil, aceia care au plecat nu-și iubeau copiii și poate că tata nu m-a iubit nici el pe mine.

Insigna se holbă la fiica sa:

— Nu mi-ai spus niciodată așa ceva.

— Era un gând al meu, personal, când eram mică. Când am mai crescut, mi-am dat seama că, de fapt, lucrurile au fost mult mai complicate.

— N-ar fi trebuit să ți se dea prilejul să gândești vreodată așa ceva. Nu e adevărat. Te-aș fi putut asigura de asta, dacă aș fi avut cea mai vagă bănuială...

— Nu-ți place să discuți despre vremurile acelea, mamă. Înțeleg.

— Aș fi făcut-o totuși, dacă aș fi știut de acest gând al tău, dacă aș fi putut să ți-l citesc pe chip, așa cum îmi citești tu gândurile. Te-a iubit *cu adevărat*. Dacă i-aș fi permis, te-ar fi luat cu el pe Pământ. Este, de fapt, vina mea că sunteți despărțiți.

— Și a lui. Ar fi putut rămâne cu noi.

— Da, ar fi putut, dar acum, că au trecut atâția ani, îi înțeleg problemele mult mai bine decât puteam, atunci, s-o fac. La urma urmei,

eu nu eram nevoită să-mi părăsesc căminul, lumea mea venea cu mine. Sunt la peste doi ani-lumină de Pământ, dar sunt totuși acasă, pe Rotor, unde m-am născut. Tatăl tău era în cu totul altă situație. El se născuse pe Pământ, nu pe Rotor, și bănuiesc că nu a putut suporta gândul de a părăsi Pământul de-a binelea, pentru totdeauna. Și la asta mă mai gândesc, din când în când. Urăsc gândul că Pământul ar putea rămâne pustiu. Sunt, în mod sigur, câteva miliarde de oameni acolo, ale căror inimi s-ar frânge dacă ar trebui să-l părăsească.

Tăcerea se lăsă între ele pentru câteva clipe lungi, apoi Marlene zise:

— Mă-ntreb ce-o fi făcând tata acum, pe Pământ.

— Cum am putea măcar bănui, Marlene? Două mii trei sute de miliarde de kilometri este o cale tare, tare lungă, iar paisprezece ani, un răstimp foarte, foarte lung.

— Crezi că mai trăiește încă?

— Nici măcar asta nu putem ști cu siguranță, răspunse Insigna. Viața pe Pământ poate fi foarte scurtă. – Apoi, parcă brusc conștientă că nu era singură, adăugă: Sunt sigură că trăiește, Marlene. Când a plecat era într-o formă excelentă, sănătos, iar acum abia se apropie de cincizeci de ani. – Apoi șopti cu blândețe: Îți lipsește, Marlene?

Marlene clătină din cap:

— Nu-ți poate lipsi ceva ce n-ai avut niciodată.

(„Dar *tu* l-ai avut, mamă", gândi ea. „Și *ție* îți lipsește".)

8. AGENTUL

15

Oricât de ciudat ar părea, Crile Fisher avu nevoie de o perioadă de acomodare pe Pământ, mai bine zis de reacomodare. Nici nu-și închipuise că Rotor devenise o parte atât de importantă din el însuși, în mai puțin de patru ani. Fusese cea mai lungă absență a sa de pe Pământ, dar cu siguranță nu îndeajuns de îndelungată pentru ca Pământul să i se pară străin.

Acum însă, se reobișnuia cu dimensiunile reale ale Pământului, cu linia îndepărtată a orizontului, separată distinct de cer în loc să se topească în el treptat, cețos. Apoi mai erau mulțimile de oameni, gravitația stabilă, senzațiile pe care i le dădeau atmosfera liberă și sălbatică, variațiile de temperatură, natura întreagă parcă scăpată de sub control.

Nici n-avea nevoie să simtă toate astea pe viu. Chiar închis în apartamentul său știa că toate sunt acolo, afară, iar sălbăticia lor îi pătrundea în suflet, i-l invada. Sau poate că era încăperea prea mică, prea plină, poate că sunetele veneau, inconfundabile, peste el, năvalnic, de parcă ar fi fost apăsat de această lume supraaglomerată și intrată în descompunere.

I se părea ciudat că-i fusese dor de Pământ în toți anii petrecuți pe Rotor, iar acum, de când se întorsese pe Pământ, Rotor îi lipsea cu intensitate. Oare avea să-și petreacă tot restul vieții tânjind să se afle acolo unde nu era?

Lumina de avertizare se aprinse și soneria se făcu auzită. Pâlpâirea îi atrase atenția; pe Pământ, lucrurile aveau tendința de a pâlpâi, în vreme ce pe Rotor totul era constant și aproape agresiv de eficient.

— Intră, zise el cu voce joasă, dar suficient de tare pentru a activa mecanismul de deschidere a ușii.

Garand Wyler intră (Fisher știuse că el avea să fie) și îl privi pe Crile cu o expresie amuzată.

— Te-ai clintit vreun pic de când am plecat, Crile?

— Pe ici pe colo. Am mâncat. Mi-am petrecut un timp în baie.

— Bine. Înseamnă că ești viu, deși nu pari. Zâmbi larg și zâmbetul îi lumină tenul măsliniu, neted, ochii întunecați, dantura albă, părul des și țepos. Te gândești la Rotor?

— Da, din când în când.

— Chiar am vrut să te întreb, da' n-am apucat niciodată. E ca Albă-ca-Zăpada fără Cei Șapte Pitici, nu?

— Albă-ca-Zăpada, murmură Fisher. Da, n-am văzut nici măcar o singură persoană de culoare acolo.

— Atunci, călătorie sprâncenată, pot să le spun. Știi că au plecat?

Mușchii lui Fisher se crispară și aproape că se ridică în picioare, dar rezistă impulsului. Spuse, înclinând din cap:

— Așa ziceau, c-o să plece.

— Vorbeau serios. Au plecat. I-am urmărit și noi cât am putut, am tras cu urechea la radiațiile lor. Au tot accelerat cu hiperasistența aia a lor și, într-o fracțiune de secundă, în vreme ce noi încă îi distingeam bine mersi, au dispărut. Totul s-a întrerupt.

— I-ați mai recepționat când s-au întors în spațiu?

— În repetate rânduri. De fiecare dată mai slab. După ce și-au făcut încălzirea, au călătorit cu viteza luminii și, după vreo trei treceri din spațiu în hiperspațiu și înapoi, erau deja prea departe pentru a mai putea fi recepționați.

Fisher replică morocănos:

— Mă rog, alegerea a fost a lor. Pe cei ce s-au împotrivit, ca mine, i-au trimis la plimbare cu un șut undeva.

— Îmi pare rău că n-ai rămas acolo. Ar fi trebuit să rămâi. Ar fi fost o experiență interesantă. Știi că existau nătărăi încuiați care susțineau cu ardoare că hiperasistența nu e decât o mare păcăleală, că totul era înscenat din nu știu ce motive?

— Rotor a avut proiectul Sonda Îndepărtată. N-ar fi putut trimite Sonda atât de departe fără hiperasistență.

— O escrocherie! Așa spuneau încuiații.

— Nu, chiar există.

— Da, acum știu și ei că există. Toți. Când înregistrările semnalelor lui Rotor au dispărut, pur și simplu, din toate aparatele, nu a mai existat altă explicație. Toate Coloniile urmăreau ce se întâmpla. Nu e posibil să fi fost o greșeală. Semnalele s-au evaporat din toate seturile de aparate în aceeași secundă. Dar cel mai exasperant este că nu ne-am putut da seama (și nici acum nu știm) încotro se îndreaptă.

— Presupun că spre Alpha Centauri. Încotro altundeva?

— Biroul crede că s-ar putea să nu fie Alpha Centauri și că tu ai putea ști adevărul.

Fisher păru sâcâit.

— Am fost interogat cât de-aici până pe Lună și-napoi. N-am ascuns nimic din ceea ce știu.

— Sigur. Știm asta. Nu e vorba despre ceea ce știi. Ei vor să stau de vorbă cu tine, ca de la prieten la prieten, să văd dacă nu cumva există lucruri pe care le știi *fără să știi* că le știi. Poate vine vorba despre ceva la care nu te-ai gândit. Totuși, ai trăit acolo patru ani, ai fost căsătorit, ai avut un copil. Nu se poate să nu fi aflat nimic.

— Cum să nu? Dacă ar fi avut măcar o fărâmă de bănuială că urmăresc să aflu ceva anume, m-ar fi trimis la plimbare cu un șut undeva. Numai faptul că sunt pământean era destul pentru a mă face teribil de suspect. Dacă nu m-aș fi căsătorit, dacă n-aș fi dat această dovadă că intențiile mele sunt de a deveni rotorian cu adevărat, aș fi fost oricum gonit. Și chiar și așa, m-au ținut departe de orice problemă critică sau delicată. – Fisher privi în altă parte. – Și le-a mers. Nevastă-mea nu era decât un simplu astronom. N-am avut de ales, știi. Nu puteam să dau un anunț la holoviziune că sunt în căutarea unei tinere doamne specialiste în hiperspațiu. Dacă aș fi întâlnit vreuna, aș fi făcut tot ce-mi stătea în puteri să rămân cu ea, chiar dacă ar fi arătat ca o hienă, numai că nu am cunoscut nici una cât am stat acolo. Tehnologia este atât de sensibilă, încât cred că toate persoanele importante sunt ținute într-o izolare completă. În laboratoare cred că poartă toți măști și folosesc nume codificate. Patru ani – și eu n-am reușit să aflu nimic, absolut nimic. Și știam bine că asta avea să însemne că Biroul mă va da afară.

Se întoarse spre Garand și rosti, cu o ciudată și bruscă înfierbântare:

— Într-atât de mult se înrăutățiseră lucrurile, încât ajunsesem să mă simt ca un păduche. Sentimentul eșecului era copleșitor.

În încăperea dezordonată, Wyler stătea așezat la masă vizavi de Fisher, legănându-se încoace și-ncolo pe picioarele dinapoi ale scaunului și ținându-se cu grijă de marginea mesei, ca nu cumva să se legene prea tare. Spuse:

— Crile, Biroul nu-și poate permite să fie delicat, dar nu este nici cu totul nepăsător. Le pare rău că trebuie să te abordeze astfel, dar n-au încotro. Și mie îmi pare rău că mi s-a dat această ingrată însărcinare, dar nici eu n-am încotro. Ne îngrijorează că ai eșuat și te-ai întors fără nimic. Dacă Rotor n-ar fi plecat, poate ne-am fi închipuit că nici nu exista nimic cu care să te întorci. Dar au plecat. Ceea ce înseamnă că dispuneau de hiperasistență și, totuși, tu nu ne-ai adus nimic.

— Știu.

— Dar asta nu înseamnă că am vrea să te dăm afară sau... să ne descotorosim de tine. Sperăm să ne fii, în continuare, de folos. Așa că sarcina mea este să mă asigur că eșecul tău este, ca să zic așa, de bună-credință.

— Ce înseamnă asta?

— Trebuie să le pot spune că n-ai eșuat din motive de slăbiciune personală. La urma urmei, te-ai însurat cu o femeie de pe Rotor. Era drăguță? Ai ținut mult la ea?

Fisher răspunse agresiv:

— Ceea ce mă întrebi, de fapt, acum este dacă nu cumva, din dragoste pentru o femeie rotoriană, am protejat satelitul Rotor cu bună știință și i-am ajutat pe rotorieni să-și păstreze secretul.

— Ei bine, întrebă Wyler neimpresionat, ai făcut-o?

— Cum poți să mă întrebi așa ceva? Dacă m-aș fi hotărât să devin rotorian, aș fi plecat cu ei. Acum aș fi fost de mult pierdut în spațiu și voi nu m-ați mai fi putut găsi vreodată. Dar n-am făcut-o. Am părăsit satelitul Rotor și m-am întors pe Pământ, deși știam că acest eșec avea să-mi distrugă cariera.

— Apreciem loialitatea ta.

— E vorba aici de mai multă loialitate decât credeți voi.

— Suntem conștienți de faptul că, probabil, îți iubeai soția, dar datoria ți-a impus s-o părăsești. Asta ar fi în favoarea ta, dacă am putea fi siguri...

— Nu atât soția, cât copilul. Mi-am părăsit fetița...

Wyler îl cântări, gânditor, cu privirea pe Fisher.

— Știm că ai o fetiță de un an, Crile. În împrejurările date, poate ar fi fost mai înțelept din partea ta să nu încredințezi norocului un astfel de ostatic.

— Sunt de acord. Dar nu mă pot comporta de parcă aș fi un robot bine uns. Uneori, se întâmplă și lucruri împotriva voinței noastre. Și, de vreme ce fetița s-a născut și i-am fost tată timp de un an...

— Este de înțeles, totuși, n-a fost *decât* un an. Un timp prea scurt, să recunoaștem, pentru dezvoltarea unei relații...

Fisher făcu o grimasă.

— Poți crede că e de înțeles, dar *nu* înțelegi.

— Explică-mi, atunci. Voi încerca să înțeleg.

— E vorba de sora mea. Sora mea mai mică.

Wyler aprobă din cap.

— În fișa ta din calculator există o mențiune despre ea, cred. Rose, parcă.

— Roseanne. A murit în urmă cu opt ani, în revoltele din San Francisco. N-avea decât șaptesprezece ani.

— Îmi pare rău.

— Nu era nici măcar participantă directă la răscoală, de nici una din părți. Nu era decât unul dintre acei spectatori nevinovați, care sunt, de obicei, cu mult mai multă ușurință răniți decât conducătorii asaltului, sau chiar decât ofițerii. Cel puțin i-am găsit trupul și am avut ce incinera.

Wyler păstră o tăcere oarecum jenată. Într-un târziu, Fisher reveni:

— N-avea decât șaptesprezece ani. Părinții noștri au murit – și făcu un gest cu mâna într-o parte, de parcă ar fi vrut să arate că nu dorește să discute acest aspect – când ea avea patru ani și eu paisprezece. Eu îmi găsisem o slujbă la care mergeam după școală și aveam grijă de ea, să fie hrănită, îmbrăcată și mulțumită, chiar când eu nu eram așa. Am învățat singur programarea calculatoarelor – nu că ar fi reprezentat un mijloc suficient de trai – și apoi, când ea a împlinit șaptesprezece ani și nu făcuse rău nimănui, nici măcar nu știa pentru ce se dădeau bătăliile și se făcea atâta tărăboi, a fost, pur și simplu, prinsă într-o capcană fără ieșire...

— Înțeleg, spuse Wyler, de ce te-ai oferit voluntar pentru misiunea pe Rotor.

— Da... Vreme de vreo doi ani am fost, pur și simplu, amorțit. M-am alăturat Biroului pe de o parte pentru a avea ceva care să-mi ocupe gândurile și pe de alta pentru că mi-am spus că va fi o muncă periculoasă. A fost un timp când aproape că abia așteptam să mor, mai ales dacă aș fi reușit să fac și ceva folositor în același timp. Când s-a luat în discuție problema plasării unui agent pe Rotor, m-am oferit voluntar. Abia așteptam să părăsesc Pământul.

— Și acum, iată-te înapoi. Îți pare rău că te-ai întors?

— Puțin, da, îmi pare rău, numai că Rotor m-a sufocat. Cu toate defectele sale, pe Pământ măcar *e loc de respirat.* Dacă ai fi văzut-o pe Roseanne, Garand. Nu-ți poți imagina... Nu era frumușică, dar avea niște ochi...

Ochii lui Fisher păreau să țintuiască pasionat trecutul și omul se încruntase ușor, de parcă efortul de a pătrunde cu privirea înapoi era prea mare, îngreunându-i vederea.

— Niște ochi minunați, dar care te băgau în sperieți. Nu cred că am fost, vreodată, în stare s-o privesc în ochi, fără să mă intimideze. Vedea prin tine ca prin sticlă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Nu, de fapt nu prea înțeleg, zise Wyler.

Dar Fisher nu-i dădu atenție.

— Întotdeauna știa când minteai sau ascundeai adevărul. Nici să taci nu puteai în prezența ei, fără să-și dea seama, imediat, că nu e ceva în regulă.

— Doar n-ai de gând să-mi spui că era telepată?

— Cum? A, nu. Obișnuia să spună că asculta cu atenție intonațiile vocilor oamenilor și le citea expresiile de pe chipuri. Spunea că nimeni nu poate ascunde, cu adevărat, ceea ce gândește. Indiferent cum ai râde, nu poți ascunde unda de tragism din profunzime, nu există zâmbet care să poată ascunde tristețea. Ea încerca să-mi explice, dar eu n-am reușit niciodată să înțeleg exact cum făcea. Era ceva cu totul special, Garand. Simțeam față de ea deopotrivă adorație și smerenie. Și apoi, s-a născut fiica mea, Marlene.

— Da?

— Avea aceiași ochi.

— Copilul avea ochii surorii tale?

— Nu imediat ce s-a născut, dar am putut să-i urmăresc, pe măsură ce creștea. La șase luni, privirea ei deja mă făcea să tresar.

— Și soția ta, tresărea și ea?

— N-am băgat de seamă s-o fi afectat și pe ea în aceeași măsură, dar, pe de altă parte, ea n-a avut niciodată o soră ca Roseanne. Marlene nu plângea aproape deloc, era *liniștită*. Îmi aduc aminte că și Roseanne era așa, când era mică. Și nici Marlene nu dădea semne că avea să fie prea frumușică. Era ca și cum Roseanne mi-ar fi fost redată, în mod miraculos. Așa că îți dai seama cât de greu mi-a fost până la urmă.

— Greu să vii înapoi pe Pământ, vrei să spui.

— Da, și să le părăsesc. A fost ca și cum aș fi pierdut-o pe Roseanne pentru a doua oară. Acum n-o s-o mai văd niciodată. Niciodată.

— Dar, cu toate acestea, te-ai întors.

— Loialitatea. Datoria. Deși, dacă vrei să știi adevărul, aproape că renunțasem să mă întorc. Mă aflam față în față cu *despărțirea,* cu *sfâșierea.* Cu *disperare* mi-am dorit să n-o părăsesc pe Roseanne... pe Marlene. Vezi, le confund și numele. Iar Eugenia, soția mea, mi-a spus, cu voce arsă de suferință:„ Dacă ai ști unde ne ducem, nu te-ai mai grăbi atât să te întorci pe Pământ." Și în acel moment chiar n-am vrut să mă întorc. Am rugat-o să vină pe Pământ, cu mine. A refuzat. Am rugat-o să mă lase, măcar, s-o iau pe Ro... pe Marlene. A refuzat. Și apoi, când eram pe punctul de a renunța și de a rămâne cu ele, s-a înfuriat și m-a gonit. Și atunci am plecat.

Wyler îl privi îndelung și gânditor pe Fisher:

— „Dacă ai ști unde ne ducem, nu te-ai mai grăbi atât să te întorci." Așa a spus?

— Da, așa a spus. Și când am întrebat-o „De ce? Unde pleacă Rotor?", mi-a răspuns „Către stele".

— Nu cred că-ți aduci aminte corect, Crile. *Știai* că plănuiesc să plece în spațiu, dar ea ți-a spus „Dacă ai ști unde ne ducem". Se referea la ceva ce tu nu știai. Ce?

— Ce tot spui? Cum poate cineva să știe ceva ce nu știe?

Wyler ridică din umeri.

— Ai povestit acest episod Biroului, la informarea de după sosirea pe Pământ?

Fisher păru să se gândească.

— Cred că nu. Nici nu m-am gândit la episodul ăsta până acum, când ți-am povestit cum era cât pe-aci să rămân pe Rotor. – Închise ochii și adăugă rostind fiecare vorbă pe îndelete: Nu, asta e pentru prima dată când povestesc acest episod. E prima dată când mi-am permis mie însumi să mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat atunci.

— Bun. Și acum, că te gândești, unde pleca Rotor? Ți-au ajuns la urechi, pe Rotor, speculații cu privire la asta? Zvonuri? Presupuneri?

— Presupunerea curentă era că pleca spre Alpha Centauri. Unde altundeva ar fi putut pleca? E cea mai apropiată stea.

— Soția ta era astronom. Ea ce spunea despre asta?

— Nimic. Nu vorbea niciodată despre asta.

— Dar Rotor expediase deja Sonda Îndepărtată.

— Știu asta.

— Și soția ta fusese implicată, ca astronom.

— Da, fusese. Dar nici despre asta nu vorbea niciodată, iar eu am avut grijă să nu aduc subiectul în discuție. Mi-aș fi compromis misiunea și m-aș fi dat de gol, aș fi putut fi închis sau, ce știu eu, poate chiar executat, dacă aș fi făcut dovada unei prea fățișe curiozități.

— Dar, ca astronom, ea ar fi trebuit să cunoască destinația călătoriei. Aproape că ți-a spus-o. Dacă *ai ști*... Pricepi? Ea știa și dacă și tu ai fi știut...

Fisher nu părea interesat.

— De vreme ce nu mi-a spus ce știa, nu am nici eu ce să vă spun.

— Ești sigur? Nici o vorbă aruncată în treacăt, a cărei semnificație ți-a scăpat la timpul respectiv? La urma urmei, tu *nu ești* astronom și poate că i-a scăpat vreo remarcă pe care n-ai înțeles-o. Nu-ți amintești nimic ciudat, ceva ce ți-a spus și te-a nedumerit?

— Nu-mi amintesc nimic de felul ăsta.

— Gândește-te! E, oare, posibil ca Sonda Îndepărtată să fi reperat un sistem planetar în jurul uneia sau poate al ambelor stele asemănătoare Soarelui din Alpha Centauri?

— N-aș putea spune.

— Sau planete în jurul unei stele oarecare?

Fisher ridică din umeri.

— Gândește-te! îl îndemnă Wyler cu intensitate. Ai vreun motiv să crezi că a vrut de fapt să-ți spună: „Tu crezi că ne îndreptăm spre Alpha Centauri, dar există planete acolo și către ele ne îndreptăm noi"'. Sau poate că vroia, de fapt, să spună: „Tu crezi că ne îndreptăm spre Alpha Centauri, dar ne ducem spre o altă stea, unde suntem siguri că vom găsi o planetă locuibilă". Îți sună ceva cunoscut?

— Nu pot ghici.

Garand Wyler strânse o clipă din buzele sale pline, apoi adăugă:

— Știi ce, Crile, bătrâne? Acum urmează să se întâmple trei lucruri. În primul rând, tu va trebui să treci printr-o ședință suplimentară de informare. În al doilea rând, cred că noi va trebui să-i convingem pe cei din Colonia Ceres să ne permită să folosim telescopul lor de pe asteroid, pe care să-l utilizăm pentru a inspecta, cu foarte mare precizie, fiecare stea, pe o rază de o sută de ani-lumină în jurul Sistemului Solar. Și în al treilea rând, va trebui să-i dresăm pe specialiștii noștri în hiperspațiu să facă salturi mai mari și mai rapide. Să vezi tu dacă nu se va întâmpla ceea ce spun eu.

9. ERYTHRO

16

Erau momente, o dată la cine știe cât timp, o dată la din ce în ce mai mult timp, pe măsură ce treceau anii (sau cel puțin așa i se părea lui), când Janus Pitt își găsea răgazul de a se instala confortabil în fotoliul lui, cufundat în tăcere și singurătate și de a permite propriei sale minți să se relaxeze. Acestea erau momentele când nu erau ordine de dat, informații de asimilat, decizii de luat, ferme de vizitat, fabrici de inspectat, regiuni noi ale spațiului cosmic de străbătut, când nu avea pe nimeni de văzut, de ascultat, de dojenit sau de încurajat...

Și întotdeauna în astfel de momente, Pitt își acorda supremul și inepuizabilul lux al autocompătimirii.

Nu că și-ar fi dorit ca lucrurile să stea altfel decât stăteau. Încă de când trecuse de prima tinerețe își făcuse planul că va fi Guvernator, pentru că era convins că nimeni n-ar fi fost în stare să conducă satelitul Rotor mai bine ca el, iar acum, că era Guvernator, părerea nu i se schimbase deloc.

Dar de ce printre toți nebunii de pe Rotor nu se putea oare găsi cineva care să vadă atât de departe ca el? Trecuseră paisprezece ani de la Plecare și totuși, nimeni nu putea încă realiza inevitabilul, nici măcar după ce le explicase tuturor cu atâta răbdare.

Cândva, mai devreme sau mai târziu, cineva din Sistemul Solar avea să descopere hiperasistența, cum o făcuseră și specialiștii în hiperspațiu de pe Rotor, poate chiar într-o formă mai bună. Cândva, omenirea va porni cu sutele și miile ei de Colonii, cu milioanele și miliardele ei de indivizi, la colonizarea Galaxiei, iar acelea aveau să fie timpuri grele.

Da, Galaxia era enormă. De câte ori nu auzise asta? Iar dincolo de ea erau alte galaxii. Dar omenirea nu avea să se împrăștie uniform. Întotdeauna, întotdeauna vor exista unele sisteme stelare care vor fi mai bune decât altele, dintr-un motiv sau altul, și acestea vor fi centrul invidiei și motiv de lupte pentru cucerire. Dacă ar fi zece sisteme solare și zece grupuri de coloniști, toate cele zece grupuri s-ar concentra asupra unui singur sistem și s-ar lupta doar pentru el.

Iar mai devreme sau mai târziu, Nemesis va fi descoperită și vor apărea și alți coloniști. Cum avea, oare, să supraviețuiască Rotor atunci?

Numai dacă ar câștiga cât mai mult timp cu putință, dacă ar construi, în acest timp, o civilizație puternică și s-ar extinde rezonabil de mult, ar putea supraviețui. Dacă ar avea destul timp, și-ar putea întinde stăpânirea asupra unui grup de stele. Dacă nu, chiar și Nemesis singură ar fi de ajuns, cu condiția să fie inexpugnabilă.

Pitt nu visa la cucerirea Universului și nici la vreun alt fel de cucerire. Ceea ce dorea el era o insulă de liniște și siguranță pentru zilele când Galaxia avea să fie un teren de bătălie și haos, în urma conflictelor de ambiții și orgolii.

Dar numai el era conștient de toate acestea. Și numai el purta pe umeri această povară apăsătoare. Era posibil să mai trăiască un sfert de secol și să rămână la putere tot acel timp, ca Guvernator sau ca om de stat al cărui cuvânt ar fi fost decisiv. Și totuși, în cele din urmă, avea să moară. Cui ar putea, atunci, încredința povara vizionarismului?

Apoi, Pitt simți că i se strânge inima de propria-i milă. Muncise din greu atâția ani, avea să mai muncească încă atâția și totuși nimeni, nimeni nu-l aprecia cu adevărat. Și toate aveau să se sfârșească, pentru că *ideea* avea să fie înecată în oceanul mediocrității, care săpa permanent temeliile reprezentate de acei puțini care ar fi întrezărit viitorul.

Trecuseră paisprezece ani de la Plecare și acum se întreba dacă fusese vreodată posibil pentru el să încerce o senzație de siguranță, de liniște, măcar o dată. În fiecare noapte adormea cu teama că avea să fie trezit înaintea zorilor cu vestea că o altă Colonie sosise și că Nemesis fusese *descoperită*.

În fiecare zi, o parte din el nu acorda nici o atenție programului precis al zilei, ci asculta cu încordare, așteptând să audă vorbele fatale.

Paisprezece ani trecuseră și tot nu erau în siguranță. Se construise deja încă o Colonie, Noul Rotor. Pe ea locuiau oameni, dar era o lume nouă, desigur. Mirosea a proaspăt vopsit, cum se spunea pe vremuri. Și încă trei noi Colonii erau în curs de construire.

Până la sfârșitul deceniului, numărul de Colonii în construcție avea să mai crească încă și urma să li se dea cea mai veche comandă: creșteți și vă înmulțiți!

Având exemplul Pământului în față și fiind conștienți că fiecare Colonie avea o capacitate redusă și fără posibilități de extindere, oamenii ținuseră de multă vreme reproducerea sub cel mai strict control, mai ales în spațiul cosmic. Acolo, legile imuabile ale matematicii se ciocniseră cu forța, probabil irezistibilă, a instinctului și câștigaseră.

Dar, pe măsură ce numărul de Colonii creștea, se apropia și timpul când avea să fie nevoie de mai mulți oameni, de mult mai mulți, și se va putea da frâu liber nevoii de a-i produce.

Avea să fie ceva temporar, desigur. Indiferent cât de multe Colonii ar exista, puteau fi populate fără efort de orice popor care avea capacitatea de a-și dubla numărul cu ușurință la fiecare treizeci și cinci de ani, sau chiar mai puțin. Și când va sosi ziua în care rata formării Coloniilor va fi atins apogeul și va fi început să descrească, era posibil ca duhul să fie mult mai greu de îndesat la loc în sticlă decât fusese de eliberat.

Dar cine avea oare să prevadă din timp toate acestea și să se pregătească pentru ele după ce Pitt se va fi stins?

Și apoi mai era Erythro, planeta pe orbita căreia se învârtea Rotor, astfel încât uriașul Megas și roșcovana Nemesis răsăreau și apuneau după o schemă foarte complicată. Erythro! În această privință existase de la bun început un semn de întrebare.

Pitt își amintea bine primele zile ale intrării lor în Sistemul Nemesis. Lipsa de complicații a familiei planetare respective li se dezvăluise puțin câte puțin, pe măsură ce Rotor își continua cursa sa către pitica roșie.

Megas fusese descoperit la o distanță de patru milioane de kilometri de Nemesis, numai a cincisprezecea parte din distanța dintre Soare și Mercur, în Sistemul Solar. Megas obținea cam tot atâta energie cât Pământul de la Soare, dar cu o intensitate mai mică a luminii vizibile și cu o intensitate crescută a radiației infraroșii.

Cu toate acestea, Megas era în mod clar o planetă nelocuibilă, chiar de la prima vedere. Era un gigant de gaz, care arăta stelei Nemesis întotdeauna doar o singură față. Dar mișcările sale de rotație și de revoluție durau douăzeci de zile terestre. Noaptea perpetuă de pe jumătatea lui Megas care nu se arăta stelei Nemesis nu aducea decât o răcoare moderată, de vreme ce căldura interioară a planetei se ridica până la suprafață. Ziua perpetuă de pe cealaltă jumătate era insuportabil de fierbinte. Megas își păstra atmosfera în această arșiță doar pentru că, datorită masei sale mai mari și a razei sale mai mici decât a lui Jupiter, gravitația pe suprafața ei era de cincisprezece ori mai mare decât cea a lui Jupiter și de patruzeci de ori mai mare ca a Pământului.

Altă planetă de dimensiuni apreciabile Nemesis nu mai avea.

Dar apoi, pe măsură ce Rotor se apropia și Megas putea fi văzut mai clar, situația se schimbă din nou.

Eugenia Insigna fu aceea care îi aduse lui Pitt vestea. Descoperirea nici măcar nu era meritul ei. Pur și simplu ieșise la iveală în imaginile mărite de calculator și fusese supusă atenției Eugeniei Insigna deoa-

rece era Astronomul Șef. Cu destulă emoție, ea îi aduse imaginile lui Pitt, în biroul său de Guvernator.

Începuse simplu, stăpânindu-și vocea, deși tremura de emoție.

— Megas are un satelit, rosti ea.

Pitt ridică aproape insesizabil din sprâncene, apoi replică:

— Nu era asta ceva de așteptat? Giganții gazoși ai Sistemului Solar au, fiecare, până la patruzeci de sateliți.

— Sigur, Janus, dar acesta nu este un satelit obișnuit. Este unul mare.

Pitt își păstră sângele rece.

— Jupiter are patru sateliți mari.

— Vreau să spun, mare de-a binelea, aproape de dimensiunile și masa Pământului.

— Înțeleg. Interesant.

— Mai mult decât atât. Mult mai mult decât atât, Janus. Dacă satelitul s-ar învârti direct în jurul stelei Nemesis, ar fi obligat să-i arate acesteia doar o singură față și ar fi, de aceea, nelocuibil. În loc de aceasta, o față îi este întoarsă mereu spre Megas, care este mult mai rece decât Nemesis. În plus, orbita satelitului este înclinată destul de mult spre ecuatorul lui Megas. Asta înseamnă că pe cerul satelitului, Megas nu este vizibil decât într-una dintre emisfere și se mișcă de la nord la sud, într-un ciclu care durează aproximativ o zi terestră, în vreme ce Nemesis traversează și ea cerul, răsărind și apunând, tot pe durata unei zile terestre. O emisferă are, așadar, douăsprezece ore de lumină și douăsprezece ore de întuneric. Cealaltă are și ea aceleași intervale, numai că aici, în timpul unei zile, Nemesis este deseori în eclipsă, uneori chiar timp de o jumătate de oră, iar răcoarea este compensată de căldura blândă a lui Megas. Pe intervalul de noapte, în această emisferă, întunericul este ameliorat de lumina reflectată de Megas.

— Înțeleg, atunci, că satelitul are un cer interesant. Trebuie să fie fascinant pentru astronomi.

— Nu e vorba aici doar de o nouă jucărie pentru astronomi, Janus. Este posibil ca satelitul să beneficieze și de o temperatură adecvată pentru ființele umane. Ar putea fi o lume locuibilă.

Pitt surâse.

— Și mai interesant, dar n-ar avea lumina noastră, nu?

Insigna înclină din cap:

— E adevărat. Ar avea un soare roșiatic și un cer întunecat, deoarece n-ar exista lumină cu unde scurte care să fie împrăștiată. Și peisajul, presupun, ar fi și el roșcovan.

— În acest caz, de vreme ce tu ai botezat-o pe Nemesis, iar unul dintre oamenii tăi l-a botezat pe Megas, îmi voi acorda privilegiul de a boteza eu acest satelit. Îi vom spune Erythro, care, dacă îmi aduc bine aminte, este înrudit cu cuvântul grecesc pentru roșu.

Veștile rămaseră neinfirmate pentru o bună bucată de timp după aceea. Fu localizată și o centură de asteroizi de dimensiuni respectabile, dincolo de orbita sistemului Megas-Erythro, asteroizii respectivi reprezentând, în mod clar, o sursă ideală de materiale de construcție pentru viitoarele Colonii.

Și, pe măsură ce se apropiau de Erythro, condițiile sale de planetă locuibilă păreau să devină din ce în ce mai evidente. Erythro era o planetă cu ocean și uscat, cu toate că, după estimările preliminare ale acoperirii sale cu nori, așa cum putea fi ea distinsă în lumina vizibilă și în spectrul infraroșu, oceanul părea a fi mai puțin adânc decât cel al Pământului, iar uscatul nu părea să prezinte munți impresionanți. Pe baza unor calcule suplimentare, Insigna insista în opinia că, per total, clima planetei ar fi putut fi perfect potrivită vieții umane.

Și apoi, când zborul îi aduse la o distanță de la care atmosfera lui Erythro putea fi analizată spectroscopic cu precizie, Insigna îl înștiință:

— Atmosfera lui Erythro este ceva mai densă decât a Pământului și conține oxigen liber, vreo 16 procente, plus 5 procente argon și restul azot. Este posibil să existe mici cantități de dioxid de carbon, dar nu le-am detectat încă. Esențialul este însă că atmosfera este respirabilă.

— Sună din ce în ce mai bine, răspunse Pitt. Cine și-ar fi putut imagina toate astea când ai localizat-o prima dată pe Nemesis?

— Sună din ce în ce mai bine din punctul de vedere al biologului. Dar poate că nu e chiar atât de bine pentru Rotor. Un conținut apreciabil de oxigen liber în atmosferă este un indiciu sigur al prezenței vieții.

— Viață? repetă Pitt, pentru moment stupefiat de acest gând.

— Viață, repetă și Insigna intenționat, parcă încercând o plăcere sadică de a accentua posibilitatea. Și foarte probabil viață inteligentă, poate chiar o civilizație destul de avansată.

17

Ceea ce urmă fu pentru Pitt un coșmar. Nu-l încerca numai teama permanentă că propriul său popor – pământenii – avea să-i urmărească și să-i cucerească, datorită superiorității sale numerice și poate chiar tehnologice; acum avea o spaimă în plus, mult mai mare decât cea dintâi. Acum era posibil ca Rotor să se apropie și să încalce teritoriul

unei civilizații vechi și avansate, capabile să-l șteargă din Univers, într-un moment de agasare absentă, așa cum un om, fără să se gândească, ar strivi un țânțar care i-a bâzâit prea aproape de ureche.

Pe când continuau să se apropie de Nemesis, Pitt o întrebă, vădit și adânc tulburat, pe Insigna:

— Oxigenul implică neapărat prezența vieții?

— Este un fapt inevitabil din punct de vedere termodinamic, Janus. Pe o planetă asemănătoare Pământului – și, pe cât ne putem da seama deocamdată, Erythro este asemănătoare Pământului – oxigenul liber nu poate exista, așa cum o piatră nu poate exista suspendată de bună voie în aer, într-un câmp gravitațional asemănător cu al Pământului. Dacă, de la bun început, ar fi prezent în atmosferă, oxigenul s-ar combina spontan cu alte elemente din sol, degajând energie. Ar continua să existe în atmosferă numai dacă ar exista alte procese care să degaje energia respectivă și să regenereze continuu oxigenul liber.

— Înțeleg asta, Eugenia, dar de ce să însemne procesul de degajare a energiei, existența vieții?

— Pentru că nu se cunoaște altceva în natură care să poată face așa ceva, cu excepția acțiunii de fotosinteză a plantelor verzi care folosesc energia solară pentru a degaja oxigen.

— Când spui că nu se cunoaște altceva în natură, te referi la Sistemul Solar. Aici avem însă un alt sistem, cu un alt soare și cu o altă planetă, toate existând în condiții complet diferite. Legile termodinamicii sunt, poate, valabile și-aici, dar dacă e vorba de vreun proces chimic pe care nu l-am întâlnit în Sistemul Solar și acesta este cauza eliberării de oxigen aici?

— Chiar dacă-ți plac pariurile, răspunse Insigna, nu paria pe această teorie.

Era, în mod clar, nevoie de dovezi, iar Pitt n-avea de ales decât să aștepte apariția acelor dovezi.

În primul rând, se dovedise că Nemesis și Megas aveau câmpuri magnetice extrem de slabe. Descoperirea nu făcuse însă mare vâlvă, toată lumea se așteptase la aceasta de vreme ce atât steaua, cât și planeta, se roteau foarte încet. Erythro, cu o perioadă de rotație de douăzeci și trei de zile și șaisprezece minute (egală cu perioada de revoluție în jurul lui Megas) avea un câmp magnetic similar ca intensitate cu cel al Pământului.

Insigna își exprimă mulțumirea.

— Cel puțin nu mai trebuie să ne facem griji în legătură cu efectul radiațiilor periculoase ale câmpurilor magnetice intense, mai ales de vreme ce vântul stelei Nemesis este, în mod sigur, mult mai puțin

puternic decât cel al Soarelui. E un lucru bun, pentru că înseamnă că vom putea detecta prezența sau absența vieții pe Erythro de la distanță. Cel puțin în ce privește viața tehnologică.

— Ce vrei să spui? interveni Pitt.

— Este foarte probabil ca un nivel înalt de tehnologie să nu poată fi atins fără folosirea din plin a radiațiilor de unde radio, care, în acest caz, s-ar răspândi dinspre Erythro în toate direcțiile. Ar trebui să putem face diferența între astfel de radiații și orice alt fel de radiații de unde radio întâmplătoare, degajate de planetă, deoarece aceste din urmă radiații ar trebui să fie minore, dacă avem în vedere câmpul său magnetic atât de slab.

— Mă gândeam, zise Pitt, că s-ar putea să nu fie nevoie nici măcar de atât, că am putea deduce lipsa vieții pe Erythro, chiar dacă atmosfera sa conține oxigen.

— Adevărat? Tare aș vrea să știu cum s-ar putea face asta.

— Am întors această ipoteză pe toate fețele. Ascultă! N-ai spus tu că atracția gravitațională încetinește rotația stelei Nemesis, a lui Megas și a lui Erythro? Și n-ai spus tu că, drept rezultat, Megas s-a îndepărtat de Nemesis, iar Erythro s-a îndepărtat de Megas?

— Da.

— Atunci, dacă privim înapoi, în trecut, Megas trebuie să fi fost, cândva, mai aproape de Nemesis, iar Erythro mai aproape de Megas și de Nemesis. Asta înseamnă că Erythro ar fi fost, de la bun început, mult prea încinsă pentru ca viața să se poată dezvolta pe ea și s-ar putea ca ea să fi devenit ospitalieră numai de curând. Este probabil să nu fi fost destul timp pentru dezvoltarea unei civilizații tehnologice.

Insigna râse ușurel.

— Iată o remarcă foarte justă. Ar trebui să țin minte să nu-ți mai subestimez priceperea în domeniul astronomiei. Dar, din păcate, observația ta nu este suficientă. Piticele roșii au viață lungă, iar Nemesis s-ar fi putut foarte ușor forma în tinerețea Universului, de exemplu acum cincisprezece miliarde de ani. La început, influența atracției gravitaționale ar fi putut fi foarte puternică, când corpurile cerești erau mult mai apropiate, iar distanțarea lor trebuie să se fi petrecut, în mare parte, în intervalul primilor trei sau patru miliarde de ani. Intensitatea atracției gravitaționale descrește însă cu pătratul distanței, astfel că, în ultimele aproximativ zece miliarde de ani, nu e probabil să se fi produs prea multe schimbări – și acest interval ar fi fost timp *prea destul* pentru dezvoltarea succesivă a mai multor civilizații tehnologice. Nu, Janus, să nu speculăm. Hai mai bine să așteptăm să vedem dacă detectăm radiații de unde radio sau nu.

...Încă și mai aproape de Nemesis.

Steaua se putea vedea, acum, cu ochiul liber, o mică pată roșie, nu foarte luminoasă, totuși putând fi cu ușurință reperată. Într-o parte, Megas apărea și el ca un punct roșiatic. Prin telescop era vizibil ceva mai puțin de jumătate, ca rezultat al unghiului pe care îl făcea cu Rotor și Nemesis. Și Erythro putea fi văzut prin telescop, un punct încă și mai mic, și mai slab, deși tot roșiatic.

Cu timpul, deveni mai strălucitor și Insigna spuse într-o zi:

— Am vești bune pentru tine, Janus. Nu am detectat încă nici o urmă de radiație de unde radio care să justifice bănuiala că ar proveni de la o civilizație tehnologică.

— Minunat. – Pitt resimți valul de ușurare ca pe o senzație fizică de căldură blândă care-l traversă.

— Să nu spunem totuși hop până n-am sărit groapa, avertiză Insigna. S-ar putea să existe, totuși, o civilizație care să emită radiații de unde radio mult mai puțin intense decât ne așteptăm noi. Sau le-ar putea ecrana cumva. Ar putea chiar folosi altceva în locul undelor radio.

Gura lui Pitt tresări într-o jumătate de zâmbet.

— Vorbești serios? – Insigna ridică nesigură din umeri. Pitt completă: Pentru că vreau să te sfătuiesc să nu pariezi pe asta, chiar dacă-ți plac pariurile.

... Încă și mai aproape de Nemesis, iar Erythro era acum o mică pată roșie, vizibilă cu ochiul liber, cu Megas măricel lângă ea și cu Nemesis de cealaltă parte. Rotor își adaptase viteza pentru a putea ține pasul cu Erythro, care, prin telescop, oferea vederii mase mobile și sparte de nori, în spiralele familiare tipice planetelor cu temperatură și atmosferă similare Pământului. Ca urmare, devenise aproape sigur că dispunea de o climă cel puțin vag asemănătoare Pământului.

Insigna spuse:

— Nu sunt semne că ar exista lumină artificială în jumătatea lui Erythro, unde este noapte. Asta ar trebui să te bucure, Janus.

— Absența luminii artificiale nu prea corespunde teoriei unei civilizații tehnologice, nu?

— Într-adevăr, nu corespunde.

— Atunci îngăduie-mi să mă joc puțin de-a avocatul diavolului. Având la dispoziție un soare roșu și lumină scăzută, o civilizație n-ar produce oare și lumina artificială tot scăzută?

— Ar putea fi scăzută în spectrul vizibil, dar Nemesis are și un bogat spectru infraroșu, motiv pentru care aici ne așteptăm ca lumina artificială să fie cel puțin la fel de bogată. Cu toate acestea, nu am reușit să

detectăm decât emisie infraroșie planetară, care apare, mai mult sau mai puțin uniform, pe întreaga suprafață a planetei, în vreme ce lumina artificială ar respecta niște concentrări în funcție de populație.

— Atunci las-o baltă, Eugenia, exclamă Pitt în vervă. Nu există nici o civilizație tehnologică. Se prea poate ca asta să facă din Erythro o planetă mai puțin interesantă sub unele aspecte, dar îmi este imposibil să cred că ți-ai putea dori o confruntare între noi și o civilizație egală nouă sau chiar superioară. Într-o astfel de situație ar trebui să plecăm, să căutăm alt loc unde să ne stabilim și acest loc nu-l avem, n-am avea unde să ne ducem și chiar dacă am avea, n-am dispune, probabil, de energie suficientă pentru a ajunge acolo. Pe când așa, putem rămâne.

— Totuși, există destul oxigen în atmosferă, așa că este încă foarte probabil ca viața să existe pe Erythro. Nu lipsește decât o civilizație tehnologică. Dar tot înseamnă că va trebui să coborâm acolo să-i studiem formele de viață.

— De ce?

— Cum poți întreba așa ceva, Janus? Dacă am dispune de o mostră de viață total independentă de viața care s-a dezvoltat pe Pământ, ce lovitură de grație și ce prilej extraordinar de studiu ar fi pentru biologi!

— Înțeleg. Te referi la curiozități științifice. Ei bine, formele de viață nu pleacă nicăieri, nu? Va fi timp destul pentru asta, mai târziu. Deocamdată, hai să ne respectăm prioritățile.

— Ce poate fi mai important decât studierea unei forme de viață complet noi?

— Eugenia, fii rezonabilă. Trebuie să ne stabilim aici. Trebuie să construim alte Colonii. Trebuie să creăm o societate riguros ordonată și numeroasă, una mult mai omogenă, mai capabilă să se înțeleagă pe sine și mai pașnică decât a existat vreodată în Sistemul Solar.

— Pentru aceasta vom avea nevoie de resurse materiale, ceea ce ne duce iar la Erythro, unde va trebui să studiem formele de viață...

— Nu, Eugenia. La ora actuală, asolizarea și decolarea de pe Erythro, având în vedere câmpul său gravitațional, ar fi prea costisitoare. Intensitatea câmpurilor gravitaționale ale lui Erythro și Megas – să nu uităm de Megas – este destul de mare, chiar și în spațiul cosmic. Unul dintre oamenii noștri a calculat-o pentru mine. Vom avea probleme cu procurarea resurselor chiar și de pe centura de asteroizi, dar ar fi o problemă mai mică decât în cazul lui Erythro. De fapt, dacă ne stabilim chiar în interiorul centurii de asteroizi, s-ar putea ca toate cheltuielile să se justifice mult mai bine. Acolo ne vom construi celelalte Colonii.

— Propui să ignorăm cu totul existența lui Erythro?

— Pentru un timp, Eugenia. Când vom fi puternici, când proviziile noastre de energie vor fi mai substanțiale, când societatea noastră va fi destul de stabilă și va fi crescut suficient, vom avea timp pentru a cerceta formele de viață ale lui Erythro, sau, poate, neobișnuita lui chimie.

Pitt îi surâse blând, cu înțelegere, Eugeniei Insigna. Această problemă secundară a lui Erythro, știa el bine, trebuia amânată cât mai mult cu putință. Dacă planeta nu era purtătoarea unei civilizații tehnologice, atunci orice alte forme de viață sau resurse mai puteau aștepta. Adevăratul inamic erau hoardele de urmăritori de pe Pământ.

De ce oare nu pricepeau și ceilalți ce era de făcut? De ce oare se lăsau atât de ușor deturnați pe alte căi? Cum oare avea el să îndrăznească să moară și să-i lase fără nici o apărare pe acești nebuni naivi?

10. PERSUASIUNE

18

Așa că acum, la doisprezece ani după ce se descoperise că pe Erythro nu exista nici o civilizație tehnologică și după doisprezece ani în care nici o Colonie nu apăruse pe neașteptate să distrugă lumea cea nouă care se construia treptat, Pitt era în măsură să aprecieze aceste momente rare de odihnă. Totuși, chiar și ele erau umbrite de îndoieli. Se întreba atunci dacă nu cumva ar fi fost mai bine pentru Rotor ca el să-și fi menținut opinia inițială, de a nu rămâne pe orbita lui Erythro, și dacă Domul de pe Erythro nu ar fi fost niciodată construit.

Tocmai se instalase mai confortabil în fotoliul său moale, apărat de lumea de afară prin câmpurile protectoare, învăluit într-o aureolă de liniște care aproape că-l îndemna la somn, când auzi bâzâitul slab care-l trase înapoi în realitate, fără voia lui.

Deschise ochii (nici nu realizase că-i închisese) pentru a privi micul vizor de pe peretele din fața lui. Simpla atingere a unui buton amplifica micul vizor într-un ecran de holoviziune.

Bineînțeles, era Semyon Akorat.

Iată-l pe ecran, cu capul său neted ca un glonte. (Akorat își rădea rămășițele de păr negru, convins fiind, și pe bună dreptate, că puținele și răzlețele fire de păr n-ar fi reușit decât să facă petecul de chelie din mijlocul lor încă și mai jalnic, pe când o teastă cu suprafața netedă și neîntreruptă putea arăta aproape impunător.) Iată-l așadar cu ochii săi îngrijorați, a căror privire nu-și schimba expresia de îngrijorare nici chiar când nu exista nici un motiv care s-o susțină.

Pitt îl găsea nesuferit, nu din pricina lipsei de loialitate sau eficiență ci, pur și simplu, pe baza unui reflex condiționat. Akorat era întotdeauna vestitorul unei intruziuni în intimitatea lui Pitt, a unei întreruperi a gândurilor lui, a unei necesități de a face ceva ce ar fi preferat de obicei să nu facă.

Pe scurt, Akorat se ocupa de întâlnirile și audiențele acordate de Pitt și decidea cine putea să-l vadă și cine nu.

Pitt se încruntă ușor. Nu-și amintea să fi avut vreo audiență, dar i se întâmpla adeseori să uite și se baza pe faptul că Akorat nu uita.

— Cine este? întrebă cu o undă de resemnare în glas. Sper că nu-i cineva important.

— Nu, nimeni de o reală importanță, răspunse Akorat, dar poate că n-ar fi rău s-o primiți.

— Ne aude?

— Vai, domnule Guvernator, spuse Akorat cu o nuanță de reproș, de parcă ar fi fost acuzat că și-a neglijat datoria. Bineînțeles că nu. Ea se află de partea cealaltă a ecranului.

Omul avea o precizie neobișnuită a exprimării, pe care Pitt o găsea liniștitoare. Nu exista, niciodată, pericolul ca Akorat să folosească vreun cuvânt prost ales.

— Ea? întrebă Pitt. Atunci presupun că este doctor Insigna. Ei bine, urmează-mi instrucțiunile, fără să mai faci excepție pentru ea. *Nu* pot fi văzut fără programare. Am văzut-o destul în ultima vreme, Akorat. De fapt, am văzut-o destul în ultimii doisprezece ani. Inventează o scuză. Spune că sunt adâncit în meditație – dar nu, n-o să te creadă – spune-i...

— Domnule Guvernator, nu este doctor Insigna. Nu v-aș fi deranjat dacă era ea. Este... este fata ei.

— Fata ei? Trecu un moment în care Pitt răscoli prin memorie în căutarea numelui fetei. Adică Marlene Fisher?

— Da. Bineînțeles, i-am spus că sunteți ocupat și mi-a răspuns că ar trebui să-mi fie rușine că mint, că expresia mea arăta clar și fără putință de îndoială că mint și că vocea mi-era prea încordată ca să creadă că spun adevărul. Recită toate acestea cu o indignare profundă în glasul său de bariton. În orice caz, nu vrea să plece. Insistă să mă convingă că o veți primi dacă știți că așteaptă. Doriți s-o primiți, domnule Guvernator? Are niște ochi care pe cuvânt că mă sperie.

— Mi se pare că am auzit și eu ceva despre ochii ei. Ei bine, invit-o înăuntru, invit-o și am să încerc să supraviețuiesc ochilor ei. Dacă mă gândesc bine, chiar are să-mi dea unele explicații.

Fata intră. („Remarcabil de stăpână pe sine", gândi Pitt, „totuși în mod adecvat lipsită de aroganță și fără semne de sfidare.")

Luă loc, cu mâinile strânse în poală, și dădu clar de înțeles că așteaptă ca Pitt să deschidă discuția. El o lăsă să aștepte puțin, în vreme ce o cântărea într-o manieră aparent absentă. O mai văzuse uneori, când era mai mică, dar în ultima vreme, nu. Nu fusese niciodată un copil drăgălaș și nu se făcuse mai frumușică pe măsura trecerii timpului. Avea pomeții mari și părea, în general, lipsită de grație, dar ochii îi erau remarcabili, străjuiți de sprâncene bine desenate și de gene lungi.

Pitt spuse, într-un târziu:

— Ei bine, domnișoară Fisher, mi s-a comunicat că ai dorit să mă vezi. Pot să știu pentru ce?

Marlene ridică ochii către el și privirea ei calmă părea să comunice că se simte perfect în largul ei. Răspunse:

— Domnule Guvernator Pitt, v-a spus probabil mama că i-am spus unui prieten de-al meu că Pământul va fi distrus.

Sprâncenele lui Pitt se prăvăliră într-o încruntare, umbrindu-i ochii, care, pe lângă ai ei, erau destul de banali.

— Da, mi-a spus. Și sper că, la rândul ei, ea ți-a spus dumitale că nu este permis să vorbești despre astfel de chestiuni minore într-o manieră atât de necugetată și că dorim să nu se mai repete.

— Da, mi-a spus, domnule Guvernator, dar dacă nu vorbim despre asta, nu înseamnă că nu e adevărat și numai pentru că dumneavoastră calificați totul drept chestiuni minore, nu înseamnă că așa și este.

— Eu sunt Guvernatorul Coloniei Rotor, domnișoară Fisher, și menirea mea este să mă îngrijesc de astfel de probleme. De aceea te rog să mă lași să mă ocup eu în întregime de ele și să decid dacă este sau nu așa, dacă problemele sunt sau nu minore. Și, la urma urmei, cum ți-a venit ideea năstrușnică a distrugerii Pământului? Este ceva ce ți-a spus mama dumitale?

— Nu în mod direct, domnule Guvernator.

— Ci în mod indirect, nu? Așa este?

— N-a avut ce să facă în această privință, domnule Guvernator. Toți vorbim și fără cuvinte, într-un fel sau altul. E vorba de cuvintele pe care le alegem. E vorba de intonație, de expresia chipului, de clipiri, de lumini și umbre care ne trec prin ochi, de micile pauze de dres vocea. Sute de lucruri mărunte. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Înțeleg exact ce vrei să spui. Și eu urmăresc astfel de lucruri.

— Și vă simțiți foarte de mândru de asta, domnule Guvernator. Credeți că vă pricepeți de minune la așa ceva și că este unul dintre motivele pentru care ați ajuns Guvernator.

Pitt păru șocat.

— N-am spus asta, domnișoară.

— Nu cu vorbe, domnule Guvernator. Dar nici nu era nevoie s-o faceți. Ochii ei îl pironeau. Pe chipul ei nu exista nici o urmă de zâmbet, dar privirea îi părea ușor amuzată.

— Ei bine, domnișoară Fisher, asta ai venit să-mi spui?

— Nu, domnule Guvernator. Am venit pentru că, în ultima vreme, mama mea întâmpină dificultăți în a fi primită de dumneavoastră. Nu, nu mi-a spus ea asta. Am dedus singură. Și atunci m-am gândit că poate veți vrea să mă primiți pe mine.

— Ei bine, acum ești aici. Ce anume ai venit să-mi spui?

— Mama mea este foarte nefericită din pricină că există posibilitatea ca Pământul să fie distrus. Știți, tatăl meu este acolo.

Pitt simți că-l traversează un spasm de mânie. Cum era oare posibil să i se permită unei probleme pur personale să se interpună în calea bunăstării Coloniei Rotor și a tot ce putea ea să devină în viitor? Această Insigna, cu toate că fusese folositoare la început, fiindcă descoperise steaua Nemesis, devenise, de mult, o pacoste pentru el, cu talentul ei de a se lăsa târâtă de imaginație pe toate cărările greșite. Și acum, când refuza s-o mai vadă, i-o trimisese pe cap pe nebuna de fiică-sa. Rosti:

— Crezi că această distrugere, despre care vorbești, va avea loc mâine sau la anul?

— Nu, domnule Guvernator, știu că va avea loc în ceva mai puțin de cinci mii de ani.

— În acest caz, tatăl dumitale se va fi dus de mult până atunci, ca și mama dumitale, și eu, și dumneata. Și când vom fi murit cu toții, tot vor mai fi ceva mai puțin de cinci mii de ani până la distrugerea Pământului și poate și a altor planete ale Sistemului Solar, dacă această distrugere va avea loc, ceea ce nu se va întâmpla.

— Ceea ce contează este ideea, domnule Guvernator, faptul că știm, indiferent când se va întâmpla.

— Mama dumitale trebuie să-ți fi spus că, mult înainte de a se întâmpla, oamenii din Sistemul Solar vor fi aflat despre... ceea ce se va întâmpla și vor ști cum să facă față situației. Și apoi, cum ne-am putea plânge de distrugeri planetare? Orice planetă trebuie să se confrunte cu asta, mai devreme sau mai târziu. Chiar dacă nu există coliziuni cosmice, orice stea ajunge, mai devreme sau mai târziu, la stadiul de gigantă roșie și își distruge planetele. Așa cum orice ființă umană moare într-o bună zi, așa se întâmplă și cu planetele. Viețile lor sunt ceva mai lungi, dar atâta tot. Înțelegi, domnișoară?

— Da, înțeleg toate acestea, răspunse Marlene serioasă. Am o relație foarte bună cu calculatorul meu.

(„Cred și eu", gândi Pitt și apoi – prea târziu – își aduse aminte să-și șteargă de pe chip micul surâs sardonic ce îi mijise tremurat în colțul gurii. Probabil că fata îl folosise deja ca să-i înțeleagă atitudinea.)

Spuse, cu un ton de final de discuție:

— Atunci, am ajuns la sfârșitul acestei conversații. A vorbi despre distrugere este necugetat și, chiar dacă n-ar fi, nu este treaba dumitale și nu ai voie să mai deschizi acest subiect vreodată. Altminteri veți avea neplăceri, și dumneata, și mama dumitale.

— Această conversație nu a ajuns încă la final, domnule Guvernator.

Pitt simți că începe să-și piardă răbdarea, dar spuse destul de calm încă:

— Dragă domnișoară Fisher, când Guvernatorul spune că discuția s-a încheiat, *așa este*, indiferent de ceea ce crezi dumneata.

Se ridică pe jumătate, dar Marlene rămase în continuare nemișcată pe locul ei.

— Pentru că aș vrea să vă ofer ceva ce vă doriți foarte mult.

— Ce?

— Soluția pentru a scăpa de mama mea.

Pitt se prăbuși la loc în scaun, zăpăcit de-a binelea.

— Ce vrei să spui?

— Dacă doriți să mă ascultați, domnule Guvernator, vă voi spune. Mama mea nu poate trăi astfel. Este prea îngrijorată în privința Pământului și a Sistemului Solar și... deseori se gândește la tata. Crede că Nemesis s-ar putea dovedi, într-adevăr, a fi un soi de zeiță a răzbunării și distrugerii pentru Sistemul Solar și, de vreme ce ea i-a dat numele, se simte vinovată. Este o persoană sentimentală, domnule Guvernator.

— Da, este, nu-i așa? Așadar ai observat și dumneata?

— Și vă agasează. Vă tot aduce aminte, din când în când, de lucruri despre care are păreri și sentimente foarte puternice, lucruri despre care dumneavoastră nu vreți să auziți, așa că refuzați s-o primiți și vă doriți în secret să plece de aici. Ei bine, o *puteți* trimite de aici, domnule Guvernator.

— Într-adevăr. Dispunem de o nouă Colonie. S-o trimit pe Noul Rotor?

— Nu, domnule Guvernator. Trimiteți-o pe Erythro.

— Pe Erythro? Dar de ce aș trimite-o acolo? Numai pentru că vreau să scap de ea?

— Da, acesta ar fi motivul dumneavoastră, domnule Guvernator. Nu ar fi și motivul meu, însă. Eu vreau să ne trimiteți pe Erythro pentru că aici ea nu poate lucra la Observator. Instrumentele par să fie în permanentă utilizare, iar ea simte că este urmărită tot timpul. Simte că vă agasează. În plus, Rotor nu reprezintă o bază adecvată pentru măsurători delicate. Se învârte prea rapid și prea neuniform pentru ca măsurătorile să aibă acuratețe.

— Se pare că ești în deplină cunoștință de cauză. Mama dumitale ți-a explicat toate astea? Nu, nu e nevoie să-mi spui. Nu ți-a spus nimic direct, în cuvinte, nu? Numai indirect.

— Da, domnule Guvernator. Și mai există și calculatorul.

— Cel cu care ai o relație atât de strânsă, nu?

— Da, domnule Guvernator.

— Și deci crezi că mama dumitale va putea lucra mai bine pe Erythro.

— Da, domnule Guvernator. Va fi o bază mai stabilă pentru ea și munca ei și va putea, astfel, să lucreze la toate calculele și măsurătorile care s-o convingă că Sistemul Solar va supraviețui. Chiar dacă descoperă contrariul, îi va trebui mult timp ca să fie sigură și, cel puțin pe această durată, veți fi scăpat de ea.

— Înțeleg că și dumneata ai vrea să scapi de ea?

— Câtuși de puțin, domnule Guvernator, spuse Marlene cu dezinvoltură. Eu aș însoți-o. Și de mine ați scăpa, ceea ce cred că v-ar bucura încă și mai mult decât să scăpați de ea.

— Ce te face să crezi că aș vrea să scap și de dumneata?

Marlene își pironi din nou asupra lui privirea fixă, sumbră, neabătută.

— Acum doriți acest lucru, domnule Guvernator, de vreme ce acum știți că nu mi-e greu deloc să interpretez ceea ce simțiți.

Dintr-o dată, Pitt simți că-și dorește, într-adevăr, cu disperare, să scape de acest monstru. Spuse:

— Îngăduie-mi să mă mai gândesc la asta, și întoarse capul. Simțea că se comportă copilărește întorcând privirea în altă parte, dar nu era dispus să-i mai permită acestei tinere îngrozitoare să citească în el ca într-o carte deschisă.

La urma urmei, era adevărat. Acum dorea *într-adevăr* să scape deopotrivă de mamă și de fiică. În ce-o privește pe mamă, se gândise, ce-i drept, în repetate rânduri s-o exileze pe Erythro. Dar, de vreme ce ea n-ar fi vrut probabil să plece, ar fi urmat o agitație deloc atrăgătoare și el nu se simțea în stare să înfrunte situația. Acum însă, fiica ei îi oferise lui un motiv pentru care mama ar putea, într-adevăr, să dorească să plece pe Erythro și, bineînțeles, aceasta schimba lucrurile. Spuse încet:

— Dacă mama dumitale dorește cu adevărat acest lucru...

— Și-l dorește cu adevărat, domnule Guvernator. Nu mi-a spus niciodată că asta este ceea ce dorește și poate că nici măcar nu s-a gândit încă la această posibilitate, dar va dori să plece. Știu sigur. Credeți-mă.

— Am de ales? Și *dumneata* vrei să pleci cu ea?

— Chiar foarte mult, domnule Guvernator.

— Atunci voi începe imediat demersurile necesare. Ești mulțumită?

— Da, domnule Guvernator.

— Așadar putem considera, acum, că această discuție a luat sfârșit?

Marlene se ridică și înclină din cap fără grație, probabil cu intenția de a arăta respect.

— Vă mulțumesc, domnule Guvernator.

Apoi se răsuci pe călcâie și ieși, iar Pitt îndrăzni abia peste câteva minute să se elibereze de încleștarea interioară datorită căreia reușise să-și păstreze o mină inexpresivă.

Nu îndrăznise să-i permită fetei să deducă în vreun fel, din vreo vorbă sau vreo expresie de-a lui, adevărul adevărat, pe care numai el și încă o altă persoană îl cunoșteau despre Erythro.

11. ORBITA

19

Timpurile de pace luaseră sfârșit pentru Pitt, deși el nu-și dorea asta deloc. În mod arbitrar, dar numai aparent fără motiv, își revocă toate audiențele din după-amiaza aceea. Voia mai mult timp de gândire.

Mai precis, voia să se gândească la Marlene.

Mama ei, Eugenia Insigna, era o problemă, chiar una care reușise să se acutizeze în ultimii doisprezece ani. Femeia era sentimentală, impulsivă și reacționa într-un mod cu totul străin de rațiune. Totuși, era o ființă omenească; putea fi calmată, o dată ce era închisă între zidurile confortabile ale logicii și, deși, din când în când devenea foarte neliniștită, putea fi determinată să stea în banca ei.

Dar nu așa stăteau lucrurile și cu această Marlene. Pitt nu avea nici o îndoială că fata era un monstru și nu putea fi decât ușurat că își dăduse arama pe față, cu naivitate, pentru a o ajuta pe mamă-sa să iasă din banalul lor impas. E drept că nu avea experiență și-i lipsea și înțelepciunea de a-și fi păstrat ascunse capacitățile ieșite din comun până când le-ar fi putut folosi într-un mod cu adevărat devastator.

Dar, pe măsură ce creștea, avea să devină din ce în ce mai periculoasă, așa că trebuia oprită acum. Și *avea să fie oprită* de celălalt monstru, Erythro.

Pitt putea fi acum mândru de clarviziunea lui. El recunoscuse un monstru în Erythro încă de la început. Avea și planeta o expresie care putea fi citită: reflecta lumina sângerie a stelei sale, o expresie de rău augur, amenințătoare.

Când ajunseseră la centura de asteroizi, la o sută de milioane de ani de orbita pe care Megas și Erythro se învârteau în jurul stelei Nemesis, Pitt spusese plin de încredere:

— Am ajuns. Aici e locul nostru.

Nu se așteptase la vreo dificultate. I se păruse evident că orice părere rațională nu putea decât să coincidă cu a lui. Printre asteroizi, Nemesis nu mai radia decât puțină lumină și căldură. Dar pierderea luminii și căldurii naturale nu erau semnificative de vreme ce Rotor

dispunea de un sistem perfect operațional de fisiune. De fapt, era aproape o binefacere. Cu lumina roșie estompată aproape complet, atmosfera n-avea să mai apese inimile, n-avea să mai întunece mințile și nici să înfrigureze sufletele.

Pe de altă parte, o bază în centura de asteroizi i-ar fi plasat într-o zonă unde efectele gravitaționale ale stelei Nemesis și ale lui Megas ar fi fost mult mai slabe și unde posibilitățile de manevră ar fi fost, în consecință, mai puțin costisitoare în privința energiei. Asteroizii ar fi putut fi ușor minați și, având în vedere lumina atât de slabă a stelei Nemesis, probabilitatea era mare ca pe aceste corpuri mici să existe puzderie de materii volatile.

Ideal!

Și totuși, populația de pe Rotor se exprimase cu claritate: într-o majoritate copleșitoare doreau stabilirea Coloniei pe orbita lui Erythro. Pitt se străduia din greu să sublinieze că aveau să fie scăldați într-o deprimantă lumină roșie, că aveau să se trezească încleștați în puterea lui Megas și a lui Erythro și că pentru resurse și materii prime era probabil să fie nevoiți să recurgă tot la asteroizi.

Indignat, Pitt discută problema cu Tambor Brossen, fostul Guvernator, căruia îi urmase în funcție. Brossen, cam obosit, se bucura totuși pe față de noul său rol de om de stat mai în vârstă, cu mai multă autoritate, mult mai mult decât se bucurase, cândva, de mandatul de Guvernator. (Ba chiar fusese auzit spunând că-i lipsea pofta lui Pitt de a lua hotărâri.)

Pe Brossen îl amuzase îngrijorarea și preocuparea lui Pitt în problema localizării Coloniei; desigur, nu-și manifestase amuzamentul fățiș, ci doar prin priviri, cu blândețe. Spusese:

— Știi, Janus, nu e absolut necesar să te simți permanent obligat să educi populația de pe Rotor să fie întotdeauna de acord cu tine, în toate problemele, fără excepție. Fă-le pe plac din când în când, vor fi cu atât mai dornici să-ți facă și ei ție pe plac, data viitoare. Dacă vor să se stabilească pe orbita lui Erythro, lasă-i s-o facă.

— Dar e ilogic, Tambor. Nu înțelegi?

— Sigur că înțeleg. Dar știu că Rotor a orbitat, de când se știe, în jurul unei planete mari. De aceea, celor de pe Rotor asta li se pare firesc și vor să se găsească, din nou, în această situație.

— Dar erau pe orbita Pământului. Erythro nu e Pământul; nu seamănă deloc cu Pământul.

— Dar este o planetă cam de aceleași dimensiuni cu ale Pământului. Are uscat și ocean. Are o atmosferă care conține oxigen. Am putea

călători mii de ani-lumină până să mai întâlnim o planetă care să semene atât de mult cu Pământul. Așa că, încă o dată îți spun. Fă-le pe plac.

Pitt urmase sfatul lui Brossen, deși ceva în el cârtea și mormăia dezaprobator la fiecare pas. Noul Rotor orbita și el tot în jurul lui Erythro și lucrurile stăteau la fel și cu celelalte două Colonii în curs de construire. Desigur, proiectele Coloniilor din centura de asteroizi se aflau pe planșete, în lucru, dar oamenilor părea să le lipsească dorința de a le transforma în realitate.

Din toate câte se întâmplaseră de la descoperirea stelei Nemesis, această stabilire pe orbita lui Erythro era, după părerea lui Pitt, cea mai gravă greșeală pe care o făcuseră. N-ar fi trebuit să se întâmple. Și totuși, totuși, ar fi putut oare la vremea respectivă să-i convingă pe rotorieni că el avea dreptate? Ar fi trebuit oare să se fi străduit mai mult? Și oare nu cumva, dacă s-ar fi străduit mai mult, asta n-ar fi dus decât la noi alegeri și la înlocuirea lui?

Marea problemă era nostalgia. Oamenii aveau tendința de a privi înapoi și nu întotdeauna Pitt reușea să-i facă să întoarcă, totuși, capetele și să privească înainte. De pildă, Brossen...

Murise în urmă cu șapte ani, iar Pitt îi fusese alături în ultimele clipe. Numai Pitt auzise, din întâmplare, ultimele cuvinte ale bătrânului. Brossen îl chemase pe Pitt mai aproape, cu un gest slab, și Pitt se aplecase deasupra lui. Brossen întinsese spre el o mână tremurătoare, cu pielea uscată, ca pergamentul. Strângându-l ușor pe Pitt, cu ultimele puteri, șoptise: „Ce strălucitor era Soarele Pământului..." și-și dăduse duhul.

Așadar, pentru că rotorienii nu puteau uita ce strălucitor fusese cândva Soarele și cât de verde era odinioară Pământul, se revoltau exasperați împotriva logicii lui Pitt și pretindeau ca Rotor să orbiteze în jurul unei planete care nu era deloc verde și care, la rândul ei, se învârtea în jurul unui soare deloc strălucitor.

Din punct de vedere al ritmului în care ar fi putut să progreseze, aceasta însemna o pierdere de zece ani. Ar fi putut fi cu zece ani mai avansați dacă s-ar fi stabilit, de la bun început, în centura de asteroizi. Pitt era convins de acest lucru. Și asta era suficient ca să-i otrăvească sentimentele pentru Erythro, numai că existau și alte probleme legate de planetă, care înrăutățeau lucrurile mai mult – cu mult mai mult.

12. MÂNIE

20

După ce Crile Fisher oferise Pământului primul indiciu legat de misterul destinației satelitului Rotor, nu trecu mult și i-l oferi și pe cel de-al doilea.

Trecuseră deja doi ani de când revenise pe Pământ și Rotor nu mai era atât de prezent în mintea sa. Eugenia Insigna era o amintire care-l nedumerea profund (ce simțise el, oare, pentru această femeie?), dar Marlene rămăsese un punct dureros. Descoperi, cu timpul, că n-o mai poate despărți în mintea sa de Roseanne. Fiica, în vârstă de un an, pe care și-o mai aducea încă aminte, și sora, în vârstă de șaptesprezece ani pe care, de asemenea, și-o amintea, fuzionaseră într-o singură personalitate.

Viața nu-i era grea. Avea o pensie respectabilă. Ba chiar i se găsise și o slujbă, un post administrativ lipsit de complicații, care necesita, doar din când în când, luarea unor decizii și siguranța că deciziile respective nu vor avea consecințe notabile. Îl iertaseră, credea el, măcar în parte, pentru că își amintise acea frază a Eugeniei: „Dacă ai ști unde ne ducem...."

Totuși, avea senzația că era ținut sub supraveghere în continuare și asta începuse să-i displacă din ce în ce mai mult.

Garand Wyler apărea când și când, veșnic prietenos, veșnic descosându-l, veșnic readucând în discuție, într-un fel sau altul, satelitul Rotor. Acum tocmai venise și bineînțeles că subiectul Rotor ieși la iveală, așa cum Fisher se și aștepta să se întâmple. Se strâmbă agasat și spuse:

— Au trecut aproape doi ani. Ce tot vreți de la mine, oameni buni?

Wyler clătină din cap.

— N-aș putea să-ți răspund cu precizie, Crile. Nu avem, deocamdată, decât acea frază a soției tale. Evident, nu e suficient. În toți anii pe care i-ai petrecut cu ea, trebuie să-ți mai fi spus și altceva. Gândește-te la conversațiile pe care le-ați avut, la toate discuțiile purtate între voi. Chiar nu e nimic acolo?

— E a cincea oară când întrebi asta, Garand. Am fost interogat. Am fost hipnotizat. Am fost sondat până în cele mai mărunte colțuri ale minții. Am fost stors de orice picătură de informație și nu mi-a mai rămas nimic. Lăsați-mă în pace și găsiți-vă altă preocupare. Sau trimiteți-mă din nou în misiune. Sunt o sută de Colonii în spațiu, cu prieteni care-și fac confesiuni și dușmani care se spionează. Cine știe ce-ar putea ști vreunul dintre ei și, poate, nici nu-și dă seama că știe.

— Să-ți spun drept, bătrâne, zise Wyler, am avansat în direcția asta și ne-am concentrat, de asemenea, și asupra proiectului Sonda Îndepărtată. Este logic și evident că Rotor trebuie să fi descoperit ceva despre care noi, restul, habar n-avem. Nici noi și nici vreo altă Colonie nu ne-am putut permite vreodată să expediem o Sondă Îndepărtată. Numai Rotor avea capacitatea pentru un astfel de proiect. Și credem că, orice ar fi acel ceva descoperit de Rotor, trebuie să existe în datele culese de Sonda Îndepărtată.

— Perfect. Atunci cercetați mai amănunțit datele respective. Trebuie să fie destul material pentru o muncă de ani de zile. Iar pe mine lăsați-mă în pace. Toți.

— De fapt, răspunse Wyler, chiar este destul material pentru ani de zile de studiu. În conformitate cu Acordul Deschis Asupra Științei, Rotor a furnizat o mulțime de informații. Mai ales, avem toate imaginile spațiale luate de Sondă, pe toate lungimile de undă. Camerele de luat vederi de pe Sondă au putut vedea aproape orice parte a cerului, iar noi am studiat în amănunțime imaginile și n-am găsit nimic de interes major.

— Nimic?

— Până acum, nimic, dar, așa cum spuneai, putem continua să studiem materialele respective timp de ani întregi. Bineînțeles că la ora aceasta avem un număr oarecare de elemente de care astronomii sunt încântați. Asta îi menține deopotrivă fericiți și ocupați, dar, din păcate, printre elementele cu pricina nu există nici măcar unul singur, măcar o fărâmă de indiciu, care să ne ajute să ne dăm seama unde a plecat Rotor. Cel puțin până acum. De exemplu, am înțeles că nu avem absolut nici un indiciu concret care să ne îndreptățească să credem că ar exista vreo planetă pe orbita vreuneia dintre cele două stele ale sistemului Alpha Centauri. Și nici în vecinătatea noastră nu pare a exista vreo neașteptată stea asemănătoare Soarelui. Eu personal nici nu mă aștept să descoperim mare lucru în această privință. Ce ar fi putut vedea Sonda Îndepărtată care să nu fie vizibil și din Sistemul Solar? Doar n-a fost decât la o distanță de câteva luni-lumină. Asta n-ar putea fi o

diferență prea mare. Cu toate acestea, unii dintre noi sunt de părere că Rotor trebuie că a văzut *ceva* și asta destul de repede. Ceea ce ne aduce înapoi la tine.

— De ce la mine?

— Pentru că fosta ta soție era conducătoarea proiectului Sonda Îndepărtată.

— Nu chiar. A devenit Astronom Șef abia după ce fuseseră deja strânse datele.

— Deci a fost conducătoarea proiectului după și, în mod sigur, a jucat un rol important și pe parcurs. Nu ți-a spus niciodată nimic despre ceea ce au descoperit cu ajutorul Sondei Îndepărtate?

— Nici măcar un singur cuvânt. Stai puțin. Ai spus că de pe Sonda Îndepărtată camerele de luat vederi au putut fotografia aproape orice parte a cerului?

— Da.

— Cât de mult înseamnă „aproape orice parte"?

— Nu sunt la curent cu cifrele exacte, secrete, de altfel, dar cred că se poate vorbi de cel puțin 90%.

— Sau chiar mai mult?

— Poate mai mult.

— Mă întreb...

— Ce te întrebi?

— Pe Rotor exista un tip, unul Pitt, care conducea treburile.

— Știm asta.

— Dar eu cred că știu cum îi lucra lui mintea și cum ar fi procedat într-o astfel de situație. V-ar fi oferit datele culese de Sonda Îndepărtată câte puțin, cu linguriță, doar atât cât să nu se poată spune că nu respectă Acordul Deschis Asupra Științei. Ar fi făcut în așa fel încât, la momentul când Rotor ar fi plecat, să existe o mică parte a datelor, 10% sau chiar mai puțin, care să nu fi avut timp să vă parvină. Și, bineînțeles, aceste 10 procente ar fi cele esențiale.

— Adică partea care să ne dezvăluie unde a plecat Rotor.

— Poate că da.

— Numai că nu suntem în posesia ei.

— Bineînțeles că sunteți.

— Cum adică?

— Cu puțin timp în urmă, tocmai te întrebai de ce ar trebui să descoperiți ceva deosebit în imaginile culese de Sonda Îndepărtată, ceva care să nu existe în arhiva Sistemului Solar. Păi atunci de ce vă pierdeți vremea cu ce v-au dat ei? Prospectați acea porțiune a cerului

pe care *nu v-au dat-o* și studiați-o pe propriile *voastre* hărți. Întrebați-vă dacă există ceva acolo care să arate diferit pe vreo hartă făcută pe baza imaginilor culese de Sonda Îndepărtată și de ce ar fi așa. Eu asta aș face. Vocea îi crescu brusc în intensitate, până la strigăt. Du-te! Spune-le să cerceteze acea parte a cerului pe care n-o au!

— Ce anapoda, medită Wyler.

— Ba nu e deloc anapoda. Este foarte limpede. N-ai decât să găsești pe cineva din tot Biroul ăla mare care să mai facă și altceva cu creierul său decât să șadă confortabil pe el toată ziua și ai să vezi atunci progrese.

Wyler răspunse încă gânditor:

— Vom mai vedea.

Îi întinse mâna lui Fisher și acesta se strâmbă din nou agasat și refuză să i-o strângă.

Trecură luni de zile până când Wyler își făcu o nouă apariție și nici de data aceasta nu fu bine primit de Fisher. Acesta din urmă fusese toată ziua într-o dispoziție liniștită, aproape lenevă, era ziua lui liberă și reușise chiar să citească puțin.

Fisher nu făcea parte dintre aceia care considerau cărțile niște rămășițe penibile ale secolului douăzeci și care erau de părere că numai vizionarea era civilizată. Era ceva aproape magic, credea el, în simpla acțiune de a ține o carte în mână, de a-i răsfoi paginile, în posibilitatea de a te pierde în gânduri provocate de lectură chiar în timpul acesteia, sau chiar în posibilitatea de a aținpi, pur și simplu, cu cartea în mână, fără a te trezi când filmul a ajuns deja cu o sută de pagini mai departe sau când ecranul pâlpâie fiindcă filmul s-a terminat. Mai degrabă, era de părere Fisher, a citi o carte era mult mai civilizat decât a o viziona.

Cu atât mai agasat fu să fie trezit din acea molcomă letargie de care se lăsase cuprins.

— Ce mai e, Garand? spuse el, deloc amabil.

Dar Wyler nu-și părăsi zâmbetul său politicos. Spuse doar, printre dinți:

— Am găsit ceea ce căutam, exact așa cum ai prevăzut tu.

— Ați găsit ce? întrebă Fisher, neaducându-și aminte de ultima lor discuție. Apoi, realizând brusc despre ce era vorba, spuse repede:

— Nu-mi spune nimic din ce n-ar trebui să știu. Nu vreau să mai am de-a face cu Biroul.

— Prea târziu, Crile. Vor să stea de vorbă cu tine. Tanayama însuși vrea să te vadă.

— Când?

— Cât de repede putem ajunge.

— În cazul ăsta, pune-mă la curent, vreau să știu ce se petrece. N-am chef să mă prezint la discuție în necunoștință de cauză.

— Asta și intenționam să fac. Am studiat, așadar, fiecare porțiune a cerului asupra căreia n-am primit un raport de la Sonda Îndepărtată. Se pare că cei care au întreprins cercetarea, au făcut-o întrebându-se permanent, așa cum ai sugerat, ce anume putea vedea o cameră de luat vederi de pe Sonda Îndepărtată, iar o cameră din Sistemul Solar nu. Răspunsul evident era o anumită deplasare a stelelor apropiate, iar o dată ce și-au fixat în minte acest răspuns, astronomii au descoperit ceva uimitor, ceva ce nimeni n-ar fi putut să prevadă.

— Ei bine?

— Au descoperit o stea nu foarte luminoasă, cu o paralaxă de peste o secundă dintr-un arc.

— Eu nu sunt astronom. E ceva deosebit aici?

— Înseamnă că steaua se află la numai jumătate din distanța dintre noi și Alpha Centauri.

— Ai spus nu foarte luminoasă.

— Este în spatele unui mic nor de praf, așa mi s-a spus. Ascultă, chiar dacă tu nu ești astronom, soția ta de pe Rotor era. Poate chiar ea a descoperit steaua. Nu ți-a spus niciodată nimic despre așa ceva?

— Nici un cuvânt, clătină Fisher din cap. Sigur...

— Da?

— În ultimele câteva luni avea un aer parcă emoționat, parcă nerăbdător. Poate că trăirea ei era prea intensă ca să poată fi în întregime ascunsă.

— Și n-ai întrebat-o de ce?

— Am presupus că era din cauza plecării iminente a lui Rotor. Era nerăbdătoare să plece și asta mă înfuria la culme.

— Din cauza copilului?

Fisher aprobă din cap.

— Dar nerăbdarea și emoția ar fi putut fi cauzate și de descoperirea noii stele. Totul se potrivește. Mi se pare natural să fi pornit spre această nouă stea. Dacă a fost chiar soția ta cea care a descoperit-o, însemna că plecau spre steaua *ei*. Și asta ar putea, de asemenea, explica starea ei de spirit. Nu ți se pare logic?

— Poate. Nu pot să neg.

— Bine, atunci. În legătură cu asta vrea să te vadă și Tanayama. Și e furios. Se pare că nu pe tine, dar e furios.

21

Mai târziu, în aceeași zi, fiindcă nu încăpea posibilitate de întârzieri sau amânări într-o astfel de situație, Crile Fisher se găsea în Biroul Terestru de Investigații, sau, pe numele sub care era mult mai bine cunoscut celor ce lucrau în cadrul lui, Biroul.

Kattimoro Tanayama, care se afla la conducerea Biroului de treizeci de ani, începuse să îmbătrânească. Hologramele care-l reprezentau în adunări publice (și nu erau prea multe) fuseseră înregistrate cu ani în urmă, când mai avea încă tot părul negru, când trupul îi era încă drept și zvelt și expresia viguroasă.

Acum încărunțise, iar trupul său (niciodată prea înalt) era ușor încovoiat și avea un aer de fragilitate. S-ar putea, gândea Fisher, să se apropie de vârsta la care începi să te gândești la pensie, dacă ne putem închipui că un astfel de om ar vrea și altceva decât să moară cu frâiele puterii în mână. Fisher mai observă însă și că, între pleoapele înguste, ochii lui Tanayama erau la fel de pătrunzători și atenți ca întotdeauna.

Lui Fisher nu-i era ușor să-l înțeleagă. Deși era aproape o limbă universală pe Pământ, engleza avea, totuși, particularități zonale, iar Tanayama nu folosea engleza nord-americană cu care era Fisher obișnuit.

— Ei bine, Fisher, ne-ai dezamăgit cu misiunea ta pe Rotor, începu Tanayama cu răceală.

Fisher nu văzu nici un motiv să dezbată problema mai în amănunt și știa că în nici un caz n-ar fi avut rost să încerce să dezbată ceva cu Tanayama.

— Da, domnule Director, spuse el în consecință, cu un glas neutru.

— Cu toate acestea, credem că încă ai mai putea avea informații pentru noi.

Fisher oftă neauzit și apoi zise:

— Am fost interogat iar și iar.

— Așa mi s-a și spus și, de altfel știu și eu. Totuși, se pare că nu ți-au fost puse toate întrebările necesare, iar eu – *eu* – am o întrebare la care vreau un răspuns.

— Da, domnule Director?

— Pe tot parcursul ședерii tale pe Rotor, ai sesizat vreo clipă ceva care să ne îndreptățească să credem că Rotor, conducerea sa, urăște Pământul?

Sprâncenele lui Fisher tresăriră într-o arcuire de surpriză.

— Ură? Mi-a fost clar că locuitorii de pe Rotor, ca și cei din alte Colonii, cred, privesc Pământul cu dispreț, considerându-l primitiv, brutal și violent. Dar să-l urască? Sincer să fiu, cred că nici măcar nu ne consideră demni de ura lor.

— Eu vorbesc de conducere, nu de mase.

— Și eu la fel, domnule Director. Nu există nici un fel de ură.

— Dar nu există nici un alt motiv care să-i justifice.

— Ce anume să justifice, domnule Director? Dacă, firește, îmi este permis să întreb.

Tanayama ridică brusc privirea sa severă asupra lui Fisher (forța personalității sale rareori permitea interlocutorului să sesizeze cât de scund era de fapt).

— Știi că această nouă stea se deplasează în direcția noastră? Precis, drept, în direcția noastră?

Fisher, uimit, privi rapid spre Wyler, numai că acesta era așezat în umbră, în afara conului de lumină aruncat de soare prin fereastră, și nu părea a se uita într-o direcție precisă.

Tanayama, care stătea în picioare, spuse:

— Ei bine, ia loc, Fisher, dacă asta te ajută să gândești. Voi sta și eu. Se așeză pe marginea biroului său, cu picioarele sale scurte atârnând în aer.

— Știai de mișcarea stelei?

— Nu, domnule Director, nu știam nici măcar de existența stelei până când mi-a spus agentul Wyler.

— N-ai știut? Dar problema trebuie să fi fost cunoscută pe Rotor.

— Dacă așa era, mie nu mi-a spus nimeni, nimic.

— Soția ta era fericită și nerăbdătoare în perioada dinaintea plecării lui Rotor. Așa i-ai spus agentului Wyler. Din ce motiv era astfel?

— Agentul Wyler crede că s-ar putea să fi fost din cauză că steaua era chiar descoperirea ei.

— Și poate cunoștea mișcarea stelei și era mulțumită la gândul că ar putea fi o catastrofă pentru noi.

— Nu văd de ce probabilitatea unei catastrofe ar fi făcut-o fericită, domnule Director. Trebuie să vă spun că eu nu știu deloc dacă ea cunoștea direcția de deplasare a stelei, sau chiar existența acestei stele. Nu știu nici măcar dacă cineva pe Rotor avea cunoștință că această stea există.

Tanayama îl privi gânditor, frecându-și ușurel o parte a bărbiei, de parcă asta l-ar fi ajutat să cântărească mai bine situația. Apoi spuse:

— Oamenii pe Rotor sunt cu toții euro, nu?

Ochii lui Fisher se dilatară de uimire. Nu mai auzise de mult acest termen derogatoriu și niciodată din gura unui funcționar guvernamental. Își aminti și de felul în care Wyler, la scurtă vreme după întoarcerea sa de pe Rotor, spusese despre Rotor că ar fi fost Albă-ca-Zăpada. Atunci nu dăduse atenție vorbelor, luându-le drept o mostră de sarcasm glumeț.

Răspunse cu resentiment:

— Nu știu, domnule Director, nu i-am studiat pe toți. Și nici nu le cunosc tuturor ascendența.

— Haida-de, Fisher. Nici nu e nevoie să-i studiezi. E suficient să-i judeci după cum arată. Cât timp ai stat pe Rotor, ai întâlnit vreodată vreun chip care să fi fost afro sau mongo sau hindo? Ai întâlnit vreo persoană de culoare?

Fisher explodă:

— Domnule Director, dar gândiți la nivelul secolului douăzeci! (Și dacă ar fi știut vreun fel și mai dur de a o spune, ar fi făcut-o.) Eu nu-mi pierd vremea gândindu-mă la aceste lucruri și nimeni pe Pământ n-ar trebui s-o facă. Sunt surprins că gândiți în astfel de termeni și nu cred că prestigiul dumneavoastră ar avea de câștigat dacă s-ar ști c-o faceți.

— Nu te complace în povești pentru copii, agent Fisher, spuse Directorul, dojenindu-l cu pendularea unui deget încovoiat. Eu vorbesc despre niște realități. Știu că pe Pământ ignorăm cu toții orice variații de acest fel care ne diferențiază, sau cel puțin ne prefacem că le ignorăm.

— Ne prefacem? strigă Fisher indignat.

— Ne prefacem, repetă Tanayama, glacial. Când oamenii de pe Pământ pleacă în Colonii, sunt sortați în funcție de aceste variații. De ce ar face Coloniile așa ceva dacă ar ignora, cu adevărat, aceste variații? În orice Colonie, toți locuitorii sunt la fel, sau, dacă există vreun amestec, cei minoritari se simt permanent nelalocul lor, sau sunt determinați să se simtă astfel și să se mute într-o altă Colonie unde să nu fie minoritari. Nu-i așa?

Fisher descoperi că nu putea nega. Așa era și până acum i se păruse firesc, nici măcar nu se gândise la asta. Spuse:

— Așa e firea omului. Cine se aseamănă se adună. Așa s-au născut... comunitățile.

— Firea omului, bineînțeles. Cine se aseamănă, se adună, pentru că cine nu se aseamănă se urăște.

— Dar pe Rotor există și m... mongo, se poticni Fisher de cuvântul desuet și realiză, în același timp, că s-ar putea să-l jignească de moarte pe Director, un om ușor și periculos de jignit.

Tanayama nici nu clipi.

— Știu asta foarte bine, dar planeta a fost, în ultimul timp, dominată de euro și ei, pur și simplu, nu pot uita asta.

— Poate că nici ceilalți nu pot uita acest lucru și au, astfel, și ei motiv de ură.

— Dar Rotor este cel care și-a luat zborul spre stele pentru a scăpa de Sistemul Solar.

— Asta pentru că s-a întâmplat ca ei să fie primii care au descoperit hiperasistența.

— Și au plecat spre o stea apropiată, despre care numai ei știau, una care se îndreaptă neabătut spre Sistemul nostru Solar și care s-ar putea să treacă destul de aproape pentru a-l distruge.

— Dar noi nu știm cu siguranță dacă ei știu asta, nici măcar nu știm dacă sunt conștienți de existența stelei.

— Bineînțeles că știu, se răsti Tanayama aproape lătrând. Și au plecat fără ca măcar să ne avertizeze.

— Cu tot respectul, domnule Director, ceea ce spuneți este ilogic. Dacă ei intenționează să se stabilească pe o stea care, în drumul său spre noi, va distruge Sistemul Solar, trebuie să-și fi dat seama că și sistemul respectivei stele va fi distrus.

— Da, dar ei pot scăpa cu ușurință, chiar dacă își construiesc mai multe Colonii. Noi avem de evacuat o lume de opt miliarde de suflete, o sarcină mult mai greu de îndeplinit.

— De cât timp dispunem?

Tanayama ridică din umeri.

— Câteva mii de ani, din câte mi s-a spus.

— E un timp foarte lung. Ne putem închipui că, poate, nici nu le-a trecut încă prin minte că ar fi necesar să ne prevină. Pe măsură ce steaua se apropie, șansele ca ea să fie descoperită, fără vreun avertisment, cresc din ce în ce mai mult.

— Și până atunci vom avea mai puțin timp la dispoziție pentru evacuare. Ei au descoperit steaua din întâmplare. Noi n-am fi descoperit-o încă multă vreme, dacă n-ar fi fost fraza aceea indiscretă a soției tale și dacă n-ar fi fost sugestia ta, o sugestie foarte bună de altfel, să cercetăm mai atent acea parte a cerului care fusese omisă. Rotor miza pe faptul că descoperirea noastră avea să aibă loc cât mai târziu cu putință.

— Dar, domnule Director, de ce să fi vrut ei așa ceva? Numai și numai dintr-o ură ilogică, lipsită de motiv?

— Nu este deloc lipsită de motiv. Ceea ce doresc ei este ca Sistemul Solar, cu marea sa încărcătură de rase non-euro, să fie distrus. Astfel încât omenirea să aibă parte de un nou început, bazat pe o populație omogenă, alcătuită exclusiv din rasa euro. Ei? Ce zici de asta?

Fisher clătină neajutorat din cap.

— Imposibil. De neconceput.

— Din ce alt motiv ar mai fi putut să omită să ne avertizeze?

— Nu credeți că ar putea fi din cauză că nu cunosc nici ei mișcarea stelei?

— Imposibil, răspunse Tanayama cu ironie. De neconceput. Nu există nici un alt motiv posibil pentru ceea ce au făcut, în afară de dorința lor de a ne vedea distruși. Dar vom descoperi și noi secretul călătoriei hiperspațiale și ne vom duce spre această stea nouă, să-i căutăm. Și vom face în așa fel încât să fim chit.

13. DOMUL

22

Eugenia Insigna întâmpină afirmația fiicei sale cu neîncredere și cu un hohot de râs cu jumătate de gură. Cum poți să te descurci într-o situație în care ai de ales între a te îndoi de sănătatea mintală a tinerei tale fiice și a te îndoi de propria ta capacitate auditivă?

— Ce-ai spus, Marlene? Cum adică voi pleca pe Erythro?

— L-am rugat pe domnul Guvernator Pitt și mi-a promis că va aranja el.

Insigna rămase fără nici o expresie pe chip.

— Dar ce ce?

Cu glasul trădând oarecare iritare, Marlene răspunse:

— Pentru că spui că vrei să faci măsurători astronomice delicate și că nu poți obține exactitatea dorită făcându-le aici, pe Rotor. Ei bine, acum le poți face de pe Erythro. Dar văd că nu ți-am răspuns la adevărata întrebare pe care ai vrut să mi-o pui.

— Ai dreptate. Ce am vrut, de fapt, să întreb este de ce ar fi zis Guvernatorul că va aranja el? Eu am mai cerut să mi se aprobe plecarea pe Erythro, în repetate rânduri până acum, și întotdeauna m-a refuzat. Nu dorește să plece *nimeni* pe Erythro, cu excepția câtorva specialiști.

— Pur și simplu i-am pus problema într-un fel diferit, mamă. Marlene ezită o clipă. I-am spus că știu cât de nerăbdător este să scape de tine și că aceasta este șansa lui.

Insigna rămase cu răsuflarea tăiată, apoi trase aer în piept cu atâta bruschețe încât se înecă și izbucni într-o tuse nervoasă. Cu lacrimi de efort în ochi, spuse într-un târziu:

— Cum ai putut *să spui* așa ceva?

— Pentru că este adevărat, mamă. N-aș fi spus-o dacă nu era. L-am auzit vorbindu-ți și te-am auzit și pe tine vorbind cu el și este atât de clar încât sunt sigură că și tu îți dai seama. Îl *agasezi* și își dorește foarte tare să încetezi să-l mai sâcâi cu... cu orice îl sâcâi tu de obicei. Știi bine asta.

Insigna strânse din buze și spuse:

— Știi, draga mea, de acum înainte mă văd nevoită să te rog să-mi împărtășești și mie aceste secrete, iar eu voi face la fel. Pentru că mă simt realmente pusă într-o situație foarte neplăcută de fiecare dată când descopăr că te gândești singură la atât de multe lucruri.

— Știu, mamă. – Marlene plecă privirea. – Îmi pare rău.

— Dar tot nu înțeleg. Nu aveai nevoie să-i explici lui că îl agasez. Doar știe și el singur atâta lucru. Atunci de ce nu m-a trimis pe Erythro în atâtea alte rânduri când am mai cerut asta?

— Pentru că urăște absolut orice este legat de Erythro și numai ocazia de a scăpa de tine nu era suficientă să-l determine să-și învingă repulsia față de această lume. Numai că de data asta nu pleci numai tu. Plecăm amândouă.

Insigna se aplecă ușor înainte, sprijinindu-și ambele mâini pe masa dintre ele.

— Nu, Molly... Marlene. Erythro nu este un loc pentru tine. Și n-am să rămân acolo pentru totdeauna. Voi face măsurătorile pe care le am de făcut și voi veni înapoi, iar tu vei sta aici și mă vei aștepta.

— Mă tem că nu, mamă. Pentru mine a devenit clar, din discuția pe care am avut-o, că nu este dispus să te lase să pleci decât pentru că astfel poate scăpa și de *mine*. De asta a acceptat să te trimită pe Erythro când i-am spus că vom merge *amândouă* și n-a fost de acord când l-am rugat să te lase doar pe tine să pleci. Înțelegi?

Insigna se încruntă.

— Nu, nu înțeleg. Chiar deloc. Ce legătură ai *tu* cu toate astea?

— Când am stat de vorbă și i-am explicat că știu că-și dorește să scape de noi, de amândouă, i-au înghețat mușchii feței, ca să-și poată alunga orice expresie de pe chip. Își dăduse seama că pot înțelege expresiile și alte lucruri de felul ăsta și n-a vrut să ghicesc ce simțea, bănuiesc. Dar și ăsta e un mod de a te trăda, înțelegi, și mie îmi spune foarte multe. De altfel, oricât te-ai strădui, nu poți reprima chiar totul. Lumina pâlpâie în ochi și bănuiesc că mulți nici măcar nu-și dau seama de asta.

— Și așa ai știut că vrea să scape și de tine.

— Mai rău decât atât. E *îngrozit* de mine.

— De ce-ar fi *îngrozit* de tine?

— Presupun că urăște gândul că eu aș putea ști lucruri pe care el nu vrea să le cunoască nimeni. – Adăugă cu un oftat mohorât: Pe mulți îi supără această capacitate a mea.

Insigna aprobă printr-o înclinare a capului:

— Înțeleg de ce. Privirea ta îi face pe oameni să se simtă despuiați, psihic despuiați, vreau să spun, ca și cum un vânt aprig și înghețat le-ar

sufla prin creier, răvășindu-l. Își concentră privirea asupra fetei. – Uneori și eu mă simt așa. Și privind înapoi, cred că m-ai tulburat încă de când erai doar un țânc. Deseori îmi spuneam că ești, pur și simplu, neobișnuit de inteli...

— Cred că sunt, spuse Marlene repede în tăcerea de după ce mamă-sa se întrerupsese.

— Da, și ăsta e un motiv, dar era în mod evident mai mult decât atât, deși eu nu-mi dădeam seama prea clar despre ce anume era vorba. Spune-mi, te deranjează că vorbim despre asta?

— Nu mă deranjează să vorbesc cu tine despre asta, mamă, răspunse Marlene, dar în glasul ei era o undă de precauție.

— Ei bine, când erai mică și ai descoperit că ai acest dar, pe care alți copii nu-l aveau, pe care nici măcar adulții nu-l aveau, de ce n-ai venit să-mi spui?

— Păi, o dată chiar am încercat, numai că n-ai avut răbdare să m-asculți. Adică n-ai spus nimic, dar mi-am dat seama că aveai alte treburi și nu-ți ardea de prostiile unui copil.

Ochii Eugeniei Insigna se dilatară de uimire.

— Am *spus* eu că erau prostii?

— N-ai *spus*, dar felul cum te uitai la mine și felul cum îți țineai mâinile mi-au spus-o.

— Ar fi trebuit să insiști să-mi spui.

— Nu eram decât un copil. Iar tu erai supărată mai tot timpul din cauza domnului Guvernator Pitt și din cauza tatei.

— Lasă asta. Acum, mai este ceva ce vrei să-mi spui?

— Numai un singur lucru. Când domnul Guvernator Pitt mi-a spus că putem să ne ducem, ceva din felul cum a spus-o m-a făcut să cred că a omis să-mi spună ceva, că există ceva ce păstrează secret.

— Și ce este acest ceva, Marlene?

— Păi asta e problema, mamă. Eu nu pot citi *gândurile*, așa că nu știu. Nu pot decât să deduc intenții pe seama unor manifestări exterioare, și uneori totul este destul de neclar. Totuși...

— Da?

— Am impresia că orice ar fi acest ceva, despre care nu mi-a spus nimic, nu este ceva plăcut, ar putea chiar să fie ceva rău.

23

Pregătirile pentru plecarea pe Erythro îi luară Eugeniei Insigna un timp destul de lung, așa cum era de așteptat. Pe Rotor existau probleme

care nu puteau fi lăsate în suspensie și treburi care nu puteau fi lăsate la jumătate. Erau aranjamente de făcut în departamentul de astronomie, erau instrucțiuni de lăsat, trebuia numit adjunctul ei în funcția de Astronom Șef interimar și mai trebuia să se consulte în unele privințe și cu Pitt, care era ciudat de necomunicativ în ceea ce privea problemele plecării ei pe Erythro.

În timpul ultimei lor întrevederi înaintea plecării, Insigna își luă inima-n dinți si-i spuse:

— Știi, mâine plec pe Erythro.

— Poftim? Pitt ridică privirea din raportul final, pe care ea i-l înmânase și la care el se holbase într-un asemenea mod încât părea că, de fapt, nu-l citea. (Oare se molipsise de unele dintre șmecheriile Marlenei și nu știa? N-ar fi fost în avantajul ei să-și închipuie că putea pătrunde dincolo de suprafață, când, de fapt, nu acesta era adevărul.)

Repetă cu răbdare:

— Știi, mâine plec pe Erythro.

— Mâine e? Mă rog, oricum o să te întorci, în cele din urmă, așa că nu ne luăm rămas bun pentru totdeauna. Ai grijă de tine. Încearcă să privești această plecare ca pe-o vacanță.

— Intenționez să studiez mișcarea prin spațiu a stelei Nemesis.

— A, da? Mă rog, și făcu un gest cu ambele mâini de parcă ar fi dat la o parte ceva lipsit de importanță. Cum dorești. O schimbare de decor este însă ca o vacanță, chiar dacă vei continua să lucrezi.

— Aș vrea să-ți mulțumesc că ai făcut posibilă această plecare, Janus.

— Fiica ta m-a rugat. Știai că ea m-a rugat?

— Da, știam. Mi-a spus chiar în aceeași zi. I-am spus că n-avea nici un drept să te deranjeze cu așa ceva. Ai fost foarte îngăduitor cu ea.

Pitt mormăi:

— Este o fată foarte neobișnuită. Nu m-a deranjat deloc să-i fac pe plac. Oricum, e vorba doar de o ședere temporară. Termină-ți calculele și întoarce-te.

Ea gândi: „E a doua oară că pomenește de întoarcerea mea. Oare Marlene, dacă ar fi aici, ce-ar deduce din asta? Ceva rău, cum spune ea? Dar ce ?"

Apoi replică, păstrându-și vocea liniară:

— Ne vom întoarce.

— Și sper că veți aduce vestea că Nemesis se va dovedi inofensivă peste cinci mii de ani.

— Asta nu pot decide decât calculele, răspunse ea posomorâtă și plecă.

24

„Era ciudat", se gândea Eugenia Insigna. Se afla la peste doi ani-lumină de locul din spațiu unde se născuse și, totuși, nu fusese decât de două ori în viață pe o navă stelară, iar atunci pentru călătoriile cele mai scurte cu putință: de pe Rotor pe Pământ și înapoi pe Rotor.

Își păstrase lipsa de entuziasm față de călătoriile prin spațiu. Marlene era cea care se afla la originea acestei călătorii. Ea fusese cea care, în mod independent, se dusese la Pitt și-l convinsese să cedeze straniei ei forme de șantaj. Ea era, într-adevăr, emoționată și nerăbdătoare, din cauza neobișnuitei ei obsesii de a merge pe Erythro. Insigna nu putea înțelege această obsesie și o considera încă o dovadă a complexității unice a psihicului și emoțiilor Marlenei. Cu toate acestea, de câte ori Insigna se crispa la gândul că trebuie să părăsească micul, dar sigurul și confortabilul Rotor, pentru a face cunoștință cu imensa pustietate a lui Erythro, stranie și amenințătoare, aflată la șase sute cincizeci de mii de kilometri depărtare (aproape de două ori mai departe decât se aflase Rotor de Pământ cândva), emoția și nerăbdarea Marlenei erau cele care o înviorau.

Nava care avea să le ducă pe Erythro nu era nici frumoasă, nici elegantă. Era funcțională. Făcea parte dintr-o mică flotă de rachete care îndeplineau rolul de nave-cargo, smulgându-se din încleștarea gravitațională a lui Erythro sau coborând asupra planetei, fără să se dea bătută, croindu-și drum prin neprevăzutul atmosferei sălbatice, cu vânturile și perdelele ei de nori. Insigna nu se aștepta ca această călătorie să fie plăcută. Pe aproape tot parcursul ei vor fi în imponderabilitate și două zile de imponderabilitate erau, desigur, foarte obositoare.

Vocea Marlenei îi întrerupse reveria:

— Haide, mamă, ne așteaptă. Bagajul a fost deja verificat și preluat.

Insigna păși înainte. Ultimul ei gând pe când trecu prin hubloul pneumatic fu – previzibil – „Oare de ce ne-a lăsat Janus Pitt cu atâta ușurință să plecăm?"

25

Siever Genarr conducea o lume tot atât de mare ca Pământul. Sau, mai precis, conducea în mod *direct* o regiune cu suprafața de aproape trei kilometri pătrați, acoperită de un Dom, regiune care, încet-încet,

creștea. Restul lumii respective, aproape cinci sute de milioane de kilometri pătrați de uscat și ocean, nu era ocupată de ființe umane. Nu era ocupată de nici un fel de alte creaturi vii care să fi depășit proporții microscopice. Așa că, dacă putem considera că o lume este condusă de formele de viață multicelulare care o ocupă, cele câteva sute de oameni care locuiau și munceau în regiunea Domului erau conducătorii, iar Siever Genarr era conducătorul lor.

Genarr nu era un om înalt și nici voinic, dar trăsăturile puternice ale chipului său îi dădeau un aer impresionant. În tinerețe, asta îl făcuse să pară mai matur decât vârsta sa reală, dar acum, că se apropia de cincizeci de ani, impresia se estompase. Avea nasul prelung și ochii înfundați în orbite. Părul începuse să-i încărunțească. Cu toate acestea, vocea îi rămăsese muzicală și sonoră, de bariton. (Odinioară, se gândise chiar să urmeze o carieră artistică, dar aspectul său fizic l-ar fi condamnat la episodice roluri de compoziție, iar talentul său de administrator sfârșise prin a ieși la lumină foarte evident.)

Acest talent – deși nu numai el – fusese cauza care-l menținuse la conducerea Domului de pe Erythro vreme de ani de zile. Genarr îl văzuse crescând, de la o structură nesigură de trei încăperi, la stația de cercetare și exploatare minieră costisitoare care devenise acum.

Domul avea dezavantaje. Puțini oameni rămâneau acolo timp îndelungat. Locuitorii se schimbau des, de vreme ce toți cei ce veneau acolo se considerau mai mult sau mai puțin în exil și-și doreau, cu diverse grade de ardoare, să se întoarcă pe Rotor. Și majoritatea găseau că lumina roz-întunecat a stelei Nemesis era fie amenințătoare, fie sumbră și deprimantă, deși lumina în interiorul Domului era la fel de strălucitoare și primitoare ca pe Rotor.

Dar Domul avea și avantaje. Genarr se simțea bine la o oarecare distanță de talmeș-balmeșul politicii de pe Rotor, care părea să devină din ce în ce mai lipsită de sens și mai obscură, cu fiecare an ce trecea. Și, mai important, se simțea bine la distanță de Janus Pitt, cu ale cărui vederi nu era în general – și în mod inutil – de acord.

De la bun început, Pitt se dăduse peste cap ca să se opună cât mai categoric înființării vreunei Colonii pe Erythro, se opusese chiar și ideii ca Rotor să orbiteze în jurul lui Erythro. Cel puțin în această privință însă, Pitt fusese cu desăvârșire învins de opinia publică. Cu toate acestea, avusese grijă ca Domul să sufere în general de lipsă de fonduri, iar creșterea sa să fie mult frânată. Dacă Genarr n-ar fi reușit să facă din Domul de pe Erythro sursa de apă a lui Rotor, de apă mult mai ieftină decât cea care putea fi obținută pe asteroizi, Pitt poate că ar fi strivit această Colonie.

Totuși, în general, principiul lui Pitt de a ignora existența Domului atât cât se putea, însemna că Guvernatorul încerca doar rareori să se amestece în procedurile administrative ale lui Genarr, ceea ce, bine-înțeles, îi convenea de minune acestuia.

Fu, așadar, o surpriză pentru el că Pitt se deranjase să-l informeze personal de sosirea a două persoane pe Erythro, în loc să lase informația să iasă la iveală pe baza birocrației de rutină. Mai mult, Pitt discutase problema în amănunt, chiar dacă o făcuse în maniera sa obișnuită, laconică și arbitrară, care nu dădea loc de replică sau comentarii, iar în plus, conversația fusese izolată, confidențială.

Fu o și mai mare surpriză să afle că unul dintre cei doi nou-veniți pe Erythro era Eugenia Insigna.

Cândva, cu ani și ani înaintea Plecării, ea și Genarr fuseseră prieteni, dar apoi, după zilele fericite din liceu (pe care Genarr și le amintea chiar cu o nostalgie romantică), Eugenia se dusese pe Pământ la facultate și se întorsese pe Rotor cu un pământean. Genarr abia dacă o mai văzuse – poate doar o dată sau de două ori, de la distanță – de când se căsătorise cu Crile Fisher. Iar când se despărțise de Fisher, chiar înainte de Plecare, Genarr avea îndatoririle sale și ea pe ale ei, așa că nici unuia nu-i trecuse prin cap să reînnoade o legătură veche.

Poate că Genarr se mai gândise la asta, când și când, dar Eugenia părea evident scufundată în tristețea ei, cu o fetiță nou-născută de crescut, iar el avusese de aceea rețineri serioase să intervină în viața ei. Apoi, fusese trimis pe Erythro și asta pusese capăt oricărei posibilități de reînnoire a relațiilor. El avea vacanțe periodice pe Rotor, dar nu se mai simțise niciodată bine și-n largul lui acolo. Unele vechi prietenii rotoriene se menținuseră de-a lungul timpului, dar chiar și ele erau călduțe și nesemnificative.

Și acum Eugenia venea pe Erythro cu fiica sa. Genarr nu reușea să-și amintească numele fetei, presupunând că îl știuse vreodată. În mod sigur, n-o văzuse pe aceasta niciodată. Fata ar fi trebuit să aibă în jur de cincisprezece ani acum și Genarr se întrebă, cu un mic tremur interior ciudat, dacă începuse să semene cu Eugenia când era de vârsta liceului.

Genarr privi prin fereastra biroului său, aproape pe furiș. Se obișnuise atât de mult cu Domul de pe Erythro încât nu-l mai privea cu ochi critici. Era căminul unui grup muncitor, de ambele sexe, numai adulți, fără copii. Muncitorii sezonieri semnau contracte pentru o perioadă limitată de timp, săptămâni sau uneori chiar luni, revenind după un timp pentru încă un sezon, alteori nu. Cu excepția lui și a încă altor patru, care, din diferite motive, învățaseră să prețuiască și să prefere Domul, nu existau rezidenți permanenți.

Nimeni nu considera Domul un cămin obișnuit, în care să-ți placă să trăiești, de care să fii mândru. Curățenia și ordinea erau păstrate din motive de necesitate, dar asupra lui plutea un aer de artificial. Prea multe linii și arcuri, planuri și cercuri. Îi lipseau iregularitățile, haosul vieții permanente, în care o cameră sau un birou se adaptau golurilor sau fluctuațiilor unei personalități anume.

Mai era și el, desigur. Camera și biroul său reflectau personalitatea lui liniară. Poate de aceea se simțea acasă pe Domul de pe Erythro. Spiritul său se potrivea cu geometria sobră a acestuia.

Dar cum avea să i se pară Eugeniei Insigna? (Îi făcuse oarecum plăcere să afle că își reluase numele de fată.) Dacă ea era așa cum și-o amintea el, nu s-ar fi simțit bine decât într-un mediu cu iregularități, i-ar fi plăcut imprevizibilul, cu toate că era astronom.

Sau poate se schimbase? Dar oare se schimbau, cu adevărat, oamenii în ceea ce era esențial? Oare faptul că Fisher o părăsise, o făcuse să devină sceptică, cinică?

Genarr se scărpină la tâmplă, acolo unde părul îi încărunțise vizibil și se întrebă dacă nu cumva aceste speculații nu sunt inutile. Avea s-o vadă pe Eugenia destul de curând, pentru că lăsase vorbă să fie adusă la el de îndată ce sosea.

Sau poate ar fi trebuit să o întâmpine personal?

Nu! Mai dezbătuse această problemă cu el însuși de zeci de ori deja. Nu putea să-și permită să pară prea nerăbdător, nu ar fi fost o atitudine adecvată poziției sale.

Apoi, Genarr se gândi că, de fapt, acesta nu era deloc motivul. Nu voia s-o pună într-o situație jenantă, nu voia s-o facă să creadă că el rămăsese același admirator stângaci și incomod, care se retrăsese într-un mod atât de timid în fața chipeșului rival pământean. Iar Eugenia nici nu mai avusese ochi pentru el de îndată ce îl văzuse pe Crile – nu mai avusese ochi pentru el, cu adevărat.

Ochii lui Genarr parcurseră în grabă mesajul de la Janus Pitt, un mesaj sec și condensat, cum erau întotdeauna mesajele acestuia, cu acea senzație de autoritate indefinită ascunsă printre rânduri, de parcă posibilitatea ca receptorul să nu fie de acord cu ceea ce i se comunica nu era numai lipsită de precedent, ci și ignorată cu desăvârșire, ca ceva imposibil. Și abia acum băgă de seamă că Pitt vorbea mai mult de fiică decât de mamă. Mai ales, se remarca acea afirmație a lui Pitt conform căreia fata își exprimase viul interes pentru Erythro. Acesta îi acorda permisiunea să exploreze suprafața planetei, dacă dorea.

Ei bine, oare de ce îi acordase Pitt această permisiune?

26

Și iat-o. Cu paisprezece ani mai în vârstă decât atunci când avusese loc Plecarea. Cu douăzeci de ani mai în vârstă decât în perioada ei de tinerețe, dinainte de a-l fi întâlnit pe Crile, în ziua aceea în care pătrunseseră în Zona agricolă C și urcaseră câteva niveluri, până ajunseseră la un nivel cu gravitație mai scăzută, iar ea izbucnise în râs când el încercase o tumbă prin aer, se avântase prea tare și aterizase pe burtă. (De fapt s-ar fi putut accidenta cu ușurință, pentru că, deși senzația de greutate scăzuse, masa și inerția nu scăzuseră și ele și totul ar fi putut avea urmări grave. Din fericire, nu avusese de suferit *o astfel* de umilință.)

Eugenia *arăta* îmbătrânită, dar nu se îngrășase aproape deloc, iar părul ei, acum mai scurt și drept, părea a-și fi pierdut puțin luciul, dar avea încă o nuanță vie de castaniu închis.

Și când înaintă spre el zâmbind, el își simți inima trădătoare accelerându-și bătăile. Ea îi întinse ambele mâini și el le apucă.

— Siever, zise ea, te-am trădat și-mi pare atât de rău.

— M-ai trădat, Eugenia? Ce tot spui acolo?

(Chiar așa, ce tot spunea ea acolo? Desigur, nu era vorba despre căsătoria ei cu Crile.)

— Ar fi trebuit, răspunse ea, să mă gândesc la tine în fiecare zi. Ar fi trebuit să-ți trimit mesaje, să te țin la curent cu noutățile, să insist să vin să te vizitez.

— Și-n loc de toate acestea, nu te-ai gândit la mine deloc!

— Nu, nu sunt chiar *atât* de rea. M-am gândit, din când în când, la tine. Nu te-am *uitat*, cu adevărat, niciodată. Să nu cumva să crezi așa ceva. Numai că aceste gânduri n-au fost impulsuri destul de puternice ca să și fac ceva...

Genarr dădu din cap înțelegător. Ce ar mai fi fost de spus?

— Știu, zise el, că ai fost ocupată. Iar eu am fost aici și ochii care nu se văd... se uită.

— Nu te-am uitat, Siever. Dar nu te-ai schimbat deloc.

— Ăsta e avantajul dacă arăți bătrân și șubrezit la douăzeci de ani. Mai departe nu te mai schimbi, Eugenia. Timpul trece și descoperi, încet-încet, că arăți numai puțin mai bătrân și mai șubred, dar numai puțin. Nu destul ca să mai conteze.

— Haida-de, Siever, îți faci un punct de onoare din a fi crud cu tine însuți, așa încât femeile cu inimă sentimentală să-ți sară în apărare. Aici nu te-ai schimbat chiar deloc.

— Unde-ți este fiica, Eugenia? Mi s-a spus că urma să vină cu tine.

— A venit, poți fi sigur de asta. Erythro este felul în care își închipuie ea raiul, din motive absolut de neînțeles pentru mine. S-a dus în apartamentul nostru să facă ordine și să despacheteze pentru amândouă. Așa e ea. Responsabilă. Practică. Plină de simțul datoriei. Este dăruită cu ceea ce cineva mi-a descris odată drept toate virtuțile care te împiedică să iubești un om.

Genarr râse.

— Sună familiar. Dacă ai ști cât de mult m-am străduit, la vremea mea, să-mi cultiv măcar un viciu fermecător. Niciodată n-am reușit.

— Mă rog, presupun că, pe măsură ce îmbătrânești, ai nevoie de tot mai multe virtuți neplăcute și de tot mai puține vicii fermecătoare. Dar de ce te-ai retras pentru totdeauna pe Erythro, Siever? Înțeleg că Domul de pe Erythro are nevoie să fie administrat, dar cu siguranță că nu ești tu singurul care s-o poată face.

Genarr răspunse:

— Știi, mie chiar îmi place să cred că sunt. Într-un fel, chiar îmi place aici și apoi am, din când în când, șansa să merg pe Rotor, pentru câte o vacanță.

— Și n-ai venit niciodată să mă vezi?!

— Numai pentru că sunt eu în vacanță nu înseamnă că ești și tu. Bănuiesc că tu ești mult mai ocupată decât mine și cred că ai fost așa încă de când ai descoperit steaua Nemesis. Dar sunt dezamăgit. Să știi că abia așteptam să o cunosc pe fiica ta.

— Vei avea ocazia. Se numește Marlene. De fapt, în inima mea, numele ei este Molly, dar nu-mi permite s-o strig așa. La cei cincisprezece ani ai ei, a devenit remarcabil de puțin tolerantă și insistă să i se spună Marlene. Dar o vei cunoaște, nici o grijă. De fapt, ca să fiu cinstită, nu am vrut să fie de față la prima noastră întâlnire. Cum am mai fi putut să ne lăsăm în voia amintirilor, dacă ar fi fost și ea de față?

— Vrei să te lași în voia amintirilor, Eugenia?

— În unele privințe, da.

Genarr ezită.

— Îmi pare rău că soțul tău, Crile, n-a participat la Plecare.

Eugeniei îi îngheță surâsul pe chip.

— Numai în *unele* privințe, Siever. – Se întoarse cu spatele și se apropie de fereastră, privind afară fără interes. – Apropo, e foarte

sofisticat aici la voi. N-am văzut mare lucru, dar sunt deja impresionată. Lumini strălucitoare. Străzi adevărate. Clădiri de proporții. Și totuși, pe Rotor, abia dacă se vorbește despre Dom, abia dacă e pomenit. Câți oameni trăiesc și muncesc aici?

— Numărul variază. Avem perioade mai agitate și perioade de stagnare. Am avut și peste nouă sute de oameni câteodată. Acum sunt cinci sute șaisprezece. Nu e ușor. În fiecare zi, unii vin și alții pleacă.

— În afară de tine.

— Și de alți câțiva.

— Dar de ce ai ales Domul, Siever? La urma urmei, atmosfera de pe Erythro este respirabilă.

Genarr își împinse buza de jos în afară și, pentru prima oară, evită să-i întâlnească privirea Eugeniei.

— Respirabilă, dar nu întru totul confortabilă. Lumina nu este bună. Când ieși din Dom, ești scăldat într-o lumină roșiatică, ce tinde către portocaliu când Nemesis este sus pe cer. Nu că n-ar fi destul de puternică. Se poate citi la această lumină, dar nu pare deloc firească. Și apoi nici Nemesis nu arată deloc firesc. E prea mare, și oamenilor li se pare amenințătoare, iar lumina ei roșiatică o face se pară furioasă și rezultatul este că devine deprimantă. Și chiar la modul concret, Nemesis este periculoasă într-un fel. Fiindcă nu este strălucitoare, există tendința de a o privi concentrat, încercând să-i găsești pete. Radiația infraroșie poate însă deteriora cu ușurință retina. Cei care n-au încotro și trebuie să iasă din Dom, poartă, printre altele, o cască specială din cauza asta.

— Atunci Domul este un dispozitiv cu rolul de a păstra lumina normală înăuntru mai degrabă decât de a împiedica pătrunderea unor influențe din afară.

— Nu împiedicăm nici măcar pătrunderea aerului de afară. Apa și aerul care circulă în incinta Domului sunt preluate din resursele planetare ale lui Erythro. Bineînțeles că avem grijă ca unele lucruri de afară să nu pătrundă înăuntru, adăugă Genarr. De exemplu, procariotele. Știi, celulele acelea mici, verzi-albăstrui.

Insigna aprobă, gânditoare, din cap. Aceste mici celule se dovediseră până la urmă a fi explicația pentru conținutul ridicat de oxigen din atmosferă. Exista viață pe Erythro, ba chiar o formă de viață atotpătrunzătoare, numai că era de dimensiuni microscopice, echivalente numai celor mai simple forme de viață celulară din Sistemul Solar.

— Sunt cu adevărat procariote, întrebă ea? Știu că așa li se spune, dar așa li se spune și bacteriilor noastre. Sunt bacterii?

— Dacă sunt cât de cât echivalente cu ceva din istoria Sistemului Solar, atunci sunt echivalentele cianobacteriilor, cele care fac fotosin-

teză. Dar ai dreptate să mă întrebi asta. Nu, nu sunt cianobacteriile noastre. Conțin nucleoproteine, dar cu o structură complet diferită de cea care predomină în cazul nostru. Conțin, de asemenea, și un tip de clorofilă, fără magneziu, care funcționează cu radiații infraroșii, astfel încât celulele tind să fie lipsite de culoare, în loc să fie verzi. Enzime diferite și minerale diferite, în proporții diferite. Cu toate acestea, ca aspect, seamănă destul de bine cu celulele terestre pentru ca să le putem spune procariote. Înțeleg că biologii ar dori să impună termenul de *erythriote*, dar pentru nespecialiști în biologie, procariote este destul de bun.

— Și sunt destul de eficiente încât să poată justifica oxigenul din atmosfera lui Erythro?

— Absolut. Nimic altceva n-ar putea explica prezența oxigenului aici. Dar apropo, Eugenia, tu ești astronomul, care sunt ultimele păreri în legătură cu vârsta stelei Nemesis?

Insigna ridică din umeri:

— Piticele roșii sunt aproape nemuritoare. Nemesis ar putea fi aproape de-o vârstă cu Universul și tot ar mai avea de trăit vreo sută de miliarde de ani, fără să prezinte vreo schimbare. Cea mai bună cale este să judecăm după conținutul de elemente minore care îi alcătuiesc structura. Presupunând că este o stea la prima generație și s-a născut doar din heliu și hidrogen, atunci ar avea puțin peste zece miliarde de ani, ceva mai mult de dublul vârstei Soarelui din Sistemul Solar.

— Atunci Erythro are și ea zece miliarde de ani.

— Absolut. Un sistem stelar se formează dintr-o dată, nu câte puțin, câte puțin. Dar de ce mă întrebi?

— Mi se pare ciudat că, în zece miliarde de ani, viața de aici n-a depășit stagiul procariotelor.

— Eu nu cred că asta este surprinzător, Siever. Pe Pământ, vreo două-trei miliarde de ani după ce a apărut, viața a rămas în stadiu de procariote, iar aici, pe Erythro, concentrația de energie din lumina solară este mult mai mică decât pe Pământ. Este nevoie de energie pentru a trece la forme de viață mai complexe. Toate acestea au fost dezbătute destul de mult pe Rotor.

— Sunt convins că au fost, spuse Genarr, dar aceste discuții nu par să ajungă și la noi, aici, pe Erythro. Poate om fi noi prea preocupați de problemele și îndatoririle noastre locale, deși ai zice că orice are de-a face cu procariotele ar trebui să intre tot în acest capitol.

— Dacă îți servește drept consolare, spuse Insigna, să știi că nici noi nu auzim prea multe despre Dom pe Rotor.

— Da, lucrurile au tendința de a fi compartimentate. Pe de altă parte, sigur, Domul nu reprezintă un subiect prea palpitant, Eugenia. Este doar un atelier, așa că nu mă surprinde că se pierde printre evenimentele de pe Rotor. Noile Colonii sunt cele care se bucură acum de toată atenția. Tu intenționezi să te stabilești pe vreuna dintre acestea?

— Niciodată. Eu sunt rotoriană și intenționez să rămân așa. Nici chiar aici n-aș fi venit – mă ierți că ți-o spun – dacă n-ar fi fost la mijloc considerente legate de o necesitate astronomică. Trebuie să fac niște cercetări și măsurători de pe o bază mai stabilă decât Rotor.

— Așa am și fost informat de Pitt. Am primit instrucțiuni să-ți acord maximum de sprijin.

— Foarte bine. Sunt sigură că așa vei face. Dar, că tot veni vorba, ai spus adineauri că Domul se străduiește să țină procariotele afară. Reușiți să faceți asta? Este apa de aici potabilă?

Genarr răspunse:

— Bineînțeles că este, de vreme ce noi înșine o bem. Nu există procariote în Dom. Apa care pătrunde în Dom – ca de altfel orice pătrunde în Dom – este scăldată într-o baie de raze ultraviolete care distruge procariotele în câteva secunde. Fotonii cu undă scurtă din lumină sunt prea plini de energie pentru acele mici creaturi și descompun componentele-cheie ale celulelor. Și chiar dacă unele pătrund totuși în Dom, nu sunt otrăvitoare, pe cât ne-am dat noi seama până acum, și nici dăunătoare în vreun fel. Le-am testat pe animale.

— Sunt ușurată să aud asta.

— Și reciproca este valabilă. Propriile noastre microorganisme nu pot concura cu procariotele de afară, în condițiile de pe Erythro. Cel puțin când însămânțăm solul umed cu bacteriile noastre, ele nu reușesc să crească sau să se multiplice.

— Și plantele multicelulare?

— Am încercat, dar cu rezultate extrem de slabe. Cred că asta se datorează luminii stelei Nemesis, fiindcă înăuntrul Domului putem crește plantele, folosind solul și apa de pe Erythro. Bineînțeles, toate acestea sunt raportate pe Rotor, dar mă îndoiesc să se bucure acolo de publicitate. Cum am mai spus, Domul nu reprezintă un punct de interes pentru Rotor. În mod sigur, temutul domn Pitt nu este interesat de noi și el este cea mai importantă persoană de pe Rotor, nu?

Genarr spuse toate acestea cu un zâmbet, dar un zâmbet cam încordat. („Oare ce ar avea Marlene de spus despre acest zâmbet?", se întrebă Insigna.)

— Pitt nu este temut, replică ea. Uneori poate fi mai degrabă *obositor*, dar asta e cu totul altceva. Știi, Siever, când eram tineri, am crezut întotdeauna că *tu* vei fi Guvernator într-o bună zi. Erai teribil de inteligent, știi.

— Eram?

— Sigur că încă mai ești, dar pe atunci gândeai atât de politic, aveai idei atât de neobișnuite. Îmi aduc aminte cum te ascultam vrăjită. În anumite privințe, cred că ai fi fost un Guvernator mai bun decât Janus. I-ai fi ascultat pe oameni. N-ai fi insistat atât de mult să-ți impui părerea și să determini lucrurile să se facă așa cum spui tu.

— Acesta este exact motivul pentru care n-aș fi fost deloc un Guvernator bun. Vezi tu, eu nu am scopuri precise în viață. N-am decât dorința de a face ceea ce mi se pare just în momentul respectiv, în *speranța* că rezultatul va fi suportabil. Pe când Pitt știe bine ce vrea și este dispus să-și atingă scopurile cu orice preț.

— Îl judeci greșit, Siever. Are opinii foarte categorice, dar este, totuși, un tip rezonabil.

— Bineînțeles, Eugenia, ăsta este marele său talent, să pară rezonabil. Indiferent de țelul pe care îl urmărește, are întotdeauna un motiv perfect logic, perfect uman, perfect pur și simplu. Poate inventa un astfel de motiv în orice moment și este atât de sincer când îl expune, încât se convinge chiar și pe el însuși. Sunt sigur că, dacă ai avut de-a face cu el, ai fost și tu în situația în care te-ai trezit convinsă să faci ceva ce, inițial, nu aveai deloc intenția să faci și că te-a câștigat de partea lui nu prin ordine și amenințări, ci prin argumente foarte raționale, expuse cu foarte multă răbdare.

Insigna îngăimă cu voce mică:

— Mda...

— Văd că și tu ai avut de suferit de pe urma faptului că este un om atât de rezonabil, zise Genarr cu un surâs sardonic. În acest caz, îți dai și singură seama ce Guvernator bun este. Nu un om bun, ci un Guvernator bun.

— N-aș merge, totuși, atât de departe încât să susțin că n-ar fi un om bun, Siever, zise Insigna, clătinând ușor din cap.

— Bine, hai să nu ne mai contrazicem pe tema asta. Vreau să-ți cunosc fata. Se ridică în picioare. Ce-ar fi să vă fac o vizită după cină?

— E o idee minunată, răspunse Insigna.

Genarr o urmări plecând, cu un zâmbet palid pe chip. Eugenia voise să se lase în voia amintirilor și prima lui reacție la această dorință fusese să aducă vorba de soțul ei, iar ea înghețase. Oftă în sinea lui. Încă mai avea acel talent extraordinar de a-și distruge singur șansele...

27

Eugenia Insigna îi spuse fiică-si:

— Numele lui este Siever Genarr și apelativul cu care trebuie să i te adresezi este „domnule Comandant", deoarece el este cel care conduce Domul de pe Erythro.

— Desigur, mamă, dacă acesta este titlul lui, așa am să-i spun.

— Și nu vreau să-l pui în situații jenante...

— N-aș putea face așa ceva.

— Ba ai putea face, Marlene, și încă foarte ușor. Știi bine. Încearcă să-i accepți informațiile fără să le corectezi în funcție de limbajul gesturilor lui. Te rog! Mi-a fost prieten apropiat când eram la liceu și un timp după aceea. Chiar dacă se află aici, în Dom, de zece ani, și nu ne-am mai văzut în acest răstimp, este, *totuși,* un prieten vechi.

— Cred că a fost prietenul tău în sensul sentimental al cuvântului.

— Uite, exact la asta mă refer, spuse Insigna. Nu vreau să-l urmărești și să-i spui tot timpul ce gândește sau simte de fapt. Pentru informarea ta, *nu* a fost tocmai prietenul meu în sensul sentimental al cuvântului și în mod sigur nu am fost iubiți. Am fost prieteni pur și simplu și ne-am agreat reciproc, ca prieteni. Dar după ce tatăl tău... Clătină din cap și făcu un gest vag. Fii atentă ce spui despre Guvernatorul Pitt, dacă devine subiect de discuție. Am impresia că Siever Genarr nu prea are încredere în Guvernatorul Pitt.

Marlene îi oferi mamei ei unul dintre rarele ei surâsuri.

— Nu cumva ai studiat comportamentul subliminal al domnului Comandant Siever? Pentru că, de fapt, e vorba de mai mult decât de o impresie.

Insigna clătină nemulțumită din cap:

— Vezi, nu te poți opri deloc. Bine, nu e numai o impresie. Mi-a *spus* el cu gura lui că nu are încredere în Guvernator. Și să știi, adăugă apoi ca pentru sine, că s-ar putea să aibă și de ce...

Se întoarse spre Marlene și spuse brusc:

— Încă o dată îți spun, Marlene. Ești absolut liberă să-l studiezi pe Comandant și să afli tot ce dorești să știi, dar nu-i spune lui nimic despre asta. Spune-mi *mie,* înțelegi?

— Crezi că suntem în vreun pericol, mamă?

— Nu știu.

— Eu știu, spuse Marlene cu tonul cu care ar fi anunțat ceva banal. Am știut că există un pericol de îndată ce Guvernatorul Pitt mi-a spus că putem pleca pe Erythro. Numai că nu știu în ce constă acest pericol.

28

Pentru Siever Genarr fu aproape un șoc s-o vadă pentru prima oară pe Marlene, un șoc accentuat de faptul că fata îl întâmpină cu o privire morocănoasă, din care reieșea clar că ea știa foarte bine că el încercase un șoc și din ce cauză.

Adevărul era că nimic din felul cum arăta fata nu părea să indice că ar fi fost fiica Eugeniei Insigna, nu avea nimic din frumusețea, grația sau farmecul acesteia. Numai ochii aceia mari și întunecați care-l sfredeleau acum, dar nici aceia nu erau ai Eugeniei. Era singura privință în care fata o depășea pe mamă.

Puțin câte puțin totuși, prima impresie îi fu atenuată. Li se servi ceai și desert, iar Marlene se comportă perfect politicos. O adevărată domnișoară și, în mod evident, foarte inteligentă. Ce spusese Eugenia? Toate virtuțile care te împiedică să iubești pe cineva? Nu, nu era chiar atât de grav. I se părea că fata tânjește după dragoste, așa cum par adesea a tânji oamenii care nu sunt frumoși. Așa cum tânjea și el. Un val subit de compasiune și solidaritate îl cuprinse.

Și după un timp spuse:

— Eugenia, mă întreb dacă ar fi posibil să schimb câteva cuvinte cu Marlene în particular.

Insigna răspunse, încercând să pară glumeață:

— Ai vreun motiv anume pentru care îmi ceri asta, Siever?

— Ei bine, Marlene a fost cea care a vorbit cu Guvernatorul Pitt și l-a convins să vă permită să veniți aici, pe Erythro, să vedeți Domul. În calitate de Comandant al Domului, mă interesează foarte mult ce spune și ce face Guvernatorul Pitt și ceea ce mi-ar putea Marlene povesti despre întrevederea lor mi-ar fi de mare folos. Și cred că ar vorbi mai liber dacă am fi doar noi doi.

Genarr o privi pe Insigna plecând și apoi se întoarse către Marlene, așezată acum într-un fotoliu din capătul opus al încăperii, aproape pierdută în moliciunea lui încăpătoare. Mâinile i se odihneau împreunate lejer pe genunchi, iar ochii aceia întunecați și frumoși îl priveau, cu gravitate, pe Comandant. Genarr spuse, cu o sugestie de umor în glas:

— Mi s-a părut că mama ta era puțin tulburată de ideea de a ne lăsa singuri. Te deranjează și pe tine?

— Câtuși de puțin, replică Marlene. Iar dacă mama era tulburată, era pentru dumneavoastră, nu pentru mine.

— Pentru *mine*. De ce?

— Se teme ca nu cumva să spun ceva care să vă supere.

— Și ai face-o, Marlene?

— Nu cu bună știință, domnule Comandant. Voi încerca să nu se întâmple.

— Sunt sigur că vei reuși. Știi de ce am vrut să stăm de vorbă între patru ochi?

— I-ați spus mamei că doriți să aflați mai multe despre întrevederea mea cu domnul Guvernator Pitt. Este adevărat, dar mai vreți, de asemenea, să vă dați seama ce fel de om sunt eu.

Sprâncenele lui Genarr se apropiară insesizabil.

— Firește că vreau să încerc să te cunosc mai bine.

— Nu despre asta e vorba, spuse Marlene repede.

— Atunci despre ce?

Marlene se uită în altă parte:

— Îmi pare rău, domnule Comandant.

— Îți pare rău pentru ce?

Pe chipul Marlenei trecu, rapid, o tresărire de nefericire. Fata rămase tăcută. Genarr spuse cu blândețe:

— Marlene, ce s-a întâmplat? Trebuie să-mi spui. Este foarte important pentru mine să stăm de vorbă deschis. Dacă mama ta ți-a spus să fii atentă la ce spui, te rog uită asta. Dacă ți-a dat de înțeles că aș fi prea sensibil și ușor de supărat, te rog uită și asta. De fapt, îți ordon să-mi vorbești liber și să nu-ți faci nici cea mai mică grijă cum că m-ai putea supăra, și trebuie să te supui comenzii mele pentru că eu sunt Comandantul Domului de pe Erythro.

Marlene izbucni în râs:

— Da, chiar vrei mult să afli câte ceva despre mine, nu?

— Bineînțeles.

— Pentru că te întrebi cum de arăt așa cum arăt dacă sunt fata mamei.

Ochii lui Genarr se deschiseră larg de mirare:

— N-am spus așa ceva.

— Nici nu era nevoie. Dumneata ești un prieten vechi de-al mamei. Atâta lucru mi-a spus și ea. Dar ai fost îndrăgostit de ea și nu ți-a trecut nici până în ziua de azi, și te așteptai ca eu să arăt cum arăta ea în tinerețe, așa că atunci când m-ai văzut te-ai crispat și te-ai tras un pas înapoi.

— Chiar așa am făcut? A fost chiar atât de evident șocul?

— A fost un gest imperceptibil, pentru că dumneata ești un om politicos și te-ai străduit să-l reprimi, dar gestul a existat totuși. Eu l-am remarcat cu ușurință. Apoi ochii dumitale s-au întors spre mama și apoi din nou spre mine. A mai fost și tonul pe care mi-ai adresat primele cuvinte. Totul a fost cât se poate de evident. Te gândeai că nu semăn deloc cu mama și ai fost foarte dezamăgit.

Genarr se rezemă de speteaza fotoliului și spuse:

— Dar asta este minunat.

Și o mare bucurie lumină chipul Marlenei.

— Dumneata chiar crezi ceea ce spui, domnule Comandant. Chiar *crezi*. Nu te-ai supărat. Nu te simți jenat. Te bucură. Ești primul, *primul*. Nici măcar mamei nu-i place.

— Nu are importanță dacă-ți place sau nu. Este total irelevant când te confrunți cu extraordinarul. De câtă vreme ești capabilă să interpretezi limbajul gesturilor atât de bine, Marlene?

— Dintotdeauna, dar, pe măsură ce a trecut timpul, am devenit din ce în ce mai bună. Cred că oricine ar putea s-o facă dacă ar urmări oamenii cu atenție și s-ar gândi puțin.

— Nu e chiar așa, Marlene. Nu oricine poate. Să nu crezi asta. Și spui că încă o mai iubesc pe mama ta.

— N-am nici o îndoială în privința asta, domnule Comandant. Când ești lângă ea, te trădezi cu fiecare privire, cu fiecare cuvânt, cu fiecare tresărire.

— Crezi că ea bagă de seamă?

— Te bănuiește, dar dorește să nu fie adevărat.

Genarr privi în altă parte.

— Niciodată n-a vrut.

— E din cauza tatălui meu.

— Știu.

Marlene ezită.

— Dar cred că greșește. Dacă te-ar putea vedea cum te văd eu acum...

— Numai că din păcate nu poate. Dar este o mare bucurie pentru mine că tu poți. Ești minunată.

Marlene roși.

— Chiar crezi asta! se miră ea din nou.

— Bineînțeles.

— Dar...

— Nu te pot minți, nu? Deci nici n-am să încerc. Chipul tău nu este frumos. Trupul tău nu este frumos. Dar *tu* ești minunată și asta este cel mai important. Și știi foarte bine că vorbesc serios.

— Da, știu, spuse Marlene surâzând, cu o astfel de fericire în ochi încât până și chipul ei parcă se iluminase și radia frumusețe.

Genarr surâse la rândul său și spuse:

— Acum putem discuta despre Guvernatorul Pitt? Acum, că știu ce tânără neobișnuit de perspicace ești, este cu atât mai important să avem această discuție. Vrei?

— Da, unchiule Siever, replică Marlene surâzând calm și așezându-și mai bine mâinile în poală. Nu te superi dacă-ți spun așa, nu?

— Câtuși de puțin. De fapt, sunt onorat. Acum povestește-mi despre Guvernatorul Pitt. Mi-a trimis instrucțiuni cum că trebuie să-i acord mamei tale tot sprijinul și să-i pun la dispoziție tot echipamentul nostru astronomic. De ce oare?

— Mama dorește să facă niște măsurători de mare precizie ale mișcării stelei Nemesis față de alte stele, iar Rotor nu oferă o bază destul de stabilă pentru acest lucru. Erythro va fi mult mai bună ca bază.

— Proiectul ăsta al ei este recent?

— Nu, unchiule Siever. Din câte mi-a spus mie, încearcă de mult să adune datele necesare.

— Atunci de ce nu a cerut mama ta să vină pe Erythro mai demult?

— A cerut, dar Guvernatorul Pitt a refuzat-o.

— Și acum de ce a fost de acord?

— Pentru că voia să scape de ea.

— Sunt convins că a vrut să scape, dacă l-a tot sâcâit cu problemele ei astronomice. Dar cred că se plictisise de multă vreme de ea. De ce a expediat-o tocmai *acum*?

Vocea fetei scăzu până la șoaptă.

— Pentru că a vrut să scape de *mine*.

14. PESCUITUL

29

Trecuseră cinci ani de la Plecare. Însă lui Crile Fisher nu-i venea să creadă că trecuseră într-adevăr numai cinci ani, de vreme ce lui i se părea că se scursese atât de mult timp de-atunci, infinit mai mult. Rotor nu aparținea trecutului, ci unei alte vieți – și încă una pe care n-o putea rememora decât cu o neîncredere crescândă. Oare chiar trăise el acolo? Chiar avusese o soție?

Nu și-o amintea clar decât pe fiică-sa, dar chiar și asupra acestei amintiri plutea un element confuz, pentru că, uneori, avea impresia că și-o amintea ca adolescentă.

Bineînțeles, problema era mult accentuată de faptul că viața lui, în ultimii trei ani, de când Pământul descoperise Steaua Vecină, fusese foarte agitată. Fusese plecat în șapte Colonii diferite. Toate acestea erau locuite de oameni a căror piele avea aceeași culoare cu a lui, care vorbeau, mai mult sau mai puțin, aceeași limbă ca și el și care îi împărtășeau, mai mult sau mai puțin, orientarea culturală. (Acesta era avantajul varietății de pe Pământ. Pământul putea furniza un agent care să fie asemănător ca aspect fizic și bagaj cultural cu majoritatea populației din orice Colonie.)

Desigur, exista o limită a integrării sale într-o Colonie. Indiferent cât de bine se potrivea cu populația la nivel superficial, avea, totuși, un accent numai al lui care-l diferenția, nu putea suporta cu aceeași seninătate ca locuitorii Coloniei respective modificările de intensitate ale atracției gravitaționle și nici nu reușea să plutească la fel ca ei în cazurile de gravitație mică. În fiecare Colonie pe care se ducea, se trăda, în diferite feluri, și întotdeauna cei de acolo se retrăgeau ușor din relațiile cu el, păstrând distanța, deși, în fiecare caz, trecuse prin carantină și tratament medical înainte de a i se permite măcar intrarea în Colonia propriu-zisă.

Firește, nu rămânea într-o Colonie decât câteva zile, uneori câteva săptămâni. Niciodată nu se așteptase nimeni ca el să vrea să se stabilească acolo, cum făcuse pe Rotor. Dar, pe vremea aceea, Rotor

dispunea de hiperasistență, iar de atunci încoace, Pământul se aflase în căutarea unor elemente de importanță mai restrânsă, sau cel puțin el fusese trimis în misiuni de importanță mai restrânsă.

Acum, de exemplu, se întorsese de trei luni dintr-o Colonie. Nu se auzise nimic în legătură cu vreo nouă misiune și nici nu era nerăbdător să primească vreuna. Era ostenit de atâta dezrădăcinare, de atâtea eșecuri de integrare, de atâta prefăcătorie cum că ar fi turist.

Și mai era și Garand Wyler, vechiul său prieten și coleg, și el proaspăt întors dintr-o Colonie, și care îl privea fix, cu ochi obosiți. Pielea întunecată a mâinii sale frumoase păru să lucească în lumină, când ridică brațul în aer o clipă, mirosindu-și manșeta, pentru ca apoi să-l lase jos din nou.

Fisher aproape că zâmbi. Cunoștea gestul, avusese și el un astfel de tic. Fiecare Colonie avea mirosul său caracteristic, în funcție de locul unde se aflau culturile agricole, de condimentele folosite în bucătăria tradițională, de parfumurile preferate și, mai ales, de natura utilajelor, echipamentelor și lubrifianților folosiți la scară industrială. Te obișnuiai repede cu acest miros și nu-l mai luai în seamă, dar, la întoarcerea pe Pământ, mirosul Coloniei respective te însoțea încă un timp și era ușor de detectat. Chiar dacă făceai baie, îți spălai și schimbai hainele, pentru ca alții să nu observe, tot mai puteai simți mirosul impregnat în propria-ți piele, însoțindu-te.

Fisher rosti:

— Bine ai venit înapoi. Ei, cum a fost de data asta?

— Ca de obicei. Oribil. Bătrânul Tanayama are dreptate. Dacă există ceva de care să se teamă toate Coloniile, acel ceva este varietatea. Nu vor deloc diferențe de aspect exterior, gusturi și mod de viață. Se autoselectează cu scopul de a obține o populație uniformă și sfârșesc prin a disprețui orice altceva.

Fisher replică:

— Ai dreptate. Și e mare păcat că așa fac.

— Ăsta e un fel șters și sec de a o spune, ripostă Wyler. „Mare păcat". „Vai, am spart farfuria. Mare păcat." „Vai, mi s-a stricat holovizorul. Mare păcat." Dar aici e vorba de omenire. E vorba de lunga luptă a Pământului de a găsi un mod de viață care să includă pe toată lumea, toate culturile, toate rasele. Nu este încă perfect acest mod de viață, dar dacă-l compari cu felul în care stăteau lucrurile acum un secol, e raiul... pe Pământ. Și apoi, de cum avem șansa să populăm spațiul cosmic, aruncăm totul la gunoi și ne întoarcem direct în Evul Mediu. Iar tu spui „Mare păcat". Halal reacție la o astfel de tragedie enormă.

— Sunt de acord cu ce spui, răspunse Fisher. Dar, dacă nu-mi poți spune ce pot eu – practic – să fac pentru a îndrepta lucrurile, ce importanță mai are cât de elocvent sunt în stare să descriu situația? Ai fost pe Akruma, nu?

— Da, răspunse Wyler.

— Știau de Steaua Vecină?

— Bineînțeles. Din câte știu eu, vestea a ajuns de-acum în toate Coloniile.

— Erau îngrijorați?

— Câtuși de puțin. De ce-ar fi? Au la dispoziție mii de ani. Cu mult înainte ca Steaua Vecină să ajungă prin apropiere și dacă aceasta va părea periculoasă, ceea ce nu e absolut sigur, știi, vor putea pleca. Toți pot pleca. Și toți admiră grozav Colonia Rotor. Abia așteaptă să aibă ocazia să plece și ei.

Wyler se încruntase și tonul său era amar. Continuă:

— Vor pleca toți, iar noi vom rămâne aici, blocați. Cum vom putea, oare, construi destule Colonii pentru opt miliarde de suflete și apoi să trimitem aceste Colonii în spațiu?

— Parcă ai fi Tanayama, așa vorbești. La ce ne-ar folosi să-i urmărim pe toți, să le descoperim planurile, să-i pedepsim sau să-i distrugem? Tot aici am rămâne, și tot blocați. Dacă ar rămâne toți alături de noi, ca niște copii cuminți, și s-ar lăsa distruși de Steaua Vecină împreună cu noi, ne-ar fi mai bine, crezi?

— Ești prea indiferent în privința asta, Crile. Tanayama este înfierbântat, iar eu sunt de partea lui. E suficient de înfierbântat ca să răscolească toată Galaxia dacă asta ne-ar ajuta să descoperim hiperasistența pe cont propriu. Și-o dorește pentru ca, astfel, să putem pleca pe urmele Coloniei Rotor și să-i împrăștiem pe nemernici în spațiu, dar, chiar dacă asta nu ne-ar sluji la nimic, tot vom avea nevoie de hiperasistență pentru a evacua cât se poate de mulți pământeni înainte de a se dovedi că Steaua Vecină ne obligă să părăsim planeta. Așa că tot ceea ce face Tanayama este just, chiar dacă motivele sale nu sunt.

— Și, presupunând că descoperim hiperasistența și apoi ne dăm seama că nu mai dispunem decât de timpul și de resursele care ne-ar permite să expediem în spațiu doar un miliard de pământeni, care ar fi cei care ar pleca? Și ce se întâmplă dacă cei aflați la conducere încep să-i salveze doar pe ai lor?

Wyler gemu:

— Nu putem să gândim astfel.

— Nu putem, fu Fisher de acord. Să ne bucurăm că vom fi morți de mult, înainte de a se putea face cel mai infim început.

— Dacă despre asta e vorba, spuse Wyler cu voce brusc scăzută la intensitatea șoaptei, cel mai infim început s-ar putea să fi fost deja făcut. Eu cred că suntem deja în posesia hiperasistenței sau aproape de aceasta.

Expresia lui Fisher trăda un profund cinism:

— Ce te face să crezi asta? Visele? Intuiția?

— Nu. Cunosc o femeie a cărei soră cunoaște pe cineva din personalul de conducere al Pământului. Ți-e de ajuns?

— Bineînțeles că nu. Va trebui să-mi spui mai mult de-atât.

— Nu pot, Crile. Ascultă, mi-ești prieten. Știi că te-am ajutat să-ți recapeți poziția în cadrul Biroului.

Crile aprobă din cap.

— Știu și-ți sunt recunoscător. Și m-am străduit să-ți întorc, din când în când, serviciul.

— Așa ai făcut și-ți sunt și eu recunoscător. Dar ceea ce vreau să fac acum este să-ți ofer niște informații strict secrete și pe care cred că le vei găsi importante și folositoare. Te simți în stare să accepți situația, să le primești și să nu mă implici pe mine deloc?

— Sigur, ca întotdeauna.

— Știi, desigur, ce s-a făcut până acum.

Fisher răspuse că da. Era genul acela de întrebare retorică, fără rost, la care nici nu era nevoie de un răspuns. Vreme de cinci ani, agenții Biroului (iar în ultimii trei ani era și Fisher printre ei) răscoliseră prin grămezile de resturi de informație ale Coloniilor. Răscoliseră prin gunoaie.

Toate Coloniile lucrau, probabil, individual la descoperirea hiperasistenței, ca și Pământul, încă de când transpirase faptul că Rotor deținea deja această tehnologie și cu *siguranță* de când Rotor dovedise că o deținea părăsind Sistemul Solar.

Se putea presupune că majoritatea Coloniilor, poate chiar toate, obținuseră câte o părticică de informație în legătură cu ceea ce făcuse Rotor. Conform Acordului Deschis Asupra Științei, fiecare astfel de părticică ar fi trebuit dată pe față și dacă toate părticelele ar fi fost puse la un loc ar fi însemnat, practic, hiperasistență pentru toată lumea. Dar se pare că pentru așa ceva ar fi fost nevoie de prea mult din partea celor implicați în această problemă specială. Nu se putea ști ce efecte secundare avantajoase s-ar fi putut naște o dată cu noua tehnologie și nici o Colonie nu se simțea în stare să abandoneze speranța că ar putea fi prima cuceritoare a acestui teritoriu, câștigând astfel un important ascendent asupra celorlalți. Așa că fiecare Colonie păzea cu grijă ceea ce avea – dacă avea cât de cât ceva – și nu era nici una să aibă destul.

Iar Pământul însuși, cu al său sofisticat Birou Terestru de Investigații, se uita de sus la toate Coloniile, imparțial. Pământul pescuia informații, iar Fisher*, în mod neașteptat adecvat, era unul dintre pescari.

Wyler rosti rar:

— Am reușit să punem cap la cap tot ceea ce avem și se pare că e destul. Vom obține în scurt timp secretul călătoriilor hiperasistate. Și cred că vom porni spre Steaua Vecină. N-ai vrea să faci și tu parte dintre cei care vor porni într-acolo?

— De ce aș vrea, Garand? Presupunând că o astfel de călătorie ar avea loc, aspect de care mă îndoiesc.

— Eu sunt aproape sigur că va avea loc. Nu-ți pot spune de unde știu, dar, crede-mă pe cuvânt, e o sursă de încredere. Și mi se pare firesc să vrei să iei parte la această călătorie. Ți-ai putea vedea soția. Sau dacă nu pe ea, copilul.

Fisher se foi agitat. I se părea că a ajuns să-și petreacă jumătate din timp încercând să nu se gândească la ochii aceia. Marlene trebuie că avea șase ani acum și, probabil, vorbea la fel de măsurat și de sigură pe ea ca și Roseanne. Și probabil că-i citea pe oameni, ca și Roseanne. Spuse:

— Vorbești aiurea, Garand. Chiar dacă s-ar pune, cu adevărat, la cale o astfel de călătorie, ce motive ar avea puterea să mă lase să iau și eu parte la ea? Ar trimite, probabil, specialiști. Și apoi, dacă există cineva pe care Bătrânul să vrea neapărat să-l țină de-o parte, eu sunt acela. M-o fi primit el să lucrez din nou pentru Birou, mi-o fi dat el diverse misiuni, dar știi ce gândește despre eșecuri, iar eu am avut, cu siguranță, un eșec cu misiunea pe Rotor și asta l-a dezamăgit.

— Da, dar tocmai ăsta e esențialul; că ai fost pe Rotor. Asta te face specialist. Și dacă vrea într-adevăr să-i urmărească pe rotorieni, cum ar putea să nu includă în echipă un pământean care a trăit patru ani pe Rotor? Cine i-ar înțelege mai bine pe rotorieni, cine ar ști cum să-i ia, mai bine ca tine? Cere audiență. Fă-l să înțeleagă acest aspect, dar ține minte; nu știi nimic despre faptul că am fi deja în posesia hiperasistenței. Vorbește doar la modul general, despre diverse posibilități. Și nu pomeni de mine, în nici un caz nu vreau să fiu băgat în chestia asta. Nici eu n-ar trebui să știu tot ce ți-am spus.

Fisher se încruntă gânditor. Să fie oare cu putință? Nici nu îndrăznea să spere.

---

* fisher = pescar (lb. engleză) (n. trad.)

30

În ziua următoare, pe când Crile încă se mai întreba dacă să-și asume riscul de a cere o audiență la Tanayama, hotărârea fu luată de altcineva în locul lui. Fu chemat.

Un simplu agent este rareori chemat de Director în persoană. Există adjuncți din belșug, care să se ocupe de așa ceva. Iar dacă, într-adevăr, un agent de rând *este* chemat de Bătrân, aproape niciodată nu-i semn bun. Așa că agentul Crile Fisher se pregăti cu resemnare posomorâtă să primească vestea că a fost numit inspector la vreo fabrică de îngrășăminte naturale.

Tanayama ridică privirea spre Fisher, stând în spatele biroului său. Acesta îl mai văzuse numai arareori și pentru un timp foarte scurt în cei trei ani de când Pământul descoperise Steaua Vecină, dar Bătrânul părea neschimbat. De atâta timp era scund și smochinit încât părea că nu mai rămăsese loc fizic pentru vreo schimbare. Nu păliseră în intensitate nici privirile pătrunzătoare și nici rictusul vestead al gurii. Ar fi putut chiar să poarte aceleași haine ca în urmă cu trei ani, într-atât era de convins Fisher că nu se schimbase deloc.

Dar chiar dacă și vocea aspră rămăsese aceeași, tonul pe care îi vorbi Tanayama fu surprinzător. Se părea că, în ciuda probabilității astronomice a unei vești cel puțin neplăcute, Bătrânul îl chemase totuși să-l laude.

Tanayama spuse, cu felul său ciudat, dar nu în întregime neplăcut, de a deforma sonoritatea englezei planetare:

— Fisher, te felicit. Am vrut să auzi asta chiar de la mine.

Fisher, rămas în picioare (nu fusese invitat să ia loc), reuși să-și reprime mica tresărire de surpriză. Directorul continuă:

— Nu ne putem permite o sărbătorire publică, o paradă cu lasere, o procesiune holografică. Natura lucrurilor n-o permite. Dar eu pot să-ți spun că te felicit.

— Îmi este suficient, domnule Director, răspunse Fisher. Vă mulțumesc.

Tanayama se holbă la Fisher cu ochii săi înguști. În cele din urmă, întrebă:

— Asta e tot ce ai de spus? Nu ai întrebări?

— Presupun, domnule Director, că îmi veți spune ceea ce este necesar să știu.

— Dar ești agent, ești un agent capabil. N-ai aflat singur nimic?

— Nimic, domnule Director. Nu caut să aflu decât ceea ce am instrucțiuni să aflu.

Tanayama înclină aproape imperceptibil din capul său micuț.

— Un răspuns foarte corect, dar eu eram în căutare de răspunsuri incorecte. Ce ai dedus, atunci?

— Păreți mulțumit de mine, domnule Director, de aceea poate că ar putea fi vorba de informații aduse de mine, care s-au dovedit folositoare.

— În ce privință?

— Nu cred că ar exista ceva care să vi se pară mai util la ora actuală decât obținerea tehnologiei de hiperasistență.

Tanayama mimă fără glas „A-ha".

— Și apoi? Presupunând că așa este, care ar fi următorul pas?

— Călătoria spre Steaua Vecină. Găsirea Coloniei Rotor.

— Nimic mai bun decât asta? Asta e tot ce-ar fi de făcut? Nu vezi mai departe de atât?

Ajuns în acest punct, Fisher hotărî că ar fi o prostie să nu-și încerce norocul. Nici că se putea o ocazie mai bună.

— Un singur lucru poate fi mai bun decât atât: ca atunci când prima navă pământeană pleacă din Sistemul Solar folosind tehnologia de hiperasistență, să fiu și eu pe ea.

Fisher nici nu sfârșise de rostit întreaga frază și știu că pierduse pariul, în orice caz că nu câștigase. Chipul lui Tanayama se întunecă. Spuse cu un ton brutal și imperativ:

— Stai jos!

Fisher auzi mișcarea lină a scaunului în spatele său, rostogolindu-se spre el la vorbele lui Tanayama, vorbe pe care motorul computerizat al acestuia le putea înțelege. Fisher se așeză fără a privi în spate ca să se asigure că scaunul era într-adevăr acolo. Ar fi cumplit de nepoliticos, o insultă, și în clipa de față nu-și putea permite cu nici un preț să-l insulte pe Tanayama.

— De ce vrei să te afli pe acea navă? întrebă Directorul.

Cu efort, Fisher reuși să-și țină vocea sub control, făcând-o să sune liniar:

— Domnule Director, am o soție pe Rotor.

— O soție pe care ai părăsit-o în urmă cu cinci ani. Crezi că te-ar primi cu bucurie înapoi?

— Domnule Director, am un copil.

— Avea doar un an când ai plecat. Crezi că știe că are un tată? Crezi că îi pasă?

Fisher rămase tăcut. Se gândise și el la toate astea, iar și iar. Tanayama așteptă un timp, apoi reluă:

— Numai că nu va fi nici o călătorie spre Steaua Vecină. Nu va fi nici o navă pe care să fii și tu.

Din nou, Fisher fu nevoit să-și reprime surpriza.

— Iertați-mă, domnule Director, spuse el. N-ați spus nici o secundă că suntem în posesia hiperasistenței. Ați spus „Presupunând că așa este", ar fi trebuit să remarc această exprimare.

— Da, ar fi trebuit, într-adevăr. Așa ar trebui să faci întotdeauna. Cu toate acestea, avem tehnologia de hiperasistență. Acum ne putem mișca prin spațiul cosmic întocmai cum a făcut-o și Rotor și o vom face de îndată ce construim o navă și ne asigurăm că are designul adecvat și toate caracteristicile funcționale. Crezi că ar trebui să ne îndreptăm spre Steaua Vecină?

Fisher răspunse precaut:

— Ar fi, bineînțeles, una dintre opțiuni, domnule Director.

— Una inutilă. Gândește-te bine, omule. Steaua Vecină se află la peste doi ani-lumină distanță. Oricât de pricepuți am deveni în utilizarea noii tehnologii, vom avea nevoie de peste doi ani ca să ajungem acolo. Teoreticienii noștri mi-au explicat că hiperasistența permite unei nave să călătorească la viteze superluminice pentru perioade scurte – cu cât mai mare viteza, cu atât mai scurtă perioada – rezultatul fiind că nu poate atinge vreun punct din spațiu mai repede decât ar face-o o rază de lumină, care ar fi pornit din același loc cu nava.

— Dar dacă într-adevăr așa e...

— Dacă așa e, ai fi obligat să rămâi pe o navă cosmică, închis într-un spațiu restrâns împreună cu numeroși alți membri ai echipajului, pentru doi ani. Crezi că ai suporta așa ceva? Știi prea bine că navele mici nu au făcut niciodată drumuri lungi. Ce ne trebuie nouă acum este o Colonie, o structură destul de mare ca să ofere un mediu rezonabil, ca Rotor. Știi cât ar putea dura până să avem așa ceva?

— N-aș putea spune, domnule Director.

— Peste zece ani, dacă totul merge bine, dacă nu întâmpinăm piedici, obstacole neprevăzute. Reține, te rog, că n-am mai construit o Colonie de aproape un secol. Toate Coloniile mai noi au fost construite de alte Colonii. Dacă ne apucăm din senin să construim una, vom atrage atenția tuturor Coloniilor și asta n-avem voie să facem. Și dacă apoi, o astfel de Colonie poate fi construită și echipată cu hiperasistență și trimisă spre Steaua Vecină într-o călătorie de peste doi ani, ce-ar face ea odată ajunsă acolo? Va fi vulnerabilă și ușor de distrus dacă Rotor și-a construit nave de război, și și-a construit în mod sigur. Rotor are, probabil, mai multe nave de război decât am putea lua cu noi pe Colonia

cu care am călători. La urma urmei, sunt acolo de trei ani deja, iar când am ajunge noi ar fi de peste doisprezece ani. Ne vor spulbera în spațiu de la prima vedere.

— În acest caz, domnule Director...

— Nu mai este necesar să ghicești și să deduci nimic, agent Fisher. În acest caz, avem nevoie de tehnologia călătoriilor hiperspațiale, așa încât să putem călători pe orice distanțe dorim, într-un timp cât de scurt dorim.

— Iertați-mă, domnule Director, dar este cu putință așa ceva? Chiar și numai teoretic?

— Asta nu putem ști eu sau tu. Avem nevoie de oameni de știință care să se concentreze asupra problemei și nu-i avem. De un secol și mai bine, inteligența Pământului se scurge lent în Colonii. Trebuie să inversăm acest proces. Va trebui să prădăm, într-un fel sau altul, Coloniile și să-i convingem pe cei mai buni fizicieni și ingineri să vină pe Pământ. Le putem oferi destul de mult, dar trebuie procedat cu grijă. Nu putem dezvălui prea mult, înțelegi, altfel Coloniile vor încerca să ne blocheze. Ei bine, acum...

Făcu o pauză și-l cântări gânditor pe Fisher. Acesta se foi crispat și rosti:

— Ei bine, domnule Director?

— Fizicianul pe care am pus ochii este un anume T. A. Wendel, care mi s-a spus că este cel mai bun specialist în hiperspațiu din Sistemul Solar...

— Specialiștii în hiperspațiu de pe Rotor au descoperit hiperasistența. Fisher nu rezistă tentației de a-și strecura în glas un ton sec.

Tanayama se făcu că nu aude. Continuă:

— Descoperirile lor se pot datora unor accidente fericite; o minte inferioară poate face progrese pe bâjbâite, în timp ce una superioară își consacră timpul așezării unei fundații solide. Asta s-a întâmplat adeseori în istorie. Și apoi, Rotor nu deține decât ceea ce s-a dovedit până la urmă a fi doar hiperasistență, posibilitatea de a călători cu viteza luminii. Eu vreau o posibilitate de a călători cu viteze superluminice, *mult, mult mai mari decât viteza luminii.* Și-l vreau pe specialistul în hiperspațiu despre care ți-am vorbit, Wendel.

— Și doriți să vi-l aduc eu?

— S-o aduci. Este o femeie. Tessa Anita Wendel, de pe Adelia.

— Așa, deci.

— De asta vrem să-ți încredințăm ție această misiune. Se pare că – și aici Tanayama păru să radieze amuzament secret, deși nimic de

pe chipul său nu indica vreo expresie veselă – se pare că femeile te consideră irezistibil.

Chipul lui Fisher luă culoarea cenușie și împietri.

— Iertați-mă, domnule Director, că vă contrazic, dar nu găsesc că este deloc așa.

— Cu toate acestea, rapoartele m-au convins. Wendel este o femeie între două vârste, are în jur de patruzeci de ani și a fost divorțată de două ori. Nu cred că va fi greu de convins.

— Să fiu cinstit, domnule Director, cred că este o misiune dezgustătoare și, în aceste condiții, cred că un alt agent ar putea fi mai potrivit.

— Dar eu vreau să te duci tu. Dacă te temi că nu vei putea fi tu însuți, înnebunitor de atractiv și romantic ca de obicei, doar fiindcă o vei aborda cu privirea abătută și strâmbând din nas, permite-mi să te ajut să-ți placă misiunea aceasta, agent Fisher. Ai eșuat lamentabil pe Rotor, dar de-atunci încoace serviciile tale au compensat în parte eșecul respectiv. Acum ai ocazia să-l compensezi pe deplin. Dacă, pe de altă parte, nu te întorci cu această femeie, va fi un eșec mult mai serios decât cel de pe Rotor și *pe acesta* nu-l vei mai putea vreodată compensa. Totuși, nu vreau să fii mânat în misiune doar de sentimente de teamă. Am să încerc să-ți ofer și ție o tentație către care să-ți poți canaliza așteptările. Adu-o pe Wendel și când vom fi construit nava superluminică și o vom trimite spre Steaua Vecină, vei fi și tu pe ea, dacă asta îți dorești.

— Mă voi strădui să fac tot ce-mi stă în puteri, răspunse Fisher, și așa aș fi făcut și dacă n-aș fi avut nici motive de a mă teme sau de a fi nerăbdător.

— Un răspuns excelent, grăi Tanayama, lăsând la iveală un surâs subțire ca un tăiș de cuțit, un răspuns fără-ndoială bine exersat.

Și Fisher plecă, dându-și seama, din ce în ce mai bine, că fusese trimis în cea mai importantă și periculoasă misiune de pescuit din toată viața lui de până atunci.

15. MALADIA

31

Eugenia Insigna îi surâse lui Genarr pe deasupra desertului.

— Pari să duci o viață plăcută aici.

Genarr surâse și el.

— Destul de plăcută, dar cam claustrată. Trăim pe o planetă enormă, dar suntem limitați la Dom. După o ședere aici, oamenii tind să devină foarte închiși, interiorizați. Când reușesc să cunosc pe cineva cu adevărat interesant, pleacă după cel mult două-trei luni. În general, majoritatea celor de aici, din Dom, mă plictisesc, deși probabil nu atât de mult cum îi plictisesc eu pe ei. Iată de ce venirea ta și a fetei tale ar fi fost un subiect de holoviziune, chiar dacă ai fi fost altcineva. Bineînțeles, de vreme ce ești chiar tu...

— Lingușitorule, spuse Insigna cu tristețe.

Genarr își drese vocea.

— Marlene m-a avertizat, pentru binele meu, înțelegi, că nu l-ai uitat încă de tot pe...

Dar Insigna îl întrerupse brusc:

— Nu pot să spun că am remarcat să ne fi aflat în atenția holoviziunii.

Genarr se dădu bătut. Reveni la subiect:

— Era o figură de stil. Plănuim o petrecere mâine seară, ocazie cu care te vom prezenta oficial și toată lumea va avea șansa să te cunoască.

— Și să comenteze felul cum arăt și cum voi fi îmbrăcată și să rumege bârfele curente care circulă despre mine.

— Sunt sigur de asta. Marlene va fi și ea invitată, ceea ce înseamnă, presupun, că vei ști la final mult mai multe despre noi decât noi despre tine. Și dintr-o sursă mult mai sigură.

Insigna nu păru a se simți în largul ei la această remarcă:

— Marlene și-a dat cumva în petec?

— Adică mă întrebi dacă mi-a citit limbajul gesturilor? Da, să trăiți.

— I-am spus doar să n-o facă.

— Nu cred că este ceva ce se poate reprima.

— Ai dreptate. Nu poate. Dar i-am spus să nu-ți *spună* despre asta. Înțeleg că ți-a spus, totuși.

— Da. I-am ordonat s-o facă și a trebuit să asculte ordinul comandantului Domului.

— Îmi pare rău. Știu cât poate fi de jenant.

— Dar n-a fost deloc. Nu pentru mine. Eugenia, te rog încearcă să înțelegi asta. Îmi place fata ta. Îmi place foarte mult. Am impresia că a avut o viață foarte neplăcută fiind o persoană care știe prea multe și pe care nimeni n-o agreează. Faptul că a ajuns totuși să posede toate acele, cum le spui tu, virtuți care ne împiedică să iubim pe cineva, este un miracol.

— Te avertizez că te va secătui. Și n-are decât cincisprezece ani.

— Cred, răspunse Genarr, că există o lege care interzice mamelor să-și aducă aminte cum erau când aveau și ele cincisprezece ani. A pomenit în treacăt de un bărbat, iar tu ar trebui să știi că mâhnirea iubirii neîmpărtășite este la fel de crudă la cincisprezece ani ca și la douăzeci și cinci, poate chiar mai crudă. Anii *tăi* de adolescentă poate c-au fost însoriți, având în vedere aspectul tău fizic. Dar adu-ți aminte că Marlene se află într-o poziție foarte dezavantajată. Știe că nu este frumoasă și știe că este inteligentă. Simte că inteligența ar trebui să compenseze cu vârf și îndesat absența frumuseții fizice, dar știe și că, în realitate, nu se întâmplă deloc astfel, așa că închide în ea o furie neajutorată și deznădăjduită despre care știe, de asemenea, că nu folosește la nimic.

— Ei bine, Siever, spuse Insigna încercând să-și mențină un ton ușor de glumă în glas, ești un psiholog grozav.

— Ba deloc. Este însă un lucru pe care îl înțeleg. Am trecut și eu prin asta.

— Așa... Insigna păru să fi rămas fără replică.

— E în regulă, Eugenia. N-am intenția să-mi plâng de milă și nici nu încercam să te atrag în capcana compasiunii pentru un biet suflet rănit, pentru că nu mă consider astfel. Am patruzeci și nouă de ani, nu cincisprezece sau douăzeci și unu, și m-am împăcat de mult cu mine însumi. Dacă aș fi fost chipeș și prost când aveam cincisprezece sau douăzeci și unu de ani, așa cum mi-am dorit să fiu la acele vârste, acum n-aș mai fi fost fără-ndoială chipeș, dar prost aș fi rămas. Așa că, dacă privești lucrurile la rece, pe termen lung, am obținut o victorie și tot astfel, sunt convins, vor sta lucrurile și cu Marlene, dacă *va exista* un termen lung.

— Ce vrei să spui cu asta, Siever?

— Marlene mi-a povestit despre discuția ei cu bunul nostru prieten comun Pitt, pe care l-a contrariat dinadins, ca să-l convingă să te trimită pe Erythro, fiindcă numai astfel ar fi putut scăpa și de ea.

— Nu sunt de acord cu această teorie, spuse Eugenia. Nu mă refer la partea cu manipularea lui Pitt, pentru că nu cred că Pitt este atât de ușor de manipulat. Mă refer la faptul că ar fi *încercat* s-o facă. Marlene a ajuns să creadă că poate manevra oamenii ca pe niște marionete și ar putea avea, din cauza asta, necazuri serioase în viitor.

— Eugenia, n-aș vrea să te sperii, dar cred că Marlene a dat *deja* de necaz. Sau, cel puțin, Pitt s-ar putea să spere că va da în curând.

— Hai, Siever, doar știi că așa ceva nu-i cu putință. O fi Pitt vehement în opinii și permanent obsedat de a se impune, dar nu cred că este în stare de o ticăloșie. Nu cred că este în stare să vrea să se răzbune pe o adolescentă, numai pentru că aceasta a încercat să se joace puțin cu el.

Cina luase sfârșit, dar luminile erau încă destul de scăzute în elegantul apartament al lui Genarr, iar Insigna reacționă printr-o ușoară încruntare când Genarr se întinse după comutatorul ecranului de izolare pentru a-l declanșa.

— Avem secrete, Siever? spuse ea cu un hohot forțat de râs.

— Ei bine, Eugenia, da. Mă văd nevoit să fac din nou pe psihologul. Tu nu-l cunoști pe Pitt cum îl cunosc eu. Eu *i-am fost rival* și de aceea sunt aici. Și de mine a vrut să scape. Dar, în cazul meu, a fost suficient să mă îndepărteze. În cazul Marlenei însă, asta s-ar putea să nu fie suficient.

Alt hohot forțat de râs.

— Haida-de, Siever. Ce tot spui acolo?

— Ascultă-mă cu atenție și ai să înțelegi. Pitt este un tip foarte ascuns. Are o aversiune obsesivă față de oricine i-ar putea afla intențiile. Faptul că merge pe un drum secret și că îi trage și pe alții, nestiutori, după el, îi dă sentimentul puterii.

— S-ar putea să ai dreptate. A păstrat secretul asupra stelei Nemesis și m-a obligat și pe mine să-l păstrez.

— Are multe secrete, mult mai multe decât știm eu sau tu, sunt sigur. Dar iată că apare Marlene, pentru care gândurile și motivațiile ascunse ale oamenilor sunt limpezi ca lumina zilei. Nimănui nu-i place asta, iar lui Pitt mai puțin decât oricui. Așa că o trimite aici, și pe tine împreună cu ea, pentru că n-o putea trimite singură.

— Bine. Și ce-i cu asta?

— Doar nu crezi că-și dorește să o vadă întorcându-se vreodată pe Rotor?

— Dar asta e gândirea unui paranoic, Siever. Nu se poate să crezi că Pitt ar intenționa, într-adevăr, s-o țină într-un exil permanent.

— Într-un fel, ar putea. Vezi, Eugenia, tu nu cunoști istoria timpurie a Domului, așa cum o cunosc numai eu și Pitt. Cunoști însă pasiunea lui Pitt pentru secrete, care și-a croit drum până și aici. Trebuie să înțelegi de ce rotorienii s-au mulțumit de atâta vreme numai cu Domul și nu au făcut încercarea de a coloniza planeta.

— Mi-ai explicat. Caracterul luminii...

— Aceea este explicația oficială, Eugenia. Uită de lumină, este ceva cu care probabil că ne-am putea obișnui. Gândește-te, însă, de ce altceva dispunem: o lume cu o gravitație normală, cu o atmosferă respirabilă, cu o gamă plăcută de temperaturi, cu o ciclicitate sezonieră care amintește de Pământ, fără forme de viață mai evoluate de stadiul procariotelor, iar acestea neprezentând vreun pericol de infecție pentru noi. Și totuși, nu facem nici o mișcare de a coloniza această lume, nici măcar într-o manieră limitată.

— Ei bine, atunci, de ce nu?

— În zilele de început ale Domului, oamenii erau liberi să iasă afară să exploreze. Nu-și luau măsuri speciale de precauție, respirau aerul, beau apa.

— Da?

— Iar unii s-au îmbolnăvit. Psihic. Incurabil. Nu au înnebunit violent, dar au... divorțat de realitate. Starea unora s-a îmbunătățit în timp, dar nici unul, din câte știu eu, nu s-a însănătoșit complet. Se pare că afecțiunea nu este contagioasă, iar pacienții sunt sub tratament pe Rotor, în secret.

Eugenia se încruntă.

— Nu cumva născocești acum toate astea, Siever? Eu n-am auzit niciodată nimic de felul ăsta.

— Încă o dată îți amintesc de pasiunea lui Pitt pentru secrete. Asta nu era ceva ce ai fi avut tu nevoie să știi. Nu avea nici o legătură cu domeniul tău de activitate. Era ceva ce *eu* trebuia să cunosc, fiindcă am fost trimis aici să-i dau de capăt. Dacă aș fi eșuat, s-ar fi putut să fi fost nevoie să părăsim planeta de-a binelea și un val de teamă și dezamăgire ne-ar fi copleșit pentru totdeauna. – Rămase tăcut o vreme, apoi reluă: N-ar trebui să-ți spun toate astea. Într-un fel, acum îmi încalc jurământul pe care l-am depus când am fost numit comandant al Domului. Dar o fac totuși, de dragul Marlenei...

Chipul Eugeniei fu luat în stăpânire de o umbră de adâncă îngrijorare.

— Ce spui tu, de fapt? Că Pitt...

— Îți spun că Pitt ar fi putut spera ca Marlene să contracteze ceea ce noi numim maladia erythrotică. N-ar ucide-o. Nici măcar n-ar îm-

bolnăvi-o în sensul de bază al cuvântului, dar i-ar afecta în suficientă măsură creierul ca să-i compromită total harul acesta ciudat cu care este înzestrată și poate tocmai asta vrea și Pitt.

— Dar asta este oribil, Siever. De neconceput. Să supui un copil la...

— Eu nu spun că se va întâmpla, Eugenia. Pitt nu va obține neapărat ceea ce vrea. De îndată ce am ajuns aici, am avut grijă să introduc metode severe de protecție. Nu ieșim în afara Domului decât în echivalentul unor costume de protecție și nici nu rămânem afară prea mult. Au fost îmbunătățite și procedurile de filtrare ale Domului. De când am instituit aceste măsuri, n-am mai avut decât două cazuri, ambele destul de ușoare.

— Dar ce provoacă această maladie, Siever?

Genarr râse scurt dar nu cu veselie.

— Nu știm. Asta e cel mai rău. Pentru că, din cauza asta, nici nu ne putem pune la punct mai bine mecanismul de apărare. Experimentele laborioase care s-au făcut par să indice că nici în aer, nici în apă nu există nimic care să poată justifica apariția bolii. Nici în sol nu s-a găsit nimic, la urma urmei avem solul și aici în Dom, nu putem fără el. Avem și apa și aerul, filtrate corespunzător. Cu toate acestea, mulți oameni au respirat aerul natural de pe Erythro și au băut apa nefiltrată de afară cu multă îndrăzneală și n-au dat nici un semn de boală.

— Atunci trebuie că or fi de vină procariotele.

— Nu se poate. Cu toții le-am ingerat sau inspirat accidental și au fost folosite și în experimente pe animale. Nu s-a întâmplat nimic. Și apoi, dacă procariotele ar fi de vină, maladia ar trebui să fie contagioasă și, așa cum am spus, nu este. Am făcut experimente și cu radiația de pe Nemesis, dar nici asta nu pare să fie nocivă. Mai mult, o dată, numai o dată, cineva care nu ieșise niciodată afară a contractat maladia în interiorul Domului. Este un mister.

— Nu ai nici o ipoteză?

— Eu? Nu. Eu sunt fericit că, deocamdată, pare să se fi oprit. Cu toate acestea, atâta vreme cât rămânem ignoranți în ceea ce privește adevărata natură și cauză a maladiei, nu putem fi siguri că nu se va declanșa din nou. A existat o părere...

— Care?

— Un psiholog mi-a prezentat această opinie a lui într-un raport și eu am transmis-o mai departe lui Pitt. Susținea că toți cei care au contractat maladia aveau ceva în comun: mai multă imaginație, o gândire mai neobișnuită decât cei rămași sănătoși. Erau mai inteligenți, mai creativi, mai aparte. Ipoteza susținea că, indiferent de cauza care

declanșa maladia, creierele mai ieșite din comun, mințile mai remarcabile erau mai puțin rezistente și mai ușor de atacat.

— Și crezi că e posibil?

— Nu știu. Problema este că nu există nici o altă distincție între cei care s-au îmbolnăvit și cei care nu. Au fost atinse ambele sexe, maladia nu pare a avea nici o prejudecată clară în privința vârstei, educației sau caracteristicilor fizice generale. Desigur, victimele alcătuiesc un eșantion destul de restrâns, așa că statisticile nu sunt nici cuprinzătoare, nici convingătoare. Pitt a fost de părere că ipoteza creierelor neobișnuite ar avea ceva în ea și, în anii din urmă, pe Erythro n-a mai venit nimeni care să nu fi fost destul de banal ca nivel de inteligență, nu prost, dar nici strălucitor, înțelegi. Ca mine. Eu sunt exemplul ideal de imunitate la maladie, un creier obișnuit. Nu?

— Lasă, Siever, nu ești...

— Pe de altă parte, adăugă Genarr fără să-i mai asculte protestele, aș zice că Marlene are un creier remarcabil de ieșit din comun.

— Da, așa este, începu Eugenia. Înțeleg unde vrei să ajungi.

— Este, așadar, posibil ca atunci când Pitt a descoperit că Marlene are abilitatea pe care o are și că vrea să vină pe Erythro, să fi înțeles că n-avea de făcut decât să fie de acord cu cererea ei pentru a scăpa de o minte pe care a recunoscut-o, imediat, ca periculoasă.

— Este evident, atunci, că ar trebui să plecăm, să ne întoarcem pe Rotor.

— Da, numai că sunt destul de sigur că Pitt vă poate împiedica, măcar pentru o vreme. Ar putea insista în ideea că măsurătorile pe care ai venit să le faci sunt de o importanță vitală și trebuie neapărat făcute, iar tu nu vei putea folosi maladia ca scuză. Iar dacă vei încerca, te va reține pentru un examen medical sever. Sugestia mea este să încerci să-ți termini măsurătorile cu pricina cât mai repede cu putință, iar în ceea ce-o privește pe Marlene, vom lua toate măsurile de precauție posibile. Maladia *a încetat* deocamdată, iar ipoteza că mințile ieșite din comun sunt, în mod special, vulnerabile este doar atât, o ipoteză, nimic mai mult. Nu avem motive să ne temem că n-o să fie totul bine. O putem păstra pe Marlene în siguranță și ne putem strecura pe sub nasul lui Pitt. Ai să vezi.

Insigna se uită la Genarr cu o privire fixă care parcă nici nu-l vedea și cu stomacul crispându-i-se din ce în ce mai aprig.

16. HIPERSPAȚIU

32

Adelia era o Colonie plăcută, mult mai plăcută decât fusese Rotor.

Până acum, Crile Fisher mai fusese pe încă șase Colonii în afară de Rotor și toate se dovediseră a fi mai plăcute. (Făcu o pauză pentru a trece în revistă lista numelor lor și oftă. Erau de fapt șapte, nu șase. Începuse să le piardă șirul. Poate că toate astea se dovedeau a fi prea mult pentru el.) Dar oricare ar fi fost numărul lor, Adelia era de departe cea mai plăcută pe care o vizitase. Poate nu fizic. Rotor fusese o Colonie mai veche, una care reușise să-și clădească un ansamblu de tradiții, cum s-ar zice. Avea un aer de eficiență, fiecare ins părea să-și cunoască exact locul și atribuțiile, să fie mulțumit de ele și să-și vadă cu succes de treabă.

Desigur, Tessa era, aici, pe Adelia – Tessa Anita Wendel. Crile nu împinsese lucrurile prea departe în această privință, nici nu ajunsese încă s-o cunoască, poate pentru că portretul pe care i-l făcuse Tanayama, ca irezistibil din punctul de vedere al femeilor, îl zdruncinase. Oricât de mare ar fi fost intenția de ironie (sau de sarcasm) din această apreciere, ea îl obliga, aproape fără voia lui, s-o ia mai ușor. Un fiasco acum ar fi părut de două ori mai rău în ochii cuiva care-l credea, oricât de nesinceră ar fi fost această părere, un cuceritor.

Abia la două săptămâni după ce se stabilise în Colonie reuși Fisher s-o vadă. Era un continuu motiv de mirare pentru el să constate că în Colonii puteai întotdeauna să aranjezi să vezi *pe oricine*. Toată experiența sa nu fusese suficientă pentru a-i permite să se acomodeze cu dimensiunile reduse ale Coloniilor, cu numărul mic de locuitori, cu felul în care toată lumea cunoștea pe toată lumea dintr-un anumit cerc social – *pe toată* lumea – și aproape pe toți cei din afara cercului respectiv.

Când, în cele din urmă, o văzu, Tessa Wendel se dovedi a fi destul de impresionantă. Descrierea lui Tanayama, conform căreia Tessa Anita Wendel era o femeie între două vârste, divorțată de două ori – rictusul buzelor sale îmbătrânite când spusese toate acestea, de parcă l-ar fi aruncat pe Fisher într-o misiune neplăcută, cu bună știință – toate

construiseră în imaginația lui Fisher portretul unei femei severe, cu chipul împietrit, poate cu vreun tic nervos și cu o atitudine cinică sau, poate, hămesită de bărbați.

De la distanța potrivită de la care o văzu, Tessa nu păru deloc să corespundă acestui portret. Era aproape la fel de înaltă ca el, cu părul negru, drept. Părea energică și zâmbea cu ușurință, era evident. Hainele îi erau simple, creând o senzație de prospețime, de parcă s-ar fi străduit cu tot dinadinsul să evite orice ornament. Se păstrase zveltă și silueta ei avea încă un aer surprinzător de tineresc. Fisher se trezi întrebându-se de ce divorțase de două ori. Era gata să-și închipuie că ea fusese cea care se plictisise de bărbați, mai degrabă decât invers, deși bunul simț îi spunea că incompatibilitatea putea afecta un cuplu în ciuda tuturor probabilităților.

El trebuia să fie prezent la o manifestare socială la care avea și ea să ia parte. Existaseră unele dificultăți, el fiind pământean, dar în orice Colonie existau oameni aflați, într-o măsură mai mică sau mai mare, în solda Pământului. Unul dintre ei avea să aibă grijă în mod sigur ca Fisher să fie lansat, ca să folosească termenul cu care majoritatea Coloniilor denumeau ritualul.

Veni apoi și clipa când el și Wendel fură față în față și ea îl măsură gânditoare cu privirea, parcurgându-l lent de sus în jos și apoi de jos în sus, pentru ca, apoi, să urmeze inevitabila replică:

— Sunteți de pe Pământ, nu-i așa, domnule Fisher?

— Într-adevăr, doamnă Wendel. Și îmi pare nespus de rău de asta, dacă originea mea vă deranjează.

— Nu mă deranjează. Presupun că ați fost decontaminat.

— Am fost. Aproape mortal, aș zice.

— Și de ce ați înfruntat procesul de decontaminare ca să veniți aici?

Iar Fisher răspunse, fără a o privi prea direct, dar cu atenția concentrată pentru a surprinde efectul vorbelor sale:

— Pentru că mi s-a spus că femeile adeliene sunt neobișnuit de frumoase.

— Și presupun că acum vă veți întoarce și veți nega acest zvon.

— Dimpotrivă, tocmai mi-a fost confirmat.

Ea spuse:

— Sunteți culant, știți?

Fisher nu avea idee ce înseamnă „culant" în argoul adelian, dar Wendel zâmbea, așa că își spuse, în sinea lui, că primul schimb de replici decursese mulțumitor.

Oare pentru că ar fi fost el irezistibil? Brusc își aminti că niciodată nu încercase să fie irezistibil cu Eugenia. Nu urmărise atunci decât o modalitate de a fi lansat în dificila societate rotoriană.

„Societatea adeliană nu era atât de dificilă însă," hotărî Fisher, dar își zise și că ar fi mai bine să nu-și elaboreze prea mult maniera irezistibilă. Și totuși, rămas singur, își surâse cu tristețe.

33

O lună mai târziu, Fisher și Wendel se simțeau fiecare destul de relaxat în prezența celuilalt pentru a-și petrece câteva ceasuri împreună într-o sală de gimnastică de întreținere, cu gravitație mică. Fisher aproape că savurase ocazia de a face puțin efort fizic, dar nu complet, pentru că nu reușise niciodată să se adapteze atât de bine la gimnastica în regim de gravitație mică, încât să nu-l încerce o oarecare senzație de greață spațială. Pe Rotor se acorda mai puțină atenție unor astfel de lucruri, iar el fusese de regulă exclus din asemenea preocupări pentru că nu era originar de pe Rotor. (Firește, procedura nu era legală, dar obiceiul locului are deseori, prin obișnuință, mai multă putere ca legea.)

Luară un lift până la un nivel superior de gravitație și Fisher simți cum i se potolește stomacul. Și el și Wendel erau îmbrăcați sumar, iar el avea impresia că ea era cel puțin tot atât de conștientă de trupul lui, pe cât era el de al ei.

După dușuri, în halate, se retraseră amândoi într-un separeu, unde puteau comanda masa. Wendel remarcă:

— Pentru un pământean, nu te descurci rău deloc, Crile, la gravitație mică. Îți place pe Adelia?

— Știi bine că-mi place, Tessa. Un pământean nu se poate niciodată obișnui complet cu o lume mică, dar prezența ta este de natură să contrabalanseze multe dezavantaje.

— Da. Este exact ce-ar spune un culant. Cum e Adelia în comparație cu Rotor?

— Cu Rotor?

— Sau cu vreo altă Colonie pe unde ai mai fost. Nu le pot înșira pe toate, Crile.

Fisher se simți pus în dificultate.

— Ce-ai făcut, m-ai investigat?

— Bineînțeles.

— Sunt atât de interesant pentru tine?

— Găsesc că oricine se dă în mod evident peste cap să se arate interesat de mine este interesant. Aș vrea să știu de ce-o faci. Firește, excluzând posibilitatea amorului fizic. Asta face oricum parte din natura lucrurilor.

— Așadar, de ce mă interesezi?

— Da, ce-ar fi să-mi spui? De ce ai fost pe Rotor? Ai stat acolo destul timp pentru a te căsători și a avea un copil și apoi ai părăsit totul în grabă pentru a pleca. Te-ai temut că ai să fii nevoit să rămâi pe Rotor tot restul vieții? Nu ți-a plăcut acolo?

Fisher încetase să se mai simtă pus în dificultate. Acum se simțea pus la zid.

— De fapt, Rotor nu prea mi-a plăcut, răspunse el, pentru că nici eu nu le-am prea plăcut lor. Nu prea le plac pământenii, mai precis. Și ai dreptate. N-am vrut să fiu nevoit să rămân tot restul vieții acolo, ca cetățean de mâna a doua. În alte Colonii suntem mult mai bine primiți. Un exemplu ar fi Adelia.

— Totuși, Rotor avea un secret pe care încerca să-l păstreze, să nu-l dezvăluie Pământului, nu-i așa? Ochii lui Wendel păreau plini de luminițe jucăușe de amuzament.

— Un secret? Presupun că te referi la hiperasistență.

— Da, cred că la *asta* mă refer. Și presupun că asta căutai acolo.

— Eu?

— Da, sigur că tu. Ai reușit? Vreau să spun: de asta te-ai căsătorit cu o savantă rotoriană, nu? Ea își sprijini fața în pumni, cu coatele pe masă, și se aplecă spre el.

Fisher clătină din cap, răspunzând precaut și stăpânit:

— Nu mi-a spus niciodată nici cel mai mic cuvânt despre hiperasistență. Te înșeli mult în privința mea.

Wendel se făcu că nu aude.

— Și acum vrei să obții secretul de la mine, zise ea. Cum ai plănuit s-o faci? Intenționezi să te căsătorești cu mine?

— Dacă aș face-o, aș obține ceva?

— Nu.

— Atunci se pare că nu se pune problema unei căsătorii, nu?

— Păcat, spuse Wendel zâmbind.

Fisher reluă:

— Îmi pui aceste întrebări pentru că ești specialistă în hiperspațiu?

— Asta ți s-a spus că sunt? Acolo, pe Pământ, înainte de a veni aici?

— Figurezi în *Anuarul adelian al oamenilor de știință.*

— Aha, deci și tu m-ai investigat. Ce pereche ciudată suntem. Și ai observat că figurez în anuar ca fizician teoretician?

— Am observat că exista și o listă a lucrărilor tale și faptul că majoritatea cuprind cuvântul „hiperspațială" în ele, pentru mine te face specialist în hiperspațiu.

— Da, dar cu toate astea, eu tot fizician teoretician sunt și deci modalitatea mea de abordare a întregii probleme a hiperspațiului este una pur teoretică. N-am încercat niciodată s-o pun în practică.

— Dar Rotor a făcut-o. Te-a deranjat asta cumva? Mă întreb și eu, așa. La urma urmei, cineva de pe Rotor ți-a luat-o înainte.

— De ce m-ar deranja? Teoria e interesantă, punerea ei în practică, nu. Dacă ai fi citit mai mult din lucrările mele decât titlurile, ai fi descoperit că în ele eu afirm, de-a dreptul și foarte limpede, că hiperasistența nu merită efortul de a o pune în practică.

— Rotorienii au reușit să trimită o navă în spațiu și au studiat stelele cu ajutorul ei.

— Vorbești de Sonda Îndepărtată. Acest proiect a permis rotorienilor să măsoare unghiurile de paralaxă ale unui număr de stele relativ îndepărtate, dar crezi că asta a meritat efortul pe care l-au depus pentru realizarea proiectului? Cât de departe a ajuns Sonda Îndepărtată? La câteva luni-lumină distanță. Nu prea departe. Iar la scara Galaxiei, poziția extremă a Sondei Îndepărtate unită printr-o linie imaginară cu cea a Pământului nu reprezintă, totuși, decât un biet punct.

— Cu toate acestea, au realizat mai mult decât simpla trimitere a Sondei îndepărtate în spațiu, spuse Fisher. A plecat întreaga Colonie.

— Da, e drept. Și încă în '22, acum șase ani. Și tot ce știm despre ei este că au plecat. Atât.

— Nu e destul?

— Bineînțeles că nu. Unde s-au dus? Mai trăiesc? *E posibil* să fi supraviețuit? Oamenii n-au mai fost, până acum, complet izolați pe o Colonie. Au avut întotdeauna Pământul în vecinătate, alături de celelalte Colonii. Oare pot câteva zeci de mii de ființe omenești să supraviețuiască singure în Univers, numai cu o mică Colonie? Nu avem nici cea mai vagă idee dacă, din punct de vedere psihologic, așa ceva este cu adevărat posibil. Părerea mea este că nu.

— Îmi închipui că scopul lor a fost să găsească o lume pe care să se poată stabili. Nu cred că aveau de gând să rămână pentru totdeauna doar o Colonie.

— Haida-de, ce lume puteau găsi? Sunt plecați de șase ani. Există doar două sisteme stelare la care ar fi putut ajunge până acum, de vreme ce hiperasistența nu-i poate ajuta să se deplaseze decât cu o viteză medie egală cu cea a luminii. Mă refer la Alpha Centauri, un

sistem cu trei stele, aflat la 4,3 ani-lumină distanță, una dintre ele fiind o pitică roșie. Apoi, mai este Steaua lui Barnard, o pitică roșie singuratică, aflată la 5,9 ani-lumină de noi și, în fine, un sistem de patru stele: una asemănătoare Soarelui, alta aproape asemănătoare Soarelui și două pitice roșii. Cele două asemănătoare Soarelui fac parte dintr-un tandem relativ apropiat și, de aceea, este prea puțin probabil să aibă vreo planetă ca Pământul, pe o orbită stabilă. Unde se vor duce mai departe? Nu vor reuși, Crile. Îmi pare rău. Știu că soția și copilul tău au rămas pe Rotor, dar nu cred că vor supraviețui.

Fisher își păstră calmul. El știa ceva ce ea nu știa. El știa despre Steaua Vecină, numai că și ea era tot o pitică roșie. Spuse:

— Așadar, ești de părere că zborul interstelar este imposibil?

— În sens practic, da, dacă nu mai există nimic în afara hiperasistenței.

— Vorbești de parcă *ar trebui* să mai existe și altceva în afara hiperasistenței, Tessa.

— S-ar putea ca hiperasistența să *fie* tot ceea ce există. Nu cu prea mult timp în urmă și asta credeam că e imposibil, ce să mai zic de a merge mai departe... Totuși, putem măcar visa la zborul hiperspațial și la viteze cu adevărat superluminice. Dacă ne-am putea deplasa cât de repede am vrea și pentru cât de mult timp am vrea, atunci Galaxia, poate chiar întreg Universul, ar deveni un imens Sistem Solar, ca să zic așa, și atunci am putea avea totul.

— E un vis frumos, dar crezi că ar fi posibil?

— De la plecarea lui Rotor s-au ținut trei Conferințe ale Coloniilor.

— Numai ale Coloniilor? Dar Pământul?

— Au fost prezenți și observatori de pe Pământ, numai că, din păcate, în zilele noastre Pământul nu e tocmai un paradis al fizicienilor.

— Și la ce concluzie au ajuns conferințele?

— Tu nu ești fizician, zâmbi Wendel.

— Nu-mi spune părțile complicate. Sunt doar curios.

Ea se mulțumi doar să-i zâmbească în continuare. Fisher își încleștă pumnul pe masa din fața lui:

— Ce-ar fi să uiți de teoria asta a ta că eu aș fi nu știu se fel de agent secret, care vrea să obțină informații de la tine? Acolo undeva, departe în spațiu, am un copil, Tessa. Tu spui că, probabil, a murit. Dar dacă e încă în viață? Poate există o șansă...

Zâmbetul se șterse de pe chipul lui Wendel.

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit la asta. Dar gândește pragmatic. Încercarea de a găsi o Colonie în spațiul cosmic apropiat, al cărui volum este reprezentat printr-o sferă cu raza de șase ani-lumină, dar aflată în

permanentă creștere, este sortită eșecului. Ne-a trebuit peste un secol pentru a găsi cea de-a zecea planetă, care este cu mult, mult mai mare decât Rotor și pe care n-am avut-o de căutat decât într-un volum de spațiu mult, mult mai mic.

— Dar speranța este eternă, spuse Fisher. Este posibil zborul cu viteze superluminice? Poți să-mi răspunzi prin da sau nu.

— Majoritatea spun că nu, dacă vrei să știi adevărul. Poate că există câțiva care spun că nu știu ce să spună, în loc să vorbească limpede și deschis.

— Există cineva care să spună da cu voce tare, limpede și deschis?

— Cunosc pe cineva care o face. Eu.

— Tu crezi că *e posibil?* întrebă Fisher cu o uimire intensă pe care nici n-avea nevoie să o mimeze. Este ceva ce afirmi fățiș sau ceva ce recunoști doar noaptea, singură, pe întuneric?

— Am scris și publicat lucrări pe această temă. Unul dintre articolele acelea cărora le-ai citit numai titlurile. Nimeni nu îndrăznește să fie de acord cu mine, desigur, și m-am mai și înșelat în alte privințe, dar acum cred că am dreptate.

— De ce cred toți că te înșeli?

— Asta e partea dificilă. E o problemă de interpretare. După modelul rotorian, tehnologie ale cărei caracteristici sunt, în mare parte, înțelese deja în Colonii la ora actuală, hiperasistența depinde de faptul că raportul între viteza navei și viteza luminii înmulțit cu timpul este o constantă, atunci când raportul dintre viteza navei și viteza luminii este mai mare ca unu.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că atunci când depășești viteza luminii, cu cât viteza e mai mare, cu atât e mai scurt răstimpul în care îți poți păstra viteza respectivă și cu cât e mai lung timpul, cu atât trebuie să călătorești cu viteză mai mică decât cea a luminii până să poți face un nou salt. Rezultatul este că, în cele din urmă, viteza medie cu care poate fi parcursă o anumită distanță nu depășește viteza luminii.

— Și?

— Din tot ce ți-am spus, se pare că undeva este implicat principiul incertitudinii, iar cu principiul incertitudinii – și aici suntem toți de acord – nu e de glumă. Dacă acest principiu *este* implicat, atunci zborul hiperspațial propriu-zis ar putea părea imposibil, cel puțin teoretic vorbind, iar majoritatea fizicienilor au fost convinși de acest argument, în vreme ce restul încă șovăie. Părerea mea, cu toate acestea, este că principiul incertitudinii *pare* doar a fi implicat dar nu este și că, în consecință, zborul hiperspațial adevărat nu este o posibilitate complet eliminată.

— Nu se poate ajunge la o concluzie certă în această problemă?

— Probabil că nu, răspunse Wendel, clătinând din cap. Coloniile nu sunt, în mod clar, interesate s-o ia razna prin spațiul cosmic, dispunând numai de hiperasistență, această tehnologie rudimentară. Nimeni nu are de gând să repete experimentul rotorian și să se avânte într-o călătorie de ani de zile spre moarte. Pe de altă parte, nici o Colonie nu este dispusă să investească o sumă fabuloasă, resurse și efort pentru a încerca să deslușească misterul unei tehnologii, despre care marea majoritate a experților în domeniu sunt convinși că este, cel puțin teoretic, imposibilă.

Fisher se aplecă spre ea, peste masă:

— Și asta nu te deranjează?

— Bineînțeles că mă deranjează. Sunt fizician și aș vrea să pot dovedi că viziunea mea asupra Universului este corectă. Cu toate acestea, sunt nevoită să accept că, deocamdată, posibilitățile de care dispun în această direcție sunt limitate. Ar fi nevoie de sume enorme, iar Coloniile nu-mi vor da o centimă.

— Dar, Tessa, chiar dacă Coloniile nu sunt interesate, Pământul este, și orice cifră poate intra în discuție.

— Adevărat? Tessa surâse, aparent ușor amuzată, și întinse mâna să-l mângâie pe Crile pe păr, încet și senzual. Știam eu că, până la urmă, o să vină vorba despre Pământ.

34

Fisher o apucă de încheietura mâinii și-i îndepărtă cu blândețe mâna de pe capul său. Spuse:

— Mi-ai spus adevărul în legătură cu opiniile tale despre zborul hiperspațial, nu?

— În totalitate.

— Atunci, continuă el, Pământul te vrea.

— De ce?

— Pentru că Pământul vrea să intre în posesia tehnologiei zborului hiperspațial, iar tu ești singurul fizician important care crede că acest tip de călătorie este cu putință.

— Dacă știai asta, Crile, de ce tot interogatoriul?

— N-am știut până nu mi-ai spus tu. Singura informație pe care o aveam era că ești cel mai strălucit fizician al prezentului.

— Da, sunt, sunt, spuse Wendel cu ironie. Și tu ai fost trimis să mă aduci?

— Am fost trimis să te *conving*.

— Să mă convingi să ce? Să vin pe Pământ? Suprapopulat, murdar, sărăcit de clima necontrolată. Ce tentant.

— Ascultă-mă, Tessa. Pământul nu este tot la fel. Poate că suferă, într-adevăr, de tot ce-ai spus, dar are și părți care sunt frumoase și liniștite și *tu* n-ai avea nevoie să vezi decât așa ceva. Nu știi cum este Pământul, cu adevărat. N-ai fost niciodată acolo, nu?

— Niciodată. Eu sunt adeliană get-beget, aici m-am născut și aici am crescut, pe Adelia. Am vizitat alte Colonii, dar pe Pământ n-am fost niciodată, mulțumesc.

— Atunci nici *n-ai cum* să știi cum e Pământul. Nu ai de unde să știi cât este de mare. Este o planetă adevărată. Aici trăiești închisă, ca într-o cutiuță de jucărie, pe o suprafață de câțiva kilometri pătrați și cu o mână de oameni. Trăiești într-o miniatură, pe care ai epuizat-o de mult și care nu mai are nimic să-ți ofere. Pământul, pe de altă parte, înseamnă o suprafață de peste șase sute de milioane de kilometri pătrați. Înseamnă opt miliarde de ființe omenești. Înseamnă diversitate nesfârșită, în mare parte rea, dar într-o și mai mare parte, foarte bună.

— Și în întregime foarte săracă. Nemaivorbind de faptul că știința este subdezvoltată.

—Asta pentru că toți oamenii de știință – și o dată cu ei și știința – s-au mutat în Colonii. De aceea avem nevoie de tine și de mulți alții. Vino înapoi pe Pământ.

— Tot nu înțeleg de ce aș face-o.

— Pentru că noi avem țeluri, ambiții, aspirații. Coloniile nu au decât automulțumire.

— Și la ce sunt bune toate aceste țeluri și ambiții și aspirații? Fizica este o preocupare costisitoare.

— Iar venitul Pământului pe cap de locuitor e mic, recunosc. Individual suntem săraci, dar dacă opt miliarde de oameni ar contribui – fiecare – cu câte ceva din sărăcia lor, s-ar putea aduna o sumă imensă. Resursele noastre, prost exploatate așa cum au fost și mai sunt încă, sunt totuși imense, iar noi putem dispune de sume mai mari și de forță de muncă mai amplă decât toate Coloniile la un loc, când este vorba de ceva ce simțim că ne este absolut necesar. Te asigur că Pământul simte că are absolută nevoie de tehnologia zborului hiperspațial. Vino pe Pământ, Tessa, și vei fi tratată drept cea mai prețioasă resursă, o minte strălucitoare de care avem nevoie și singurul lucru pe care nu-l putem găsi printre noi.

Wendel spuse:

— Nu sunt câtuși de puțin sigură că Adelia îmi va da drumul să plec. O fi ea o Colonie plină de automulțumire, dar este, totuși, conștientă de valoarea inteligenței.

— Dar nici chiar ea n-ar putea obiecta la dorința ta de a lua parte la o consfătuire științifică pe Pământ.

— Și vrei să spui că, o dată ajunsă acolo, nu mai e nevoie să mă întorc?

— Nu vei avea nici un motiv de nemulțumire în privința felului cum vei fi tratată. Te vei simți mult mai bine acolo decât aici. Orice nevoie, orice dorință îți va fi îndeplinită. Mai mult decât atât: vei fi la conducerea proiectului hiperspațial și vei avea la dispoziție un buget nelimitat pentru elaborarea oricărui tip de teste, experiențe, observații...

— Măi-măi! Ce mită regească îmi oferi!

Fisher replică onest:

— Ce altceva îți mai poți dori?

— Mă întreb, zise Wendel, de ce te-au trimis tocmai pe tine? Un bărbat chipeș ca tine? Se așteptau să-ți fie mai ușor să aduci cu tine înapoi o femeie fizician, bătrână, susceptibilă, frustrată, care se va simți atrasă de trupul tău ca molia de flacără?

— Nu știu ce-au gândit cei care m-au trimis, Tessa, dar eu nu m-am gândit la asta. Nu după ce te-am văzut prima oară. Nu ești bătrână, după cum bine știi. Și nu cred în ruptul capului că ești susceptibilă, cu atât mai puțin frustrată. Pământul îți oferă visul oricărui fizician. Și asta n-are nici o legătură cu faptul că ești femeie sau bărbat, bătrân sau tânăr.

— Ce păcat! Și dacă m-aș dovedi recalcitrantă și aș refuza să vin pe Pământ? Ce-ai face, ca măsură extremă de persuasiune? Ți-ai reprima dezgustul față de situație și te-ai culca cu mine?

Wendel își încrucișă brațele peste sânii ei minunați și-i aruncă o privire interogativă și ușor amuzată. Fisher răspunse precaut, alegându-și cuvintele:

— Încă o dată îți spun, nu pot ști ce-a fost în mintea celor care m-au trimis. Contactul fizic, în sensul pe care l-ai pomenit, nu face parte, în mod explicit, din instrucțiunile mele și nici din intențiile mele inițiale, deși, dacă ar fi făcut parte, te asigur că perspectiva nu mi-ar fi inspirat câtuși de puțin dezgust. Eu am crezut și am simțit că vei sesiza avantajele propunerii, din punctul de vedere al unui fizician, și nu am îndrăznit să te jignesc, presupunând că vei mai avea nevoie și de alte stimulente.

— Cât de tare te înșeli, replică Wendel. Văd avantajele din punctul de vedere al fizicianului și sunt nerăbdătoare să accept oferta și să

pornesc în urmărirea fluturașului numit zbor hiperspațial, cutreierând toate cărările posibilului, dar, în același timp, nu sunt dispusă să renunț la șansa de a mă bucura de cele mai bune eforturi ale tale de a mă convinge. Eu vreau totul.

— Dar...

— Pe scurt, dacă mă vrei, trebuie să mă plătești. Convinge-mă ca și cum aș fi recalcitrantă, convinge-mă străduindu-te cât poți de tare, altminteri nu voi veni pe Pământ. Hai, de ce crezi că ne aflăm într-un separeu? Pentru ce crezi că sunt separeurile? O dată ce ne-am făcut gimnastica, am făcut câte un duș, am mâncat puțin, am făcut conversație și am trăit o oarecare plăcere făcând toate astea, iată acum șansa de a gusta și alte plăceri. Insist. Convinge-mă să vin pe Pământ.

Și, la atingerea degetului ei, lumina în separeu deveni seducător de obscură.

17. ÎN SIGURANȚĂ?

35

Insigna nu se simțea deloc în apele ei. Fusese ideea lui Siever Genarr să o informeze și pe Marlene despre toată problema:

— Ești mama ei, Eugenia, și nu poți să te gândești la ea decât ca la un copil. E nevoie de ceva timp pentru ca o mamă să realizeze că nu este un monarh absolut și că fiica sau fiul nu sunt proprietatea ei.

Eugenia Insigna evită privirea blândă a lui Genarr.

— Nu-mi fă morală, Siever, zise ea. Tu n-ai copii. E foarte ușor să-ți dai cu părerea despre copiii altora, cu aerul ăsta didactic.

— Am fost didactic? Îmi pare rău. Hai să spunem doar că nu sunt legat emoțional, cu intensitatea cu care ești tu legată, de trecutul afectiv al creșterii unui copil. Îmi *place* fata foarte mult, dar nu am în memorie nici o altă imagine despre ea, în afară de cea a unei femei în devenire, dotată cu o minte extraordinară. Este *importantă*, Eugenia. Am această senzație ciudată că este mult mai importantă decât mine sau decât tine. Trebuie consultată...

— Trebuie ținută *în siguranță*, replică Insigna.

— Sunt de acord, dar trebuie consultată și cu privire la cele mai bune metode de a o ține în siguranță. Este tânără și lipsită de experiență, dar s-ar putea să știe mai bine decât noi ce e de făcut. Haide să vorbim între noi ca și cum am fi trei adulți. Promite-mi, Eugenia, că nu vei încerca să faci presiuni folosindu-te de autoritatea maternă.

Insigna răspunse cu amărăciune:

— Cum aș putea să-ți promit una ca asta? Dar vom vorbi cu ea.

Așa că acum se adunaseră toți trei în biroul lui Genarr, cu ecranul de protecție în funcțiune, iar Marlene, privind rapid de la unul la altul, strânse din buze și rosti nefericită:

— Nu cred c-o să-mi placă deloc ceea ce urmează.

— Mă tem, spuse Insigna, că am *într-adevăr* vești proaste. Iată despre ce e vorba, așa, direct. Ne gândim la întoarcerea pe Rotor.

Marlene părea uluită.

— Dar munca ta importantă, mamă? Nu poți abandona acest subiect. Dar văd că nici nu ai de gând. Atunci nu mai înțeleg nimic.

— Marlene, spuse Insigna rar, subliniind fiecare cuvânt. Ne gândim să te trimitem *pe tine* înapoi pe Rotor. *Numai* pe tine.

Urmară, drept răspuns, câteva momente de tăcere, în vreme ce Marlene le studia celor doi chipurile. Apoi spuse, aproape în șoaptă:

— Vorbești serios. Nu-mi vine să cred. Dar eu *nu vreau* să mă întorc pe Rotor. *Niciodată*. Erythro este lumea mea. Ăsta este locul unde vreau să trăiesc.

— Marlene... începu Insigna, cu vocea subțiată de încordare.

Genarr ridică o mână în direcția Eugeniei Insigna, clătinând ușor din cap, în același timp. Ea tăcu, iar el zise:

— De ce-ți dorești atât de mult să rămâi aici, Marlene?

Fata răspunse sec:

— Pentru că așa vreau eu. Uneori, când ești flămând, ți-e poftă de o anumită mâncare, pur și simplu ai chef s-o mănânci. Nu poți explica de ce. Pur și simplu asta vrei. Eu sunt flămândă de Erythro. Nu știu de ce, dar asta este ceea ce vreau. Nu cred că trebuie să explic așa ceva.

— Las-o pe mama ta să-ți spună ceea ce știm, zise Genarr.

Insigna luă una dintre mâinile reci și inerte ale Marlenei în mâna sa și începu:

— Îți aduci aminte, Marlene, înainte să plecăm spre Erythro, cum mi-ai povestit despre întrevederea ta cu Guvernatorul Pitt?

— Da. Și?

— Mi-ai povestit că, atunci când ți-a spus că putem veni pe Erythro, a omis să-ți spună ceva, cu bună știință. Nu știai ce era acel ceva, dar spuneai că ai presimțirea că nu era vorba de ceva prea plăcut, ba chiar că putea fi ceva de rău.

— Da, mi-aduc aminte.

Insigna ezită și privirile pătrunzătoare ale Marlenei deveniră severe. Șopti, de parcă ar fi vorbit cu ea însăși și nu-și dădea prea bine seama că își rostea gândurile cu voce tare:

— Privirea clipește, intensitate optică fluctuantă, mâna aproape la tâmplă, mișcare de îndepărtare.

Apoi strigă cu indignare:

— Nu cumva îmi pui la îndoială sănătatea mintală?

— Nu, spuse Insigna repede. Dimpotrivă, draga mea. Știm că mintea ta este extraordinară și am vrea să rămână așa. Uite despre ce este vorba...

Marlene ascultă povestea maladiei erythrotice cu o mare îndoială, dar în cele din urmă spuse:

— Înțeleg că tu crezi foarte tare în ceea ce spui, mamă, dar nu există șansa să-ți fi spus cineva vreo minciună?

— Știe de la mine, spuse Genarr, iar eu îți spun, din experiența mea personală, că totul este adevărat. Spune-mi tu dacă spun sau nu adevărul în clipa asta.

Marlene acceptă ceea ce i se spusese și trecu mai departe.

— Atunci de ce sunt eu, în mod special, în pericol? De ce mă amenință pe mine pericolul, mai mult decât pe tine sau pe mama?

— Așa cum a spus și mama ta, Marlene, se pare că maladia afectează mai degrabă oamenii care au mai multă imaginație, mai multă fantezie. Există dovezi care se pare că îi îndreptățesc pe unii să creadă că mințile remarcabile sunt mai susceptibile de a fi atacate de maladie și, de vreme ce tu ai cea mai neobișnuită minte pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc, mi se pare că ești periculos de susceptibilă de a cădea victimă bolii. Guvernatorul mi-a trimis instrucțiuni conform cărora trebuie să-ți dau mână liberă aici, pe Erythro, să-ți ofer posibilitatea de a încerca orice experiență dorești, ba chiar să-ți permit să explorezi spațiul din afara Domului, dacă asta este ceea ce vrei. Pare foarte amabil din partea lui, dar nu cumva vrea să te expui mediului extern din dorința, din *speranța*, că șansele tale de a contracta maladia vor crește, astfel, foarte mult?

Marlene păru să cântărească toate datele fără urmă de emoție. Insigna interveni:

— Nu înțelegi, Marlene? Guvernatorul nu vrea să te ucidă. Nu de asta îl acuzăm. Dar vrea să-ți scoată mintea din funcțiune. Pentru că, din punctul lui de vedere, un om ca tine este incomod, chiar periculos. Poți cu ușurință afla, despre el și despre intențiile sale secrete, lucruri pe care el nu dorește să le afli. Nu suportă gândul că așa ceva este posibil. Are un adevărat cult al secretelor.

— Dacă domnul Guvernator Pitt încearcă să-mi facă rău, spuse Marlene în cele din urmă, de ce încercați să mă trimiteți înapoi la el?

Genarr își arcui sprâncenele a nedumerire:

— Doar ți-am explicat. Aici ești în pericol.

— Și acolo aș fi în pericol, sub nasul lui. Cine știe de ce ar mai fi în stare, dacă vrea într-adevăr să mă distrugă? Dacă el crede că voi fi distrusă aici, atunci lăsați-l să uite de mine. Mă va lăsa astfel în pace, nu? Cel puțin atâta vreme cât sunt aici!

— Dar... maladia, Marlene. *Maladia*. Insigna se întinse s-o ia în brațe pe fiică-sa.

Marlene se feri de îmbrățișare.

— Nu sunt îngrijorată în privința maladiei.

— Dar ți-am explicat...

— Nu contează ce mi-ați explicat voi. Nu sunt în pericol aici. Câtuși de puțin. Îmi cunosc mintea. Doar cu ea am trăit toată viața mea. O înțeleg. Nu sunt în pericol.

Genarr interveni:

— Fii rezonabilă, Marlene. Oricât de stabilă crezi că-ți este mintea, ea este, totuși, supusă pericolului deteriorării și îmbolnăvirii. Ai putea face meningită, epilepsie, o tumoare pe creier, în cele din urmă ai putea deveni senilă. Crezi că te poți feri de toate lucrurile acestea numai fiind sigură că nici unul dintre ele nu te va atinge?

— Dar nu vorbesc despre toate lucrurile acestea. Eu vorbesc despre maladie. *Asta* nu mă va atinge.

— Dar este imposibil să fii sigură, draga mea. Nici măcar nu știm ce este, de fapt, această maladie.

— Orice ar fi, pe mine nu mă va atinge.

— De unde știi, Marlene?

— Știu, pur și simplu.

Insigna simți că răbdarea ei se apropia de sfârșit. O prinse pe Marlene de coate.

— Marlene, *trebuie* să faci cum îți spunem noi.

— Nu, mamă. Nu înțelegi. Pe Rotor simțeam cum mă atrage Erythro. Iar acum că sunt aici, mă atrage mai tare ca oricând. Vreau să rămân aici. Aici sunt în siguranță. Nu vreau să mă întorc pe Rotor. Acolo voi fi mai puțin în siguranță decât aici.

Genarr ridică o mână, oprind-o pe Insigna să mai spună orice ar fi avut aceasta de gând să spună.

— Propun un compromis, Marlene. Mama ta se află aici pentru a face anumite calcule astronomice. Asta îi va lua un timp. Promite-mi că, în timp ce ea este ocupată astfel, te vei mulțumi să rămâi înăuntrul Domului și că vei lua acele măsuri de precauție pe care le consider eu necesare, precum și că te vei supune periodic testelor. Dacă nu detectăm nici o schimbare în funcționarea psihicului tău, poți aștepta aici în Dom până când mama ta isprăvește ce are de făcut și apoi vom putea discuta din nou. Ești de acord?

Marlene lăsă capul în piept, gânditoare. Apoi răspunse:

— Bine. Dar, mamă, nici nu te gândi să pretinzi că ai terminat când de fapt nu vei fi terminat. Voi ști dacă te prefaci. Și nici nu te gândi să faci lucrurile repede în loc să le faci bine. Și de asta îmi voi da seama.

Insigna se încruntă:

— Eu nu am de gând să mă joc cu toată treaba asta, Marlene, și în mod sigur nu am de gând să fac vreodată cercetări științifice de mântuială, cu bună știință, nici chiar de dragul tău.

— Îmi pare rău, mamă. Știu că-ți par agasantă.

Insigna oftă din greu.

— Nu pot nega asta dar, agasantă sau nu, Marlene, ești totuși fiica mea. Te iubesc și vreau să fii în siguranță. Crezi că mint în privința asta?

— Nu, mamă, nu minți, dar te rog să mă crezi când îți spun că *sunt* în siguranță. De când am venit pe Erythro, sunt fericită. Pe Rotor n-am fost niciodată fericită.

Genarr spuse:

— Și de ce ești fericită?

— Nu știu, unchiule Siever. Dar fericirea este suficientă chiar dacă nu-i știi cauzele, nu?

36

— Pari obosită, Eugenia, spuse Genarr.

— Nu fizic, Siever. Dar sunt obosită interior după două luni de calcule. Nu știu cum puteau astronomii din timpurile prespațiale să facă tot ce aveau de făcut neavând la îndemână altceva decât calculatoarele lor rudimentare. Deși, dacă stau să mă gândesc, Kepler a enunțat legile mișcării planetare doar pe baza logaritmilor și, probabil, s-a considerat norocos că aceștia tocmai fuseseră inventați.

— Iartă un nepriceput într-ale astronomiei, dar credeam că în vremurile noastre astronomii nu fac decât să dea comenzi instrumentelor, apoi se duc liniștiți la culcare și, după câteva ore, se trezesc și găsesc toate datele tipărite frumușel la imprimantă, așteptându-i bine mersi pe birou.

— Aș vrea eu să fie așa. Dar această sarcină a fost diferită. Știi cu câtă precizie a trebuit să calculez viteza reală a stelei Nemesis față de Soare și pe a Soarelui față de Nemesis astfel încât să pot afla cu precizie când sunt cele două în poziția cea mai apropiată? Știi că o greșeală infimă, minusculă, ar fi suficientă să ne facă să credem că Nemesis nu ar afecta deloc Pământul, când, de fapt, l-ar putea distruge, sau invers? Ar fi destul de rău, continuă ea cu intensitate, dacă Nemesis și Soarele ar fi singurele corpuri cerești din Univers, dar, din fericire, mai sunt și alte stele în apropierea lor, toate în mișcare. Cel puțin o duzină dintre ele sunt destul de masive pentru a avea un efect cât de mic asupra Soarelui sau asupra stelei Nemesis. Un efect mic, dar suficient pentru a cauza o eroare de milioane de kilometri într-o direcție sau alta, dacă ar fi ignorate. Iar pentru a obține rezultatele exacte, trebuie să cunoști masa fiecărei stele cu o precizie considerabilă, ca și poziția și viteza sa.

Este o problemă în care sunt implicate cincisprezece corpuri cerești, cu calcule enorm de complicate. Nemesis va trece chiar prin Sistemul Solar și va afecta un număr de planete ale acestuia. Foarte multe depind de poziția fiecărei planete pe orbita sa, la momentul când Nemesis va trece prin Sistemul Solar, firește, apoi de cât de mult își vor modifica pozițiile sub influența atracției gravitaționale a stelei Nemesis și de măsura în care aceste modificări vor afecta forța ei de atracție asupra altor planete. Și, în plus, trebuie calculat și efectul lui Megas.

Genarr ascultă cu gravitate.

— Și care este concluzia, Eugenia?

— Eu cred că efectul va fi de a face orbita Pământului o idee mai excentrică decât este acum și de a-i micșora puțin axa semimajoră.

— Ceea ce înseamnă...?

— Ceea ce înseamnă că Pământul va deveni prea fierbinte pentru a mai fi locuibil.

— Și ce se va întâmpla cu Megas și Erythro?

— Nimic important sub aspectul măsurătorilor. Sistemul stelei Nemesis este mult mai mic decât Sistemul Solar și, de aceea, forțele de atracție dintre elementele sale sunt mai puternice. Aici nimic nu va fi afectat semnificativ, dar Pământul va fi.

— Când se va întâmpla asta?

— Peste cinci mii douăzeci și patru de ani, plus sau minus cincisprezece, Nemesis va ajunge în punctul cel mai apropiat. Efectul se va face simțit pe întinderea a douăzeci sau treizeci de ani, timp în care Pământul și Nemesis se vor apropia și se vor despărți.

— Vor avea loc coliziuni sau altceva de felul ăsta?

— Probabilitatea unui astfel de eveniment semnificativ este aproape zero. Nu vor avea loc coliziuni între corpurile importante. Desigur, un asteroid solar ar putea-o lovi pe Erythro, sau un asteroid nemesian ar putea lovi Pământul. Dar, chiar și în această privință, probabilitatea este foarte mică, deși pentru Pământ așa ceva ar fi o catastrofă. Asta însă, din păcate, nu poate fi prevăzut prin calcule, cel puțin nu înainte ca stelele să fie în poziții foarte apropiate una față de alta.

— Dar, în orice caz, Pământul va trebui evacuat, nu?

— Da, bineînțeles.

— Și au la dispoziție cinci mii de ani s-o facă.

— Dar cinci mii de ani nu este deloc un timp prea lung pentru a face pregătirile necesitate de evacuarea a opt miliarde de oameni. Ar trebui avertizați.

— Nu vor afla singuri, chiar dacă nu-i avertizăm?

— Cine știe când? Și chiar dacă află destul de curând, tot ar trebui să le punem la dispoziție măcar tehnologia hiperasistenței. Vor avea o nevoie vitală de ea.

— Sunt sigur că o vor descoperi și singuri, și încă în scurt timp.

— Dar dacă nu reușesc?

— Sunt, de asemenea, sigur că, în răstimpul unui secol sau chiar mai puțin, se va stabili și comunicarea între Rotor și Pământ. La urma urmei, dacă dispunem de hiperasistență pentru transport, vom dispune de ea și pentru comunicații, în cele din urmă. Sau poate vom trimite o Colonie înapoi spre Pământ, în timp util.

— Vorbești ca Pitt.

Genarr chicoti.

— Nu se poate înșela nici el chiar tot timpul, știi.

— Dar nu va vrea să comunice, știu sigur.

— Nici nu poate determina întotdeauna lucrurile să se întâmple cum vrea el. Avem Domul de aici, de pe Erythro, deși el s-a opus proiectului. Și chiar dacă n-avem câștig de cauză, până la urmă chiar și Pitt va muri. Vorbesc serios, Eugenia, nu cred că e cazul să te îngrijorezi prea mult în legătură cu Pământul, în momentul acesta. Avem griji de o natură mai imediată. Marlene știe că aproape ai terminat?

— Cum ar putea să nu știe? Se pare că stadiul exact al progresului muncii mele este întipărit limpede în felul cum îmi aranjez manșeta sau îmi trec pieptenele prin păr.

— Nu-i așa că percepțiile i se ascut pe zi ce trece?

— Da. Ai observat și tu?

— Într-adevăr. Și numai în scurtul răstimp de când o cunosc.

— Presupun că asta face parte din procesul de maturizare. Poate că-i cresc capacitățile de percepție așa cum crește în înălțime. Pe de altă parte, toată viața ei de până acum s-a străduit să-și ascundă capacitățile pentru că nu știa ce să creadă în privința lor și pentru că o puneau în situații ciudate și dificile. Acum, că nu-i mai este teamă, are frâu liber și se poate dezvolta mai bine.

— Sau poate că totul se întâmplă din cauză că, după cum spune chiar ea, îi place pe Erythro, iar bucuria aceasta îi amplifică percepțiile.

— M-am gândit la asta, Siever, spuse Insigna. N-aș vrea să te agasez cu ideile mele fistichii. Sunt conștientă că am tendința de a mă îngrijora excesiv în legătură cu Marlene, cu Pământul, cu toate... Crezi că ar fi posibil ca Erythro s-o afecteze *într-adevăr?* Adică, vreau să spun, crezi că este posibil ca maladia să aibă, în cazul ei, această formă aparte de a-i amplifica percepțiile?

— Nu știu dacă întrebarea poate, într-adevăr, primi un răspuns, Eugenia, dar dacă amplificarea percepțiilor ei este un efect al maladiei, se pare că nu-i afectează deloc echilibrul psihic. Și pot să-ți spun un lucru: nici unul dintre cei care au fost atacați de maladie de când suntem aici, pe Erythro, nu a prezentat simptome care să semene măcar de departe cu darul Marlenei.

Insigna oftă, de parcă i s-ar fi luat un bolovan de pe inimă.

— Îți mulțumesc. Mă liniștește să aud asta. Și îți mulțumesc, de asemenea, și pentru că ești atât de blând și prietenos cu Marlene.

Gura lui Genarr tresări într-un mic zâmbet pieziș.

— E ușor. Țin foarte mult la ea.

— Spui asta cu un aer atât de natural și pare atât de firesc. Dar eu știu că ea nu este o fată de care să fie ușor să te atașezi, sunt conștientă de asta, chiar dacă sunt mama ei.

— Eu o găsesc foarte plăcută. Întotdeauna am preferat femeile inteligente celor frumoase, cu excepția celor care erau și una și alta, ca în cazul tău, Eugenia...

— Poate acum douăzeci de ani, replică Insigna, cu un nou oftat.

— Ochii mei au îmbătrânit și ei o dată cu trupul tău, Eugenia. Ei nu văd nici o schimbare. Pentru mine n-are nici o importanță că Marlene nu este frumoasă. Este extraordinar de inteligentă, chiar făcând abstracție – dacă așa ceva ar fi posibil – de capacitățile ei ieșite din comun.

— Da, ai dreptate. Asta mă consolează de fiecare dată când am probleme în a mă înțelege cu ea.

— Cât despre asta, Eugenia, mă tem că Marlene va continua să fie o povară.

— Ce vrei să spui? Insigna ridică brusc o privire atentă către el.

— Mi-a explicat foarte clar că pentru ea traiul în Dom nu este suficient. Vrea să iasă afară, să pășească pe solul planetei, de îndată ce-ți termini treaba. Și insistă!

Insigna nu mai avu puterea decât să se holbeze la el, îngrozită.

18. VITEZA SUPERLUMINICĂ

37

Trei ani petrecuți pe Pământ o îmbătrâniseră pe Tessa Wendel. Tenul ei își asprise puțin culorile. Se și îngrășase puțin. Începuse să aibă umbre întunecate sub ochi și obrajii i se lăsaseră, semănând mai mult a fălci. Sânii îi deveniseră o idee cam lăsați și talia i se îngroșase.

Crile Fisher știa că Tessa se îndrepta acum spre cincizeci de ani, că era cu cinci ani mai în vârstă decât el. Dar nu arăta mai bătrână decât vârsta ei reală. Avea, încă, silueta matură a unei femei frumoase (așa auzise pe cineva descriind-o), numai că nu mai putea trece drept o femeie de treizeci de ani, așa cum se putuse cu ușurință întâmpla când o cunoscuse el pe Adelia, cu trei ani în urmă.

Tessa era, și ea, conștientă de acest lucru și chiar îi vorbise, cu amărăciune, despre asta cu o săptămână în urmă.

— Tu ești de vină, Crile, spusese ea într-o noapte când erau amândoi în pat (în astfel de momente se pare că era ea cea mai conștientă de faptul că îmbătrânea). E vina ta. Tu m-ai convins să vin pe Pământ. „Magnific", spuneai. „Enorm", spuneai. „Diversitate. Tot timpul ceva nou. Inepuizabil".

— Și nu e așa? replică el, știind prea bine ce nu-i convenea ei, dar dispus s-o lase să-și facă încă o dată numărul.

— Nu când e vorba de gravitație. Pe toată suprafața acestei planete imposibile aveți aceeași intensitate a forței gravitaționale. Și-n văzduh, și jos în mine, peste tot, aceeași și aceeași intensitate. Așa ceva te poate omorî, chiar și numai fiindcă este atât de plicticos...

— Noi, pământenii, nu avem termen de comparație, Tessa.

— *Tu* ai. Tu ai vizitat Coloniile. Acolo îți poți alege intensitatea atracției gravitaționale care ți se potrivește. Poți face gimnastică la gravitație mică. Îți poți elibera țesuturile de tensiune, din când în când. Cum puteți *trăi* fără așa ceva?

— Dar și aici pe Pământ facem gimnastică de întreținere.

— Te rog, nu-mi mai spune. O faceți îngreunați de gravitație, de gravitația asta veșnic neschimbată. Vă irosiți timpul luptându-vă cu ea

în loc să puteți permite mușchilor să interacționeze. Nu puteți sări, nu puteți zbura, nu puteți pluti. Nu vă puteți permite o cădere în nivelul cu gravitație mai mare și nici o înălțare în cel cu gravitație mai mică. Și această obsedantă gravitație trage și trage și trage de voi, îngreunându-vă și făcându-vă să vă umpleți de riduri și îmbătrânindu-vă. Uită-te la mine! *Uită-te* la mine!

— Mă uit la tine cât de des îmi stă în putință, spuse Fisher solemn.

— Atunci mai bine nu te mai uita. Pentru că, dacă ai să te uiți, ai să mă părăsești. Și dacă faci *una ca asta*, mă întorc pe Adelia.

— Ba nu. Ce ai putea să mai faci acolo, o dată ce îți vei fi astâmpărat pofta de gimnastică la gravitație mică? Cercetările, laboratorul, echipa ta, toate sunt aici.

— Am s-o iau de la capăt și am să-mi creez o echipă nouă.

— Și crezi că Adelia te va sprijini în felul cu care acum, deja, te-ai obișnuit? Bineînțeles că nu. Trebuie să recunoști și tu că Pământul nu ți-a blocat activitățile și că-ți oferă tot ce dorești. N-am avut dreptate?

— Dacă ai avut dreptate? Trădătorule! Nici nu mi-ai spus că Pământul avea deja hiperasistența. Și nu mi-ai spus nici că descoperise Steaua Vecină. Ba chiar m-ai lăsat să perorez pe tema inutilității proiectului Sonda Îndepărtată a Coloniei Rotor, fără să sufli măcar o vorbă despre faptul că rotorienii mai descoperiseră și altceva decât câteva paralaxe. Ai stat, pur și simplu, acolo și-ai râs la mine, ca un ticălos fără inimă ce ești.

— Ți-aș fi putut spune, Tessa, dar dacă nu te-ai fi hotărât să vii, totuși, pe Pământ? Nu era numai secretul meu, ca să ți-l pot împărtăși după bunul meu plac.

— Dar după ce am venit pe Pământ?

— De îndată ce ai început să lucrezi, să lucrezi cu adevărat, ți-am spus totul.

— *Ei* mi-au spus și m-au lăsat așa, cu gura căscată, simțindu-mă ca o proastă. Ai fi putut să-mi dai măcar de înțeles printr-o aluzie, ca să nu fiu pusă în situația de a părea o idioată. Ar fi trebuit să te omor, dar ce puteam face? Ești ca un drog, creezi dependență. Și știai foarte bine că ești așa când m-ai sedus fără pic de inimă și m-ai convins să vin pe Pământ.

Ăsta era un joc pe care femeia insista să-l joace de la o vreme, iar Fisher își cunoștea partitura.

— Te-am sedus? se revoltă el cu falsă indignare. Tu ai insistat. Altfel n-ai vrut cu nici un chip.

— Mincinosule. M-ai luat cu forța. A fost un viol... impur și complex. Și o vei face din nou. Văd bine asta în ochii ăștia înspăimântători și pofticioși.

De câteva luni începuse să joace jocul acesta și Fisher știa că înseamnă că era satisfăcută de progresele ei profesionale. Când terminară, o întrebă:

— Ați făcut progrese?

— Progrese? Da, cred că se pot numi astfel. – Cu răsuflarea încă sacadată, ea continuă: Am pus la punct o demonstrație pentru mâine, pentru pământeanul ăsta al vostru bătrân și intrat în descompunere, Tanayama. De-o veșnicie face presiuni nemiloase în privința asta.

— E un tip nemilos de felul lui.

— E un prost de felul lui. În mod normal ai crede că o societate, chiar dacă nu știe nimic în domeniul științific, cunoaște măcar câte ceva *despre* știință, în general despre cum se fac lucrurile în acest domeniu. Dacă îți dau un milion de credite globale de dimineață, se așteaptă ca până în seara aceleiași zile să le oferi rezultate concrete. Ar putea măcar să aștepte până a doua zi dimineața, oferindu-ți măcar intervalul nopții pentru ca să poți lucra. Știi ce mi-a spus ultima dată când am vorbit, când i-am spus că s-ar putea să am ceva să-i arăt?

— Nu, nu mi-ai povestit. Ce ți-a spus?

— În mod normal te-ai aștepta să-mi fi zis: „E uimitor cum, în decurs de numai trei ani, ai reușit să pui la punct ceva atât de uluitor și de inedit. Îți suntem datori cu întrega noastră stimă, iar recunoștința noastră nu cunoaște margini". Asta *te-ai aștepta* să-mi fi spus.

— Nu, nici în ruptul capului nu m-aș aștepta ca Tanayama să spună ceva nici pe departe asemănător cu asta. Ce-a spus, *de fapt?*

— Mi-a spus: „Aha, deci în sfârșit, după trei ani de zile, ai ceva de arătat. Era și timpul. Cât crezi că mai am de trăit? Ce crezi, că te-am sprijinit material și te-am plătit și ți-am hrănit o armată de asistenți și lucrători ca să produci ceva abia după ce eu voi fi murit și nu voi putea măcar să văd despre ce e vorba?" Asta mi-a spus, *de fapt*, iar eu îți spun că mi-ar plăcea grozav să amân demonstrația după moartea lui, numai pentru satisfacția mea personală, și chiar aș face-o dacă n-aș fi încredințată că munca mea are prioritate.

— Chiar ai ceva care-l va mulțumi?

— Numai posibilitatea călătoriei cu viteze superluminice. Viteze superluminice *adevărate*, nu prostioara aia de hiperasistență. Acum suntem, într-adevăr, în posesia a ceva care ne va deschide porțile Universului.

38

Locul în care trudea echipa de cercetare a Tessei Wendel, cu scopul declarat de a zgudui Universul din temelii, fusese pregătit pentru ea cu mult înainte ca ea să fi fost recrutată și să fi venit pe Pământ. Se afla în interiorul unui munte artificial, pe un teritoriu strict interzis accesului pământenilor, în care fusese construit un veritabil oraș al cercetării.

Acum, acolo se afla și Tanayama, așezat într-un scaun cu motor. Numai ochii lui, ascunși între pleoapele înguste, păreau însuflețiți, atenți, privind pătrunzător încoace și-ncolo.

Omul nu era nici pe departe cea mai înaltă personalitate din guvernul terestru, nici măcar cea mai importantă personalitate prezentă acolo nu era, dar fusese, și încă mai era, forța motoare din spatele acestui proiect și toată lumea îi făcea loc, automat.

Numai Wendel nu părea deloc intimidată de el. Când vorbi, vocea lui fu o șoaptă răgușită:

— Ce urmează să văd, doamnă doctor Wendel? O navă?

Bineînțeles, nu exista nici o navă în încăpere. Wendel răspunse:

— Nici vorbă de nave, domnule Director. Navele mai au de așteptat ani buni. Nu am decât o demonstrație, dar una cu adevărat impresionantă. Veți asista la prima demonstrație publică a zborului cu viteze cu adevărat superluminice, ceva mult mai avansat decât hiperasistența.

— Și cum o să văd asta?

— Am înțeles, domnule Director, că ați fost pus la curent cu procedura.

Tanayama izbucni într-o tuse violentă și trebui să facă o pauză pentru a-și trage răsuflarea.

— Au încercat să-mi explice, zise el, dar eu vreau să aud totul de la dumneata. Și o pironi cu ochii săi severi și neiertători. Tu ești șefa aici. E munca ta. Explică.

— Nu pot explica întreaga teorie. Ar dura prea mult, domnule Director. V-ar obosi.

— Nu vreau nici o teorie. Ce urmează să *văd?*

— Ceea ce veți vedea sunt două containere cubice de sticlă. Ambele conțin vid absolut.

— De ce vid?

— Zborul cu viteze superluminice nu poate fi inițiat decât în vid, domnule Director. Altminteri, obiectul care este determinat să se deplaseze mai repede decât lumina va trage după el materia, amplificând

astfel consumul de energie și diminuând posibilitatea de a exercita controlul asupra procesului. Trebuie să se și termine tot în vid, altminteri rezultatele pot fi catastrofale, pentru că...

— Lasă „pentru că"-ul. Dacă acest zbor cu viteze superluminice trebuie să înceapă și să se termine în vid, cum ne vom putea folosi de el?

— În primul rând, este necesar să ne deplasăm în spațiul cosmic cu ajutorul zborului obișnuit, iar apoi să facem saltul în hiperspațiu și să rămânem acolo. Apoi, când am ajuns aproape de destinație, intrăm din nou în spațiul obișnuit și, în sfârșit, terminăm călătoria folosindu-ne din nou de zborul obișnuit.

— Asta durează.

— Nici chiar zborul cu viteze superluminice nu poate fi făcut instantaneu, dar dacă putem ajunge din Sistemul Solar la o stea care se află la patruzeci de ani-lumină în patruzeci de zile, în loc de patruzeci de ani, ar fi o dovadă de nerecunoștință să mai comentăm asupra timpului necesar călătoriei.

— Bine. Deci ai aceste două containere cubice de sticlă. Ce-i cu ele?

— Sunt proiecții holografice. De fapt, ele se află la trei mii de kilometri distanță unul de altul, despărțite de o porțiune de Pământ. Dacă lumina ar putea călători prin vid, fără a întâlni vreun obstacol, de la unul la altul, i-ar trebui exact a mia parte dintr-o secundă – o milisecundă – pentru a încheia traseul. Bineînțeles că nu vom folosi lumina. În mijlocul cubului din stânga, care este menținut în spațiu de un puternic câmp magnetic, se află suspendată o mică sferă, de fapt un motor hiperatomic minuscul. Îl vedeți, domnule Director?

— Văd ceva acolo. Asta e tot ce ai?

— Dacă veți privi cu atenție, veți vedea că va dispărea. Numărătoarea inversă a început.

Toată lumea putea auzi șoapta numărătorii inverse, iar când aceasta ajunse la zero, sfera dispăru dintr-un cub și apăru în celălalt.

— Rețineți, spuse Wendel, că de fapt aceste două cuburi sunt despărțite de trei mii de kilometri. Mecanismul de cronometrare arată că răstimpul dintre plecare și sosire a fost ceva mai mare de zece microsecunde, ceea ce înseamnă că traseul a fost parcurs cu o viteză aproape de o sută de ori mai mare decât viteza luminii.

Tanayama ridică privirea spre Wendel:

— Cum îmi pot da seama de asta? Toată povestea ar putea fi o escrocherie pusă la cale pentru a păcăli o persoană pe care o consideri un biet bătrân credul.

— Domnule Director, interveni Wendel cu severitate, se află prezenți sute de oameni de știință, toți cu reputații solide, unii dintre ei

pământeni. Ei vă pot arăta orice doriți să vedeți, vă pot explica funcționarea oricărui instrument. Nu veți găsi aici nimic altceva decât muncă de cel mai înalt nivel științific, onestă și bine făcută.

— Și chiar dacă totul este așa cum spui, ce înseamnă asta? O minge micuță. O minge de ping-pong care a călătorit câteva mii de kilometri. Asta este tot ce ai după trei ani de zile?

— Cu tot respectul, domnule Director, ceea ce ați văzut este probabil mult mai mult decât era oricine îndreptățit să aștepte. Chiar dacă vehiculul pe care l-ați văzut este de dimensiunile unei mingi de ping-pong și chiar dacă n-a călătorit decât câteva mii de kilometri, ați asistat la un zbor cu viteză superluminică, tot atât de autentic precum deplasarea unei nave cosmice de aici pe Arcturus, cu de o sută de ori viteza luminii. Ceea ce ați văzut este prima demonstrație publică a zborului cu viteză într-adevăr superluminică din istoria omenirii.

— Dar eu vreau să văd nava.

— Pentru aceasta mai aveți de așteptat.

— Nu mai am timp. Nu mai am timp, rosti Tanayama tăios, cu o voce care nu era mai mult decât o șoaptă răgușită. Un acces de tuse îl scutură din nou.

Iar Wendel spuse și ea printr-o șoaptă pe care, probabil, numai Tanayama o auzi:

— Nici măcar voința *ta* nu e de ajuns pentru a clinti Universul.

39

Cele trei zile dedicate oficialităților în ceea ce, neoficial, era cunoscut sub numele de Hyper City trecuseră cu greu, iar acum intrușii plecaseră în sfârșit.

— Cu toate acestea, îi spuse Tessa Wendel lui Crile Fisher, va mai dura vreo două sau trei zile până ne vom reveni și ne vom putea apuca din nou de muncă, cu maximum de eficiență. Părea istovită și profund nemulțumită când adăugă: Ce bătrân înfiorător.

Fisher nu întâmpină nici o dificultate în a realiza că femeia se referea la Tanayama.

— E un biet bătrân, bolnav.

Wendel îi aruncă o privire mânioasă:

— Nu cumva îl aperi?

— Pur și simplu afirm ceva evident, Tessa.

Ea ridică un deget, ca pentru a-l admonesta:

— Sunt convinsă că această fosilă mizerabilă era tot atât de irațională și nerezonabilă și în zilele de demult, când nu era bolnavă, ba chiar când nu era nici măcar bătrână. De câtă vreme este la conducerea Biroului?

— Este acolo de când lumea. De peste treizeci de ani. Înainte de asta a fost Director adjunct aproape cam tot atâta timp și, probabil, a jucat rolul adevăratei forțe din spatele a vreo trei sau patru Directori-paravan. Și indiferent cât de bătrân sau bolnav este, va rămâne Director până la moarte, ba poate chiar și pentru vreo trei zile după, câtă vreme oamenii vor aștepta să vadă dacă nu cumva se scoală din morți.

— Înțeleg că toate astea ți se par amuzante.

— Nu, dar ce poți face altceva decât să râzi de spectacolul pe care îl oferă un om care, fără a avea în mod fățiș puterea, fără a fi măcar cunoscut publicului în general, a reușit să le întrețină tuturor celor de la putere teama și supunerea vreme de aproape jumătate de secol, și asta pur și simplu fiindcă deține controlul strict asupra secretelor care ar putea distruge reputația multora și fiindcă se știe că n-ar ezita să folosească aceste secrete?

— Și-l suportă?

— Da, sigur. Nu există nici măcar o persoană la putere care să fi fost dornică să-și sacrifice cariera numai de dragul șansei de a-l detrona pe Tanayama.

— Chiar și acum, când a obosit și nu mai controlează lucrurile atât de strict?

— Te înșeli. Poate că nu va mai controla totul cu atâta strictețe după ce va fi murit, dar până atunci, până la moartea lui fizică, efectivă, felul în care își exercită controlul nu va putea fi niciodată calificat drept „obosit". Asta va fi ultimul lucru care va ceda, probabil după ce inima i se va fi oprit.

— Dar ce-l poate conduce pe un om astfel, în viață? întrebă Wendel cu dezgust. Nu există, oare, și dorința de a lăsa lucrurile în voia lor suficient de devreme pentru a putea muri împăcat?

— Nu în ceea ce-l privește pe Tanayama. Niciodată. N-aș putea spune că mă număr printre intimii lui, dar într-un răstimp de aproximativ cincisprezece ani, am avut când și când contact cu el și niciodată fără a ieși învinețit din confruntare. L-am cunoscut când era plin de vigoare și încă de-atunci am știut că nu se va opri niciodată. Pentru a-ți răspunde la întrebare, sunt multe lucruri care-i pot conduce pe oameni în viață, dar în cazul lui Tanayama este vorba de ură.

— Mi-am închipuit eu, spuse Wendel. Se vede. Nu cred că există om atât de urât, care să nu urască la rândul lui. Dar pe cine urăște?

— Coloniile.

— Așa, deci? – Wendel tocmai își amintise că și ea era locuitoarea unei Colonii, Adelia. – Este adevărat că n-am auzit vreodată un locuitor din Colonii spunând ceva de bine despre Pământ. Iar *mie* îmi cunoști sentimentele pentru orice loc lipsit de gravitație variabilă.

— Nu vorbesc de antipatie, Tessa, sau de dezgust sau de dispreț. Vorbesc de ură, ură oarbă, înfierbântată. Aproape toți pământenii antipatizează Coloniile. Doar acestea dispun de tot confortul și progresul tehnologic. Sunt pașnice și comode, nu sunt suprapopulate. Au hrană din belșug, posibilități de recreere, nu au climă schimbătoare și săraci. Dispun de roboți care sunt, totuși, cu pricepere ascunși privirilor. Este cât se poate de natural pentru oameni, care se consideră privați de toate acestea, să încerce antipatie pentru cei care au totul. Dar în cazul lui Tanayama este vorba de o ură vie, clocotitoare. Cred că i-ar plăcea grozav să vadă toate Coloniile distruse. Toate, până la ultima.

— De ce, Crile?

— Teoria mea personală este că motivul principal al furiei nu este nici unul dintre avantajele pe care tocmai le-am înșirat. Ceea ce nu poate suporta este omogenitatea culturală a Coloniilor. Înțelegi la ce mă refer?

— Nu.

— Locuitorii Coloniilor se autoselectează. Cine se aseamănă, se adună. Fiecare Colonie este caracterizată de o cultură comună locuitorilor ei, ba chiar, într-o anumită măsură, de un aspect fizic asemănător al acestora. Pe de altă parte, Pământul este și a fost caracterizat pe întreg parcursul istoriei sale de un fantastic amalgam de culturi diferite, fiecare îmbogățindu-le, punându-le în valoare, dar și concurându-le și suspectându-le pe celelalte. Tanayama și mulți alți pământeni – printre care și eu, de exemplu – consideră că un astfel de amestec este o sursă de putere și au impresia că omogenitatea culturală a Coloniilor este în dezavantajul lor, slăbindu-le rezistența și afectându-le, în perspectivă, longevitatea potențială.

— Bun, și atunci de ce să urăști Coloniile pentru că posedă ceva ce tu consideri că este un dezavantaj pentru ele? Ne urăște Tanayama pentru că o ducem mai bine *și* pentru că am putea s-o ducem mai rău? E ilogic.

— Nici n-are nevoie să fie logic. Cine s-ar mai obosi să urască, dacă ar fi nevoie mai întâi să-și găsească argumente raționale? Poate – e doar o ipoteză – Tanayama se teme că Coloniile vor reuși prea bine și vor demonstra că, până la urmă, omogenitatea culturală este ceva bun.

Sau poate crede că acestea abia așteaptă să distrugă Pământul, așa cum el însuși și-ar dori să le distrugă. Toată povestea cu Steaua Vecină l-a scos din minți de furie.

— Faptul că Rotor a descoperit Steaua Vecină și nu ne-a informat și pe noi, ceilalți?

— Mai mult decât atât. Nici măcar nu s-au deranjat să ne avertizeze că steaua se îndreaptă spre Sistemul Solar.

— Presupun că este posibil ca nici ei să nu fi știut.

— Tanayama n-ar crede așa ceva nici în ruptul capului. Sunt convins că el crede cu tărie că rotorienii au știut și au refuzat cu bună știință să ne prevină, sperând că vom fi luați prin surprindere și că Pământul va fi distrus, sau cel puțin civilizația pământeană.

— Dar s-a ajuns la concluzia fermă că Steaua Vecină se va apropia suficient de mult pentru a ne afecta? N-am auzit *așa ceva*. Din câte am înțeles eu, părerea majorității astronomilor este că va trece la o distanță suficient de mare pentru a ne lăsa neatinși în mod semnificativ. Tu ai auzit altceva?

Fisher ridică din umeri.

— Nu, n-am auzit, dar cred că ura lui Tanayama este întreținută de ideea că există un pericol. Și de la asta, pasul logic imediat următor este că avem neapărată nevoie de tehnologia călătoriei cu viteze superluminice pentru a putea găsi o lume asemănătoare cu Pământul, undeva în Univers. Apoi vom putea transfera o parte cât mai mare din populația Pământului pe acea altă lume, dacă într-adevăr se va întâmpla ce e mai rău. Trebuie să recunoști că e un plan foarte rezonabil.

— Este, dar nu e neapărat necesar să-ți imaginezi distrugerea, Crile. Este perfect natural să simți că omenirea ar trebui să colonizeze spațiul cosmic, chiar dacă nu se va întâmpla nimic cu Pământul. Ne-am mutat deja în Colonii, drumul către stele este pasul logic imediat următor, iar pentru a-l putea face, avem nevoie de tehnologia călătoriei cu viteze superluminice.

— Da, dar Tanayama ar găsi că asta este o viziune rece asupra viitorului omenirii. Colonizarea Galaxiei este ceva ce sunt sigur că ar fi dispus să lase în grija generațiilor ce vor urma. Ceea ce vrea pentru el însuși este să-i găsească pe rotorieni, cu Colonia lor cu tot, și să-i pedepsească pentru că au abandonat Sistemul Solar, fără să le pese câtuși de puțin de restul comunității umane. *Asta* vrea să apuce să vadă cu ochii lui, de aceea exercită presiuni atât de dure și asupra ta, Tessa.

— Poate exercita toată presiunea din lume și tot n-o să-i ajute cu nimic. Este bătrân, pe moarte.

— Mă întreb dacă e, într-adevăr, pe moarte. Procedurile medicale moderne pot face minuni și sunt sigur că pentru Tanayama doctorii se vor da peste cap.

— Nici chiar medicina modernă nu poate merge atât de departe. I-am întrebat pe doctori.

— Și ți-au răspuns? Credeam că problema sănătății lui Tanayama este secret de stat.

— Nu și pentru mine, în împrejurările date, Crile. M-am dus la echipa de medici care a avut grijă de Tanayama aici și le-am spus că sunt nerăbdătoare să construiesc o navă cosmică în stare să transporte ființe umane către stele și că doresc să fac asta înainte ca Tanayama să moară. I-am întrebat de cât timp dispun.

— Și ce-au spus?

— Că am la dispoziție un an. Asta au spus. Cel mult un an. M-au îndemnat să mă grăbesc.

— Și poți s-o faci într-un an?

— Într-un an? Bineînțeles că nu, Crile, și mă bucur. Găsesc plăcere în faptul că această persoană otrăvită nu va apuca să vadă nava. De ce te strâmbi, Crile? Te deranjează că pot spune lucruri atât de crude?

— Oricum, este o afirmație meschină, Tessa. Acest bătrân, oricât de otrăvit ar fi el, a făcut posibile multe lucruri. Existența centrului de cercetări Hyper City lui i se datorează.

— Da, dar l-a făcut posibil pentru scopurile lui personale, nu pentru ale mele. Și nici pentru ale Pământului sau ale omenirii. Am și eu dreptul la meschinăria mea. Sunt convinsă că domnului Director Tanayama nu i-a fost niciodată milă de cineva pe care l-a considerat adversar și nici nu cred că și-a înmuiat vreodată apăsarea călcâiului pe gâtul vreunui inamic învins. Îmi închipui că nu se așteaptă la milă sau compasiune din partea nimănui. Probabil că ar dispreți pe oricine i-ar oferi așa ceva și l-ar considera un laș molâu și fraier.

Fisher tot mai părea nemulțumit.

— *Cât* va dura, Tessa?

— Cum ar putea ști cineva? Ar putea dura o veșnicie. Chiar dacă totul ar merge rezonabil de bine, nu văd cum ar putea totul dura mai puțin de cinci ani.

— Dar de ce? Suntem deja în posesia tehnologiei.

Wendel se ridică în capul oaselor.

— Nu, Crile. Nu fi naiv. Tot ce am este o demonstrație de laborator. Pot lua un obiect ușor – o minge de ping-pong – în care un motor hiperatomic minuscul alcătuiește 90% din masă, și-l pot deplasa cu o

viteză superluminică. Dar o navă cu oameni la bord este cu totul altceva. Va trebui să avem certitudini, iar pentru asta cinci ani este un pronostic optimist. Îți spun că înainte de zilele calculatoarelor moderne și ale simulărilor pe care le fac ele posibile, cinci ani ar fi reprezentat un vis irealizabil. Chiar și cincizeci de ani ar fi fost la fel.

Crile Fisher clătină din cap și nu mai spuse nimic. Tessa Wendel îl privi gânditoare, apoi spuse, aproape agasată:

— Ce e cu tine? Și tu te grăbești?

Fisher răspunse, încercând s-o calmeze:

— Sunt sigur că și tu ești la fel de nerăbdătoare ca toată lumea să termini acest proiect, dar eu chiar tânjesc după o navă reală care să poată călători cu viteze superluminice.

— Tu, mai mult decât alții?

— Da, eu, destul de mult.

— De ce?

— Aș vrea să ajung la Steaua Vecină.

— De ce? îi aruncă ea o privire ucigătoare. Visezi să-ți regăsești soția pe care ai abandonat-o?

Fisher nu discutase niciodată în amănunt despre Eugenia cu Tessa Wendel și nici nu avea intenția de a se lăsa acum prins în capcană.

Răspunse:

— Am o fiică acolo, departe. Cred că poți înțelege asta, Tessa. Și tu ai un fiu.

Și ea într-adevăr înțelese. Fiul ei avea puțin peste douăzeci de ani, studia la Universitatea Adelia și, din când în când, îi scria mamei sale. Chipul femeii se îmblânzi.

— Crile, începu ea, n-aș vrea să-ți faci speranțe deșarte în această privință. De acord, de vreme ce știau de existența Stelei Vecine, este aparent logic să credem că acolo s-au dus. Dar numai cu hiperasistență, călătoria trebuie să fi durat cel puțin doi ani. Nici măcar nu putem fi siguri că Rotor a supraviețuit unei astfel de călătorii. Și chiar dacă a reușit, șansele de a găsi o planetă potrivită în sistemul unei pitice roșii este aproape zero. Dar dacă au supraviețuit călătoriei, poate că au plecat mai departe, în căutarea unei planete potrivite. Și cum ar mai putea fi atunci găsiți?

— Îmi închipui că știau că nu au șanse să găsească o planetă potrivită în sistemul Stelei Vecine. Nu crezi că este posibil să fi plecat pregătiți să se înscrie, pur și simplu, pe orbita stelei?

— Chiar dacă ar fi supraviețuit călătoriei și chiar dacă s-au înscris pe orbita Stelei Vecine, viața lor ar fi sterilă și nu cred că există

posibilitatea de a o continua prea mult într-o formă civilizată. Crile, trebuie să te pregătești sufletește pentru ce e mai rău. Ce se întâmplă dacă reușim să organizăm expediția până la Steaua Vecină și acolo nu descoperim nimic, sau cel mult carcasa pustie a ceea ce a fost, cândva, Colonia Rotor?

— Atunci, zise Fisher, asta e. Dar sunt convins că au avut șanse mari de supraviețuire.

— Și că-ți vei regăsi copilul? Dragul meu Crile, este oare bine să-ți faci speranțe astfel? Chiar dacă Rotor a supraviețuit, și copilul tău a supraviețuit și el, n-avea, totuși, decât un an când ai plecat de pe Rotor, în '22. Dacă ți-ar apărea înainte, așa cum arată acum, ar fi cu zece ani mai în vârstă, iar dacă am porni spre Steaua Vecină cât mai devreme cu putință, ar avea cincisprezece ani când ai ajunge s-o vezi. Nu te-ar mai cunoaște. Și, de fapt, cred că nici tu n-ai mai recunoaște-o.

— Cu zece, cu cincisprezece sau cu cincizeci de ani mai mare, Tessa, dacă aș vedea-o, aș recunoaște-o, răspunse Fisher cu o siguranță de neclintit.

19. HOTĂRÂREA

40

Marlene îi zâmbi ezitant lui Siever Genarr. Devenise deja un obicei să-i invadeze acestuia biroul, după bunul ei plac.

— Te întrerup cumva din treburi importante, unchiule Siever?

— Nu, draga mea, nu mă ocup, de fapt, cu nimic important. Această funcție a mea a fost inventată numai pentru ca Pitt să poată scăpa de mine, iar eu am acceptat-o și am păstrat-o ca să pot scăpa de Pitt. Nu este ceva ce aș recunoaște față de oricine, dar ție sunt obligat să-ți mărturisesc adevărul, de vreme ce nu-ți scapă niciodată o minciună.

— Și asta te sperie, unchiule Siever? Pe domnul Guvernator Pitt l-a speriat, și, dacă i-aș arăta vreodată ce pot să fac, cred că și pe Aurinel l-ar speria.

— Nu mă sperie, Marlene, pentru că eu m-am dat bătut de mult, înțelegi? M-am împăcat cu gândul că sunt făcut din sticlă în ceea ce te privește. Să știi că, la urma urmei, este chiar odihnitor. Dacă stai să te gândești, minciunile cer tare mult efort, nu-s lucru ușor. Dacă oamenii ar fi mai leneși, n-ar minți niciodată.

Marlene își regăsi surâsul:

— De asta mă placi? Pentru că îți ofer ocazia să fii leneș?

— Nu-ți dai seama?

— Nu. Îmi dau seama că mă placi, dar nu-mi pot da seama *de ce* mă placi. Atitudinea ta îmi spune că mă placi, dar *motivul* este ascuns în adâncul minții tale și tot ce pot percepe sunt senzații vagi. Nu pot ajunge atât de departe. – Făcu o mică pauză, furată de un gând. – Uneori aș vrea să pot.

— Fii fericită că nu poți. Mințile sunt niște locuri murdare, umede, incomode.

— De ce spui asta, unchiule Siever?

— Din cauza experienței. Nu am capacitatea cu care ești tu înzestrată, dar am trăit printre oameni mai multă vreme decât ai avut tu ocazia. Îți place interiorul propriei tale minți, Marlene?

Fata păru surprinsă.

— Nu știu. De ce să nu-mi placă?

— Îți place tot ce gândești? Tot ce-ți imaginezi? Toate impulsurile pe care le ai? Fii cinstită. Chiar dacă eu nu te pot citi, fii cinstită!

— Păi, uneori gândesc chestii stupide sau chiar răutăcioase. Uneori mă înfurii și mă gândesc că aș vrea să fac lucruri pe care, în mod normal, nu le-aș face. Dar nu prea des, pe cuvânt.

— Nu prea des? Nu uita că tu ești obișnuită cu propria ta minte. Abia dacă-ți mai dai seama de ea. E ca și cu hainele pe care le porți. Nu le simți atingerea pentru că ești atât de obișnuită cu ele. Buclele părului tău te ating pe spate, dar nu bagi de seamă. Dacă părul altcuiva te-ar atinge pe spate, ți-ar provoca mâncărimi și ar fi insuportabil. Poate alții au gânduri care nu-s mai rele ca ale tale, dar fiind gândurile *altcuiva* nu ți-ar plăcea deloc. De exemplu, s-ar putea să nu-ți placă faptul că eu te plac, dacă ai ști de ce te plac. Este mult mai bine și mai liniștitor să accepți faptul că te plac, ca pe ceva care există, și să nu-mi răscolești mintea, în căutarea motivelor.

Inevitabil însă, Marlene replică:

— De ce? Care sunt motivele?

— Ei bine, îmi placi pentru că odinioară și eu *am fost ca tine*.

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau să spun că am fost o tânără domnișoară cu ochi frumoși și capacități de percepție ieșite din comun. Vreau să spun că am fost și eu tânăr și mă credeam urât și credeam că nimeni nu mă plăcea din cauză că eram urât. Și știam că sunt inteligent și nu puteam să înțeleg de ce toată lumea mă ocolea pentru că eram inteligent. Mi se părea cumplit de nedrept să fiu disprețuit pentru o trăsătură nesemnificativă, în vreme ce una importantă era cu desăvârșire ignorată. Am fost rănit și furios, Marlene, și m-am hotărât să nu-i tratez niciodată pe ceilalți cum mă tratează ei pe mine, numai că nu prea am avut ocazia să pun această înțeleaptă hotărâre în practică. Apoi te-am cunoscut pe tine și mi-am dat seama cât de mult semănăm. Nu ești, firește, nici pe departe atât de neatractivă cum eram eu și ești *cu mult* mai inteligentă decât aș fi putut eu să fiu vreodată, dar asta nu mă deranjează absolut deloc. Surâse larg. E ca și cum aș avea ocazia de a o lua de la capăt, cu multe avantaje însă. Dar, haide, nu cred că de asta ai venit să mă vezi, ca să mă asculți înșirându-ți toate astea. N-oi fi având eu capacitatea ta de percepție, dar atâta lucru văd și eu.

— Ei bine, e vorba de mama.

— Da? se încruntă Genarr cu o creștere evidentă, bruscă, aproape dureroasă a interesului. Ce-i cu ea?

— Aproape că și-a terminat proiectul aici, știi. Și dacă pleacă înapoi pe Rotor o să vrea să mă ia cu ea. Chiar trebuie să mă întorc împreună cu ea?

— Așa cred. Nu vrei să te întorci?

— Nu, unchiule Siever, nu vreau. Simt că este *important* să rămân aici. Așa că aș vrea să te rog să-i spui domnului Guvernator Pitt că ai vrea să ne păstrezi aici. Tu poți născoci o scuză care să sune bine. Iar domnului Guvernator sunt sigură că i-ar părea tare bine să nu mai aibă grija noastră, să știe că rămânem aici, mai ales dacă îi explici că mama știe acum sigur că Nemesis *va distruge* Sistemul Solar.

— Ți-a spus ea *asta*, Marlene?

— Nu, dar nici nu era nevoie. Poți să-i explici domnului Guvernator că mama îl va agasa, probabil, tot timpul cu insistențele ei ca Sistemul Solar să fie avertizat.

— Ți-a trecut cumva prin minte că Pitt ar putea să nu fie atât de dornic să-mi facă pe plac? Dacă își dă seama că vreau să vă păstrez pe tine și pe mama ta aici, în Domul de pe Erythro, mi-ar putea ordona să vă trimit înapoi doar ca să mă contrarieze.

— Sunt sigură, spuse Marlene calm, că domnul Guvernator va prefera să-și facă o plăcere păstrându-ne aici, mai degrabă decât să-ți provoace ție o neplăcere aducându-ne înapoi pe capul său. Și apoi, *tu* ai tot interesul ca mama să rămână aici, pentru că ești... pentru că ții la ea.

— Țin la ea. De o viață, se pare. Dar mama ta nu ține *la mine*. Mi-ai spus, acum câtăva vreme, că tatăl tău încă-i mai ocupă gândurile.

— Îi placi din ce în ce mai mult, unchiule Siever. Îi placi foarte mult.

— De aici și până la dragoste e cale lungă, Marlene. Sunt sigur că ai descoperit deja acest adevăr.

Marlene se înroși.

— Vorbesc despre oameni *bătrâni*.

— Ca mine, și Genarr își dădu capul pe spate într-un hohot de râs. Apoi reveni: Îmi pare rău, Marlene, dar bătrânii sunt întotdeauna tentați să creadă că tinerii încă n-au aflat nimic despre dragoste, așa cum tinerii sunt convinși că bătrânii au uitat de mult despre ea și știi ceva? Se înșală și unii și ceilalți. De ce crezi tu că e important să rămâi în Domul de pe Erythro, Marlene? Sunt sigur că nu doar pentru că mă placi pe mine.

— Sigur că-mi placi, spuse Marlene serioasă. Foarte mult. Dar vreau să rămân aici pentru că-mi place Erythro.

— Ți-am explicat însă că este o lume periculoasă.

— Nu și pentru mine.

— Tot mai ești sigură că maladia nu te poate atinge?

— Bineînțeles că nu mă va atinge.

— Dar cum poți ști?

— Pur și simplu *știu*. Întotdeauna *am știut* asta, chiar când eram pe Rotor. N-aveam nici un motiv să nu fiu sigură.

— Nu, n-aveai. Dar după ce ți s-a spus despre maladie?

— Asta n-a schimbat cu nimic lucrurile. Mă simt în siguranță aici. Mult mai mult decât m-am simțit vreodată pe Rotor.

Genarr clătină încet din cap.

— Trebuie să recunosc că așa ceva depășește puterea mea de înțelegere. – Îi studie fetei chipul solemn și ochii întunecați, pe jumătate ascunși de genele ei dese, atât de frumoase. – Cu toate acestea, Marlene, permite-mi să-ți citesc și eu *ție* limbajul gesturilor, dacă pot. Ești foarte hotărâtă să învingi în problema asta, cu orice preț, și să rămâi pe Erythro.

— Da, răspunse Marlene sec. Și sunt convinsă că tu mă vei ajuta.

41

Eugenia Insigna clocotea surd de mânie. Nu ridicase vocea, dar vorbea cu o intensitate abia stăpânită.

— Nu poate face una ca asta, Siever.

— Sigur că poate, Eugenia, răspunse Genarr tot atât de încet ca ea. Doar este Guvernator.

— Dar nu este un monarh absolut. Am și eu drepturile mele civile, iar unul dintre ele este libertatea circulației.

— Dacă Guvernatorul dorește să declare stare de urgență, fie cu caracter general, fie restrânsă la o singură persoană, drepturile civile ale persoanei respective sunt suspendate. Cam ăsta e pe scurt conținutul Actului de Permisiune din '24.

— Dar este o bătaie de joc la adresa tuturor tradițiilor și legilor pe care le avem încă de la înființarea acestei Colonii.

— Sunt de acord.

— Și dacă am să declanșez un scandal pe tema asta, Pitt va fi nevoit să...

— Eugenia, te rog. Ascultă-mă. Las-o baltă. De ce nu rămâneți, tu și Marlene, deocamdată, aici? Sunteți mai mult decât binevenite.

— Ce tot spui? Este echivalent cu aruncarea în închisoare fără nici o acuzație, proces sau sentință. Suntem obligate să rămânem pe Erythro pe termen nelimitat datorită ucazului arbitrar dat de...

— Te rog, fă-o fără să te opui. Ar fi mai bine.

— Cum mai bine? întrebă Insigna cu un dispreț nemărginit.

— Pentru că Marlene, fata ta, dorește foarte tare s-o faci.

Insigna îl privi fără să înțeleagă.

— Marlene?

— Săptămâna trecută a venit la mine plină de sugestii în legătură cu felul cum ar trebui să-l manipulez pe Pitt pentru a-l convinge să vă ordone să rămâneți amândouă aici, pe Erythro.

Insigna se ridică pe jumătate de pe scaun, pradă unei indignări sălbatice.

— Și tu chiar ai făcut-o?

Genarr scuturâ din cap cu putere.

— Nu. Ascultă-mă. Tot ce-am făcut a fost să-l informez pe Pitt că ți-ai încheiat munca aici și că nu știu care este intenția lui: să te întorci pe Rotor cu Marlene sau să rămâneți aici. A fost o întrebare perfect firească și neutră, Eugenia. I-am arătat și Marlenei mesajul înainte de a-l expedia și ea a fost mulțumită de el. A spus, citez: „Dacă îi oferi posibilitatea să aleagă, va alege să rămânem aici." Și se pare că a avut dreptate, pentru că el chiar asta face.

Insigna se lăsă moale înapoi în scaun.

— Siever, tu chiar ai urmat sfatul unei fete de cincisprezece ani?

— Nu o consider pe Marlene doar o simplă fată de cincisprezece ani. Dar spune-mi, de ce ești atât de nerăbdătoare să te întorci pe Rotor?

— Munca mea...

— Nu există. Nu va exista nimic pentru tine de făcut dacă Pitt nu vrea asta. Și chiar presupunând că-ți permite să te întorci, te vei trezi înlocuită. Pe de altă parte, aici vei avea echipamente de care să te poți folosi, pe care le-ai folosit *deja*. La urma urmei, ai venit aici tocmai ca să faci ceea ce nu puteai face pe Rotor.

— Munca mea nu contează! strigă Insigna, cu o inconsecvență disperată. Nu înțelegi că vreau să mă întorc pentru același motiv pentru care el vrea să rămân? Vrea s-o distrugă pe Marlene. Dacă aș fi știut, înainte de a pleca, despre această maladie erythrotică, n-am fi venit aici niciodată. Nu pot risca sănătatea psihică a Marlenei.

— Sănătatea ei psihică este ultimul lucru pe care aș vrea să-l risc, spuse Genarr. Mai degrabă m-aș pune pe mine în pericol.

— Dar dacă rămânem aici, este în pericol.

— Marlene nu pare să creadă asta.

— Marlene! Marlene! Mi se pare că ai început s-o crezi un soi de zeiță. Ce știe ea?

— Ascultă-mă, Eugenia. Hai să vorbim la rece despre asta. Dacă Marlene ar părea să fie, într-adevăr, în pericol, aș găsi o cale de a vă trimite pe amândouă înapoi pe Rotor, dar mai întâi ascultă-mă. Marlene nu a dat niciodată semne de megalomanie, nu?

Insigna tremura. Furia încă nu i se potolise.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Este predispusă să facă afirmații grandioase, care sunt numai rodul imaginației, fiind, de fapt, de-a dreptul ridicole?

— Sigur că nu. Este o tânără foarte rezonabilă. De ce-mi pui astfel de întrebări? Doar știi bine că nu face afirmații care să nu aibă...

— Care să nu aibă o bază reală. Știu. Nu s-a lăudat niciodată cu capacitățile ei de percepție. Acestea au ieșit la iveală prin forța lucrurilor.

— Da, și care este scopul acestor întrebări?

Genarr continuă liniștit.

— A pretins, vreodată, că are puteri intuitive neobișnuite? Ți-a spus vreodată că este sigură de ceva, de ceva anume care se va întâmpla sau nu se va întâmpla, părând a nu avea nici un alt argument decât siguranța ei?

— Nu, bineînțeles că nu. Respectă dovezile și realitatea evidentă. Nu face niciodată afirmații neobișnuite fără dovezi sau argumente solide.

— Și totuși, într-o singură privință, poate *numai* într-o singură privință, o face. Este sigură că maladia nu o poate atinge. Susține că a încercat această stare de siguranță absolută, această certitudine că Erythro nu-i poate face nici un rău, încă de pe Rotor, și că această stare s-a accentuat la venirea în Dom. Este foarte hotărâtă – *absolut* hotărâtă – să rămână aici.

Insigna făcu ochii mari și duse brusc mâna la gură. Scoase un sunet dezarticulat, apoi șopti:

— În acest caz... și rămase cu privirea pironită asupra lui.

— Da, spuse Genarr brusc alarmat.

— Nu înțelegi? Nu sunt acestea simptomele maladiei? Personalitatea ei suferă modificări. Mintea începe să-i fie afectată.

Genarr rămase o clipă, înghețat de această posibilitate, apoi spuse:

— Nu, nu se poate. Așa ceva nu s-a mai întâmplat în nici unul dintre cazurile anterioare de maladie. Nu este un simptom al bolii.

— Dar mintea ei nu este ca a celorlalți. S-ar putea ca și simptomele să difere.

— Nu, spuse Genarr cu disperare. Nu pot să cred așa ceva. Nu vreau să cred așa ceva. Eu cred că dacă Marlene spune că este sigură

că e imună, atunci *este* cu adevărat imună, iar imunitatea ei ne va ajuta să rezolvăm misterul maladiei.

Chipul Eugeniei Insigna păli brusc.

— De asta vrei să rămână aici pe Erythro, Siever? Pentru ca tu s-o folosești ca pe un instrument împotriva maladiei?

— Nu, nu vreau să rămână aici ca s-o pot folosi eu. Dar dacă ea vrea să rămână, ar putea *fi* un instrument, indiferent dacă noi vrem sau nu ca ea să fie așa ceva.

— Și numai pentru că ea vrea să rămână pe Erythro, tu ești dispus să-i permiți s-o facă? Numai pentru că ea vrea să rămână, din cine știe ce obsesie ciudată pe care n-o poate explica și în care nici eu și nici tu nu vedem vreo umbră de rațiune sau logică. Chiar crezi cu seriozitate că trebuie să i se permită să rămână aici, numai pentru că asta vrea? Îndrăznești să-mi spui una ca asta?

Genarr răspunse cu oarecare efort:

— Ca să-ți spun drept, sunt foarte tentat s-o fac.

— Este foarte ușor pentru tine să te simți tentat. Nu este copilul tău. Este copilul *meu*. Este singurul...

— Știu, spuse Genarr. Este singurul lucru care ți-a mai rămas de la... Crile. Nu te uita la mine așa. Știu că nu ți-ai mai revenit niciodată după această pierdere. Știu ce simți. – Spuse aceste ultime cuvinte încet, cu blândețe și păru să vrea chiar să întindă mâna și să mângâie capul plecat al Eugeniei Insigna. – Dar chiar și așa, Eugenia, dacă Marlene vrea cu adevărat să exploreze planeta, nu cred că o va putea opri ceva până la urmă. Și dacă este absolut convinsă că maladia nu o poate atinge, poate că această credință chiar o va împiedica să contracteze boala. Sănătatea psihică agresivă a Marlenei și încrederea sa în sine ar putea constitui, de fapt, mecanismul ei imunitar.

Insigna ridică brusc capul, cu o privire care ar fi topit oțelul:

— Spui prostii, și n-ai nici un drept să te lași apucat de acest val de romantism din cauza unui simplu copil. Este o străină pentru tine. Nu o iubești.

— Nu este deloc o străină pentru mine și *o iubesc* chiar foarte mult. Mai mult decât atât, *o admir*. Dragostea nu mi-ar putea furniza acea încredere profundă care să-mi dea curajul de a-mi asuma riscurile situației, dar admirația, da. Gândește-te.

Rămaseră acolo, uitându-se unul la altul.

20. DOVADA

42

Kattimoro Tanayama, cu tenacitatea lui obișnuită, supraviețui anului care i se acordase și părea a se fi hotărât să meargă mai departe, de vreme ce înaintase binișor în cel de-al doilea an, fără a fi predat armele lungii sale bătălii. Iar când îi veni, în sfârșit, sorocul, el părăsi câmpul de bătălie fără vreo vorbă sau vreun semn, astfel încât instrumentele îi înregistrară moartea înainte ca vreun martor ocular să sesizeze că inevitabilul se petrecuse.

Pe Pământ, evenimentul făcu prea puțină vâlvă, iar în Colonii nu făcu deloc, fiindcă Bătrânul își desfășurase întotdeauna activitățile departe de ochii publicului, iar asta îi fusese o sursă suplimentară de putere. Așadar, cei care avuseseră de-a face cu el și-i cunoscuseră puterea, precum și cei care depinseseră cel mai mult de puterea și mașinațiile lui politice, fură cei mai ușurați să afle că Bătrânul se dusese.

Noutățile ajunseră repede la Tessa Wendel, prin intermediul canalului special de comunicare dintre laboratorul ei și oraș. Și, într-un fel, deși se aștepta la aceste vești, de luni de zile, șocul nu fu mic.

Ce avea să se întâmple de acum înainte? Cine avea să-i urmeze lui Tanayama și ce schimbări aveau să se petreacă? Ea făcea speculații asupra subiectului de multă vreme, în particular, dar abia acum aceste întrebări păreau a fi căpătat, cu adevărat, sens. În mod evident, în ciuda tuturor celor ce se știau și se spuseseră, Wendel (și probabil toți cei implicați) nu părea a se fi așteptat într-adevăr ca Bătrânul să dea totuși ortul popii.

Femeia își căută consolarea în brațele lui Crile Fisher. Wendel era suficient de realistă pentru a-și da seama că nu trupul ei, acum în mod vizibil îmbătrânit (în mai puțin de două luni, avea să împlinească incredibila vârstă de cincizeci de ani), era cel care îl reținuse pe Fisher lângă ea. El avea acum patruzeci și trei de ani și nici în ceea ce-l privește floarea și strălucirea tinereții nu mai erau intacte, păliseră, numai că pentru un bărbat lucrurile nu erau atât de evidente. Wendel încă mai credea că *ea* era cea care-l reținea, la modul figurat vorbind, și simțea asta mai ales în momentele în care îl ținea în brațe, la propriu.

I se adresă acestuia:

— Ei bine, și acum?

— Nu e o surpriză, Tessa, răspunse Fisher. Trebuia să se întâmple de mult.

— De acord, dar s-a întâmplat acum. Și hotărârea lui oarbă, de neclintit, a fost cea care a ținut acest proiect în lucru. Dar acum?

— Cât a fost în viață, replică Fisher, abia așteptai să moară. Acum ești îngrijorată. Nu cred că ai motive. Proiectul va merge înainte. Ceva de asemenea dimensiuni capătă un soi de autonomie, o viață proprie, și nu mai poate fi oprit.

— Ai încercat vreodată să calculezi cam cât a costat, până acum, proiectul, Crile? Biroul Terestru de Investigații va căpăta un Director nou, iar Parlamentul Globului va alege, cu siguranță, pe cineva pe care să-l poată controla. În nici un caz nu va mai exista un nou Tanayama în fața căruia să tremure și să trebuiască să facă sluj cu toții, nu în viitorul previzibil, cel puțin. Și apoi vor arunca o privire asupra bugetului și, fără mâna încovoiată a lui Tanayama care să-l acopere, îl vor vedea, în sfârșit, așa cum e, mult scufundat în cerneala roșie a depășirilor. Și vor voi să-l reducă simțitor.

— Cum ar putea? Am cheltuit deja atât de mult. Crezi că se vor opri acum când nu pot arăta ceva care să fi rezultat în urma cheltuielilor? Asta ar fi, într-adevăr, un fiasco.

— Pot arunca vina pe Tanayama. „Era nebun", vor spune, „un megaloman, condus de o unică obsesie" – toate astea fiind chiar, într-o bună măsură, adevărate, așa cum știm amândoi – iar acum ei, care nu sunt răspunzători pentru nimic din tot ce s-a făcut, pot, în sfârșit, să readucă Pământul pe calea cea dreaptă a sănătății psihice și să renunțe la acest proiect pe care, de fapt, planeta nu și-l poate permite.

Fisher zâmbi.

— Tessa, dragostea mea, profunzimea ta în pătrunderea gândirii politice este probabil demnă de un adevărat geniu în domeniul hiperspațiului. Directorul Biroului este – teoretic și din punctul de vedere al opiniei publice – o persoană oficială cu puteri limitate, numită și (se presupune) ținută sub control sever de Președintele General și de Parlamentul Globului. Acești oficiali, despre care se crede că dețin puterea și care, la rândul lor, sunt toți aleși, nu pot da pe față faptul că Tanayama le-a condus, de fapt, viețile și toate afacerile și că i-a pus la colț pe coji de nucă în nenumărate rânduri și i-a făcut să le fie frică până și să le bată inima fără permisiunea lui. Ar însemna să se recunoască pe față drept lași și incapabili și ar risca, prin urmare, ca la alegerile

următoare să-și piardă pozițiile. Așa că vor trebui să lase proiectul să meargă înainte. Nu vor opera decât reduceri de formă, cu caracter cosmetic, ca să zic așa.

— Cum poți fi atât de sigur? mormăi Wendel.

— Am o experiență îndelungată în studiul oficialităților alese, Tessa. În plus, dacă ne oprim brusc, ar fi ca o invitație pentru toate Coloniile să reușească înaintea noastră, să plece în spațiul îndepărtat și să ne lase în urma lor, cum a făcut și Rotor.

— Da? Și cum crezi că o vor face?

— Date fiind cunoștințele lor despre hiperasistență, n-ai zice că progresul în direcția zborului cu viteze superluminice este inevitabil?

Wendel îi zâmbi sardonic lui Fisher.

— Crile, dragostea mea, profunzimea ta în pătrunderea problemelor hiperspațiului este probabil demnă de un contrabandist de primă mână al secretelor. Asta crezi tu despre munca mea? Că este o consecință inevitabilă a hiperasistenței? Nu ai înțeles încă faptul că hiperasistența este urmarea naturală a gândirii în conformitate cu teoria relativității? Ea însă nu permite călătoriile cu viteze superioare vitezei luminii. Pentru a trece mai departe, la viteze superluminice, este nevoie de un adevărat salt, atât de gândire, în teorie, cât și în practică. Descoperirea aceasta n-ar fi venit de la sine, firesc, iar eu am explicat asta mai multor persoane din guvern. Mi s-au plâns de încetineală și de faptul că proiectul este costisitor, iar eu a trebuit să le explic dificultățile. Acum își vor aminti și nu le va fi teamă să ne oprească, în punctul în care am ajuns. Nu-i pot biciui ca să nu ne oprească, spunându-le deodată că alții ne-ar ajunge din urmă și ne-ar putea-o chiar lua înainte.

Fisher clătină din cap.

— Ba sigur că le poți spune asta. Și ei vor și crede, pentru că este perfect adevărat. Putem fi ușor scoși din cursă.

— N-ai ascultat tot ce ți-am spus până acum?

— Ba da, dar ai omis ceva. Îngăduie puțin bun simț, mai ales cuiva pe care tocmai l-ai numit un contrabandist de primă mână al secretelor.

— Ce tot spui acolo, Crile?

— Acest salt vast de la hiperasistență la zborul cu viteze superluminice este un salt doar dacă aceia care vor să-l facă încep cu începutul, așa cum ai făcut tu. Coloniile însă nu vor începe cu începutul, n-o vor lua de la zero. Chiar crezi că n-au aflat nimic despre proiectul nostru, despre Hyper City? Chiar crezi că eu și colegii mei pământeni suntem singurii contrabandiști ai secretelor din Sistemul Solar? Coloniile își au și ele contrabandiștii lor, care trudesc la fel de mult ca și noi

și la fel de eficient. De exemplu, au știut că tu ai venit pe Pământ chiar din ziua în care ai sosit.

— Și ce dacă au știut?

— Nu e vorba numai de atât. Crezi că ei nu au calculatoare care să le spună că ai scris și publicat în domeniu? Crezi că nu au acces la aceste lucrări? Crezi că nu le-au citit cu luare-aminte, cu trudă, crezi că n-au descoperit că tu crezi că vitezele superluminice sunt teoretic posibile?

Wendel își mușcă buza și zise:

— Ei bine...

— Gândește-te, da. Când ai scris ce gândești despre zborul cu viteze superluminice, nu făceai decât să speculezi. Reprezentai o minoritate, fiind singura care credea că ar putea fi realizabil. Nimeni nu te-a luat în serios. Dar acum vii pe Pământ și rămâi aici. Brusc, dispari din atenția publică și nu te mai întorci pe Adelia. Poate că n-or cunoaște ei toate amănuntele legate de ceea ce faci tu aici, pentru că securitatea acestui proiect a fost atât de severă pe cât a reușit s-o facă paranoia lui Tanayama. Cu toate acestea, simplul fapt că ai dispărut sugerează destule și, având în vedere lucrările pe care le-ai publicat, nu poate exista nici un dubiu cu privire la ceea ce lucrezi acum. Ceva ca Hyper City nu poate fi ținut absolut secret. Incredibilele sume investite acolo trebuie să fi lăsat o urmă. Așa că, acum, probabil că fiecare Colonie încearcă să pună cap la cap orice fărâmă de informație pentru a le putea, apoi, converti în cunoștințe. Și fiecare fărâmă le oferă un indiciu care le va permite să înainteze mult mai repede decât ai putut tu s-o faci. Spune-le toate astea, Tessa, dacă se mai ivește problema proiectului și dacă se mai ridică întrebări în privința opririi acestuia. *Putem* fi cu ușurință depășiți și în mod sigur vom fi dacă ne oprim acum. Acest gând îi va menține pe noii oameni de la putere la fel de aprigi și puși pe treabă în această problemă, cum era și Tanayama și, în plus, are și meritul de a fi adevărat.

Wendel păstră tăcerea un timp îndelungat, pe când Fisher o urmărea cu atenție.

— Ai dreptate, dragul meu contrabandist al secretelor, spuse ea în cele din urmă. Am făcut o greșeală necugetată considerându-te amant mai degrabă decât sfătuitor.

— Și de ce s-ar exclude cele două? întrebă Fisher.

— Deși, reveni Wendel, știu prea bine că ai și tu interesul tău în toată afacerea.

— Și ce importanță are asta – replică Fisher – chiar dacă e adevărat, atâta vreme cât interesul meu coincide, în ultimă instanță, cu al tău.

43

În cele din urmă sosi o delegație de parlamentari, împreună cu Igor Koropatsky, noul Director al Biroului Terestru de Investigații. Acesta ocupase de ani de zile poziții subalterne în Birou, deci nu-i era cu totul necunoscut Tessei Wendel.

Era un om tăcut, cu păr încărunțit, care începuse să i se rărească, un nas cam borcănat, o bărbie dublă considerabilă, pe scurt arăta bine hrănit și cumsecade. Fără îndoială că era ager, dar în mod evident îi lipsea intensitatea aproape bolnavă a lui Tanayama. Și asta se vedea de la un kilometru.

Parlamentarii îl însoțeau, desigur, ca pentru a arăta tuturor că acest succesor era proprietatea lor și se afla cu totul sub controlul lor. Cu siguranță că sperau ca lucrurile să și rămână astfel. Tanayama reprezentase o experiență lungă și o lecție amară.

Nimeni nu propuse ca proiectul să fie oprit. Dimpotrivă, dorința îngrijorată a tuturor părea să fie mai degrabă accelerarea lui, dacă așa ceva era cu putință. Tentativa precaută a lui Wendel de a sublinia posibilitatea Coloniilor de a o lua înaintea Pământului sau cel puțin de a-l ajunge din urmă în privința acestui proiect fu acceptată fără cârteli, aproape considerată pe față ca evidentă.

Koropatsky, căruia i se permisese să fie purtător de cuvânt și să preia responsabilitatea, spuse:

— Doamnă doctor Wendel, nu vă solicit un tur lung și oficial prin Hyper City. Am mai fost aici și este de mult mai mare importanță, la ora actuală, să-mi petrec timpul încercând să reorganizez Biroul. N-aș vrea să fiu considerat lipsit de respect la adresa predecesorului meu, dar orice trecere a conducerii unui corp administrativ de la o persoană la alta presupune un efort apreciabil de reorganizare, mai ales dacă mandatul predecesorului a fost unul îndelungat. Eu nu sunt, prin natura mea, un tip convențional. Haideți, așadar, să stăm de vorbă liber și fără a ne formaliza. Aș avea de pus câteva întrebări la care sper să-mi răspundeți astfel încât un om cu foarte modestele mele cunoștințe științifice să poată înțelege, fără mari probleme, despre ce e vorba.

Wendel aprobă din cap.

— Mă voi strădui, domnule Director.

— Bun. Când mă pot aștepta să aveți gata o navă cu motor superluminic funcțională?

— Nu se poate să nu vă dați seama, domnule Director, că această întrebare nu are deocamdată un răspuns. Ne aflăm la cheremul dificultăților și accidentelor neprevăzute, imprevizibile mai precis.

— Să presupunem că nu se întâmplă nici un fel de accidente și că nu veți avea de înfruntat decât dificultăți rezonabile.

— În acest caz, de vreme ce partea științifică este gata și nu mai avem de lucru decât la partea tehnologică, am putea fi destul de norocoși să terminăm în trei ani, poate.

— Cu alte cuvinte, veți fi gata în 2236.

— În mod sigur, nu mai devreme de atât.

— Și câți pasageri va putea lua nava?

— Între cinci și șapte, probabil.

— Și cât de departe va putea ajunge?

— Cât de departe dorim, domnule Director. Aceasta e frumusețea călătoriilor cu viteze superluminice. Deoarece trecem prin hiperspațiu, unde legile obișnuite ale fizicii nu se aplică, nici măcar legea conservării energiei, ne costă același efort să străbatem un an-lumină sau o mie.

Directorul se foi neliniștit.

— Eu nu sunt fizician, dar un mediu fără constrângeri mi se pare dificil de acceptat. Nu există și lucruri pe care nu le putem face?

— Sigur că există și constrângeri. Avem nevoie de vid și de o intensitate a atracției gravitaționale care să nu depășească un anumit plafon pentru a putea face trecerea din spațiu în hiperspațiu și înapoi. Fără îndoială că, pe măsură ce experimentăm și câștigăm experiență, vom descoperi și alte constrângeri, care însă ar putea necesita zboruri de încercare pentru a le putea determina precis. Iar rezultatele ar putea însemna întârzieri suplimentare.

— O dată ce avem nava, care va fi prima destinație către care veți porni?

— Soluția prudentă ar putea fi să nu îngăduim navei să călătorească mai departe de Pluto, de exemplu, deși aceasta ar putea fi considerată o insuportabilă pierdere de vreme. O dată ce vom dispune de tehnologia călătoriei către stele, tentația de a vizita chiar o altă stea va fi copleșitoare.

— Ca, de exemplu, Steaua Vecină?

— Acesta ar fi țelul logic al primei călătorii. Fostul Director, domnul Tanayama, dorea cu ardoare să vizităm această stea, deși, trebuie să subliniez că există alte stele cu mult mai interesante. Sirius este doar de patru ori mai departe și ne-ar oferi posibilitatea de a observa o pitică albă.

— Doamnă doctor Wendel, cred că Steaua Vecină trebuie să ne fie totuși, deocamdată, primul scop, deși nu neapărat din aceleași motive

ca pentru Tanayama. Să presupunem că nava pleacă spre o altă stea îndepărtată, oricare, și apoi se întoarce. Cum ați putea dovedi că v-ați aflat, într-adevăr, în vecinătatea acelei stele?

Wendel îl privi uluită:

— Să dovedim? Nu vă înțeleg.

— Vreau să spun, cum ați putea răspunde unor acuzații cum că presupusul zbor a fost, de fapt, o escrocherie?

— O *escrocherie*? – Wendel se ridică furioasă în picioare. – Așa ceva este insultător!

Vocea lui Koropatsky deveni brusc dominatoare.

— Stați jos, doamnă doctor Wendel. Nu vă acuză nimeni de nimic. Încerc să prevăd o situație și să iau măsuri de precauție în privința ei. Omenirea a cucerit spațiul cosmic cu aproape trei secole în urmă. Nu este un episod din istorie cu totul uitat, iar subdiviziunea globului din care vin și-l amintește încă destul de bine. În acele zile îndepărtate când omenirea era încă în întregime captivă pe globul terestru, când primii sateliți au fost înălțați pe cer, au existat voci care au insistat în opinia lor cum că toate transmisiile sateliților respectivi erau escrocherii. Primele fotografii ale feței nevăzute a Lunii au avut de suferit aceeași acuzație. Chiar și primele fotografii ale Pământului luate din spațiu au fost considerate falsuri de câțiva care încă mai credeau că Pământul este plat. Acum, dacă Pământul susține că se află în posesia tehnologiei zborului cu viteze superluminice, am putea fi confruntați cu probleme similare.

— De ce, domnule Director? Ce motive ar avea cineva să creadă că mințim într-o astfel de problemă?

— Stimată doamnă doctor Wendel, permiteți-mi să vă spun că sunteți naivă. De peste trei secole încoace, Albert Einstein, inventatorul cosmologiei, a fost considerat un semizeu. Generație după generație, oamenii s-au obișnuit cu ideea că viteza luminii este o limită absolută. Nu vor renunța ușor la această credință. Chiar și principiul cauzalității – și nu cred că se poate gândi cineva la ceva mai elementar decât că o cauză precedă un efect – pare violat. Asta pe de o parte. Pe de altă parte, doamnă doctor Wendel, Coloniile ar putea găsi că ar fi folositor, din punct de vedere politic, să-și convingă popoarele, ba chiar și pe pământeni, că mințim. Așa ceva ar arunca asupra noastră plasa confuziilor, ne-ar implica în tot soiul de polemici, ne-ar face să ne pierdem vremea și le-ar oferi lor o șansă în plus de a-și reface handicapul și a ne ajunge din urmă. Așa că vă întreb: există vreun mod simplu de a dovedi că orice zbor al nostru este veritabil?

Wendel spuse glacial:

— Domnule Director, vom permite oamenilor de știință să ne inspecteze nava când ne vom fi întors. Ne vom strădui chiar să le explicăm tehnicile folosite...

— Nu-nu-nu. Vă rog. Nu are rost să continuați. Așa ceva n-ar convinge decât savanții de talia dumneavoastră.

— Bun, atunci la întoarcere vom avea cu noi fotografii ale cerului și stelelor apropiate, aflate în alte poziții decât de obicei. Din schimbarea pozițiilor lor relative, va fi posibil să se calculeze poziția noastră exactă relativ la Soare.

— Da, dar tot numai pentru savanți. Complet neconvingătoare pentru omul de rând.

— Vom avea fotografii de aproape ale stelei pe care o vom vizita, aceasta fiind complet diferită de Soare, în toate privințele.

— Dar așa ceva se face în orice program banal de holoviziune care se ocupă de călătoriile interstelare. Este singurul lucru care diferă de la o epopee SF la alta. N-ar fi nimic mai mult decât oferă un episod din serialul „Căpitanul Galaxy".

— În acest caz, rosti Wendel cu maxilarele încleștate de exasperare, nu cunosc nici o altă metodă. Dacă oamenii nu vor vrea să creadă, n-o vor face. Este o problemă pe care va trebui s-o rezolvați. Eu nu sunt decât un om de știință.

— Hai-hai, doamnă doctor, stăpânește-ți temperamentul. Când Columb s-a întors din călătoria sa de peste ocean, acum șapte secole și jumătate, nimeni nu l-a acuzat de escrocherie. De ce? Pentru că a adus cu el înapoi băștinași din Lumea Nouă, pe care o vizitase.

— Foarte frumos, dar șansa noastră de a descoperi vreo lume purtătoare de viață și de a aduce specimene cu noi la întoarcere este foarte mică.

— Poate că nu. Se crede, după cum știi, că Rotor a descoperit Steaua Vecină cu ajutorul proiectului Sonda Îndepărtată și că a părăsit Sistemul Solar la puțin timp după aceea. De vreme ce nu s-au mai întors, este posibil să fi călătorit spre Steaua Vecină și să fi rămas acolo, de fapt, să mai fie încă acolo.

— Așa credea și domnul Director Tanayama. Cu toate acestea, doar cu ajutorul hiperasistenței, călătoria ar fi trebuit să dureze peste doi ani. Este posibil să nu fi ajuns niciodată la destinație, din motive diverse; fie din cauza vreunui accident, fie din cauza unui eșec științific, fie din cauza unor probleme psihologice. Și asta ar putea fi un motiv pentru faptul că nu s-au mai întors.

— Cu toate acestea, spuse Koropatsky calm, dar insistent, este posibil ca ei să fi ajuns și să fi rămas acolo.

— Chiar dacă și-au atins această ipotetică destinație, este probabil să fi intrat, pur și simplu, pe orbita stelei, în absența sigură a unei lumi locuibile. În izolare, tensiunile psihologice, care nu i-au oprit atâta timp cât se aflau pe drum, au toate șansele să-i fi oprit și este probabil ca acum să nu mai existe decât o Colonie moartă, orbitând pentru vecie în jurul Stelei Vecine.

— Atunci înțelegeți și dumneavoastră că acesta trebuie să fie scopul primei noastre călătorii, deoarece, o dată ce ați ajuns acolo, veți localiza Colonia Rotor, vie sau moartă. Și, oricum ar fi, va trebui să aduceți înapoi ceva atât de tipic rotorian încât să fie foarte ușor pentru oricine să creadă că ați călătorit, într-adevăr, spre stele și înapoi. Zâmbi larg. Chiar și eu aș crede, iar asta răspunde întrebării mele cu privire la felul cum veți dovedi că ați efectuat un zbor hiperspațial. Aceasta va fi misiunea voastră, așadar, iar pentru asta, n-aveți teamă, Pământul va continua să vă furnizeze banii, resursele, lucrătorii de care aveți nevoie.

Apoi, după o cină în timpul căreia nu fură ridicate probleme tehnice, Koropatsky îi mai spuse lui Wendel, în cel mai prietenos mod cu putință, dar cu un ton de gheață, deghizat abil:

— Una peste alta, nu uitați că n-aveți la dispoziție decât trei ani pentru a o face. *Cel mult.*

44

— Așadar vicleanul meu argument nici măcar n-a fost necesar, spuse Crile Fisher, cu o vagă nuanță de regret.

— Nu. Erau hotărâți să continue proiectul, fără amenințarea mea că ne-o vor lua alții înainte. Singurul lucru care îi preocupa, ceva ce nu păruse a-l preocupa vreodată pe Tanayama, era că va trebui să ne luptăm împotriva unor posibile acuzații de escrocherie. Presupun că Tanayama nu-și dorea decât să distrugă Colonia Rotor. Și atâta vreme cât acest scop ar fi fost atins, restul lumii n-avea decât să strige „Escrocherie!" după pofta inimii.

— N-ar fi făcut-o. Ar fi obligat el cumva nava să aducă înapoi ceva care să-i dovedească *lui* că Rotor a fost distrus. Și asta ar fi constituit o dovadă și pentru restul lumii. Ce fel de om e noul Director?

— Destul de diferit, aproape opusul lui Tanayama. Pare blând, aproape că are aerul că-și cere scuze, dar am impresia că Parlamentul

Globului îl va găsi cel puțin la fel de greu de condus sau manipulat cum era și Tanayama. Nu-i trebuie decât timpul necesar unei instalări corespunzătoare în funcție, atâta tot.

— Din ce mi-ai povestit despre discuția voastră, pare mai rezonabil decât Tanayama.

— Da, dar pe mine mă pune pe jar această ipoteză a acuzației de escrocherie. Închipuie-ți: cum poți să crezi că zborul spațial poate fi falsificat? Este, probabil, rezultatul faptului că pământenii nici măcar nu au simțul spațiului. Absolut deloc nu-l au. E din cauza voastră; aveți la dispoziție lumea asta imensă și, cu excepții care reprezintă un procent microscopic din totalitatea cazurilor, n-o părăsiți niciodată.

Fisher zâmbi.

— Ei bine, eu fac parte din acel procent microscopic. Am părăsit-o adeseori. Iar tu ești locuitoarea unei Colonii. Așa că nici unul dintre noi nu este legat de această planetă.

— E adevărat, spuse Wendel, aruncându-i repede o privire piezișă. Uneori am impresia că nu-ți mai aduci aminte că provin dintr-o Colonie.

— Crede-mă, n-am uitat niciodată. E adevărat că nici nu umblu peste tot, mormăind de unul singur: „Tessa e dintr-o Colonie! Tessa e dintr-o Colonie!", dar sunt momente când devine foarte limpede pentru mine că așa ești.

— Dar pentru alții? Ea flutură la întâmplare din mână ca pentru a include în întrebare o mulțime nedefinită. Uite, de exemplu, Hyper City se află sub presiunea unor măsuri de securitate incredibil de severe, și de ce? Împotriva Coloniilor. Tot miezul problemei este să putem ajunge acolo, în spațiu, cu ajutorul zborului cu viteze superluminice, înainte ca ele să se fi apucat măcar să lucreze la proiecte similare. Și cine este la conducerea proiectului, responsabil de tot și de toate? Un locuitor al unei Colonii.

— Asta e prima dată când te gândești la așa ceva în cei cinci ani de când se derulează proiectul?

— Nu, mă gândesc la asta cu oarecare periodicitate. Dar tot nu înțeleg. Nu le e teamă să aibă încredere în mine?

Fisher izbucni în râs.

— Nu chiar. Tu ești om de știință.

— Și?

— Și oamenii de știință sunt considerați un fel de mercenari, fără legături solide cu vreo societate anume. Dă-i unui om de știință o problemă fascinantă, toți banii, echipamentul și asistența de care are nevoie pentru a aborda problema respectivă, și omului de știință nici

c-o să-i pese care este sursa acestui sprijin material. Fii cinstită: nu-ți pasă nici de Pământ, nici de Adelia, nici de totalitatea Coloniilor în general, nici măcar de omenire în general. Tot ce-ți dorești este să poți dezlega în amănunt enigma zborului cu viteze superluminice, iar dincolo de asta nu mai există nici o altă loialitate pentru tine.

Wendel replică trufaș:

— Ce spui tu acolo e un clișeu. Și nu cred că se potrivește orbește tuturor oamenilor de știință. *Mie* nu mi se potrivește.

— Sunt convins că și ei sunt conștienți de asta și, ca urmare, probabil că te afli permanent sub supraveghere, Tessa. Se prea poate ca unii dintre asistenții cu care conlucrezi cel mai strâns să aibă, ca aspect principal al muncii lor, sarcina de a-ți supraveghea activitățile și de a le raporta puterii în mod constant.

— Sper că nu te referi și la tine.

— Nu-mi spune că nu te-ai gândit niciodată că s-ar putea să fi rămas lângă tine exclusiv din pricina rolului meu de contrabandist al secretelor.

— Ca să-ți spun drept, ideea mi-a trecut prin cap, când și când.

— Totuși, nu *asta* este slujba mea. Cred că își închipuie că-ți sunt prea apropiat ca să mai prezint încredere. Și, la drept vorbind, sunt convins că primesc rapoarte și asupra mea și că rezultatele activității mele sunt cântărite cu grijă și atenție. Atâta vreme cât mai pot încă să te fac fericită...

— Ești un tip cu inimă de piatră, Crile. Cum poți glumi cu așa ceva?

— Nu glumesc deloc. Încerc să fiu realist. Dacă te vei plictisi de mine, îmi voi pierde slujba. O Tessa nefericită ar fi o Tessa neproductivă, așa că ți-aș fi, brusc, luat de pe cap și i s-ar netezi calea succesorului meu. La urma urmei, pentru ei, fericirea ta este mult mai de preț decât a mea și recunosc că sunt îndreptățiți să gândească așa. Înțelegi în ce sens încerc să fiu realist?

În clipa aceea, Wendel se întinse brusc să-l mângâie pe Crile pe obraz.

— Nu-ți face griji. Cred că m-am obișnuit prea mult cu tine ca să mai poată fi vorba de plictiseală. Când eram tânără și cu sânge clocotitor, mă plictiseam repede de bărbați și le dădeam papucii – îmi puteam permite – dar acum...

— Acum ar fi prea mare bătaie de cap, nu?

— Da, cred că poți interpreta și așa lucrurile. Sau s-ar putea ca, în sfârșit, să fiu îndrăgostită – în felul meu.

— Înțeleg ce vrei să spui. Dragostea la rece poate fi ceva foarte odihnitor. Dar bănuiesc că nu e acum momentul potrivit pentru a o dovedi. Mai întâi, va trebui să sfârșești de digerat acest schimb rapid

de replici avut cu Koropatsky și să te eliberezi de sentimentele veninoase pe care ți le-a trezit ipoteza acuzației de escrocherie.

— Într-o bună zi, o să-mi treacă și asta. Dar mai e ceva. Mai devreme ți-am pomenit despre faptul că pământenii n-au simțul spațiului.

— Da, îmi amintesc.

— Ei bine, iată un exemplu. Koropatsky nu are absolut nici un fel de simț al spațiului, al imensității acestuia. Vorbea despre călătoria spre Steaua Vecină, despre găsirea Coloniei Rotor. Ei, cum să facem noi asta? Din când în când, observăm un asteroid și-l pierdem din vedere înainte de a-i fi putut calcula orbita. Ai idee cât timp trece până reușim să localizăm din nou asteroidul respectiv, chiar cu ajutorul tuturor dispozitivelor și instrumentelor noastre moderne? Uneori e vorba de ani întregi. Spațiul cosmic este imens, chiar și în vecinătatea unei stele, iar Rotor este o Colonie mică.

— Da, dar căutarea la care tocmai te refereai însemna un asteroid dintr-o sută de mii, acul în carul cu fân. Pe de altă parte însă, Rotor va fi singurul obiect de felul acesta din preajma Stelei Vecine.

— Cine ți-a spus asta? Chiar dacă Steaua Vecină nu are un sistem planetar, în sensul în care înțelegem noi noțiunea, este foarte puțin probabil să nu fie înconjurată de rămășițele unor corpuri cerești de vreun fel sau altul.

— Da, dar aceste rămășițe ar fi lipsite de viață, ca și asteroizii noștri. Însă, de vreme ce Rotor funcționează probabil ca o Colonie, el emite desigur o vastă gamă de radiații care ar trebui să fie destul de ușor de detectat.

— *Dacă* Rotor mai funcționează ca o Colonie. Dar dacă lucrurile nu stau așa? Atunci înseamnă că este tot un asteroid ca oricare altul, iar căutarea lui s-ar dovedi o sarcină aproape imposibilă, pe care s-ar putea să nu reușim s-o îndeplinim într-un interval rezonabil de timp.

Fisher nu-și putu împiedica o expresie de dezamăgire și tristețe să-i invadeze chipul. Wendel oftă ușor și veni mai aproape de el, înconjurându-i umerii inerți cu brațul.

— Dragul meu, doar *cunoști* situația. Trebuie să accepți și această eventualitate.

Fisher spuse, cu o voce aproape sufocată:

— Știu. Dar *poate* au supraviețuit. Nu e posibil?

— Ba da, poate, spuse Wendel cu un glas mai vioi, dar cu o vioiciune ușor artificială, și, dacă așa e, cu atât mai bine pentru noi. Așa cum spuneai, în acest caz ar fi ușor să-l localizăm, datorită radiațiilor pe care le-ar emite. Și mai mult decât atât...

— Da?

— Koropatsky vrea să aducem cu noi înapoi ceva care să-i demonstreze că am găsit Colonia Rotor, fiindcă este de părere că asta ar fi cea mai bună cale de a dovedi că am călătorit în spațiul îndepărtat și că ne-am întors de acolo, străbătând câțiva ani-lumină în doar câteva luni. Numai că... Ei bine, ce anume am putea aduce înapoi, care să constituie o dovadă destul de convingătoare? Să presupunem că nu găsim decât bucăți de metal și beton plutind în derivă. Așa ceva nu ne-ar fi de nici un folos. O bucată de metal pe care nimic n-o identifică drept rotoriană ar putea fi la fel de bine ceva ce am fi avut posibilitatea de a lua cu noi din capul locului, de acasă. Și chiar dacă reușim să găsim una caracteristică pentru Rotor, vreun artefact care să nu fi putut exista decât pe o Colonie, tot ar putea fi considerat un fals. Pe de altă parte însă, dacă Rotor este o Colonie funcțională, vie, am putea reuși să convingem un rotorian să se întoarcă aici cu noi. Un locuitor de pe Rotor ar putea fi cu ușurință identificat ca atare. Amprente, caracteristicile retinei, analiza ADN-ului. Ba poate chiar ar exista încă oameni în alte Colonii sau chiar pe Pământ care să-l poată recunoaște pe acest locuitor rotorian pe care l-am adus cu noi. Koropatsky a făcut niște aluzii foarte clare în această direcție. A ținut să-mi spună cum Columb, la întoarcerea din prima călătorie, a adus cu el americani băștinași. Bineînțeles, continuă Wendel oftând din greu, există o limită a numărului de persoane sau a cantității de obiecte pe care le putem aduce cu noi înapoi. Cândva, poate vom dispune de nave de dimensiunea Coloniilor, dar această primă navă va fi mai mică și, după standarde ulterioare, sunt sigură că va părea chiar primitivă. Am putea aduce înapoi un rotorian, dar mai mult de unul ar putea fi peste posibilitățile noastre, așa că va trebui să-l alegem cu grijă.

— Fiica mea, Marlene, spuse Fisher.

— S-ar putea ca ea să nu dorească să vină. Nu putem lua decât pe cineva dornic să se întoarcă. În mod sigur, va exista o astfel de persoană printre miile de rotorieni, poate chiar mai multe, dar dacă fata ta nu vrea să vină...

— Marlene va dori să vină. Numai să mă lași să vorbesc cu ea. Reușesc eu cumva s-o câștig de partea noastră.

— Dar mama ei s-ar putea să nu fie de acord.

— O conving eu cumva, spuse Fisher cu încăpățânare. Mă descurc eu.

Wendel oftă din nou.

— Nu te pot lăsa să te amăgești cu gândul ăsta, Crile. Nu înțelegi că n-o putem lua pe fiică-ta înapoi nici dacă vrea să vină?

— De ce nu? *De ce nu?*

— Când a plecat, n-avea decât un an. Nu are nici un fel de amintiri despre Sistemul Solar. Nimeni din Sistemul Solar n-ar putea-o identifica. Este foarte puțin probabil să fi existat alte evidențe de populație care să poată fi verificate independent, altundeva în sistem. Nu, ar trebui să avem o persoană între două vârste cel puțin, una care a vizitat alte Colonii sau, mai bine încă, Pământul.

Femeia făcu o pauză scurtă și crispată, apoi continuă sacadat:

— Soția ta ar putea fi potrivită. Nu mi-ai spus odată că și-a făcut o parte din studii pe Pământ? În acest caz, ar trebui să existe o evidență, dovezi, ceea ce înseamnă că ar fi ușor de identificat. Deși, ca să fiu sinceră, aș prefera pe altcineva.

Fisher rămase tăcut. Wendel spuse, aproape cu timiditate:

— Îmi pare rău, Crile. Aș vrea să poată fi altfel, dar lucrurile nu se întâmplă după voia mea.

Iar Fisher răspunse amar:

— Numai să mai fie Marlene a mea în viață. Apoi vom mai vedea ce se poate face.

21. SCANAREA CEREBRALĂ

45

— Îmi pare rău, spuse Siever Genarr, privind în jos către mamă și fiică, având pe chipul său prelung o expresie care părea să-și ceară iertare încă înainte de a rosti vorbele. I-am spus Marlenei că slujba mea nu este una care să mă țină permanent foarte ocupat și, foarte curând după aceea, am avut un soi de mini-criză în legătură cu sursa noastră de energie și am fost nevoit să amân această discuție. Acum însă, criza respectivă a luat sfârșit, de fapt s-a dovedit că n-a fost mare lucru. M-ați iertat?

— Sigur, Siever, răspunse Eugenia Insigna, evident neliniștită. Cu toate astea, n-aș putea spune că am avut parte de trei zile ușoare. Am sentimentul că fiecare oră în plus pe care o mai petrecem aici amplifică pericolul în care se află Marlene.

— Mie nu mi-e teamă deloc de Erythro, unchiule Siever, spuse Marlene.

Insigna continuă:

— Și nu cred că Pitt poate face ceva împotriva noastră, pe Rotor. Știe asta, altfel nu ne-ar fi trimis aici.

— Iar eu voi încerca să joc rolul unui intermediar corect și să vă mulțumesc pe amândoi, interveni Genarr. Indiferent de ce ar putea Pitt să facă sau nu pe față, există foarte multe lucruri pe care le-ar putea face pe ascuns, așa că este periculos, Eugenia, să lași teama ta de Erythro să te îndemne să-l subestimezi pe Pitt în ceea ce privește hotărârea și inventivitatea. În primul rând, dacă te-ai întoarce pe Rotor, ai face-o încălcând reglementările lui de urgență și te-ar putea închide sau te-ar putea exila pe Noul Rotor. Ar putea chiar să te trimită înapoi, aici. Nici în privința lui Erythro, nu îndrăznesc să subestimez pericolul pe care îl constituie maladia, deși aparent aceasta a încetat, cel puțin în forma ei virulentă timpurie. Sunt la fel de puțin dispus să o expun pe Marlene riscurilor, ca și tine, Eugenia.

Marlene șopti exasperată:

— Nu există nici un risc.

Insigna spuse:

— Siever, nu cred că e înțelept să continuăm această discuție despre Marlene, cu ea de față.

— Te înșeli. Eu chiar vreau să fie și ea de față. Credința mea este că ea știe mai bine decât oricare dintre noi ce este de făcut. Ea este principalul gardian al minții ei, iar treaba noastră este să ne amestecăm cât mai puțin cu putință în acest proces.

Insigna emise un sunet nearticulat, dar Genarr continuă, o nuanță de neînduplecare făcându-și loc în glasul său:

— Doresc ca ea să participe la această discuție pentru că doresc să-i cunosc părerea.

Insigna replică:

— Dar îi *cunoști* deja părerea. Vrea să iasă din Dom, iar tu susții că ar trebui s-o lăsăm să facă ce vrea, pentru că îți închipui că are cumva atribute magice.

— N-a spus nimeni nici o vorbă despre magie sau despre eventualitatea de a o lăsa, pur și simplu, afară. Aș vrea să vă propun niște experimente, făcute cu toate precauțiile de rigoare.

— Adică?

— Pentru început, aș dori să recurgem la o scanare cerebrală. Se întoarse către Marlene. Înțelegi, Marlene, de ce ar fi necesar așa ceva? Ai obiecții?

Marlene se încruntă ușor.

— Am mai fost supusă unor astfel de examinări. Nici la școală nu te lasă fără o scanare cerebrală. Și apoi, de câte ori ai nevoie de un examen medical complet...

— Știu, spuse Genarr cu blândețe. Nu mi-am pierdut chiar degeaba timpul în aceste ultime trei zile. Am aici – și mâna sa se odihni o clipă pe un teanc de foi tipărite la imprimantă, aflate pe biroul său – prelucrarea computerizată a tuturor scanărilor cerebrale care ți s-au făcut vreodată.

— Dar nu ne-ai spus totul, unchiule Siever, completă Marlene cu calm.

— Aha, strigă Insigna cu un glas triumfător. Ce ne ascunde, Marlene?

— Este puțin îngrijorat în ceea ce mă privește. Nu are în întregime încredere în sentimentul meu de siguranță. Este nesigur.

— Cum e posibil așa ceva, Marlene? Sunt foarte convins de siguranța ta.

Dar Marlene zise cu o bruscă strălucire de înțelegere:

— Cred că de asta ai așteptat trei zile, unchiule Siever. Ai încercat să te auto-convingi în privința siguranței mele, așa încât eu să nu

sesizez că ești, de fapt, măcinat de îndoieli. Numai că nu a mers. Îți pot încă citi nesiguranța.

— Dacă se poate citi, Marlene, răspunse Genarr, este numai pentru că însemni atât de mult pentru mine, încât n-aș vrea să avem de înfruntat nici chiar cel mai mic risc în ceea ce te privește.

Insigna se răsti furioasă:

— Dacă tu nu vrei să ai de înfruntat nici cel mai mic risc, cum crezi că mă simt eu, ca mamă? Iar tu, în nesiguranța ta, te-ai gândit să obții niște scanări cerebrale, violând astfel intimitatea și confidențialitatea analizelor medicale ale Marlenei.

— Trebuia să aflu ce voiam să aflu. Și am aflat: sunt insuficiente.

— Insuficiente în ce sens?

— În zilele de început ale Domului, când maladia a lovit în repetate rânduri, una dintre primele noastre măsuri a fost să elaborăm un tip de scanare cerebrală mai detaliată, precum și să programăm mai eficient un calculator care să prelucreze datele obținute astfel. Aceste progrese nu au fost niciodată transferate pe Rotor. Dorința exagerată a lui Pitt de a ascunde maladia l-a împins să respingă ideea apariției pe Rotor a unui dispozitiv îmbunătățit de scanare cerebrală. Ar fi putut da naștere unor întrebări și zvonuri incomode. Din punctul meu de vedere, motivul este ridicol, dar, în această privință, ca și în multe altele, Pitt a reușit să facă așa cum dorea. Iată de ce, Marlene, scanările cerebrale la care ai fost supusă până acum nu au fost complete, iar eu doresc să facem una cu aparatul *nostru*.

Marlene avu un gest de recul:

— Nu.

O expresie de speranță traversă chipul Eugeniei Insigna:

— De ce nu, Marlene?

— Pentru că în momentul în care a spus asta, unchiul Siever a devenit brusc și mai nesigur.

Genarr se repezi:

— Nu, nu asta am... Se opri însă tot atât de brusc, ridică brațele și apoi le lăsă să cadă, neajutorat. Marlene dragă, dacă am părut brusc îngrijorat, este pentru că avem nevoie de o scanare cerebrală detaliată cât mai curând cu putință, ca să ne servească drept standard de normalitate psihică. Apoi, dacă vei fi expusă influenței lui Erythro și vei suferi cea mai mică distorsionare mentală, ea va putea fi detectată printr-o scanare cerebrală, chiar dacă nu este perceptibilă când intri în contact cu noi. Ei bine, de îndată ce pomenesc de o scanare cerebrală amănunțită, mă gândesc și la posibilitatea de a detecta o modificare

psihologică altminteri insesizabilă, iar acest gând îmi declanșează automat îngrijorarea. *Asta* este ceea ce ai simțit tu. Hai, Marlene, spune, cât de multă îngrijorare simți că mă apasă acum? Încearcă să ne dai o apreciere cantitativă.

Marlene însă răspunse:

— Nu prea multă, dar este totuși acolo. Problema este că eu nu-mi dau seama decât că ești îngrijorat, nu pot să-mi dau seama și *de ce*. Poate acest tip de scanare cerebrală este periculos.

— Cum ar putea fi? A fost folosit atât de... Marlene, tu știi că Erythro nu te va afecta. Nu știi și că scanarea cerebrală nu te va afecta?

— Nu, nu știu.

— Știi atunci că, *dimpotrivă*, te va afecta?

Urmă o pauză, după care Marlene răspunse cam fără tragere de inimă:

— Nu.

— Dar cum poți să fii atât de sigură în privința lui Erythro și totuși să nu fi sigură în privința scanării cerebrale?

— Nu știu. Nu știu decât că Erythro nu mă va afecta, nu știu însă dacă scanarea cerebrală o va face sau nu.

Un surâs lumină chipul lui Genarr. Nu era nevoie de capacități perceptive deosebite pentru a sesiza că omul părea ușurat. Marlene întrebă:

— De ce te face asta să te simți bine, unchiule Siever?

— Pentru că, zise Genarr, dacă intuițiile tale ar fi fost false, născocite din dorința de a-ți da importanță, dintr-o pornire romantică sau, pur și simplu, pentru că ai fi fost prizoniera unei auto-amăgiri, ai aplica principiul lor la tot ce te înconjoară, nediferențiat. Dar n-o faci. Ai preferințe, faci diferența între diverse subiecte. Despre unele lucruri știi cu siguranță ceva, iar despre altele, nu. Asta mă face mult mai dispus să te cred când afirmi că ești sigură că Erythro nu te va afecta și nu mă mai tem nicidecum că scanarea cerebrală ne-ar putea dezvălui ceva neplăcut.

Marlene se întoarse către mamă-sa:

— Are dreptate, mamă. Se simte mult mai bine acum și din cauza asta și eu mă simt mult mai bine. Este atât de evident. Tu nu-ți dai seama?

— Nu are importanță de ce îmi dau eu seama, spuse Insigna. *Eu* nu mă simt mai bine.

— Of, mamă, murmură Marlene. – Apoi, mai tare, către Genarr: Accept scanarea cerebrală.

46

— Nu este deloc surprinzător, murmură Siever Genarr.

Urmărea reprezentările grafice de pe ecranul calculatorului, cu modelele lor complicate, aproape florale, mișcându-se încet, colorându-se și decolorându-se. Eugenia Insigna, aflată lângă el, privea și ea concentrată, deși nu înțelegea nimic.

— Ce nu e surprinzător, Siever? întrebă ea.

— Nu-ți pot explica foarte precis pentru că nu dispun de jargonul de specialitate. Iar dacă ar fi să-ți explice Ranay D'Aubisson, specialistul nostru în astfel de scanări, n-am înțelege, nici eu, nici tu. Cu toate acestea, mi-a explicat clar un lucru...

— Arată ca o cochilie de melc.

— Culoarea este relevantă. Este mai degrabă o măsură a complexității decât un indiciu direct al formei fizice, spune Ranay. Această parte este atipică. Nu se poate întâlni, în general, la creierele obișnuite.

Buza de jos a Eugeniei Insigna tremură ușor.

— Vrei să spui că e deja afectată?

— Nu, bineînțeles că nu. Am spus atipic, nu anormal. Sunt convins că nu este nevoie să explic *diferența* unui cercetător științific cu experiență. Trebuie să recunoști că Marlene *este* diferită. Într-un fel mă bucur chiar că există cochilia de melc. Dacă ar fi fost înzestrată cu un creier tipic, ne-am fi întrebat de ce pare totuși atât de deosebită ca persoană, de unde vin neobișnuitele ei capacități perceptive. Se preface ea cu abilitate sau suntem noi fraieri?

— Dar de unde știi că nu e ceva... ceva...

— În neregulă? Cum ar putea fi? Avem aici toate scanările cerebrale la care a fost supusă încă din copilărie, iar acest aspect atipic a fost întotdeauna prezent.

— Mie nu mi-a fost niciodată atrasă atenția asupra lui. Nimeni nu a părut să-l remarce.

— Bineînțeles că așa a fost. Scanările cerebrale timpurii foloseau o tehnologie primitivă și, probabil, n-au înregistrat aspectul de care vorbeam, sau, cel puțin, nu într-o manieră în care să sară în ochi. *Dar*, o dată ce dispunem de acest dispozitiv corespunzător și putem discerne totul în detaliu, cu claritate, ne putem întoarce la cele vechi și putem observa că aspectul respectiv era totuși acolo. Ranay a făcut-o deja. Îți spun, Eugenia, această metodă avansată de scanare cerebrală ar

trebui să fie considerată standard pe Rotor. Iar faptul că Pitt a ignorat-o este una din cele mai mari greșeli ale lui. Desigur, este costisitoare.

— O să plătim, murmură Insigna.

— Nu vorbi prostii. Asta o trec în bugetul Domului. La urma urmei, toate astea s-ar putea dovedi a fi de ajutor în rezolvarea misterului maladiei. Cel puțin, eu asta voi susține, în caz că-mi va cere cineva vreodată socoteală. Ei bine, iată. Creierul Marlenei scanat cu cea mai mare complexitate. De acum înainte, dacă va fi oricât de puțin afectat, se va vedea pe ecran.

— N-ai idee cât de tare mă sperie toate astea, șopti Insigna.

— Te înțeleg. Dar ea pare atât de încrezătoare, încât nu pot decât s-o cred și eu. Sunt convins că senzația ei atât de solidă de siguranță are un înțeles mai adânc.

— Cum ar putea?

Genarr indică ecranul și cochilia de melc.

— Tu n-ai așa ceva, nici eu n-am, așa că nici unul dintre noi nu poate, într-adevăr, să spună de unde și cum îi vine siguranța. Dar cert este că ea încearcă, în mod concret, această senzație, așa că n-avem încotro și trebuie s-o lăsăm să iasă din Dom.

— De ce să riscăm așa ceva? Poți să-mi explici de ce am risca așa ceva?

— Din două motive. În primul rând, mi se pare foarte hotărâtă și am impresia că este în stare să obțină orice și-ar propune să obțină, mai devreme sau mai târziu. În acest caz, am putea la fel de bine să ne împăcăm cu ideea și să-i acordăm permisiunea de a ieși, de vreme ce oricum n-o vom putea opri pentru prea mult timp de la asta. În al doilea rând, există posibilitatea să aflăm ceva nou despre maladie, în urma explorărilor Marlenei. În ce ar putea consta acel ceva, nu pot spune, dar orice informație, oricât de sumară, care ne-ar putea oferi indicii în legătură cu maladia, valorează imens.

— Nu dacă este vorba de mintea fiicei mele.

— Nu se va ajunge la așa ceva. Poți fi sigură că, de dragul tău și al fetei, deși am încredere în Marlene și nu cred că există vreun pericol, voi lua toate măsurile pentru a reduce riscurile posibile la minimum. În primul rând, o vreme, nici n-o vom lăsa afară, pe suprafața planetei. Aș putea s-o iau într-o călătorie aeriană deasupra solului lui Erythro, de exemplu. Va vedea lacuri și câmpii, dealuri și canioane. Am putea merge chiar până la malul mării. Totul are un soi de frumusețe austeră – am văzut și eu o dată aceste peisaje – dar este pustiu. Nu există nicăieri nici urmă de viață, numai procariotele din apă, care sunt, desigur, invizibile cu ochiul liber. Este posibil ca această pustietate

uniformă să-i displacă într-o măsură suficientă ca să-și piardă în întregime interesul pentru exteriorul Domului. Cu toate acestea, dacă va continua să insiste să iasă afară, să simtă solul planetei sub tălpi, vom avea grijă să poarte un costum de protecție, un costum E.

— Ce este un costum E?

— Un costum Erythro. Este un fel de costum spațial, numai că nu este proiectat să păstreze presiunea aerului din interior în ciuda vidului exterior. Este o combinație impermeabilă de material plastic și textil, foarte ușoară și care nu stânjenește mișcările. Casca are un ecranaj infraroșu, este mai solidă, este prevăzută cu ventilație și alimentare cu aer artificial. În câteva cuvinte, o persoană într-un costum E nu este supusă influențelor mediului de pe Erythro. Și, în plus față de toate astea, va fi însoțită de cineva.

— Cine? N-aș avea încredere s-o las cu nimeni în afară de mine.

Genarr zâmbi:

— Nici nu mi-aș putea închipui pe cineva care să se potrivească mai puțin în rol de însoțitor. Nu știi nimic despre Erythro și, la drept vorbind, ești chiar speriată de această planetă. N-aș îndrăzni să te las afară, o clipă. Uite ce e: singura persoană în care putem avea încredere nu ești tu în acest caz, ci eu.

— Tu? Insigna se holbă la el cu gura căscată.

— De ce nu? Nimeni de aici nu cunoaște planeta mai bine ca mine, iar dacă Marlene este imună la maladie, tot așa sunt și eu. Sunt de zece ani pe Erythro și n-am fost afectat câtuși de puțin. În plus, pot pilota o navetă mică, ceea ce înseamnă că nu vom avea nevoie de pilot. Pe de altă parte, dacă eu sunt cel care o însoțește pe Marlene, o pot observa îndeaproape. Dacă face ceva anormal, indiferent cât de neînsemnat, o aduc înapoi în Dom și în scaunul scanerului cerebral, cât ai clipi.

— Și, bineînțeles că va fi deja prea târziu.

— Nu. Nu neapărat. Nu trebuie să consideri maladia o problemă de tip totul-sau-nimic. Au existat și cazuri ușoare, chiar cazuri foarte ușoare, iar oamenii care au fost numai puțin afectați pot duce vieți normale. Nu i se va întâmpla nimic. Sunt sigur de asta.

Insigna rămase în scaunul ei, tăcută, părând cumva mică și lipsită de apărare.

Genarr nu-și putu stăpâni impulsul de a-i înconjura umerii cu brațul.

— Hai, Eugenia, uită de toate astea pentru o săptămână. Îți promit că n-o voi lăsa afară, cel puțin o săptămână de aici înainte, ba chiar mai mult dacă îi pot diminua hotărârea, arătându-i planeta din aer. Și în timpul zborului va fi protejată, închisă în navetă, se va afla la fel de în siguranță ca și aici, în Dom. Iar acum, știi ce? Tu ești astronom, nu?

Ea îl privi obosită și rosti cu greu:

— Știi bine că sunt.

— Asta înseamnă că nu te uiți niciodată la stele cu adevărat. Astronomii n-o fac niciodată. Nu se uită decât la instrumentele lor. Acum s-a lăsat noaptea peste Dom, așa că hai să mergem sus, în sala-observator, să ne uităm la stele. Este o noapte absolut limpede, senină și nimic nu-l face pe om mai liniștit și mai împăcat decât privitul stelelor. Crede-mă.

47

Era adevărat. Astronomii nu se uitau niciodată cu adevărat la stele. Nici nu aveau nevoie. N-aveau decât să dea instrucțiuni telescoapelor, camerelor de luat vederi și spectroscoapelor prin intermediul calculatoarelor, care, la rândul lor, își primeau instrucțiunile prin intermediul programelor.

Instrumentele făceau toată munca, analizele, simulările grafice. Astronomul nu avea nevoie decât, pur și simplu, să pună întrebările, iar apoi să studieze răspunsurile. Iar pentru asta, nu era nevoie să te uiți la stele.

Dar, se gândi ea apoi, cum să te uiți la stele contemplativ, fără vreun scop? Oare un astronom, fiind ceea ce este, poate face așa ceva? Simpla privelițte ar trebui să fie lipsită de confort, neliniștitoare. Să nu fie nimic de cercetat, să nu fie întrebări de pus, mistere de rezolvat...? Desigur că, după un timp, singura soluție trebuia să fie întoarcerea în laborator și punerea în funcțiune a instrumentelor, în timp ce te deconectai citind un roman sau urmărind un spectacol de holoviziune.

Mormăi toate acestea spre Siever Genarr în timp ce el se învârtea prin birou, pregătindu-se de plecare, verificând dacă n-a lăsat nimic în neregulă. (Era recunoscut pentru verificările înaintea plecărilor, își amînti Insigna din vremurile de demult, când erau tineri. Pe atunci o irita, dar poate că ar fi trebuit să-l admire pentru această calitate. Siever avea atât de multe virtuți, se gândi ea, iar Crile, pe de altă parte...)

Smuci fără milă de propriile-i gânduri și le îndreptă în altă parte.

Genarr tocmai spunea:

— Să știi că, de fapt, eu nu folosesc sala-observator decât extrem de rar. Întotdeauna se ivește ceva aparent mai important de făcut. Și în puținele rânduri în care reușesc să mă hotărăsc totuși să mă duc, mă trezesc întotdeauna singur. Va fi foarte plăcut să am companie, de data asta. Hai!

O luă înainte și o conduse spre un mic ascensor. Era pentru prima dată, de când se afla în Dom, că Insigna se urca într-un ascensor și, pentru o clipă fugară, avu senzația că se află din nou pe Rotor, numai că nu simți nici o modificare a forței de atracție gravitațională și nici nu se simți împinsă ușurel înspre unul dintre pereți, printr-un efect Coriolis, cum s-ar fi întâmplat pe Rotor.

— Am ajuns, spuse Genarr și-i făcu Eugeniei Insigna semn să iasă. Ea ieși curioasă în încăperea goală și aproape imediat se trase înapoi.

— Suntem expuși? întrebă ea speriată.

— Expuși? repetă Genarr zăpăcit. A, vrei să întrebi dacă suntem expuși influenței atmosferei de pe Erythro. Nu, nu. N-ai nici o teamă în această privință. Suntem într-o emisferă de sticlă galvanizată în diamant pe care nimic nu o poate zgâria. Firește, un meteorit ar putea-o sfărâma, dar pe cerul lui Erythro aproape că nu există așa ceva. Există astfel de sticlă și pe Rotor, să știi, deși – și vocea lui căpătă accente de mândrie – nu de aceeași calitate și nici de aceleași dimensiuni.

— Vă tratează bine aici, pe Erythro, spuse Insigna întinzând mâna să atingă încă o dată sticla pentru a se asigura de existența ei.

— N-au încotro, dacă vor să-i atragă pe oameni să vină aici să muncească. – Apoi, revenind asupra cupolei: Sigur, din când în când, mai și plouă, dar atunci este și înnorat. Însă, o dată ce se limpezește cerul, totul se usucă foarte repede. Rămâne în urmă un reziduu, care este curățat în timpul zilei cu un amestec special de detergenți. Ia loc, Eugenia.

Insigna luă loc într-un scaun moale și confortabil, care se lăsă pe spate aproape din proprie inițiativă, așa încât ea se trezi privind în sus. Putu auzi un alt scaun oftând ușor când greutatea lui Genarr îl împinse pe spate. Și apoi, micile lumini de veghe care creaseră o penumbră discretă, suficientă doar pentru a indica poziția scaunelor și măsuțelor din încăpere, se stinseră. În întunericul unei lumi nelocuite, cerul, lipsit cu desăvârșire de nori și la fel de întunecat ca o bucată de catifea neagră, ardea cu mii de scântei.

Insigna simți cum i se taie răsuflarea și trase aer adânc în piept. Știa cum arată cerul, în teorie. Îl mai văzuse pe diagrame și hărți, în simulări și fotografii, în toate formele și modalitățile, în afară de realitate. Se trezi că nu este *deloc* tentată să localizeze diferitele obiecte cerești, misterele, aspectele nelămurite care s-o îndemne să se întoarcă la muncă. Nu privea un anumit obiect ceresc, ci era furată de modelele pe care acestea le țeseau.

În timpurile preistorice obscure, studiul acestor modele, iar nu al stelelor înseși, a fost cel care a dezvăluit anticilor constelațiile și a stat la baza astronomiei.

Genarr avusese dreptate. Liniștea, ca o plasă fină de păianjen, pogorî asupra ei pe nesimțite. După un timp spuse, aproape somnoroasă:

— Îți mulțumesc, Siever.

— Pentru ce?

— Pentru că te-ai oferit s-o însoțești pe Marlene în exterior. Pentru că ești dispus să-ți riști sănătatea psihică de dragul fetei mele.

— Nu risc nimic. Nu ni se va întâmpla nimic, nici unuia dintre noi. Și apoi am un sentiment... patern față de ea. La urma urmei, Eugenia, noi ne știm de foarte multă vreme, tu și eu, iar eu am – am avut întotdeauna – o vie admirație pentru tine.

— Știu, spuse Insigna, simțind vagi impulsuri de vinovăție. Întotdeauna știuse ce simțea Genarr, pentru că el nu se putuse niciodată ascunde. Înainte de a-l întâlni pe Crile se resemnase, dar după aceea faptul o agasase chiar.

Acum spuse:

— Dacă te-am rănit vreodată, îmi pare cu adevărat rău, Siever.

— Nu ai de ce, răspunse Genarr cu blândețe și urmă o tăcere prelungă, în timp ce liniștea se instala deasupra lor. Insigna se trezi sperând din toată inima să nu intre nimeni și să rupă vraja senină care pusese stăpânire pe ea.

Apoi Genarr spuse:

— Am o teorie legată de motivul care-i face pe oameni să nu frecventeze sala-observator de aici, de pe Erythro. Sau pe cea de pe Rotor. Ai remarcat vreodată că nici pe Rotor puntea-observator nu prea este folosită?

— Marlenei îi plăcea să se ducă acolo adeseori, răspunse Insigna. Și mi-a spus că, de obicei, era singură acolo. În ultimul an, îmi spunea că-i place s-o urmărească pe Erythro. Ar fi trebuit s-o ascult mai mult, să-i acord atenție...

— Marlene nu este un om obișnuit. Eu cred că știu ce-i mâhnește pe cei mai mulți și-i împiedică să vină aici: asta.

— Care? se miră Insigna.

— Asta, spuse Genarr. Arăta spre un punct de pe cer, dar în întuneric ea nu-i văzu brațul. Steaua aceea foarte strălucitoare, cea mai strălucitoare de pe cer.

— Vrei să spui Soarele, Soarele nostru, Soarele Sistemului Solar.

— Da, la el mă refer. Este un intrus. Fără el, cerul ar arăta foarte asemănător cu cel care se vede de pe Pământ. Alpha Centauri este cam deplasată, și tot așa este și Sirius, dar nu se prea bagă de seamă.

Făcând abstracție de aceste mici modificări, ceea ce vezi acum este foarte aproape de ceea ce au văzut sumerienii cu cinci mii de ani în urmă. Cu excepția Soarelui.

— Și tu crezi că Soarele îi împiedică pe oameni să vină în sala-observator?

— Da. Poate nu conștient, dar cred că vederea lui îi face să se simtă nelalocul lor. Tendința comună este să te gândești la Soare ca la ceva foarte, foarte îndepărtat, de neatins, făcând parte dintr-un Univers cu totul diferit. Și totuși iată-l acolo pe cer, strălucitor, impunându-ne să-i acordăm atenție, trezindu-ne sentimente de vinovăție că am fugit de lângă el.

— Dar atunci de ce nu frecventează adolescenții și copiii sala-observator? Ei nu știu aproape nimic, sau, în orice caz, prea puțin, despre Soare și Sistemul Solar.

— Noi, restul, le dăm un exemplu negativ. Când ne vom fi dus cu toții, când nu va mai fi rămas nimeni pe Rotor pentru care Sistemul Solar să mai însemne altceva decât o alăturare de cuvinte, cred că Rotor va putea crede liniștit că îi aparține întreg cerul, iar această sală va fi destul de aglomerată, dacă Rotor va mai exista până atunci.

— Crezi că nu va mai exista?

— Nu putem prevedea viitorul, Eugenia.

— Până acum mi se pare că suntem prosperi, înfloritori.

— Da, suntem, dar mie mi-e teamă de steaua aceea strălucitoare, intrusul.

— Bătrânul nostru Soare. Ce ar putea face? Nu ne poate ajunge.

— Sigur că poate. Genarr privea fix steaua strălucitoare din cerul vestic. Oamenii pe care i-am lăsat în urmă pe Pământ și în Colonii trebuie s-o descopere pe Nemesis, în cele din urmă. Poate că au și descoperit-o. Și poate că au descoperit și tehnologia de hiperasistență. Eu sunt de părere că au ajuns la un stadiu destul de dezvoltat tehnologic pentru a fi descoperit hiperasistența la scurt timp după Plecarea noastră. Dispariția noastră trebuie să-i fi stimulat grozav.

— Am plecat acum paisprezece ani. De ce n-au ajuns încă aici?

— Poate că îi sperie gândul unui zbor de doi ani. Știu că Rotor a încercat așa ceva, dar nu știu dacă a și reușit, dacă noi am supraviețuit. Poate își închipuie că rămășițele noastre sunt împrăștiate prin spațiu, de la Soare până la Nemesis.

— *Nouă* nu ne-a lipsit curajul de a încerca așa ceva.

— Ba sigur că da. Crezi că Rotor s-ar mai fi angajat la o astfel de încercare dacă n-ar fi fost Pitt? *Pitt* a fost cel care ne-a mânat pe toți și

mă îndoiesc că mai există vreun Pitt pe undeva prin Colonii, sau chiar pe Pământ. Știi că nu-mi place Pitt. Îi dezaprob metodele, moralitatea – sau lipsa de moralitate – capacitatea de disimulare, viclenia, sângele rece cu care a fost în stare să trimită o fată ca Marlene la ceea ce este evident că el speră să-i fie moartea. Și totuși, dacă ne luăm după rezultate, istoria s-ar putea să-l consemneze drept un mare om.

— Drept un mare conducător, precizează Insigna. *Tu* ești un om mare, Siever. Este o diferență foarte clară.

Tăcerea se lăsă din nou, până când Genarr rosti încet:

— Mă tot aștept să-i văd venind. Este cea mai mare spaimă a mea și ea pare a se intensifica atunci când intrusul strălucește deasupra. Au trecut paisprezece ani de când am părăsit Sistemul Solar. Ce au făcut ei în acești paisprezece ani? Te-ai întrebat vreodată așa ceva, Eugenia?

— Niciodată, răspunse Eugenia, pe jumătate adormită. Am griji mai arzătoare decât asta.

22. ASTEROIDUL

48

22 august 2235! Această dată avea o semnificație aparte pentru Crile Fisher, deoarece era ziua de naștere a Tessei Wendel. Mai precis, era cea de-a cincizeci și treia aniversare a ei. Ea nu pomeni nimic precis cu privire la vârsta pe care o împlinea, sau la această zi și la semnificația ei, poate pentru că pe Adelia fusese atât de mândră de aspectul ei tineresc, sau poate pentru că era prea conștientă de faptul că Fisher era cu cinci ani mai tânăr decât ea.

Dar relativa diferență de vârstă dintre ei n-avea nici o importanță pentru Crile.

Chiar dacă nu fusese atras de inteligența și vigoarea ei senzuală, Tessa deținea totuși cheia întoarcerii lui pe Rotor și el știa asta prea bine.

Acum, ochii ei erau încadrați de rețele fine de riduri, iar în partea de sus a brațelor, carnea era evident lăsată, dar aniversarea aceasta de care nu pomenise nimic era un triumf pentru ea și intră cu pas energic și trufaș în apartamentul care, în ultimii ani, devenise din ce în ce mai luxos. Se trânti pe un fotoliu mare și ferm, cu un zâmbet satisfăcut pe chip.

— A mers la fel de lin ca un zbor interstelar. Absolut perfect.

— Aș vrea să fi fost și eu acolo, spuse Fisher.

— Și eu mi-am dorit asta, Crile, dar acum avem priorități severe în privința persoanelor care cunosc proiectul, iar eu te-am implicat deja în mai multe decât ar fi trebuit.

Țelul fusese Hypermnestra, un asteroid altminteri nesemnificativ, care însă se afla într-o poziție convenabilă, nu prea apropiată de ceilalți asteroizi la momentul respectiv și, mai important, nu prea apropiată de Jupiter. De asemenea, nu era revendicat de vreo Colonie și nici vizitat de vreuna. Și, ca și cum toate astea n-ar fi fost de ajuns, primele două silabe ale numelui păreau să reprezinte, oricât de banal ar fi părut, o țintă potrivită pentru un zbor cu viteză superluminică prin hiperspațiu.

— Înțeleg că nava a ajuns în siguranță unde trebuia.

— La zece mii de kilometri distanță. Am fi putut cu ușurință s-o trimitem și mai aproape, dar n-am dorit să riscăm o intensificare a câmpului său gravitațional, chiar așa slab cum era acesta. Și apoi, bine-înțeles, înapoi la locul prestabilit. Este escortată de două nave obișnuite.

— Presupun că și Coloniile au stat la pândă.

— Bineînțeles. Dar una este să vezi că nava dispare instantaneu și alta e să-ți dai seama unde s-a dus, dacă a plecat cu viteza luminii, cu una apropiată de ea sau cu una care este un multiplu al ei și, mai ales, cum a fost posibil așa ceva. Așa că, de fapt, ceea ce văd ei nu înseamnă nimic.

— N-au avut nimic în vecinătatea asteroidului Hypermnestra, nu?

— N-aveau cum să știe care era destinația navei, cu excepția cazului în care securitatea noastră a fost încălcată de cineva și *se pare* că asta nu s-a întâmplat. Dar și dacă ar fi știut, sau măcar dacă ar fi ghicit, numai atâta lucru tot nu le-ar fi fost de folos. Una peste alta, Crile, totul a fost foarte mulțumitor.

— Evident, un pas uriaș.

— Și încă ce pași gigantici ne mai așteaptă! A fost prima navă capabilă de a transporta o ființă umană cu o viteză superluminică, dar, după cum știi, a fost echipată – dacă ăsta este termenul corect – cu un robot.

— Robotul a funcționat bine?

— Absolut, dar asta nu are o importanță prea mare, cu excepția faptului că ne-a demonstrat că putem transfera o masă destul de mare până acolo și înapoi, fără ca aceasta să se dezintegreze, cel puțin la scară mare. Va fi însă nevoie de câteva săptămâni de inspectare atentă pentru a putea depista dacă există vreo deteriorare majoră la scară mică. Și, desigur, ne rămâne sarcina de a construi nave mai mari, de a ne asigura că acestea vor avea încorporate sisteme de susținere a vieții perfect funcționale și de a multiplica măsurile de siguranță. Un robot poate rezista la tensiuni care, pentru un om, sunt intolerabile.

— Cum stați cu planificarea? Vă încadrați?

— Până acum, da. Încă un an sau un an și jumătate – dacă nu au loc dezastre sau accidente neașteptate – și ar trebui să-i putem surprinde pe rotorieni, presupunând că mai există încă.

Fisher făcu o grimasă, iar Wendel spuse cu o mină spășită:

— Îmi pare rău. Îmi tot promit mie însămi că n-o să mai spun așa ceva, dar, din când în când, îmi mai scapă.

— N-are importanță, zise Fisher. S-a stabilit precis că voi participa și eu la acea primă călătorie spre Rotor?

— În măsura în care poți considera ceva stabilit cu precizie, deși nu se va întâmpla decât abia peste un an sau chiar mai mult. Nu există însă nici o cale de a ne păzi de vreo schimbare bruscă și neașteptată a priorităților.

— Dar deocamdată?

— Se pare că da. Tanayama a lăsat cu limbă de moarte un mesaj conform căruia ți s-a promis un loc, gest cu mult mai cumsecade din partea lui decât aș fi crezut vreodată că e în stare să facă. Astăzi, Koropatsky a fost destul de amabil să-mi spună despre acest mesaj, după zborul încununat de succes, când mi s-a părut mie c-ar fi momentul potrivit pentru a aduce în discuție eventualitatea participării tale la călătorie.

— Bun! Tanayama mi-a făcut o dată această promisiune, pe cale verbală. Mă bucur că a trecut-o și în scris.

— Ai putea să-mi spui și mie de ce ți-a făcut o astfel de promisiune? Întotdeauna mi s-a părut că Tanayama nu era genul de om care să dea ceva fără să primească altceva în schimb.

— Ai dreptate. Mi s-a promis călătoria cu condiția să te conving să vii pe Pământ cu mine, ca să lucrezi la proiectul zborului cu viteze superluminice. Cred că-ți mai aduci aminte cu cât succes mi-am îndeplinit acea misiune.

Wendel pufni:

— Nu pot să cred că numai asta a fost suficient ca să vă pună guvernul în mișcare. Koropatsky mi-a spus că, în mod normal, nu s-ar simți obligat să onoreze promisiunile postume ale lui Tanayama, dar că tu ai trăit pe Rotor câțiva ani și cunoștințele tale speciale ar putea fi foarte utile. Părerea mea personală este că aceste cunoștințe speciale ale tale, după treisprezece ani, s-ar putea să nu mai fie chiar atât de adecvate, dar n-am spus asta de față cu el pentru că mă simțeam foarte bine după experiment și am hotărât că, pentru moment, te iubeam.

Fisher zâmbi:

— Sunt ușurat, Tessa. Sper că și tu vei lua parte la prima călătorie. *Asta* ai apucat să lămurești?

Wendel își dădu capul pe spate câțiva centimetri, ca pentru a-l putea privi mai bine pe Fisher.

— Asta a fost mult mai greu, băiete. Erau foarte dispuși să te trimită pe tine să înfrunți pericolul, dar în ce-o privește pe subsemnata, au zis că nu se pot lipsi de mine. „Cine ar putea continua desfășurarea proiectului dacă dumneavoastră vi s-ar întâmpla ceva?" mi-au spus ei. Așa că le-am răspuns: „Oricare dintre cei aproximativ douăzeci de

asistenți ai mei care știu tot atât de mult despre zborul cu viteze superluminice ca și mine și ale căror minți sunt mai tinere și mai agere ca a mea." O minciună, firește, de vreme ce, de fapt, nimeni nu se poate compara cu mine, dar i-a impresionat totuși.

— Dar știi că e ceva adevărat în ceea ce spun ei. Crezi că e prudent să riști?

— Da, spuse Wendel. În primul rând, doresc să mă bucur de recunoașterea eforturilor mele și să fiu căpitan al primei nave superluminice. În al doilea rând, sunt curioasă să văd și eu o altă stea și să le pot da cu tifla nesuferiților de rotorieni care au ajuns primii acolo... Se întrerupse brusc, apoi continuă: Și, în sfârșit, dar nicidecum în ultimul rând, ba chiar cel mai important, vreau să plec odată de pe Pământ. Și această ultimă frază o rosti bătăios, aproape răstit.

Apoi, pe când stăteau întinși în pat, unul lângă altul, ea spuse:

— Când va veni, în sfârșit, timpul și vom ajunge, în sfârșit, acolo, ce senzație grozavă va fi!

Fisher nu răspunse. Se gândea la un copil cu ochi stranii și mari și la sora sa, iar cele două imagini păreau a se confunda, pe măsură ce toropeala somnului îl învăluia.

23. ZBORUL

49

Călătoria pe distanțe mari prin atmosfera unei planete nu era un lucru pe care locuitorii Coloniilor să-l accepte ca parte integrantă a societăților lor. Într-o Colonie, distanțele erau destul de mici, așa încât ascensoarele, picioarele și, din când în când, un vehicul electric de mici dimensiuni erau suficiente. Cât despre călătoriile inter-Colonii, acelea se făceau cu racheta.

Mulți locuitori ai Coloniilor – cel puțin cei din Sistemul Solar – fuseseră de atâtea ori prin spațiu, încât înaintarea prin cosmos le era aproape tot atât de familiară ca și mersul pe jos. Erau foarte rari însă cei care să fi călătorit pe Pământ, unde nu exista decât transport atmosferic și unde se călătorea, deci, cu avionul.

Locuitorii din Colonii, care erau în stare să înfrunte vidul de parcă le-ar fi fost prieten de-o viață, se simțeau pradă unei spaime de neînțeles dacă se așteptau să simtă șuieratul aerului pe lângă un vehicul lipsit de suportul ferm al solului dedesubt.

Cu toate acestea, pe Erythro, zborurile aeriene erau uneori o necesitate evidentă. Ca și Pământul, Erythro era o planetă mare și, tot ca și Pământul, avea o atmosferă densă (și respirabilă). Existau pe Rotor cărți de referință despre zborul atmosferic și chiar un număr de imigranți de pe Pământ care aveau experiență aeronautică.

Așa că Domul deținea două mici navete aparent cam rudimentare, cam primitive, incapabile de viteze mari sau demaraje spectaculoase, fără manevrabilitate prea mare, dar suficiente pentru a-și face treaba.

De fapt, ignoranța rotorienilor în ceea ce privește tehnologia aeronautică fusese într-o oarecare măsură de folos. Navetele Domului erau, din această cauză, mult mai computerizate decât corespondentele lor de pe Pământ. Ba chiar, lui Siever Genarr îi plăcea să considere aceste navete drept roboți foarte sofisticați, construiți din necesitate sub forma unor navete pentru zboruri atmosferice. Clima pe Erythro era mult mai blândă decât pe Pământ, întrucât intensitatea scăzută a radiației de pe Nemesis era insuficientă pentru a stârni și alimenta furtuni violente și

mari, așa că, era mai puțin probabil ca o navetă-robot să se confrunte cu o situație-limită. Mult mai puțin probabil.

În consecință, teoretic, aproape oricine putea pilota navetele acelea aparent primitive ale Domului. N-aveai decât să-i spui navetei ce doreai să facă și ea executa misiunea. Dacă mesajul era neclar, sau părea periculos creierului robotic al navetei, solicita lămuriri cu o voce sintetică.

Genarr o urmări pe Marlene cum se urcă în cabina navetei cu o oarecare îngrijorare firească, chiar dacă nu cu teroarea Eugeniei Insigna care și-ar fi mușcat acum buzele și care asista la scenă de la o distanță apreciabilă. („Să nu vii mai aproape – o instruise sever Genarr – dacă ai de gând să arăți de parcă ai fi martoră la debutul unei catastrofe sigure. Ai s-o sperii pe fată.")

Eugeniei Insigna i se părea însă că există destule motive de panică. Marlene era prea tânără ca să-și mai amintească o lume unde zborurile atmosferice erau ceva banal. Se urcase cu destul calm în racheta care le adusese aici de pe Erythro, dar cum avea oare să reacționeze la ideea acestui zbor prin atmosfera lui Erythro?

Și totuși, Marlene se urcă în navetă și își ocupă locul cu o expresie de calm deplin pe chip. Era oare cu putință să nu-și dea seama de situație? Genarr spuse:

— Marlene, draga mea, știi ce urmează să facem, nu?

— Da, unchiule Siever. Îmi vei arăta planeta Erythro.

— Din văzduh, înțelegi? Vom zbura prin văzduh.

— Da. Mi-ai mai spus asta.

— Te deranjează gândul că vom zbura prin aer?

— Nu, unchiule Siever, dar văd că pe tine te deranjează destul de mult.

— Numai fiindcă îmi fac griji în privința ta, draga mea.

— Nu ai de ce. Totul va fi perfect. – Se întoarse spre el cu aceeași expresie calmă pe chip, pe când el se urcă după ea și își ocupă locul. Continuă: Înțeleg să-și facă mama griji, dar acum tu ești mai îngrijorat chiar decât ea. Reușești să nu-ți manifești îngrijorarea într-un mod atât de evident ca ea, dar dacă te-ai vedea cum îți umezești buzele la fiecare câteva secunde, ai fi jenat. Simți că dacă se întâmplă cumva, ceva rău, va fi vina ta și nu poți suporta gândul. Dar eu îți spun încă o dată că nu se va întâmpla nimic.

— Ești sigură de asta, Marlene?

— Absolut sigură. Nimic nu-mi poate face rău pe Erythro.

— Asta spuneai despre maladie, dar nu despre asta vorbim acum.

— Nu contează despre ce vorbim. *Nimic* nu-mi poate face rău pe Erythro.

Genarr clătină ușor din cap, parcă nevenindu-i să creadă, dar apoi își dori să n-o fi făcut, pentru că știa că ea îi putea citi expresia cu aceeași ușurință de parcă ar fi apărut scrisă cu majuscule fosforescente pe ecranul unui calculator. Dar, la urma urmei, ce mai conta? Dacă și-ar fi reprimat reacția și s-ar fi comportat de parcă ar fi fost turnat în bronz, ea tot și-ar fi dat seama ce simte. Spuse:

— Vom intra într-o încăpere de presurizare și vom rămâne acolo doar atât cât să pot verifica reacțiile creierului robotic al navetei. Apoi vom mai trece printr-o ușă și naveta se va ridica în aer. Va urma un efect de accelerație și te vei simți împinsă înapoi, apoi ne vom mișca prin aer, fără nimic sub noi. Sper că înțelegi...

— Nu mi-e frică, rosti Marlene cu calm.

50

Naveta își menținu cursul stabil, traversând peisajul pustiu cu spinări rotunde de dealuri.

Genarr știa că, din punct de vedere geologic, Erythro era o planetă vie și mai știa și că puținele studii geologice care se făcuseră asupra ei indicaseră faptul că au existat perioade în istoria sa când relieful îi era muntos. În emisfera în care discul încețoșat al lui Megas, în jurul căruia orbita Erythro, atârna aproape nemișcat pe cer, mai erau încă munți, ici și colo.

Dar aici, în emisfera pe care Megas n-o vedea, câmpiile și dealurile erau formele de relief predominante pe cele două mari continente.

Pentru Marlene, care nu mai văzuse munți în viața ei, chiar și dealurile joase erau încântătoare.

Bineînțeles, pe Rotor existau mici cursuri de apă, iar de la înălțimea de la care survolau ei planeta Erythro, râurile ei nu arătau prea diferit.

Genarr își zise în sinea lui că Marlene va avea cu adevărat o surpriză când le va vedea de aproape.

Marlene privea acum curioasă spre Nemesis, care trecuse de punctul cel mai înalt, al amiezii și cobora spre apus. Spuse:

— Se mișcă, nu-i așa, unchiule Siever?

— Se mișcă, fu Genarr de acord. Sau cel puțin Erythro se învârte relativ la Nemesis, dar se întoarce numai o dată pe zi, spre deosebire de Rotor, care se întoarce o dată la fiecare două minute. Prin comparație, Nemesis, așa cum se vede ea de aici, de pe Erythro, se mișcă de 1/700 de ori mai încet decât pare să se miște văzută de pe Rotor. Prin

comparație, când o vezi de aici, pare că stă locului, deși nu este cu totul nemișcată. – Apoi, aruncând o privire rapidă spre Nemesis, continuă: Tu n-ai văzut niciodată Soarele Pământului, Soarele din Sistemul Solar, sau, dacă l-ai văzut, nu-ți amintești, fiindcă, la vremea aceea, erai doar un bebeluș. Din poziția în care se găsea Rotor în Sistemul Solar, Soarele părea mult mai mic.

— Mai mic? spuse Marlene cu surprindere. Calculatorul mi-a spus că Nemesis este mai mică.

— În realitate este adevărat. Dar Rotor este mult mai aproape de Nemesis decât a fost vreodată, în zilele de demult, de Soare, așa că Nemesis *pare* mai mare.

— Noi suntem la patru milioane de kilometri de Nemesis, nu?

— Da, dar față de Soare eram la o sută cincizeci de milioane de kilometri. Dacă ne-am afla la această distanță de Nemesis, am primi numai un singur procent din lumina și căldura pe care le primim acum de la ea. Pe de altă parte, dacă am fi fost atât de aproape de Soare pe cât suntem de Nemesis, am fi fost vaporizați. Soarele este mult mai mare, mai fierbinte și mai strălucitor decât Nemesis.

Marlene nu se uita la Genarr, dar se părea că tonul vocii lui îi fu suficient.

— Din felul cum vorbești, unchiule Siever, aș zice că-ți dorești să fii din nou aproape de Soare.

— Acolo m-am născut, așa că uneori e firesc să mi se facă dor de casă.

— Dar Soarele este atât de fierbinte și de strălucitor încât trebuie să fie periculos.

— Nu ne uitam la el. Și nici la Nemesis n-ar trebui să te uiți prea mult. Privește în altă parte, draga mea.

Totuși, Genarr mai aruncă o privire fugară stelei Nemesis. Atârna acolo, în cerul vestic, roșie și mare, cu diametrul aparent de opt ori diametrul Soarelui, văzut din vechea poziție a lui Rotor din Sistemul Solar. Era un disc roșiatic de lumină potolită, dar Genarr știa că, în momente extrem de rare, părea să se aprindă mai tare și atunci, pentru câteva minute, pe suprafața aceea roșiatică, senină, apărea un punct alb incandescent, dureros de privit. Petele mai slabe, roșu întunecat, apăreau mai des, dar nu puteau fi observate atât de bine.

Murmură o comandă pentru naveta-robot și aceasta viră suficient pentru a o lăsa pe Nemesis undeva în spate, mai departe, unde nu putea fi văzută direct.

Marlene îi mai aruncă stelei o ultimă privire gânditoare, apoi își întoarse ochii asupra peisajului planetei Erythro, care se întindea jos, sub ei:

— Te obișnuiești cu nuanța asta roșiatică după o vreme și parcă nici nu mai pare atât de roșiatică.

Genarr observase și el asta. Ochii lui începuseră să perceapă diferențe de nuanțe și tonuri, astfel că toată acea lume nu mai părea atât de monocromatică. Râurile și micile lacuri erau mai rumene și mai întunecate decât suprafața solului, iar cerul era și el destul de întunecat ca nuanță. Puțina lumină care mai ajungea aici de la Nemesis era disipată de atmosfera planetei.

Dar cel mai dezolant lucru în legătură cu Erythro era pustietatea solului. Rotor, chiar la scara sa miniaturală, avea câmpuri verzi, lanuri aurii, fructe multicolore, animale care făceau zgomot, toate culorile și sunetele unei structuri locuite de oameni.

Aici nu era decât tăcere și nemișcare.

Marlene se încruntă:

— Există viață pe Erythro, unchiule Siever.

Genarr nu-și putu da seama dacă Marlene emisese, pur și simplu, o constatare, dacă pusese o întrebare sau răspunsese gândului lui dedus din gesturi. Insista să afirme ceva sau voia doar să fie asigurată din nou că avea dreptate? Spuse:

— Sigur. În forme variate. A pătruns peste tot. Nu este numai în apă. Există procariote care trăiesc și în peliculele de apă care învăluie particulele din sol.

După un timp, își făcu apariția la orizont și oceanul, întâi ca o simplă linie întunecată, apoi ca o fâșie din ce în ce mai groasă, pe măsură ce naveta se apropia de el. Genarr arunca pe furiș priviri piezișe și grijulii către Marlene, pentru a vedea ce reacții are. Desigur, citise despre oceanele Pământului și trebuie că văzuse imagini de holoviziune, dar nimic nu poate pregăti pe cineva pentru experiența reală. Genarr, care mai fusese o dată (o dată!) pe Pământ ca turist, văzuse malul unui ocean. Niciodată însă nu se mai aflase deasupra unui ocean, fără să vadă uscatul, așa că nu era sigur de propriile lui reacții.

Oceanul se rostogoli sub ei și uscatul se retrase în urma lor, întâi ca o linie mai deschisă la culoare, apoi, în cele din urmă, dispărând cu totul. Genarr privi în jos cu o senzație ciudată în stomac. Își aminti un vers dintr-un poem de odinioară: „Marea întunecată ca vinul". Sub ei, oceanul arăta într-adevăr ca o masă vastă și unduitoare de vin roșu, cu spumă roz din loc în loc.

În toată acea masă imensă de apă nu existau nici un fel de puncte de reper și nici vreun loc de asolizare. Însăși noțiunea de localizare parcă dispăruse cu desăvârșire. Și totuși, știa că, atunci când vor dori

să se întoarcă, tot ce avea de făcut era să-i indice navetei să-i ducă înapoi pe uscat. Calculatorul navetei cunoștea permanent poziția în care erau, în funcție de evaluări precise ale vitezei și direcției de mișcare, știind așadar unde se afla uscatul, chiar unde se afla Domul.

Trecură pe sub un plafon foarte coborât de nori și oceanul deveni negru. Un cuvânt din partea lui Genarr și naveta se ridică prin plafonul de nori, deasupra acestuia. Nemesis lumina din nou, dar oceanul nu se mai vedea sub ei. În locul lui se vedea, în schimb, o mare de picături rozalii de apă, învolburându-se și ridicându-se din loc în loc, astfel că fâșii de ceață fluturau când și când pe lângă geamuri.

Apoi norii părură să se despice și printre marginile lor zdrențuite, apele oceanului, de culoarea întunecată a vinului, putură fi din nou zărite.

Marlene urmărea spectacolul cu gura întredeschisă, cu răsuflarea accelerată. Spuse în șoaptă:

— Asta toată e apă, nu-i așa, unchiule Siever?

— Mii de kilometri în toate direcțiile, Marlene, iar în unele locuri zeci de kilometri în adâncime.

— Presupun că dacă se întâmplă să cazi în ea, te îneci.

— Nu ai motive să-ți faci griji în privința asta. Naveta noastră nu va cădea în ocean.

— Știu că nu va cădea, spuse Marlene relaxată.

„Mai era o priveliște", se gândi Genarr, „cu care Marlene ar putea face cunoștință."

Însă Marlene îi întrerupse gândul:

— Iar începi să te crispezi, unchiule Siever.

Genarr se simți aproape amuzat de felul în care începuse să se obișnuiască și chiar să se aștepte la comentariile Marlenei și la finețea percepțiilor ei. Spuse:

— N-ai văzut niciodată planeta Megas și tocmai mă întrebam dacă ar trebui sau nu să ți-o arăt. Vezi tu, Erythro îi arată lui Megas numai o față a sa, iar Domul a fost clădit pe fața nevăzută lui Megas, astfel încât Megas să nu fie niciodată vizibil pe cerul nostru. Cu toate acestea, dacă vom continua să zburăm în această direcție, vom pătrunde în curând în cealaltă emisferă a lui Erythro, în care se vede Megas, și-l vom putea vedea pe acesta din urmă ridicându-se la orizont.

— Mi-ar plăcea să-l văd.

— Atunci îl vei vedea, dar fii pregătită. E mare. Foarte mare. Aproape de două ori mai mare decât Nemesis și arată de parcă este gata să se prăbușească peste noi. Unii, pur și simplu, nu suportă priveliștea. Bineînțeles că nu va cădea. Nu ar avea cum. Încearcă să ții minte asta.

Urcară la o altitudine mai mare și accelerară. Sub ei se întindea în continuare oceanul, cu unduirea sa neschimbată, când și când acoperit de nori. În cele din urmă, Genarr spuse:

— Dacă ai să privești înainte și puțin la dreapta, vei vedea că Megas a început să apară la orizont. Ne vom răsuci spre el.

La început arăta ca un mic petec de lumină de-a lungul orizontului, dar în scurt timp începu să crească încet, ca o cochilie răsturnată. Apoi, arcada crescândă a unui disc de un roșu intens se ridică deasupra orizontului. Culoarea era în mod evident mult mai vibrantă decât cea a stelei Nemesis, care încă mai putea fi văzută în urma navetei, în partea dreaptă și într-o poziție ceva mai joasă pe cer.

Pe măsură ce Megas creștea, devenea din ce în ce mai clar faptul că nu era un cerc complet, ci ceva mai mult decât un semicerc.

Marlene remarcă plină de interes:

— Așadar, la *asta* se referă noțiunea de faze, nu-i așa?

— Exact. Ceea ce vedem acum este doar porțiunea din Megas care este luminată de Nemesis. Pe măsură ce Erythro își efectuează rotația în jurul lui Megas, Nemesis pare a se apropia de Megas, astfel că vedem din ce în ce mai puțin din jumătatea luminată a planetei. Apoi, când Nemesis luminează chiar pe deasupra sau pe dedesubtul lui Megas, nu vedem decât o seceră fină de lumină mărginindu-l pe Megas; este tot ce vedem din emisfera lui luminată. Uneori, Nemesis chiar trece în spatele lui Megas și atunci intră în eclipsă și se pot distinge toate stelele mai puțin strălucitoare ale nopții spațiale, nu doar cele mai strălucitoare, care se văd și când este Nemesis pe cer. În timpul eclipsei se poate vedea un disc mare și întunecat pe suprafața căruia nu se zărește nici o stea și acesta îți indică locul unde se află Megas. Când Nemesis reapare de partea cealaltă, începe să se vadă din nou secera aceea fină de lumină.

— Minunat, se entuziasmă Marlene. E ca un spectacol pe cer. Și ia uită-te la Megas: toate fâșiile astea colorate în mișcare...

Se întindeau de-a lungul porțiunii luminate a globului de pe cer, dense, maro-roșcate, cu irizări portocalii, șerpuind alene.

— Sunt fâșii de turbulență, de furtună, spuse Genarr, cu vânturi teribile care suflă încoace și-ncolo. Dacă privești cu atenție, vei putea vedea cum se formează și se extind petele, care plutesc un timp în derivă, apoi se împrăștie și dispar.

— E *chiar* ca un spectacol de holoviziune, spuse Marlene răpită de splendoarea priveliștii. De ce nu-l admiră oamenii tot timpul?

— Astronomii poate c-o fac. Ei urmăresc acest spectacol prin intermediul instrumentelor computerizate plasate în această emisferă. Și eu

l-am urmărit din sala-observator. Știi, și în Sistemul Solar aveam o planetă ca asta. Se numește Jupiter și este încă și mai mare decât Megas.

Acum planeta se ridicase deja în întregime deasupra orizontului, arătând ca un balon pătat, care, din întâmplare, se prăbușise pe-o rână pe cer, rămânând puțin înclinat și turtit înspre stânga.

Marlene spuse:

— Este minunat. Dacă Domul ar fi fost construit în această emisferă a lui Erythro, *toată lumea* ar putea admira acest spectacol.

— Nu prea cred, Marlene. Se pare că nu e chiar așa. Majoritatea oamenilor nu-l agreează deloc pe Megas. Ți-am mai spus, unii au impresia că Megas se prăbușește peste ei și asta îi sperie.

— Sunt sigură că doar puțini oarneni pot avea o astfel de impresie prostească, spuse Marlene intolerantă.

— La început, doar puțini. Dar impresiile prostești pot fi molipsitoare. Spaimele se răspândesc și unii, care nu au fost speriați, devin astfel pentru că vecinii lor sunt speriați. N-ai observat niciodată cum se întâmplă așa ceva?

— Ba da, am observat, zise ea cu o nuanță de amărăciune în glas. Dacă un băiat crede că o gâsculiță e drăguță, toți se iau după el. Încep să se concureze unii pe alții... Se întrerupse brusc, parcă jenată.

— Teama contagioasă este unul dintre motivele pentru care am construit Domul pe cealaltă emisferă. Un alt motiv este că, avându-l pe Megas prezent pe cer tot timpul, observațiile astronomice sunt mai greu de făcut în *această* emisferă. Dar cred că ar cam fi timpul să pornim înapoi. Doar știi cum e mama ta. Precis că a intrat deja în panică.

— Cheam-o și spune-i că totul e în regulă.

— Nu e nevoie. Naveta emite semnale continuu. Ea știe că totul e în regulă cu noi din punct de vedere fizic. Dar nu în privința asta își face ea griji, adăugă el bătându-și ușurel, dar semnificativ, o tâmplă cu degetul.

Marlene se afundă în scaun și o expresie de profundă nemulțumire îi traversă chipul.

— Ce plictiseală. Știu că toată lumea va spune: „E pentru că *te iubește*", dar e așa o pacoste. De ce nu se poate mulțumi să aibă încredere în mine când îi spun că totul va fi în regulă?

— Pentru că *te iubește*, spuse Genarr și dădu cu voce scăzută navetei instrucțiunile de întoarcere. Te iubește așa cum iubești tu planeta Erythro.

Chipul Marlenei se lumină brusc.

— Într-adevăr, o iubesc.

— Da, da. Este destul de vizibil în fiecare reacție a ta față de această lume.

Și Genarr se întrebă cum avea Eugenia Insigna să reacționeze la *asta*.

51

Reacționă cu furie.

— Cum adică iubește această planetă? Cum poți iubi o lume moartă? Este cumva cu putință să îi fi spălat creierul cu testele tale? Există vreun motiv pentru care ai fi vrut s-o convingi să se îndrăgostească de Erythro?

— Eugenia, fii rezonabilă. Chiar crezi că este posibil să speli creierul unei persoane ca Marlene sau s-o convingi de ceva împotriva voinței ei? Tu ai reușit vreodată?

— Atunci ce s-a întâmplat?

— De fapt, eu am încercat s-o pun în situații care să-i displacă sau chiar s-o sperie. Dacă am încercat cu adevărat ceva, a fost s-o conving să-i *displacă* Erythro. Știu din experiență că rotorienii, crescuți în lumea mică și intimă a unei Colonii, urăsc nesfârșitele spații deschise de pe Erythro; nu le place roșeața luminii; nu le place imensitatea oceanului; nu le plac norii întunecați care obturează lumina; nu le place Nemesis; și mai ales nu le place Megas. Toate acestea au tendința să-i deprime și să-i înspăimânte. Iar eu i-am arătat Marlenei toate aceste lucruri. Am dus-o peste ocean și apoi destul de departe pentru a-l putea vedea pe Megas complet ridicat deasupra orizontului.

— Și?

— Și nimic n-a speriat-o, nimic nu i-a displăcut. A spus că s-a obișnuit repede cu lumina roșiatică și nu i se mai pare atât de îngrozitoare. Oceanul n-a înspăimântat-o câtuși de puțin și mai ales Megas i s-a părut interesant și spactaculos, captivant chiar.

— Nu-mi vine să cred.

— Trebuie să crezi. Ăsta e adevărul.

Insigna se cufundă în gânduri, apoi spuse cu jumătate de gură:

— Poate că e un semn că a contractat deja...

— Maladia. Am făcut toate pregătirile pentru o nouă scanare cerebrală, îndată ce ne-am întors. Nu dispunem încă de analiza completă, dar la o cercetare preliminară nu s-a remarcat nici o schimbare. Tiparul

mental se modifică evident și remarcabil chiar în forme ușoare ale bolii. Marlene, pur și simplu, nu este bolnavă. Însă, tocmai mi-a venit o idee interesantă. Știm că Marlene este foarte perspicace și dispune de percepții neobișnuite, că poate observa tot felul de mici gesturi și atitudini. Sentimentele și senzațiile curg dinspre ceilalți spre ea. Dar ai detectat vreodată ceva în sens invers? Nu cumva sentimentele și senzațiile curg și dinspre ea înspre ceilalți?

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi.

— Ea știe când sunt nesigur sau neliniștit, indiferent cât de bine mă străduiesc eu să ascund asta, sau când sunt calm și netemător. Dar există vreo modalitate prin care ea să mă încurajeze sau să mă oblige să mă simt nesigur și neliniștit, sau calm și netemător? Dacă detectează, nu cumva poate și să impună?

Insigna se holbă la el.

— Așa ceva e o nebunie! spuse ea, aproape sufocându-se de uimire indignată.

— Poate. Dar ai observat vreodată tipul ăsta de efect în ceea ce-o privește? Gândește-te.

— Nu am nevoie să mă gândesc. N-am observat niciodată nici o aiureală de felul ăsta.

— Nu, murmură Genarr, bănuiesc că n-ai observat. Cu siguranță că și-ar dori să poată să te determine să nu mai fi atât de predispusă la panică în ceea ce-o privește și cu siguranță așa ceva n-a reușit. Totuși... Este adevărat că, dacă examinăm cu atenție capacitățile de percepție ale Marlenei de când a venit pe Erythro, trebuie să recunoaștem că s-au îmbunătățit. De acord?

— Da. De acord.

— Dar e mai mult decât atât. Acum este mult mai intuitivă. *Știe* că este imună la maladie. Este *sigură* că nimic de pe Erythro nu o poate afecta. A privit în jos la ocean cu convingerea solidă că naveta nu are cum să se prăbușească și ea nu are cum să se înece. Când era pe Rotor, a avut o astfel de atitudine? Nu s-a simțit nesigură și lipsită de apărare pe Rotor, când a avut motive să se simtă astfel, la fel ca oricare adolescent?

— Ba da. Sigur că da.

— Dar aici este alt om. Complet sigură de ea însăși. De ce?

— Nu știu de ce.

— O afectează totuși Erythro? Nu, nu mă refer la maladie. Dar nu cumva e vorba de o cu totul altă influență? De ceva cu totul diferit? Să-ți spun de ce te întreb. Pentru că am simțit așa ceva chiar eu.

— Ce-ai simțit chiar tu?

— Un anumit optimism legat de Erythro. Nu m-a deranjat dezolarea, pustietatea, nimic. Nu pot spune că înainte m-a dezgustat cu desăvârșire, că Erythro m-a făcut să mă simt nelalocul meu, dar nici nu mi-a *plăcut* vreodată cu adevărat această planetă. Însă, în această călătorie cu Marlene, m-am simțit mai legat de Erythro, aproape că mi-a plăcut, mai mult decât mi-a plăcut vreodată în cei zece ani de când locuiesc aici. M-am gândit întâi că era posibil ca plăcerea Marlenei să fie molipsitoare sau că ar putea cumva să mă oblige să simt și eu ca ea. Sau că, orice altceva ar fi, legat de Erythro, care o influențează pe ea, mă poate influența și pe mine, în prezența ei.

Insigna replică sarcastic:

— Cred, Siever, că nu ți-ar strica nici ție o scanare cerebrală.

Genarr ridică din sprâncene.

— Dar crezi că n-am trecut prin așa ceva? De când mă aflu aici, m-am supus la controale periodice. Nu s-au înregistrat nici un fel de schimbări, cu excepția celor inevitabile în procesul de îmbătrânire.

— Dar ți-ai verificat tiparul mental de când te-ai întors din acest ultim zbor atmosferic?

— Sigur. A fost primul lucru pe care l-am făcut. Doar nu sunt inconștient. N-am primit încă analiza completă, dar în evaluarea preliminară nu se vede nici o schimbare.

— Și atunci ce ai de gând să mai faci în continuare?

— Ceea ce urmează în mod logic. Eu și Marlene vom ieși din Dom pe suprafața lui Erythro.

— Nu!

— Vom lua măsuri de precauție. Eu am mai fost afară.

— Tu, poate, spuse Insigna încăpățânată. Dar nu ea. Ea n-a mai fost niciodată.

Genarr oftă. Se răsuci cu tot cu scaun, ațintindu-și ochii pe fereastra falsă din zidul biroului său, de parcă ar fi încercat s-o străpungă cu privirea pentru a putea privi peisajul roșiatic de dincolo de ea. Apoi se uită din nou la Insigna.

— Acolo, afară, se află o imensă lume nou-nouță, spuse el, una care nu aparține nimănui în afară de noi. Am putea lua această lume și am putea-o modela, folosindu-ne de toate lecțiile pe care le-am învățat din proasta exploatare și conducere a planetei noastre de origine. De data asta am construi o lume bună, curată, cumsecade. Ne putem obișnui cu lumina roșie. Am putea-o aduce la viață cu propriile noastre plante și animale. Putem face uscatul și oceanul să înflorească, și să urnim planeta într-un curs propriu de evoluție.

— Și maladia? Cu ea ce facem?

— Am putea elimina maladia și am putea face din Erythro planeta ideală pentru noi.

— Dacă eliminăm căldura și gravitația și modificăm compoziția chimică, am putea face și din Megas planeta ideală pentru noi.

— Da, Eugenia, dar chiar și tu trebuie să recunoști că maladia face parte dintr-o altă categorie decât căldura, gravitația și chimia unei planete.

— Dar, în felul său, și maladia este la fel de mortală.

— Eugenia, cred că ți-am mai spus că Marlene este cea mai importantă persoană pe care o avem.

— Pentru mine este, cu siguranță.

— Pentru tine este importantă, pur și simplu, întrucât este fata ta. Pentru noi ceilalți, este importantă pentru ceea ce ar putea face.

— Dar ce poate face? Să ne interpreteze limbajul gesturilor? Să ne pună în situații neplăcute?

— Ea este convinsă că este imună la maladie. Dacă într-adevăr este, din asta am putea învăța...

— *Dacă* este. Acest lucru este o închipuire copilărească și tu știi prea bine. Nu clădi castele pe nisip.

— Acolo, afară, este o întreagă lume pe care vreau s-o cuceresc.

— În cele din urmă, vorbești și tu ca Pitt. Pentru acea lume ești dispus să-mi pui fata în pericol?

— În istoria omenirii au fost puse în pericol alte lucruri, mult mai importante, pentru mize mult mai mici.

— Cu atât mai rușinos pentru istoria omenirii. Și, în orice caz, este o hotărâre pe care numai eu o pot lua. Este fata mea.

Genarr răspunse cu o voce scăzută, care părea să conțină toată tristețea lumii:

— Te iubesc, Eugenia, dar te-am mai pierdut o dată. Am avut visul fragil că poate aș putea recupera acea pierdere. Dar acum mă tem că va trebui să te pierd din nou, de data asta pentru totdeauna. Pentru că, vezi tu, îți voi spune acum că nu este o hotărâre pe care s-o iei tu. Nici măcar eu. Este o hotărâre pe care numai Marlene o poate lua. Și ce decide ea, va și face, într-un fel sau altul. Și pentru că se prea poate să stea în puterea ei să câștige o nouă lume pentru omenire, eu am s-o ajut să facă orice ar vrea să facă, chiar dacă *tu* nu ești de acord. Te rog să înțelegi asta, Eugenia.

24. DETECTORUL

52

Crile Fisher sudia *Superluminica*, având o expresie înghețată pe chip. Era prima dată când o vedea și nu avu nevoie decât de o privire rapidă aruncată Tessei Wendel pentru a-și da seama cu claritate că avea un zâmbet de proprietar mândru.

Nava stătea acolo, într-o peșteră uriașă, apărată de o triplă rețea de filtre de securitate. Erau prezente și ființe omenești, dar marea majoritate a forței de muncă consta în roboți computerizați neumanoizi.

Fisher văzuse multe nave spațiale, o multitudine de modele pentru o multitudine de scopuri, dar nu mai văzuse niciodată una ca *Superluminica*, niciodată una cu un aspect atât de hidos.

Dacă ar fi văzut-o fără să știe ce e, poate că nici n-ar fi ghicit că era o navă spațială. Și acum, ce să spună? Pe de o parte, nu voia s-o mânie pe Wendel. Pe de altă parte, ea aștepta în mod evident părerea lui, și tot în mod evident se aștepta ca aceasta să fie elogioasă.

Așa că el spuse, cu o voce oarecum preocupată:

— Are un soi straniu de grație, seamănă cu o viespe...

Ea zâmbi la expresia „soi straniu de grație" și Fisher știu că alesese bine cuvintele. Dar apoi întrebă:

— Cum adică seamănă cu o viespe, Crile?

— Mă refer la o insectă, răspunse Crile, știu că pe Adelia nu prea cunoașteți insectele.

— Cunoaștem insectele, spuse Wendel. Sigur, nu avem abundența haotică a Pământului...

— Dar, probabil nu aveți viespi. Sunt niște insecte cu înțepătură veninoasă, care seamănă ca formă cu... – Fisher indică *Superluminica*. – Și ele au trupul îngroșat în partea din față și în partea din spate, iar la mijloc subțiat.

— Adevărat? Wendel privi nava cu o bruscă scânteie de interes proaspăt. Când vei putea, găsește-mi, te rog, fotografia unei viespi. Aș putea înțelege mai profund silueta navei prin comparație cu a unei insecte, sau invers, dacă mă gândesc bine.

Fisher răspunse:

— Atunci, dacă nu a fost inspirată de o viespe, cum ați ajuns la această formă?

— A trebuit să găsim o formă geometrică specială care să asigure maximum de șanse ca întreaga navă să se deplaseze unitar. Hipercâmpul are tendința de a se extinde la infinit în afară, în formă cilindrică, și într-o anumită măsură avem interesul să-l lăsăm în voia lui. Dar, pe de altă parte, nu vrem să-i permitem să pună stăpânire pe noi în întregime. De fapt, nici nu e posibil, așa că trebuie să-l izolăm în capetele îngroșate ale navei. Hipercâmpul există astfel în corpul navei, menținut și izolat cu ajutorul unui câmp intens, electromagnetic alternativ, și apoi... Da' de fapt pe tine nu te interesează toate astea, nu?

— Nu, la un moment dat au încetat să mă intereseze, cred, răspunse Fisher vag. Mi-ai spus destule. Dar, de vreme ce în sfârșit mi se permite să văd și eu această...

— Hai, nu fă pe ofensatul acum, îl întrerupse Wendel, înconjurându-i mijlocul cu brațul. Totul s-a desfășurat cu o foarte strictă confidențialitate, știi doar. Au existat perioade când până și prezența *mea* îi scotea din minți. Bombăneau tot timpul, îmi închipui că despre această suspectă locuitoare a unei Colonii care prea își băga nasul peste tot. Probabil că-și doreau să nu fi fost eu cea care a pus la punct teoria hipercâmpului, pentru ca să mă poată trimite la plimbare. Acum însă lucrurile s-au limpezit și iată că am putut aranja chiar să te aduc și pe tine s-o vezi. La urma urmei, și tu vei călători cu ea și am vrut să-ți ofer posibilitatea de a o admira. – Femeia ezită o clipă și apoi adăugă: Pe ea și pe mine.

El își întoarse privirile spre ea și replică:

— Știi bine că te admir, Tessa, și fără să fie nevoie de o astfel de demonstrație. Și îi înconjură la rândul lui umerii cu brațul.

— Eu continuu să îmbătrânesc, Crile, spuse ea. Acest proces, pur și simplu, nu se va opri. De asemenea, sunt incredibil de fericită cu tine. Suntem de șapte ani împreună, în curând se împlinesc opt, iar eu n-am simțit nici o clipă vechiul impuls de a vedea cum ar putea fi alți bărbați.

— Și asta, întrebă Fisher, e o tragedie? Poate că e numai pentru că ai fost atât de absorbită de proiect. Acum, că nava e gata, probabil că vei încerca o senzație de eliberare și te vei bucura de destul timp pentru a porni din nou la vânătoare.

— Nu, n-am impulsul. Pur și simplu îmi lipsește. Dar tu? Știu că uneori te-am cam neglijat.

— Nici o problemă. Când mă neglijezi pentru munca ta, nu mă deranjează. Și eu doresc, la fel de mult ca tine, ca această navă să

funcționeze, draga mea, iar cel mai crunt coșmar al meu este că, până va fi într-adevăr gata, noi doi vom fi prea bătrâni ca să ne mai lase pe ea. Zâmbi din nou, de data aceasta aproape cu cruzime. Nu uita, Tessa, în îngrijorarea ta legată de repeziciunea cu care înaintezi în vârstă, că nici eu nu mai sunt chiar un puști. În mai puțin de doi ani împlinesc cincizeci. Dar am o întrebare pe care nu îndrăznesc să ți-o pun, de teamă că voi fi dezamăgit de răspuns. Oricum, tot am să te întreb.

— Întreabă-mă.

— Ai aranjat să pot vedea și eu nava, să-mi fie permis accesul în această „sfântă a sfintelor". Ceva îmi spune că Directorul Koropatsky n-ar fi permis așa ceva dacă proiectul nu s-ar fi apropiat de final. În privința securității e aproape tot atât de bolnav cum era Tanayama.

— Da, în ceea ce privește hipercâmpul, nava este gata.

— A efectuat vreun zbor?

— Nu încă. Mai sunt unele lucruri de făcut, dar acestea nu implică hipercâmpul.

— Vor avea loc și zboruri de încercare, presupun.

— Cu echipaj la bord, desigur. Nu putem testa nava fără echipaj la bord, dacă vrem să ne asigurăm că sistemele de susținere a vieții funcționează. Nici chiar animalele n-ar fi suficiente pentru a fi siguri de asta.

— Cine va lua parte la prima călătorie?

— Voluntari aleși din rândul celor care au lucrat la proiect și care întrunesc condițiile necesare.

— Și tu?

— Eu sunt singura care nu voi fi voluntar. Eu *trebuie* să merg. N-aș putea avea încredere în nimeni altcineva să ia decizii în caz de urgență.

— Atunci să înțeleg că merg și eu? întrebă Crile.

— Nu, tu nu.

Chipul lui Fisher se întunecă instantaneu de mânie.

— Bine, dar înțelegerea era că...

— Nu și în cazul zborurilor de încercare, Crile.

— Și acestea când vor lua sfârșit?

— E dificil de spus. Depinde ce probleme apar. Dacă totul decurge normal, două sau trei zboruri de încercare ar trebui să fie suficiente. E o chestiune de câteva luni.

— Când va avea loc primul zbor de încercare?

— Asta nu știu să-ți spun, Crile. Însă mai avem de lucru la navă.

— Dar ai spus că e gata.

— Da, în ceea ce privește hipercâmpul. Dar acum, detectoarele neuronice sunt în curs de instalare.

— Astea ce mai sunt? Nu te-am auzit niciodată pomenind de așa ceva.

Wendel nu-i răspunse direct. Privi întâi în jur, tăcută și gânditoare, apoi rosti:

— Atragi atenția, Crile, și bănuiesc că sunt pe-aici oameni pe care prezența ta îi îngrijorează destul de mult. Hai acasă.

Fisher nu se clinti.

— Înțeleg că refuzi să mai discuți toate acestea, deși se întâmplă să fie chestiuni de viață și de moarte pentru mine.

— Ba nu, vom continua discuția, acasă.

53

Crile Fisher era neliniștit, agitat, într-o stare de furie crescândă. Refuza să ia loc și o privea de sus pe Tessa Wendel, copleșind-o cu statura sa. Ea ridicase din umeri și se așezase pe canapeaua modulară albă de unde acum se uita în sus, la el, încruntată.

— De ce ești furios, Crile?

Buzele lui Fisher tremurau. El le strânse și așteptă un timp înainte de a răspunde, de parcă efortul muscular l-ar fi putut ajuta să-și păstreze calmul. Într-un târziu, rosti:

— O dată ce s-a alcătuit un echipaj fără mine, precedentul a fost creat. Nu voi mai ajunge *niciodată* pe navă. Trebuie să se înțeleagă de la bun început că eu mă voi afla pe navă de fiecare dată, până vom ajunge la Steaua Vecină și la Rotor. Nu vreau să rămân pe dinafară.

Wendel interveni:

— De ce te repezi să tragi concluzii? La momentul crucial nu vei fi omis. Și-apoi, nava nici măcar nu este gata.

— Tu ai spus că nava e gata, i-o întoarse Fisher. Ce sunt aceste detectoare neuronice despre care ai început brusc să-mi spui? Precis că sunt o șmecherie care să-mi astupe gura, să-mi distragă atenția și să strecoare nava în spațiu pe sub nasul meu, înainte ca eu să-mi dau seama că am rămas de căruță. Asta fac ei acolo. Iar tu mergi mână-n mână cu ei.

— Crile, ți-ai pierdut mințile. Detectorul neuronic este ideea mea, pe care eu am dorit s-o introduc, pentru care am insistat. Îl privi fix, fără să clipească, parcă sfidându-l, așteptând să vadă dacă mai îndrăznește să spună ceva.

— Ideea ta! explodă el. Dar...

Ea întinse mâna ca pentru a-l reduce la tăcere.

— Este ceva la care am muncit simultan cu lucrul la navă. Nu este ceva de competența mea, dar i-am impulsionat destul de nemilos pe

neurofizicieni ca să-l avem. Motivul? Tocmai pentru că vreau să te afli și tu pe navă când va porni spre Steaua Vecină. Nu înțelegi?

El clătină din cap.

— Gândește-te, Crile. Sunt sigură că ai pricepe dacă n-ai fi orbit de furie pentru motive nebunești. Este foarte simplu. Este un „detector neuronic". Detectează activitatea nervoasă de la distanță. Activitatea nervoasă complexă. Pe scurt, detectează prezența inteligenței.

Fisher se holbă la ea.

— Te referi la ceva ce folosesc doctorii prin spitale.

— Bineînțeles. În medicină și în psihologie este un instrument obișnuit, folosit pentru a detecta, din timp, deranjamentele mentale, dar de la distanțe de câțiva metri. Eu am nevoie de ceva care să funcționeze la distanțe *astronomice*. Nu este vorba de ceva nou, ci de ceva vechi, cu o rază de acțiune mult amplificată. Crile, dacă Marlene e în viață, se află pe Rotor. Iar Rotor este acolo, undeva, orbitând în jurul Stelei Vecine. Ți-am spus că nu va fi ușor de localizat. Dacă nu-l găsim destul de repede, cum putem fi siguri că nu este acolo? Cum ne putem asigura că realmente nu este acolo, cum putem elimina posibilitatea ca noi să-l fi trecut pur și simplu cu vederea, ca pe o insulă oarecare în ocean sau ca pe un asteroid oarecare în spațiu. Vom continua căutarea timp de luni sau ani pentru a ne asigura că nu e vina noastră de a-l fi scăpat din vedere și că Rotor chiar nu se află acolo?

— Și detectorul neuronic...

— Va găsi Colonia Rotor pentru noi.

— Nu va fi tot atât de greu de detectat...

— Nu. Universul este plin de lumină, unde radio și de tot felul de radiații, iar noi va trebui să distingem o sursă dintr-o mie de alte surse, sau dintr-un milion de alte surse. Se poate face, dar nu e ușor și e posibil să dureze mult. Cu toate acestea, probabilitatea de a descoperi acea radiație electromagnetică asociată cu neuronii într-o relație complexă este restrânsă. Nu este posibil să întâlnim mai mult de o sursă de acest fel, sau, dacă întâlnim mai multe, singura explicație ar fi că Rotor și-a construit și alte Colonii. Acum pricepi? Îmi doresc să-ți găsesc fiica tot atât de mult cât îți dorești și tu. De ce crezi că mi-aș dori asta atât de tare dacă n-aș vrea să vii și tu cu noi pe navă? Vei fi acolo.

Fisher părea copleșit.

— Și ai făcut astfel ca proiectul să se ocupe de asta?

— Am o putere considerabilă asupra lor, Crile. Și încă nu ți-am spus totul. Ceea ce urmează este absolut strict secret, de asta nu ți-am putut spune când ai fost să vezi nava.

— Mda? Și despre ce anume e vorba?

Wendel spuse, cu o nuanță de blândețe în glas:

— Crile, îmi petrec mai mult timp decât ai crede gândindu-mă la tine. Nici nu știi cât de tare îmi doresc să te pot feri de o dezamăgire. Dacă nu găsim nimic în preajma Stelei Vecine? Dacă o scanare completă a zonei respective ne va indica, fără posibilitate de îndoială, că nu există nici o formă de viață inteligentă în vecinătatea Stelei Vecine? Ne întoarcem pur și simplu direct acasă și raportăm că nu am găsit nici urmă de Rotor? Nu, Crile, nu te lăsa pradă uneia dintre pasele tale proaste. Nu spun că eșecul nostru de a descoperi inteligența în zona Stelei Vecine ar însemna numaidecât că Rotor și poporul său nu au supraviețuit.

— Dar ce altceva ar putea însemna?

— S-ar putea să îi fi nemulțumit atât de mult Steaua Vecină încât să se fi hotărât să plece mai departe. Poate că s-au oprit numai atât timp cât le-a fost necesar pentru a mina câțiva asteroizi, pentru noi materii prime necesare construirii și recondiționării motoarelor cu microfisiune. Apoi poate că au plecat mai departe.

— Și dacă s-ar fi întâmplat așa, cum am putea ști unde ar fi acum?

— Au plecat de aproape paisprezece ani. Fiind dotați numai cu hiperasistență, nu pot călători decât cel mult cu viteza luminii. Dacă au ajuns, într-adevăr, la vreo stea, ar trebui să fie una aflată la cel mult patru ani lumină de noi. Nu sunt foarte multe astfel de stele. Dar, dispunând de viteze superluminice, le putem vizita pe toate. Dacă suntem dotați și cu detectoare neuronice putem să ne dăm seama repede dacă Rotor se află sau nu în preajma vreuneia dintre ele.

— Ar putea rătăci printre stele, prin spațiu, chiar acum, când vorbim. Cum i-am putea detecta în acest caz?

— N-am putea, dar măcar ne înmulțim șansele puțin, dacă investigăm douăsprezece stele în șase luni, cu ajutorul detectorului neuronic, în loc să pierdem toată acea vreme investigând inutil o singură stea. Și dacă eșuăm – trebuie să avem în vedere și această eventualitate – atunci cel puțin ne vom întoarce cu destule date despre o duzină de stele, o pitică albă, o stea fierbinte alb-albastră, o stea asemănătoare Soarelui, un tandem apropiat și așa mai departe. Nu cred că e probabil să apucăm, cei de-o vârstă cu tine și cu mine, mai mult de o călătorie în viață, așa că de ce n-am face una grozavă, în urma căreia să intrăm glorios și cu răsunet în istorie, Crile?

Crile răspunse gânditor:

— Bănuiesc că ai dreptate, Tessa. Explorarea a douăsprezece stele fără a găsi ceva ar fi o experiență destul de neplăcută, dar mult mai rău

ar fi să nu putem explora decât împrejurimile unei singure stele și să ne întoarcem gândindu-ne că Rotor ar fi putut fi altundeva în raza noastră, numai că ne-a lipsit timpul pentru a-l căuta.

— Exact.

— Voi încerca să țin minte asta, spuse Crile cu tristețe.

— Încă un lucru, nu se lăsă Wendel. Detectorul neuronic ar putea detecta și inteligență care *nu este* de origine terestră. Doar n-am vrea să ne scape așa ceva.

Fisher păru uimit:

— Dar așa ceva nu e probabil, nu?

— Nu e deloc probabil, dar dacă totuși se întâmplă, avem toate motivele să vrem să nu ratăm ocazia. Mai ales dacă e pe o rază de patru ani-lumină în jurul Pământului. Nimic din Univers n-ar fi atât de interesant ca o altă formă de viață inteligentă, și nici atât de periculos. Am vrea să știm dacă există, nu?

— Dar, interveni Fisher, care sunt șansele noastre de a detecta o astfel de formă de viață inteligentă dacă nu este de origine terestră? Detectoarele neuronice sunt create numai pentru inteligența umană. Mie mi se pare că nu vom putea nici măcar recunoaște o formă de viață ciudată ca fiind vie, darămite inteligentă.

Wendel argumentă mai departe:

— Viața poate că n-o vom putea recunoaște, dar este imposibil să nu reușim să recunoaștem inteligența, cel puțin asta este părerea mea, iar la urma urmei asta și căutăm: inteligența, nu viața. Despre orice fel de inteligență ar fi vorba, oricât de ciudată, oricât de dificil de recunoscut, ea trebuie să se bazeze pe o structură complexă, cel puțin tot atât de complexă precum creierul omenesc. În plus, în mod sigur implică și interacțiunea electromagnetică. Atracția gravitațională e prea redusă, interacțiunile nucleare slabe și puternice au rază prea mică de acțiune. Cât despre acest nou hipercâmp, cu care lucrăm în zborul cu viteze superluminice, el nu există în natură, după cât se cunoaște, există doar dacă a fost elaborat artificial de o formă de viață dotată cu inteligență. Detectorul neuronic poate depista un câmp electromagnetic neobișnuit de complex, care va însemna inteligență, indiferent de forma sau chimia în care a fost structurat organismul respectiv. Și vom fi pregătiți ori să studiem, ori să fugim. Cât despre formele de viață lipsite de inteligență, nu este posibil ca acestea să reprezinte un pericol pentru o civilizație tehnologică așa ca a noastră, deși orice formă de viață extraterestră, chiar și în stadiul de virus, ar fi interesantă.

— Și de ce trebuie ținute secret toate acestea?

— Pentru că bănuiesc – de fapt chiar *știu* – că Parlamentul Globului va dori să ne întoarcem foarte repede, ca să poată fi siguri că proiectul e un succes și să poată trece la construirea unor modele superioare de nave superluminice, bazându-se pe experiența noastră cu acest prototip. Eu, pe de altă parte, dacă lucrurile merg bine, îmi doresc, firește, să văd Universul și să-i las să aștepte. Nu spun că m-am și hotărât s-o fac, dar vreau să-mi las o portiță deschisă către această opțiune. Dacă ar ști că plănuiesc așa ceva – dac-ar ști măcar că mă gândesc la așa ceva – bănuiesc că ar schimba componența echipajului navei cu oameni pe care îi consideră mai ascultători, mai predispuși să se supună ordinelor.

Fisher zâmbi vag.

— Ce e, Crile? spuse Wendel. Să presupunem că nu dăm de Rotor și nu găsim nici urmă de rotorieni. Ai fi dispus să te întorci, dezamăgit, direct pe Pământ? Ai fi în stare să ai Universul la picioare și să renunți?

— Nu. Mă întrebam numai cam cât va mai dura până vor fi instalate detectoarele și orice altceva ți-ar mai trece ție prin cap. În mai puțin de doi ani, eu voi avea cincizeci. La cincizeci de ani, agenții Biroului sunt, de obicei, retrași din activitatea de teren și primesc slujbe banale pe Pământ, slujbe de stat în birou, și nu li se mai permite să efectueze zboruri cosmice.

— Și?

— Și în ceva mai puțin de doi ani, eu nu voi mai întruni condițiile pentru această călătorie. Îmi vor spune că sunt prea bătrân, iar Universul nu se va mai afla deloc la picioarele mele.

— Prostii! Pe mine mă lasă să plec și eu am depășit, deja, cincizeci de ani.

— Tu ești un caz special. E nava ta.

— Și tu ești un caz special, de vreme ce eu voi insista să te afli pe navă. În afară de asta, nu le va fi prea ușor să găsească oamenii care să întrunească toate condițiile necesare îmbarcării pe *Superluminica*. Tot ce vom putea face va fi să-i îndemnăm să se ofere voluntari. Și nu vor avea încotro, vor trebui să se ofere; doar n-o să riscăm să lăsăm călătoria pe mâinile unor ucenici speriați, care numai asta nu-și doresc.

— Și de ce crezi că mulți nu se vor oferi voluntari?

— Pentru că sunt pământeni, scumpul meu Crile, și pentru majoritatea pământenilor spațiul este o oroare. Hiperspațiul este o oroare încă și mai mare și se vor da cu toții un pas înapoi. Vei fi tu și cu mine și vom mai avea nevoie de încă trei voluntari, iar eu îți spun că vor fi ceva probleme până o să-i găsim. Am sondat terenul în privința multora și am găsit doi oameni excelenți care mi-au făcut jumătăți de promisiuni:

Chao-Li Wu și Henry Jarlow. Pe al treilea nu l-am găsit încă. Dar chiar dacă, în ciuda tuturor prevederilor și probabilităților, vor exista chiar și o duzină de voluntari, tu nu vei putea fi pus în umbră, nimeni nu-ți va fi preferat, pentru că eu voi insista ca tu să mă însoțești în calitate de ambasador al meu în fața rotorienilor, în caz că așa ceva ar deveni necesar. Și dacă nici asta nu e de ajuns, îți promit că nava va fi lansată înainte ca tu să împlinești cincizeci de ani.

Acum Fisher surâse cu ușurare sinceră și spuse:

— Tessa, te iubesc. Știi, doar, că așa e.

— Nu, replică Wendel, nu știu că așa e, mai ales când o spui pe tonul ăsta, de parcă acceptarea faptului te-a luat și pe tine prin surprindere. E foarte ciudat, Crile, dar în cei aproape opt ani de când ne cunoaștem, trăim împreună și facem dragoste împreună, nu mi-ai spus asta nici măcar o dată.

— Nu?

— Crede-mă, am ascultat cu atenție. Și știi ce altceva mai e ciudat? Nici eu nu ți-am spus că te iubesc, deși te iubesc. Dar nu așa se anunța relația noastră când a început. Oare ce s-o fi întâmplat? Tu ce crezi?

Fisher spuse cu voce joasă:

— Răspunsul ar putea fi că ne-am îndrăgostit unul de celălalt treptat, încât nici măcar n-am băgat de seamă. Se mai întâmplă și așa, nu crezi?

Și-și zâmbiră timid unul altuia, ca și cum s-ar fi întrebat ce se mai putea face, acum, în această privință.

25. SUPRAFAȚA

54

Eugenia Insigna era îngrijorată. Mai mult decât atât.

— Îți spun, Siever, n-am mai putut pune geană pe geană de când ai luat-o cu tine în zborul acela. Vocea ei degeneră în ceea ce, în cazul unei temei cu mai puțină tărie de caracter, aproape că ar fi putut fi descris drept un scâncet. Acest zbor prin văzduh – peste ocean și înapoi și întoarcerea după lăsarea întunericului – nu i-a fost de ajuns? De ce n-o oprești?

— *Eu* de ce n-o opresc? rosti Siever Genarr rar, de parcă ar fi gustat fiecare cuvânt din întrebare. De ce n-o opresc eu *pe ea?* Eugenia, am depășit de mult stadiul în care o mai puteam opri pe Marlene.

— Este ridicol, Siever. Este aproape o dovadă de lașitate. Te ascunzi în spatele ei, pretinzând că este atotputernică.

— Și nu e? Tu ești mama ei. Ordonă-i să rămână în Dom.

Gura Eugeniei Insigna se strâmbă într-un rictus.

— Are deja cincisprezece ani. Nu-mi place să fiu tiranică.

— Dimpotrivă, ți-ar plăcea să fii. Dar, dacă ai încerca, s-ar uita la tine cu ochii ei extraordinar de limpezi și ți-ar spune ceva de felul ăsta: „Mamă, te simți vinovată că m-ai lipsit de tata și atunci ai început să crezi că întregul Univers conspiră să te pedepsească lipsindu-te de mine, iar asta este o superstiție naivă."

Insigna se încruntă:

— Siever, ăsta este cel mai prostesc lucru pe care mi-a fost dat să-l aud vreodată. Nu simt deloc și nici nu ar fi cu putință să simt așa ceva.

— Bineînțeles că nu. Am născocit și eu ceva. Dar Marlene n-o va face. Ea va ști, din felul cum îți tresare un deget sau ți se mișcă o claviculă, *din orice*, ea va ști exact ce te frământă și ți-o va spune – și va fi atât de adevărat și atât de jenant, presupun, încât vei fi prea ocupată căutând căi de scăpare pentru a te apăra, prea preocupată ca să mai reziști, îi vei ceda mai degrabă decât s-o lași să-ți mai răscolească prin creier.

— Nu-mi spune că așa ți s-a întâmplat și ție.

— Nu foarte des, pentru că ține la mine, iar eu am încercat să fiu foarte diplomat cu ea. Dar dacă aș provoca-o sau aș supăra-o, mă cutremur gândindu-mă ce ar putea face din mine. Uite, am reușit s-o întârzii, pentru atâta lucru îmi poți acorda și mie credit. Imediat după zborul atmosferic a vrut să iasă pe suprafața planetei. Iar eu am reușit să amân, s-o fac să mai aștepte până la sfârșitul lunii.

— Cum ai reușit?

— Am fost foarte logic și sofisticat în argumente, te asigur. Acum suntem în decembrie. I-am spus că în trei săptămâni va începe noul an, cel puțin după calendarul terestru. Și, am întrebat-o apoi, ce cale poate fi mai bună de a sărbători anul 2237, decât să inaugureze noua eră a explorării și colonizării planetei Erythro? Știi, în această lumină vede ea ieșirea pe suprafața planetei, o consideră începutul unei noi ere. Ceea ce, din punctul nostru de vedere, înrăutățește lucrurile.

— De ce?

— Pentru că nu consideră toată povestea drept un capriciu personal, ci drept ceva de o importanță vitală pentru Rotor, sau poate chiar pentru omenire. Nimic nu se compară cu posibilitatea de a-ți satisface o plăcere personală și de a o considera în același timp o contribuție nobilă la bunăstarea generală. Este o scuză generoasă, pentru orice. Și eu am folosit-o, și tu, toată lumea. Mai mult decât oricine altcineva, Pitt o mai folosește încă. Probabil că, în timp, a reușit să se auto-convingă că până și faptul că respiră este o contribuție nobilă la viața plantelor de pe Rotor, fiindcă le furnizează astfel dioxidul de carbon.

— Așadar, ai reușit s-o faci să aștepte exploatându-i megalomania.

— Da, și mai avem la dispoziție aproximativ o săptămână pentru a vedea dacă găsim ceva care s-o oprească. Trebuie să-ți spun totuși că pledoaria mea n-a păcălit-o. A căzut de acord să aștepte, dar mi-a spus: „Crezi că dacă reușești să mai amâni puțin vei câștiga afecțiunea mamei, nu-i așa, unchiule Siever? Nu detectez nimic în atitudinea ta care să trădeze faptul că ai considera venirea noului an drept un eveniment de oarecare importanță."

— Ah, cât de insuportabil de nepoliticoasă este, Siever.

— Nu, are numai insuportabil de multă dreptate, Eugenia. Dar poate că, în ultimă instanță, este același lucru.

Insigna privi în altă parte:

— Afecțiunea mea? Ce aș putea spune...

Genarr interveni rapid:

— De ce-ai spune ceva? Ți-am spus că în trecut te-am iubit și că faptul că sunt bătrân – sau mai bătrân – nu a schimbat situația. Dar asta

este problema *mea*. Nu m-ai tratat niciodată nedrept. Nu mi-ai dat niciodată motive să sper. Și dacă eu sunt destul de nebun să nu înțeleg când mi se spune „nu", ce motive ai avea tu să te preocupe asta?

— Mă preocupă faptul că ai putea fi nefericit, dintr-un motiv sau altul.

— Asta înseamnă destul de mult. Genarr reuși să zâmbească. E infinit mai mult decât nimic.

Insigna se uită din nou în altă parte și, cu intenția vădită de a schimba vorba, reveni la Marlene.

— Dar, Siever, dacă Marlene a realizat care este, de fapt, motivul tău, de ce a mai fost de acord cu amânarea?

— N-o să-ți placă răspunsul, dar cred că ar fi mai bine să-ți spun adevărul. Marlene mi-a spus: „Am să aștept până la Anul Nou, unchiule Siever, pentru că poate că asta îi va face *într-adevăr* plăcere mamei, iar eu sunt de partea ta."

— A spus ea asta?

— Te rog nu i-o lua în nume de rău. Este evident că am fascinat-o cu aerul meu spiritual și fermecător și crede, ca urmare, că-ți face ție un serviciu.

— Face pe peițitoarea, spuse Insigna evident nehotărâtă dacă să se arate enervată sau amuzată.

— *Mi-a trecut* și mie prin cap că dacă te-ai strădui puțin să manifești oarecare interes pentru mine, am putea folosi această comedioară pentru a o convinge să facă – sau să nu facă – tot felul de lucruri despre care ar crede ea că pot contribui la amplificarea acestui interes; numai că ar trebui să fie adevărat, altminteri ar vedea prin tot planul nostru ca prin sticlă. Iar dacă ar fi adevărat, n-ar mai simți nevoia să facă sacrificii pentru a determina să se întâmple ceva ce deja există. Înțelegi?

— Înțeleg – spuse Insigna – că, dacă n-ar fi capacitățile perceptive ale Marlenei, ai fi de-a dreptul machiavelic în felul în care încerci să mă abordezi.

— Aici m-ai prins, Eugenia.

— Ei bine, de ce n-am alege atunci cea mai la îndemână cale? Hai s-o încuiem în camera ei și, când va fi venit timpul, s-o cărăm pe sus la naveta care ne va duce înapoi pe Rotor.

— S-o legăm de mâini și de picioare, presupun. Pentru că, în afară de faptul că nu s-a gândit că am fi în stare de așa ceva, cred că am reușit să înțeleg în linii mari punctul de vedere al Marlenei. Chiar încep să mă gândesc și eu la colonizarea planetei Erythro – o lume întreagă la dispoziția noastră.

— Să respirăm bacteriile lor străine și să le ingerăm o dată cu apa și cu hrana. Chipul Eugeniei Insigna se crispă într-o grimasă.

— Și ce dacă? Doar le respirăm, le mâncăm și le bem într-o anumită măsură chiar și aici. Nu le putem reține complet în afara Domului. Dacă tot veni vorba, și pe Rotor există bacterii pe care le respirăm, le mâncăm și le bem.

— Da, dar suntem adaptați la viața de pe Rotor. Acestea sunt forme de viață complet *străine*.

— Cu atât mai în siguranță vom fi. Dacă noi nu suntem adaptați la ele, nici ele nu sunt adaptate la noi. Nu există absolut nici un indiciu că ar putea să ne paraziteze în vreun fel. Vor fi pur și simplu o mulțime de particule inofensive.

— Și maladia.

— Aceea este de fapt adevărata dificultate, chiar și într-o situație atât de simplă cum ar fi ieșirea Marlenei în afara Domului. Dar, bineînțeles, vom lua toate măsurile de precauție.

— Ce măsuri?

— Va purta un costum de protecție, în primul rând. În al doilea, eu o voi însoți. Eu voi fi „canarul" ei.

— Cum adică?

— Era o metodă pe Pământ, folosită cu secole în urmă. Minerii luau cu ei la coborârea în mină canari – știi, păsărelele acelea micuțe și galbene. Dacă aerul devenea nociv, canarii mureau înainte ca oamenii să fie afectați, iar oamenii, avertizați de existența unui pericol, ieșeau din mină la timp. Cu alte cuvinte, dacă încep să mă comport ciudat, vom fi amândoi aduși înapoi în Dom, imediat.

— Dar dacă o afectează pe ea înainte să te afecteze pe tine?

— Nu cred că se va întâmpla așa ceva. Marlene este convinsă că ea e imună. Și a spus-o de atâtea ori că eu unul am început s-o cred.

55

Niciodată nu mai așteptase Eugenia Insigna Anul Nou cu o astfel de concentrare dureroasă. Dar până acum nici nu avusese un motiv atât de serios s-o facă. De fapt, calendarul era pentru ea un vestigiu, o amintire îndepărtată percepută ca printr-o stare de mahmureală.

Pe Pământ, anul ca unitate calendaristică se născuse prin marcarea anotimpurilor și a sărbătorilor corespunzătoare lor – miezul verii, miezul iernii, semănatul, strângerea recoltei – indiferent de numele sub care erau cunoscute toate acestea.

Crile (își amintea Insigna) îi explicase aspectele complexe ale calendarului cu un soi ciudat de fascinație întunecată și solemnă care-i

însoțea lui toate amintirile legate de Pământ. Ea îl ascultase cu un amestec de ardoare și îngrijorare, cu ardoare pentru că dorea să-i poată împărtăși fascinația, dacă asta i-ar fi putut apropia mai mult, cu îngrijorare pentru că se temea că fascinația lui legată de Pământ l-ar putea îndepărta de ea, așa cum se și întâmplase în cele din urmă.

Era ciudat că încă mai simțea durerea – parcă acum se mai atenuase. I se părea că nu-și mai poate aminti cu precizie chipul lui Crile, că-și amintea numai amintirea. Oare asta era tot ce mai stătea între ea și Siever Genarr acum, amintirea unei amintiri?

Și totuși, iată, numai amintirea unei amintiri făcea ca pe Rotor să fie ținut în continuare calendarul terestru. Rotor nu avusese niciodată anotimpuri. Avea, desigur, anul, deoarece însoțea Pământul în drumul său în jurul Soarelui (toate Coloniile păstrau sistemul Pământ-Lună, cu excepția celor câteva care orbitau în jurul lui Marte sau care fuseseră construite în centura de asteroizi). Cu toate acestea, fără anotimpuri, anul era lipsit de sens, deși organizat în luni și săptămâni.

Rotor respecta și ziua, artificial fixată la douăzeci și patru de ore, din care, în jumătate se permitea accesul razelor de soare, iar în cealaltă jumătate, nu. Ar fi putut fi fixată la orice lungime, dar era fixată la durata unei zile terestre și împărțită în douăzeci și patru de ore a câte șaizeci de minute fiecare, fiecare minut având șaizeci de secunde. (Cel puțin zilele și nopțile aveau durata uniformă de douăsprezece ore.)

La un moment dat, existase o oarecare agitație prin Colonii în favoarea adoptării unui alt sistem în care zilele să fie, pur și simplu, numerotate și grupate în seturi de câte zece și multipli de zece, decazile, hectozile, kilozile și, în direcția cealaltă, decizile, centizile, milizile, dar așa ceva era de fapt cu neputință.

Coloniile nu-și puteau stabili, fiecare, sistemul ei, deoarece asta ar fi redus comerțul și comunicarea la o stare de haos. Nici un alt sistem unificat în afară de cel al Pământului nu era posibil, pentru că acolo trăia încă 99% din populația umană, restul de 1% fiind legată de Pământ prin tradiție. Amintirea menținea în viața Coloniei Rotor și a tuturor celorlalte un calendar care, pentru ele, își pierduse de mult sensul intrinsec.

Dar acum Rotor părăsise Sistemul Solar și devenise o lume autonomă, izolată, unică. Nu mai existau nici ziua, nici luna, nici anul în sensul lor terestru. Nici măcar nu mai exista lumina solară care să delimiteze ziua de noapte, pentru că Rotor sclipea în lumină artificială de zi și se întuneca la o geană de lumină, tot artificială, în cicluri alternative de câte douăsprezece ore. Această precizie a duratei nu era nici măcar îmblânzită de o luminare sau întunecare treptată la capetele intervalelor, care

să sugereze răsăritul și apusul. Nu părea a fi nevoie de așa ceva. Și în cadrul acestui aranjament, casele particulare își menținеau sau nu iluminarea, după pofta inimii, dar numărau zilele după calendarul Coloniilor, adică după calendarul terestru.

Chiar și în Domul de pe Erythro, unde exista o alternanță naturală de noapte și zi folosită fără probleme de cei care locuiau aici, calculele oficiale se făceau totuși în conformitate cu lungimea nu-tocmai-potrivită, a zilei din calendarul Coloniilor, încă legată de cea din calendarul terestru (amintirea unei amintiri).

La ora actuală însă, opinia generală era că ar trebui păstrată numai ziua ca unitate de măsură a timpului. Insigna știa cu siguranță că Pitt însuși era în favoarea unui sistem zecimal de măsurare a timpului, dar nici chiar el nu îndrăznea să facă oficial această propunere, de teama că ar fi iscat o opoziție năpraznică.

Dar poate că lucrurile n-aveau să dureze așa la nesfârșit. Unităților tradiționale și neregulate ale lunilor și săptămânilor deja nu li se mai acorda mare importanță. Sărbătorile tradiționale erau din ce în ce mai des ignorate. În munca ei de astronom, Insigna folosea ziua drept unică unitate de măsură a timpului. Cândva, vechiul calendar avea să moară și, în viitorul îndepărtat și imposibil de prevăzut, se vor naște cu siguranță metode noi de marcare a timpului, cu acordul tuturor, poate chiar un Standard Galactic.

Dar până una-alta, ea se găsea în situația de a tăia zilele dintr-un calendar în care Anul Nou începea arbitrar. Cel puțin pe Pământ, noul an începea la solstiții (de iarnă în emisfera nordică, de vară în cea sudică). Avea o legătură cu traseul orbital al Pământului în jurul Soarelui, legătură de care, pe Rotor, numai astronomii își mai aminteau cu claritate.

Dar acum, chiar dacă Insigna era ea însăși astronom, noul an avea legătură pentru ea numai cu aventura în care urma să se arunce Marlene, aceea de a explora suprafața planetei Erythro. Momentul acestei aventuri fusese ales de Siever Genarr numai pentru că oferea un motiv plauzibil de amânare și fusese acceptat de Insigna numai pentru că începuse să o preocupe ideea unei adolescente despre dragoste.

Când Insigna își reveni din gândurile ei adânci, Marlene o privea cu solemnitate. (Oare intrase ea în cameră atât de încet, sau Insigna era atât de preocupată de propriile gânduri încât nu-i auzise pașii?)

— Bună, Marlene.

— Nu ești fericită, mamă, replică Marlene cu solemnitate.

— Pentru a vedea asta, nici măcar nu este nevoie să fii înzestrat cu capacități de percepție ieșite din comun, Marlene. Ești încă hotărâtă să ieși din Dom, să explorezi suprafața planetei Erythro?

— Da. Foarte.

— Dar de ce, Marlene, de ce? Poți să-mi explici în așa fel încât să înțeleg și eu?

— Nu, pentru că nu vrei să înțelegi. Mă cheamă.

— *Ce* te cheamă?

— Erythro. Mă vrea afară. Chipul de obicei posomorât al Marlenei era acum radios, iluminat de fericire.

Insigna izbucni:

— Când vorbești așa, Marlene, îmi faci impresia că ești deja afectată de ... de...

— De maladie? Nu sunt. Tocmai mi-a mai făcut unchiul Siever o scanare cerebrală. Eu i-am spus că nu era necesară, dar el a zis că trebuie să existe una recentă, de dinaintea plecării. Sunt perfect normală.

— Scanările cerebrale nu pot spune chiar totul, se încruntă Insigna.

— Nici temerile unei mame, replică Marlene. – Apoi adăugă mai blând: Mamă, te rog, știu că vrei să amâni toate astea pe cât posibil, dar nu voi mai accepta încă o întârziere. Unchiul Siever mi-a promis. Chiar dacă plouă, chiar dacă e vreme rea, mă duc afară. În perioada aceasta a anului, nu există furtuni serioase și nici extreme de temperatură. De altfel nu prea există în nici o perioadă a anului. Este o lume *minunată*.

— Dar este pustie, moartă. Cu excepția *bacteriilor*, spuse Insigna cu dezgust.

— Da, numai că într-o zi o vom coloniza cu viața noastră. – Marlene se uită în altă parte, cu o privire pierdută, visătoare. – Sunt sigură de asta, adăugă.

56

— Costumul E este un costum simplu, spuse Siever Genarr. El nu trebuie să facă față nici unei presiuni. Nu este un costum de scafandru sau de cosmonaut. Are o cască și o sursă de aer comprimat care poate fi regenerat, precum și o mică unitate de transfer caloric ce permite menținerea unei temperaturi confortabile. Și, evident, este etanș.

— O să mi se potrivească? întrebă Marlene, privind cu dezgust materialul pseudo-textil cam grosuț.

— Nu în sensul monden al expresiei, spuse Genarr cu o luminiță năstrușnică jucându-i în ochi. N-a fost creat din considerente estetice, ci practice.

Marlene spuse pe un ton exasperat:

— Nu mă interesează să arăt frumos, unchiule Siever, dar nu vreau să mă împiedic într-o haină lălâie. Dacă îmi va îngreuna mersul, nu merită osteneala de a-l purta.

Eugenia Insigna interveni. Până acum se mulțumise doar să privească, palidă și crispată.

— Costumul este necesar pentru a te proteja, Marlene. Nu-mi pasă cât de lălâu este.

— Dar nu e necesar să fie și neconfortabil, mamă, nu? Dacă se mai și potrivește bine, nu mă va proteja mai puțin.

— De fapt, ăsta o să-ți vină destul de bine, spuse Genarr. Este cel mai bun pe care l-am putut găsi. La urmă urmei, nu dispunem decât de măsuri pentru adulți. – Se întoarse către Insigna. – Nu prea le mai folosim cine știe ce în ultima vreme. Într-un timp, după ce a încetat maladia, am ieșit să explorăm, dar acum, deja cunoaștem împrejurimile destul de bine și, în rarele ocazii când mai ieșim, folosim vehicule E închise.

— Aș vrea să folosiți un astfel de vehicul și acum.

— Nu, spuse Marlene parcă îndurerată, am mai fost afară într-un vehicul. Vreau să merg pe jos, acum. Vreau să... să simt solul sub tălpi.

— Ești nebună, zise Insigna descumpănită.

Marlene i-o întoarse:

— Vrei să încetezi odată să mai insinuezi...

— Unde-ți sunt capacitățile perceptive? Nu mă refeream la maladie. Spuneam pur și simplu că ești nebună, în sensul comun al cuvântului. Adică... Te rog, Marlene, mă înnebunești și pe mine. – Apoi adăugă: Siever, dacă aceste costume E sunt vechi, de unde știi că sunt încă etanșe?

— Pentru că le-am testat, Eugenia. Te asigur că sunt perfect funcționale. Adu-ți aminte că și eu voi ieși cu ea, tot într-un costum.

Era limpede că Insigna mai căuta încă obiecții.

— Dar dacă cumva va trebui brusc să... Flutură din mână fără sens.

— Să facem pipi? La asta te referi? Asta se poate rezolva, deși nu este prea confortabil. Totuși, nu cred că vom întâmpina astfel de probleme. Ne-am golit vezicile și suntem în siguranță pentru câteva ore, sau cel puțin așa ar trebui să fim. Nici nu ne vom aventura prea departe, așa că, în caz de urgență, ne vom putea întoarce în Dom. Acum ar fi

bine să plecăm, Eugenia. Condițiile atmosferice sunt bune și ar trebui să profităm. Hai, Marlene, să te ajut cu costumul.

Insigna i-o reteză brusc:

— Măcar n-o spune pe tonul ăsta atât de vesel.

— De ce nu? Să-ți spun drept, chiar îmi place ideea de a ieși din Dom, în care, uneori, e destul de ușor să te simți ca într-o închisoare, știi. Poate dacă am ieși cu toții mai des pe suprafața planetei, oamenii noștri ar putea petrece perioade mai lungi de timp pe Erythro. Gata, Marlene, acum nu mai avem decât de potrivit casca.

Marlene ezită:

— O clipă, unchiule Siever. – Făcu un pas spre Insigna, cu brațul îngroșat de costum și rigid, întins în direcția ei. Insigna o privi sumbru. – Mamă, rosti Marlene. Încă o dată, *te rog*, fii calmă. Te iubesc și n-aș face asta doar ca să-ți dau motiv de îngrijorare și astfel să-mi satisfac mie un moft. O fac pentru că știu că nu voi păți nimic, așa că n-ai de ce să-ți faci griji și spaime. Aș fi gata să pariez chiar că îți dorești acum să îmbraci și tu un costum E pentru a putea veni cu noi și a nu mă scăpa din ochi, dar nu este nevoie s-o faci.

— De ce nu e nevoie, Marlene? Cum crezi că voi putea să mi-o iert vreodată dacă ți se întâmplă ceva și eu nu sunt acolo să te ajut?

— Dar nu mi se va întâmpla nimic. Și chiar dacă s-ar întâmpla, deși știu că nu e posibil, ce-ai putea tu face? În plus, ești atât de speriată de Erythro încât probabil că mintea îți este sensibilă la tot felul de efecte anormale. Și dacă maladia te-ar afecta pe tine mai degrabă decât pe mine? Cum crezi că aș putea eu să-mi iert *așa ceva?*

— Are dreptate, Eugenia, spuse Genarr. Eu voi ieși cu ea afară, iar cel mai bun lucru pe care îl poți tu face este să rămâi aici și să-ți păstrezi calmul. Toate costumele E sunt prevăzute cu radio. Eu și Marlene ne vom putea auzi unul pe altul și vom fi în permanentă legătură cu Domul. Îți promit că dacă se poartă ciudat, dacă îmi trezește cea mai mică bănuială în această privință, ne vom întoarce imediat înăuntrul Domului. După cum și eu, dacă voi simți vreo modificare în ceea ce mă privește, mă voi întoarce imediat, aducând-o și pe Marlene cu mine.

Insigna clătină din cap și nu păru consolată, în timp ce privea cum mai întâi Marlene, apoi Genarr își etanșeizau căștile pe cap.

Erau lângă principala ieșire din Dom, iar Insigna privea cum era manevrată ușa grea. Cunoștea procedura foarte bine, altminteri nu se putea numi locuitor al unei Colonii. Era o metodă delicată de control a presiunii aerului, astfel încât să fie asigurat transferul unui curent blând de aer dinspre Dom în afară, niciodată dinspre Erythro înăuntru. Și

pentru a exista siguranța că nu au loc scurgeri nepermise, procedura era controlată permanent de computere.

Apoi ușa interioară se deschise. Genarr păși în camera de presurizare și-i făcu semn Marlenei să-l urmeze. Ea o făcu, iar ușa se închise în urma lor. Cei doi nu mai puteau fi deocamdată văzuți. Insigna simți cum inima ei își iuțește bătăile.

Urmări semnalizatoarele luminoase ale contactelor și știu exact când se deschise ușa exterioară și apoi când se închise la loc. Ecranul holografic se trezi la viață și pe el Insigna putu vedea cele două siluete în costume E, stând pe solul pustiu al planetei Erythro.

Unul dintre ingineri îi înmână femeii niște căști audio prevăzute cu un mic microfon în dreptul gurii, pe care aceasta și le puse pe urechi. O voce îi rosti în ureche: „Contact radio" și, imediat, răsună în căști vocea cunoscută a Marlenei:

— Mă auzi, mamă?

— Da, draga mea, răspunse Insigna. Propria ei voce îi sună sec și neobișnuit în urechi.

— Suntem aici, afară, și e minunat. Nici n-ar putea fi mai grozav.

— Da, draga mea, repetă Insigna, simțindu-se golită de orice emoții și pierdută la gândul că poate n-avea să-și mai vadă vreodată fata în toate mințile.

57

Siever Genarr se simți aproape vesel când păși afară din Dom, pe solul lui Erythro. În spatele lui, peretele înclinat al Domului se întindea mult în sus, dar rămase cu spatele la el, simțind că o astfel de priveliște atât de netipică planetei ar fi stricat frumusețea peisajului acestei lumi pustii.

Savoare? Era un cuvânt ciudat de folosit în asociație cu Erythro, pentru că, pe moment, nu însemna nimic. El trăia acum sub protecția căștii, respirând aerul Domului, sau cel puțin aerul care fusese purificat în interiorul Domului. Nu putea simți mirosul planetei și nici nu putea gusta aerul acesteia, în adăpostul mobil al costumului.

Și totuși, încerca o senzație care-l făcea să se simtă ciudat de fericit. Cizmele îi scârțâiau ușor pe sol – deși suprafața lui Erythro nu era stâncoasă, ci era acoperită cu un strat de pietriș, prin care se întrevedea ceva ce se putea numi sol. Desigur, roca primordială de suprafață avusese tot timpul să fie erodată de apă și aer, și poate chiar sutele de

miliarde de procariote adăugaseră propria lor muncă de milioane de ani.

Solul părea moale sub tălpi. În ziua anterioară plouase – ploaie blândă, măsurată și cețoasă a lui Erythro, sau cel puțin a acestei porțiuni de Erythro. Ca urmare, solul încă mai părea ușor jilav, iar Genarr își imagina bucăți din acest sol, cu fire de nisip și argilă, fiecare învăluită în pelicula sa de apă care fusese acum împrospătată, înnoită. În acea peliculă trăiau fericite celulele procariote, scăldându-se în energia stelei Nemesis, construind proteine complexe, în timp ce alte procariote, indiferente la energia solară, se foloseau în schimb de conținutul de energie al rămășițelor sutelor de milioane de procariote moarte în fiecare clipă.

Marlene era lângă el. Privea în sus, iar Genarr spuse cu blândețe:

— Nu privi fix la Nemesis, Marlene.

Vocea Marlenei îi răsună firesc în urechi, fără vreun semn de încordare sau teamă, mai degrabă plină de o bucurie calmă. Spuse:

— Mă uit la nori, unchiule Siever.

Genarr privi și el la cerul întunecat unde, dacă te străduiai, puteai observa după un timp o lucire slabă, galben-verzuie. Pe fundalul ei se înșirau norii pufoși de vreme bună, care reflectau, în toată splendoarea ei, portocalia lumină a stelei Nemesis.

Erythro era învăluită într-o liniște stranie. Nu exista nimic aici care să producă vreun sunet. Nici o formă de viață care să cânte, să geamă, să vuiască, să țipe, să ciripească, să scârțâie sau să murmure. Nu existau frunze care să foșnească sau insecte care să zumzăie. Cu ocazia rarelor furtuni poate că se făcea auzit vreun tunet sau poate că vreo pală de vânt ofta lovindu-se de vreo stâncă, dacă bătea destul de tare. Dar, într-o zi calmă și senină ca asta, totul era tăcut.

Genarr vorbi doar ca să se asigure că *era* liniște și că nu asurzise el brusc. (Dar în mod sigur nu despre asta era vorba, n-ar fi avut cum să surzească de vreme ce putea auzi foșnetul slab al propriei sale respirații.)

— E totul în regulă, Marlene?

— Mă simt minunat. Uite, acolo este un pârâu. Și fata grăbi pașii aproape într-o fugă stângace, împiedicată cum era în mișcări de costumul E.

— Ai grijă, Marlene, ai să aluneci, o atenționă el.

— O să am grijă. Vocea ei nu slăbise din cauza distanței, desigur, de vreme ce era purtată până la el de o undă radio.

Vocea Eugeniei Insigna îi răsună brusc în urechi:

— De ce fuge Marlene, Siever? – Apoi, aproape imediat, adăugă: De ce fugi, Marlene?

Marlene nu se obosi să răspundă, dar Genarr spuse:

— Vrea, pur și simplu, să vadă nu știu ce pârâu mai încolo, în fața noastră, Eugenia.

— Dar se simte bine?

— Bineînțeles că da. Peisajul aici este de o stranie frumusețe. După un timp, nici nu mai pare atât de pustiu, începe să semene cu o pictură abstractă mai degrabă.

— Destul cu critica de artă, Siever. N-o lăsa să se îndepărteze de tine.

— Nu te teme. Sunt în permanent contact cu ea. Chiar acum, aude ce ne spunem noi doi și, dacă nu răspunde, este pentru că nu vrea să fie deranjată de aceste aspecte minore și irelevante, vrea să fie lăsată în pace să se bucure de descoperirea ei. Relaxează-te, Eugenia. Marlene se simte excelent și se bucură de experiența pe care o trăiește. Nu-i strica această bucurie.

Genarr era într-adevăr convins că Marlene se bucura de ceea ce i se întâmpla. Într-un fel, chiar și el se bucura. Marlene fugea în susul pârâului, pe mal. Genarr nu simțea nevoia s-o urmeze. „Las-o să se bucure", se gândi el.

Domul era construit pe o înălțime stâncoasă, dar regiunea în care se aflau era presărată cu pârâiașe line care se adunau într-un râu mai mare, la vreo treizeci de kilometri distanță, râu care, la rândul lui, se vărsa în mare.

Pâraiele erau binevenite, desigur. Ele constituiau pentru Dom sursa de apă naturală, o dată ce procariotele erau îndepărtate (de fapt, „ucise" era un termen mai potrivit). În zilele de început ale existenței Domului, unii biologi se opuseseră uciderii procariotelor, dar părerea lor fusese considerată ridicolă. Aceste infime particule vii erau atât de incredibil de numeroase pe planetă și se puteau înmulți atât de repede pentru a reface orice împuținare a numărului lor, încât nici o acțiune de ucidere care avea loc în procesul asigurării necesarului de apă potabilă al Domului nu le putea afecta semnificativ. Apoi, când maladia începuse să afecteze oamenii, se născuse un vag, dar intens sentiment de ostilitate față de Erythro, iar după aceea, nimănui nu-i mai păsa ce se întâmpla cu procariotele.

Desigur, acum, când maladia nu mai părea a fi o amenințare, sentimentele umanitare (Genarr considera, în sinea lui, că un calificativ adecvat acestor sentimente ar fi fost „biotare", nu „umanitare") s-ar fi

putut naște din nou. Genarr era înțelegător în legătură cu aceste sentimente dar, în caz că li s-ar fi dat curs, ce altă sursă de apă ar mai fi avut Domul?

Pierdut în gânduri, nu se mai uita la Marlene și țipătul îi răsună asurzitor în urechi.

— Marlene! Marlene! Siever, ce *face* acolo?

Acum el ridică privirea și era pe punctul de a răspunde automat cu un ton liniștitor că totul era în regulă, că nu se întâmplase nimic, când o văzu pe Marlene.

Pentru o clipă, nu-și dădu nici el seama ce făcea fata. Se holbă pur și simplu la ea, în lumina roz a stelei Nemesis. Apoi descifră mișcările. Fata își desfăcu închizătorile căștii și o scoase. Acum era pe punctul de a se elibera și de restul costumului E.

Trebuia s-o oprească!

Genarr încercă să o strige, dar, copleșit de groaza momentului, nu-și găsi glasul. Încercă să fugă către ea, dar picioarele i se preschimbaseră deodată în plumb și abia dacă mai răspundeau impulsului său de a interveni în mare viteză. Se simțea ca într-un coșmar în care se petreceau lucruri îngrozitoare pe care nu le putea nicicum opri. Sau, poate că, sub presiunea evenimentelor, mintea lui se disociase de trup.

„A început cumva maladia să lucreze asupra *mea*?" se întrebă Genarr în panică. „Și dacă da, ce se va întâmpla acum cu Marlene, expusă de bunăvoie luminii stelei Nemesis și atmosferei planetei Erythro?"

26. PLANETA

58

În cei trei ani de când Igor Koropatsky ocupa poziția defunctului Tanayama și devenise adevăratul conducător al proiectului, chiar dacă neoficial, Crile Fisher îl văzuse doar de două ori.

Cu toate acestea, nu-i fu deloc greu să-l recunoască, în momentul în care vizorul de la intrare îi semnală prezența, afișându-i imaginea. Koropatsky mai avea încă un aer impunător, plin de prestanță și totuși cu o vagă undă de amabilitate. Era bine îmbrăcat, cu o cravată amplă și vaporoasă, după ultima modă.

Cât despre Fisher, el se relaxase toată dimineața și nu se prea putea spune că era la patru ace, dar nu puteai, pur și simplu, refuza să-l primești pe Koropatsky, chiar dacă venea neanunțat.

Fisher comandă afișarea imaginii de așteptare, desenul unei gazde primitoare (femeie sau bărbat, nu se știe, pentru că de dragul reprezentării convenționale, sexul era ambiguu), cu o mână ridicată într-un gest delicat, a cărui semnificație de „Așteptați o clipă" era universal înțeleasă, lipsindu-i totodată impolitețea vorbelor.

Astfel, Fisher avu la dispoziție câteva clipe pentru a se pieptăna și a-și aranja hainele. Ar fi vrut chiar să se bărbierească, dar Koropatsky ar fi putut considera o întârziere mai mare drept un grav afront.

Ușa lunecă în lături și Koropatsky intră. Îi aruncă lui Fisher un zâmbet amabil și rosti:

— Bună dimineața, Fisher. Știu că sunt un musafir nepoftit și că te deranjez.

— Ba deloc, domnule Director, spuse Fisher făcând un efort de a părea sincer, dar dacă doriți s-o vedeți pe doamna doctor Wendel, îmi pare rău, dar e la navă.

Koropatsky mormăi:

— Știu, mi-am cam închipuit că ar putea fi acolo. Atunci n-am de ales, trebuie să vorbesc cu dumneata. Pot să stau jos?

— Bineînțeles, sigur, domnule Director, se bâlbâi Fisher, furios în sinea lui că nu-l invitase el pe Koropatsky să ia loc, înainte ca acesta să ceară permisiunea. Doriți o gustare?

— Nu. – Koropatsky se bătu delicat pe stomac. – Mă cântăresc în fiecare dimineață și asta e suficient ca să-mi taie apetitul. Fisher, n-am avut niciodată ocazia să stau de vorbă cu dumneata ca de la bărbat la bărbat. Dar îmi doream demult s-o fac.

— Plăcerea este de partea mea, domnule Director, îngăimă Fisher, începând să se simtă stânjenit. (Ce era cu această vizită?)

— Planeta noastră îți este îndatorată.

— Dacă spuneți dumneavoastră, domnule Director...

— Te aflai pe Colonia Rotor înainte ca aceasta să plece.

— Asta se întâmpla acum paisprezece ani, domnule Director.

— Știu. Pe Rotor ai fost căsătorit și ai avut un copil.

— Da, domnule Director, spuse Fisher cu voce scăzută.

— Dar te-ai întors pe Pământ, chiar înainte ca Rotor să părăsească Sistemul Solar.

— Da, domnule Director.

— O informație aflată acolo plus o sugestie făcută de dumneata ne-au dus la descoperirea Stelei Vecine.

— Da, domnule Director.

— Și dumneata ai adus-o și pe doamna doctor Tessa Wendel de pe Adelia, pe Pământ.

— Da, domnule Director.

— Și i-ai asigurat fericirea vreme de opt ani de zile, de când lucrează aici, nu?

Urmă un soi de chicotit pe înfundate și Fisher fu încredințat că dacă ar fi fost mai aproape, Koropatsky l-ar fi înghiontit probabil cu cotul, ca în cea mai tipică discuție „de la bărbat la bărbat".

Fisher spuse precaut:

— Ne înțelegem bine, domnule Director.

— Dar nu v-ați căsătorit.

— Eu sunt deja căsătorit, domnule Director.

— Și despărțit de soție de paisprezece ani. Un divorț s-ar putea aranja destul de repede.

— Am, de asemenea, o fiică.

— Care ar rămâne tot fiica dumitale, chiar dacă te-ai recăsători.

— Dar, cu siguranță, o astfel de căsătorie ar fi doar o formalitate lipsită de sens.

— Poate. – Koropatsky dădu din cap. – Poate că e mai bine așa. Știi că nava superluminică este gata de plecare. Sperăm s-o lansăm la începutul anului 2237.

— Așa mi-a spus și doamna doctor Wendel, domnule Director.

— Detectoarele neuronice au fost instalate și funcționează perfect.

— Și asta mi s-a spus, domnule Director.

Koropatsky își împreună mâinile în poală și continuă să dea din cap îngăduitor. Apoi ridică rapid privirea către Fisher:

— Știi cum funcționează?

Fisher clătină din cap.

— Nu, domnule Director. Nu știu nimic despre funcționarea propriu-zisă a navei.

Koropatsky începu iar să dea din cap.

— Nici eu. În privința asta suntem obligați să-i credem pe cuvânt pe doamna doctor Wendel și pe inginerii noștri. Totuși, lipsește un lucru.

— Da? (O spaimă de gheață îl paralizează aproape pe Fisher. Alte întârzieri?) Ce lipsește, domnule Director?

— Comunicațiile. Eu cred că dacă există un mecanism care poate face o navă să se miște mult mai repede decât viteza luminii, ar trebui să existe și unul care să emită unde, sau altă formă de vehicul pentru mesaje, la fel de repede. Mi se pare chiar că ar trebui să fie mai ușor să trimiți un mesaj superluminic decât să pilotezi o navă superluminică.

— N-aș ști ce să spun, domnule Director.

— Și totuși, doamna doctor Wendel mă asigură că, dimpotrivă, adevărul este pe dos, că nu există deocamdată nici o metodă eficientă de comunicare superluminică. În cele din urmă va exista și așa ceva, consideră ea, dar nu acum, și nici nu vrea să aștepte până atunci pentru că, spune ea, ar putea dura cine știe cât.

— Nici eu n-aș vrea să aștept, domnule Director.

— Da, da, și eu sunt dornic de progres și de succes. Deja așteptăm de atâția ani și sunt nerăbdător să văd nava plecând și întorcându-se. Dar nu pot ignora faptul că, o dată ce nava pleacă, contactul între noi va fi întrerupt.

Dădu iar din cap, gânditor, și Fisher păstră tăcerea. (Despre ce era vorba aici? Unde voia să ajungă bătrânul urs?)

Koropatsky își ațintă din nou privirile asupra lui Fisher.

— Știi că Steaua Vecină se îndreaptă spre noi?

— Da, domnule Director, am auzit asta, dar am înțeles că părerea generală este că va trece pe lângă noi, la o distanță destul de mare pentru a nu ne afecta.

— Acesta este sentimentul pe care dorim să-l creăm oamenilor. Dar adevărul, Fisher, este că Steaua Vecină va trece destul de aproape de Pământ pentru a-i afecta acestuia, în mod substanțial, mișcarea orbitală.

Lui Fisher i se tăie răsuflarea și câteva clipe rămase fără glas din pricina șocului.

— Și va distruge planeta?

— Nu fizic. Dar clima va fi modificată într-o măsură destul de mare pentru ca Pământul să nu mai fie o planetă locuibilă.

— Și asta e sigur? spuse Fisher, nevenindu-i să creadă.

— Nu știu dacă oamenii de știință sunt cu adevărat *siguri* vreodată. Dar faptul este destul de aproape de certitudine pentru a ne face pe noi să simțim că este necesar să începem să luăm măsuri. Avem la dispoziție cinci mii de ani și în prezent încercăm să zburăm cu viteze superluminice. Presupunând că nava funcționează.

— Dacă doamna doctor Wendel spune că nava va funcționa, eu, domnule Director, sunt convins că așa va fi.

— Să sperăm că așteptările nu ne vor fi înșelate. Dar chiar și așa, chiar cu răgazul de cinci mii de ani și cu capacitatea de a zbura cu viteze superluminice, tot nu stăm prea bine. Va trebui să construim o sută treizeci de mii de Colonii ca Rotor pentru a evacua cele opt miliarde de pământeni, plus plante și animale suficiente pentru a face din Coloniile respective lumi viabile. Asta înseamnă douăzeci și șase de exemplare din Arca lui Noe pe an, începând chiar de acum. Și asta presupunând că în următorii cinci mii de ani populația Pământului nu mai înregistrează nici o creștere.

— Poate că am putea, zise Fisher precaut, să ne descurcăm cu o medie de douăzeci și șase pe an. Experiența și priceperea noastră vor crește cu timpul, iar sistemul de control al populației funcționează cu succes de zeci de ani.

— Bun. Acum spune-mi: dacă reușim, într-adevăr, să trimitem toată populația Pământului în spațiu, în cele o sută treizeci de mii de Colonii, utilizând toate resursele Pământului, plus cele ale Lunii, ale lui Marte și ale asteroizilor și abandonăm Sistemul Solar hachițelor gravitaționale ale Stelei Vecine, unde se vor duce toate aceste Colonii?

— Nu știu, domnule Director, spuse Fisher.

— Va trebui să găsim planete suficient de asemănătoare cu Pământul, care să primească vasta noastră populație, fără să necesite operațiuni complicate de adaptare. Și la asta trebuie să ne gândim și trebuie s-o facem *acum*, nu peste cinci mii de ani.

— Dar chiar dacă nu găsim planete potrivite, putem pune Coloniile pe orbita unor stele potrivite. Inevitabil, Fisher făcu mișcări circulare cu degetul.

— Dragă prietene, asta n-ar merge.

— Cu tot respectul, domnule Director, *merge* chiar aici, în Sistemul Solar.

— Ba deloc. Aici, în Sistemul Solar, există o planetă care, chiar azi, în ciuda tuturor Coloniilor, conține 99% din specia umană. *Noi* suntem încă omenirea, iar Coloniile care ne înconjoară sunt doar un soi de pojghiță de praf. Ar putea praful să existe pe cont propriu? N-avem nici o dovadă că ar putea. Iar eu cred că nu.

— S-ar putea să aveți dreptate, domnule Director, spuse Fisher.

— *S-ar putea?* Nu există nici un dubiu în privința asta, se înfierbântă Koropatsky. Coloniile au o atitudine de dispreț față de noi, dar de fapt ne au mereu în gând. Noi suntem istoria lor. Noi suntem modelul lor. Noi suntem sursa de putere neistovită la care se întorc, din când în când, să se revigoreze. Lăsate singure, s-ar ofili.

— S-ar putea să aveți dreptate, domnule Director, dar un astfel de experiment nu s-a încercat niciodată. N-am avut niciodată o situație în care o Colonie să încerce să supraviețuiască fără o planetă...

— Dar *avem* o astfel de situație, cel puțin prin analogie. În istoria timpurie a Pământului, ființele omenești au colonizat insule și s-au trezit, astfel, izolate în comunități îndepărtate de continente. Irlandezii au ocupat Islanda, vechii norvegieni au ocupat Groenlanda, polinezienii au ocupat Insula Paștelui. Rezultatul? Coloniile s-au ofilit, uneori au dispărut cu totul. Întotdeauna însă au stagnat. Nici o civilizație nu s-a dezvoltat vreodată decât în zona continentală, sau în insule aflate foarte aproape de o zonă continentală. Omenirea are nevoie de spațiu, de dimensiuni generoase, de varietate, de o linie a orizontului, de o frontieră. Înțelegi?

Fisher spuse:

— Da, domnule Director. (Dincolo de un anume punct, ce sens mai avea o discuție în contradictoriu?)

— Așa încât – și Koropatsky își apăsă arătătorul drept în palma stângă, didactic – trebuie să găsim o planetă, cel puțin una pentru început. Ceea ce ne aduce la Rotor.

Fisher ridică surprins din sprâncene.

— La Rotor, domnule Director?

— Da. În cei paisprezece ani de când au plecat, ce s-a întâmplat cu ei?

— Doamna doctor Wendel este de părere că s-ar putea să nu fi supraviețuit. (Și durerea mușcă din el când rosti aceste cuvinte. Întotdeauna îl copleșea durerea când se gândea la asta.)

— Știu care-i este părerea. Am discutat cu ea și am acceptat ceea ce avea de spus, fără dispute. Dar aș vrea să cunosc și opinia dumitale.

— Nu am o părere, domnule Director. Nu am decât speranța sinceră că au supraviețuit. Am o fiică pe Rotor.

— *Poate* că încă o mai ai. Gândește-te! Ce i-ar fi putut distruge? Defectarea vreunei părți a Coloniei? Rotor nu e propriu-zis o navă, dar, de cincizeci de ani încoace, Coloniile nu au mai înregistrat defecțiuni majore. A călătorit prin pustietatea cosmică, de aici și până la Steaua Vecină, și ce-ar putea fi mai inofensiv decât pustietatea cosmică?

— O mică gaură neagră, un corp asteroidal nedetectat la timp ar fi putut...

— Avem dovezi? Toate acestea sunt simple presupuneri, cu probabilitate de a fi adevărate aproape de zero, așa mi-au spus astronomii. Să fie ceva legat de proprietățile inerente ale hiperspațiului care să fi distrus Colonia Rotor? Noi facem de ani de zile experimente cu hiperspațiul și n-am descoperit nimic periculos în privința lui. Așa că putem presupune că Rotor a ajuns cu bine la Steaua Vecină, dacă într-acolo au pornit-o, și toată lumea pare a fi de acord că n-are sens să presupunem că au plecat altundeva.

— Mi-ar plăcea să cred că au ajuns cu bine.

— Dar acum se ridică întrebarea: dacă Rotor e bine-mersi lângă Steaua Vecină, ce face acolo?

— Există. (De fapt, intonația lui plasase cuvântul la jumătatea drumului între afirmație și întrebare.)

— Dar cum? Orbitând în jurul Stelei Vecine? O Colonie singură într-o călătorie nesfârșită, singuratică, în jurul unei pitice roșii? Nu prea cred. S-ar ofili și nu cred că le-a luat mult timp să-și dea seama de asta. Sunt sigur că s-ar ofili repede.

— Și ar muri? Asta e concluzia dumneavoastră, domnule Director?

— Nu, ar renunța și s-ar întoarce acasă. S-ar recunoaște învinși și s-ar întoarce aici, unde ar fi în siguranță. Totuși, au făcut asta și știi la ce m-am gândit? M-am gândit că trebuie să fi găsit o planetă locuibilă pe orbita Stelei Vecine.

— Dar nu poate exista o planetă locuibilă pe orbita unei pitice roșii, domnule Director. Ar dispune de prea puțină energie, în afară de cazul când s-ar apropia prea mult și atunci atracția gravitațională ar fi prea mare. – Făcu o pauză și îngăimă parcă rușinat: Doamna doctor Wendel mi-a explicat toate acestea.

— Da, astronomii mi-au explicat și mie. Dar – Koropatsky clătină din cap – experiența m-a învățat că, indiferent cât de siguri cred savanții că sunt, natura are darul de a-i lua prin surprindere. În sfârșit, dumneata înțelegi de ce te trimitem în această călătorie?

— Da, domnule Director. Predecesorul dumneavoastră mi-a promis că voi merge, promisiune pe care mi-a făcut-o în schimbul serviciilor mele.

— Predecesorul meu, care a fost fără-ndoială un mare om, un om admirabil, a fost, cu toate acestea, la finalul carierei sale, un bătrân bolnav. Inamicii săi au crezut chiar că devenise paranoic. Credea că Colonia Rotor cunoștea pericolul care amenință Pământul și că a plecat în secret, fără avertisment, pentru că dorea ca Pământul să fie distrus. De aceea, credea el, Rotor trebuia pedepsit. Din fericire, el s-a dus, iar eu sunt, acum, aici. Nu sunt nici bătrân, nici bolnav, nici paranoic. Presupunând că Rotor a ajuns cu bine și se află în preajma Stelei Vecine, intenția noastră nu este de a-i face vreun rău.

— Mă bucur s-o aud, dar asta nu ar trebui, totuși, să discutați cu doamna doctor Wendel, domnule Director? Ea va fi căpitanul navei.

— Doamna doctor Wendel este o locuitoare din Colonii. Dumneata ești un pământean loial.

— Doamna doctor Wendel lucrează cu loialitate, de ani de zile, la proiectul zborului cu viteze superluminice.

— Că a fost loială proiectului este un adevăr dincolo de orice îndoială. Dar este ea loială Pământului? Putem, oare, conta pe ea că va transmite rotorienilor intențiile Pământului în litera și spiritul lor și că le va îndeplini?

— Pot să întreb, domnule Director, care sunt intențiile Pământului față de Rotor? Înțeleg că nu mai e vorba de intenția de a pedepsi această Colonie, pentru că a omis să ne avertizeze în legătură cu pericolul care ne amenință.

— Da, așa este. Ceea ce dorim acum este o asociere, o înfrățire omenească; avem doar cele mai calde sentimente. O dată stabilită prietenia, va trebui să vă întoarceți repede, cu cât mai multe informații posibile despre Rotor și planeta sa.

— Dar, cu siguranță că, dacă toate acestea îi vor fi aduse la cunoștință doamnei doctor Wendel... dacă i se explică toate acestea... le va îndeplini.

Koropatsky chicoti ușor:

— Da, așa am fi ispitiți să credem și noi, dar știi cum se întâmplă. Este o femeie trecută de prima tinerețe. O femeie grozavă, nu-i poți găsi nici o vină, dar are peste cincizeci de ani.

— Și ce-i cu asta? (Fisher descoperi că se simțea ofensat.)

— Ea știe cu siguranță că la întoarcere, dispunând de experiența vitală a unui zbor superluminic, va fi mai valoroasă decât oricând pentru noi, că ne va fi necesară pentru a proiecta nave superluminice mai bune, mai avansate, că va trebui să pregătească oameni tineri pentru a fi piloții acestor nave noi. Este sigură că nu i se va permite o a doua călătorie

prin spațiu, pentru că va fi, pur și simplu, prea valoroasă pentru noi ca să riscăm. Așadar, înainte de a se întoarce, va fi probabil tentată să mai exploreze puțin. S-ar putea să nu fie dornică să abandoneze emoțiile de a vedea de aproape stele noi și de a cuceri noi orizonturi. Dar noi nu ne putem permite s-o lăsăm să înfrunte nici un risc în plus față de călătoria către Rotor, adunarea informațiilor și întoarcerea pe Pământ. Nu ne putem permite timpul pierdut, *înțelegi*? Vocea îi deveni aspră, severă.

Fisher înghiți în sec.

— Dar, desigur, nu aveți nici un motiv...

— Am toate motivele. Doamna doctor Wendel a fost întotdeauna într-o poziție delicată aici, ca locuitor al unei Colonii. Sper că înțelegi. Dintre toți oamenii din lume, de ea avem cea mai mare nevoie, iar ea vine dintr-o Colonie. A trebuit să-i studiem foarte în amănunt psihologia și comportamentul. A fost analizată temeinic, cu și fără știința ei, și suntem foarte siguri că, dacă i se va oferi șansa, va opta pentru explorări suplimentare. Și nici nu va putea comunica cu Pământul. Nu vom ști nici unde e, și nici ce face. Nu vom ști nici măcar dacă mai este în viață.

— Și de ce îmi spuneți mie toate acestea, domnule Director?

— Pentru că știm că ai o mare putere de a o influența. O poți conduce, dacă ești destul de ferm.

— Cred, domnule Director, că supraestimați influența pe care o pot avea asupra ei.

— Sunt sigur că nu. Și dumneata ai fost studiat în amănunt și știm exact cât este de legată de dumneata stimata doamnă doctor, poate chiar mai mult decât îți dai dumneata însuți seama. Și mai știm că ești un fiu devotat al Pământului. Ai fi putut pleca o dată cu Rotor, ai fi putut rămâne cu soția și fiica dumitale, dar te-ai întors pe Pământ, chiar cu prețul de a le pierde. Și mai mult decât atât, ai făcut-o știind că predecesorul meu, Directorul Tanayama, avea să considere că ai eșuat în misiunea dumitale de a aduce informații despre hiperasistență, știind că însăși cariera dumitale putea fi distrusă. Asta îmi este suficient pentru a fi convins că pot conta pe dumneata să ai grijă ca doamna doctor Wendel să fie ținută sub un control ferm și adusă înapoi repede. Sunt convins că, de data *aceasta*, vei reveni cu toate informațiile de care avem nevoie.

— Voi încerca, domnule Director, spuse Fisher.

— O spui cu îndoială, observă Koropatsky. Te rog să înțelegi importanța a ceea ce îți cer să faci. *Trebuie* să aflăm exact ce fac rotorienii,

cât sunt de puternici și cum arată planeta. O dată ce vom ști toate acestea, vom ști ce avem *de făcut*, cât de puternici *trebuie* să fim și pentru ce fel de viață *trebuie* să ne pregătim. Pentru că, Fisher, ne trebuie o planetă și ne trebuie acum. Și nu avem de ales, trebuie să luăm planeta Coloniei Rotor.

— Dacă există, spuse Fisher răgușit.

— Ar face bine să existe, amenință Koropatsky nu se știe pe cine. Supraviețuirea Pământului depinde de asta.

27. VIAȚĂ

59

Siever Genarr deschise ochii încet și clipi la contactul cu lumina. La început, îi fu chiar greu să-și focalizeze privirea și nu putu distinge ce se afla în fața propriilor ochi. Imaginea se clarifică în curând și o putu recunoaște pe Ranay D'Aubisson, Neurofizicianul Șef al Domului.

Genarr gemu cu voce abia auzită:

— Marlene?

D'Aubisson avea o expresie mohorâtă.

— Ea pare să fie bine. Dumneavoastră sunteți cel care mă îngrijorează deocamdată.

Un val de neliniște își croi drum prin stomacul lui Genarr și el încercă să-l înece cu o mostră de umor negru:

— Trebuie că-mi este mult mai rău decât îmi dau seama, de vreme ce Îngerul maladiei se află la capul meu.

Apoi, fiindcă D'Aubisson nu răspunse, Genarr întrebă, schimbând tonul cu unul sever:

— Așa este?

Femeia păru să se trezească la viață. Înaltă și ascuțită, ea se aplecă deasupra lui și rețeaua fină de riduri din jurul ochilor ei de un albastru intens se accentuă când își îngustă privirea.

— Cum vă simțiți? îl întrebă, fără a răspunde vreunei întrebări.

— Obosit. Foarte obosit. În rest, bine. Cred... Intonația lui dorea parcă să repete într-un fel întrebarea precedentă.

— Dormiți de cinci ore, spuse ea, continuând să nu-i răspundă.

Genarr gemu din nou.

— Sunt obosit, oricum. *Și* mai trebuie să mă duc și la baie. Începu să se lupte pentru a se ridica din pat.

La semnul lui D'Aubisson, un tânăr se apropie rapid. Plin de respect, încercă să-l susțină pe Genarr de cot și fu respins cu indignare.

D'Aubisson spuse:

— Vă rog să ne îngăduiți să vă ajutăm. Încă n-am pus nici un diagnostic.

Zece minute mai târziu, când se întoarse în patul său, Genarr spuse sever:

— Nici un diagnostic încă. Ați făcut o scanare cerebrală?

— Sigur că am făcut. Pe loc.

— Și?

Femeia ridică din umeri:

— N-am găsit nimic deosebit, dar dormeați. Am vrea să mai facem una când sunteți treaz. Și va trebui să folosim alte modalități de observație.

— De ce? Scanarea cerebrală nu este suficientă?

Ea ridică din sprâncenele încărunțite:

— Dumneavoastră credeți că este?

— Fără glumă, unde vrei să ajungi? Spune-mi direct, pe față. Nu mai sunt de mult copil.

D'Aubisson oftă.

— Cazurile de maladie pe care le-am mai studiat prezentau caracteristici interesante ale scanării cerebrale, dar nu le-am putut niciodată compara cu un standard de dinaintea îmbolnăvirii, pentru că nici una dintre victime nu trecuse printr-o scanare cerebrală înaintea contractării maladiei. Până am reușit noi să stabilim o procedură de rutină și un program de scanare cerebrală universală pentru toți oamenii din Dom, nu au mai existat cazuri inconfundabile de maladie. Știați toate astea?

— Nu-mi întinde capcane, spuse Genarr războinic. Bineînțeles că știam despre toate acestea. Crezi că mi-a dispărut memoria? Deduc atunci – știi, încă mai pot să fac deducții – că, deși aveți scanarea mea de mai demult și ați putut-o compara cu cea pe care mi-ați făcut-o cu puțin timp în urmă, n-ați găsit totuși nimic semnificativ. Așa este?

— Este evident că nu suferiți de nimic ieșit din comun, dar ați putea avea ceva ce este, în mod normal, considerată o situație subclinică.

— Dacă nu găsiți *nimic?*

— S-ar putea să nu observăm o modificare minoră dacă nu o căutăm în mod special. La urma urmei, ați leșinat, și dumneavoastră nu sunteți, în general, predispus la leșinuri, domnule Comandant.

— Mai faceți-mi o scanare acum, că sunt treaz, și dacă e vorba de ceva atât de subtil încât vă scapă, mă voi mulțumi să trăiesc așa. Dar spune-mi despre Marlene. Ești *sigură* că ea e bine?

— Am spus că *pare* să fie bine, domnule Comandant. Spre deosebire de dumneavoastră, ea nu a prezentat semne de tulburare a comportamentului. Și nici n-a leșinat.

— Și se află în siguranță, în interiorul Domului?

— Da, ea v-a adus înăuntru, chiar înainte de a vă pierde cunoștința. Nu vă amintiți?

Genarr se înroși și bombăni ceva. Expresia lui D'Aubisson deveni sardonică.

— Ce-ar fi să ne spuneți exact ce vă mai amintiți, domnule Comandant. Spuneți-ne totul. Orice poate fi important.

Senzația de disconfort a lui Genarr se amplifica, pe măsură ce încerca să-și aducă aminte ce se petrecuse. Totul părea să se fi întâmplat acum foarte multă vreme și amintirile îi erau încețoșate, de parcă ar fi rechemat în memorie un vis.

— Marlene își scotea costumul E. – Apoi, cu voce șovăitoare: Nu-i așa?

— Da. S-a întors fără el în Dom și a trebuit să trimitem pe cineva afară, să-l recupereze.

— Ei bine, am încercat, bineînțeles, s-o opresc atunci când am văzut ce făcea. Doamna doctor Insigna a strigat, mi-aduc aminte, și asta m-a alertat. Marlene se afla la oarecare distanță de mine, lângă pârâu. Am încercat s-o strig, dar, pradă șocului provocat de această situație, la început n-am reușit să scot nici un sunet. Am încercat să ajung la ea cât mai repede, să... să...

— Fugiți către ea, îl ajută D'Aubisson.

— Da, dar... dar...

— Dar ați descoperit că nu puteați fugi. Erați aproape într-o stare de paralizie, am dreptate?

Genarr aprobă din cap.

— Da, cam așa ceva. Am încercat să fug, dar – ați avut vreodată unul dintre acele coșmaruri în care ești urmărit și totuși nu reușești să te clintești din loc?

— Da. Cu toții avem. De obicei visăm așa ceva când ne-am încurcat mâinile sau picioarele în pături și cearșafuri.

— Am avut senzația că trăiam un astfel de coșmar. În cele din urmă, mi-am recăpătat vocea și am strigat la ea, dar sunt sigur că, fără costumul E, nu m-a putut auzi.

— Atunci v-ați simțit slăbit?

— Nu, nu în mod deosebit. Numai neajutorat și zăpăcit. De parcă n-ar mai fi folosit la nimic nici măcar să încerc să alerg. Apoi Marlene m-a văzut și a venit în fugă către mine. Probabil că și-a dat seama, într-un fel sau altul, că lucrurile nu erau tocmai în regulă cu mine.

— Ea nu a părut să aibă probleme cu fugitul, nu-i așa?

— Nu, nu mi s-a părut nimic deosebit. A părut să ajungă la mine. Apoi... Să fiu sincer, Ranay, după asta nu-mi mai amintesc nimic.

— Ați intrat în Dom împreună, spuse D'Aubisson calmă. Ea v-a ajutat, v-a menținut în poziție verticală. O dată ajunși în interiorul Domului ați leșinat și acum, iată-vă.

— Iar tu crezi că am contractat maladia.

— Cred că ați avut o experiență anormală, dar nu găsesc nimic ieșit din comun în scanarea cerebrală și nu știu ce să mai cred. Asta e.

— A fost șocul de a o vedea pe Marlene în pericol. Ce motiv ar fi avut să-și scoată costumul E dacă n-ar fi fost... se întrerupse abrupt.

— Dacă n-ar fi fost deja afectată de maladie, asta ați vrut să spuneți?

— Da, m-am gândit și la asta.

— Dar ea pare să fie bine. N-ați vrea să mai dormiți?

— Nu, sunt cât se poate de treaz. Mai fă-mi o scanare cerebrală și ai grijă să iasă negativă, pentru că acum, după ce mi-am descărcat sacul de această poveste, mă simt mult mai bine. Și intenționez să mă întorc la treburile mele, zgripțuroaico.

— Chiar dacă rezultatul scanării cerebrale va indica o stare de normalitate, va trebui să rămâneți în pat cel puțin încă douăzeci și patru de ore, domnule Comandant. Este necesar să vă aflați sub observație, înțelegeți.

Genarr gemu teatral.

— Nu-mi puteți face una ca asta. Nu pot să zac aici, pur și simplu, și să mă holbez la tavan, vreme de douăzeci și patru de ceasuri.

— Nici nu va fi nevoie. Vă putem amenaja un post de vizionare ca să aveți posibilitatea să citiți o carte sau să urmăriți un program de holoviziune, dacă doriți. Puteți primi chiar și una-două vizite.

— Presupun că vizitatorii mă vor ține și ei sub observație.

— Este posibil să-i chestionăm după vizită. Și acum vom instala din nou echipamentul pentru scanarea cerebrală. – Femeia se răsuci pe călcâie, apoi se întoarse din nou spre el cu un zâmbet care părea că se înmuiase ușor pe la colțurile gurii. – Este foarte posibil să n-aveți nimic, domnule Comandant. Reacțiile dumneavoastră mi se par normale. Dar trebuie să fim siguri, nu-i așa?

Genarr mormăi și, când D'Aubisson se răsuci din nou cu spatele la el și se îndepărtă, se strâmbă la spatele ei. Și asta, hotărî el, este o reacție normală.

60

Când Genarr deschise din nou ochii, Eugenia Insigna se afla în fața lui și îl privea cu o mare tristețe pe chip.

El se arată surprins și schiță intenția de a se ridica în capul oaselor.

— Eugenia!

Ea îi zâmbi, dar asta nu-i alteră cu nimic expresia de tristețe a feței.

— Mi-au spus că pot veni să te văd, Siever, începu ea. Mi-au spus că ești bine.

Genarr simți cum îl străbate un val de ușurare. El știa că e bine, dar era plăcut să audă și pe altcineva confirmând această opinie. Rosti puțin fanfaron:

— Bineînțeles că sunt bine. Scanare cerebrală normală, adormit. Scanare cerebrală normală, treaz. Scanare cerebrală normală, pentru totdeauna. Dar cum se simte Marlene?

— Și scanarea ei cerebrală este perfect normală. Dar nici chiar aceasta nu păru să o înveselească.

— După cum ai putut vedea, zise el, mi-am ținut promisiunea: am fost „canarul" Marlenei. Am fost afectat de...cine știe ce o fi fost, cu mult înaintea ei. – Apoi, brusc, starea de spirit i se schimbă. Nu era momentul potrivit pentru glume. Continuă: Eugenia, cum aș putea vreodată să-mi cer iertare îndeajuns? Mai întâi n-am urmărit-o pe Marlene ca lumea, iar apoi am fost prea paralizat de groază pentru a mai putea face ceva. Am eșuat lamentabil și complet, și asta după ce îți spusesem cu atâta încredere în mine că voi avea grijă de ea. Cinstit vorbind, n-am nici o scuză.

Insigna clătină din cap.

— Nu, Siever. N-a fost nicidecum vina ta. Sunt atât de ușurată că te-a adus înăuntru.

— N-a fost vina mea? Lui Genarr nu-i venea să-și creadă urechilor. (Desigur că era vina lui.)

— Nu, deloc. Este vorba de ceva mult mai grav decât prostia Marlenei de a-și scoate costumul de protecție sau decât inabilitatea ta de a reacționa suficient de prompt. Mult mai grav. Sunt sigură de asta.

Genarr simți cum îngheață. „Ce ar putea fi mult mai grav?" se întrebă el.

— Ce încerci să-mi spui, Eugenia?

Sări brusc din pat și deveni deodată conștient de picioarele sale goale și de cămașa de noapte total ridicolă pe care o purta. Se înfășură la repezeală cu pătura subțire de pe pat. Continuă:

— Te rog să iei loc și să-mi spui. Este Marlene *într-adevăr* bine? Îmi ascunzi ceva în legătură cu ea?

Insigna se așeză și apoi îl privi solemn pe Genarr.

— Mi-au spus că e bine. Rezultatul scanării cerebrale este în întregime normal. Cei care cunosc destule despre maladie spun că nu prezintă nici un fel de simptome.

— Ei bine, atunci de ce stai acolo cu o astfel de expresie pe chip, de parcă ar fi venit sfârșitul lumii?

— Cred că a venit, Siever. Al *acestei* lumi, cel puțin.

— *Asta* ce mai vrea să însemne?

— Nu pot să-ți explic. Nu am găsit nici o cale rațională de a pricepe despre ce e vorba. Trebuie să vorbești cu Marlene pentru a putea înțelege mai mult. S-a hotărât să facă după capul ei, Siever. Nu e deloc mâhnită pentru ceea ce s-a întâmplat afară. Insistă să mă convingă că nu poate explora într-adevăr planeta Erythro – „că nu poate *trăi experiența* Erythro", cum spune ea – dacă este obligată să poarte un costum de protecție, și că nu are câtuși de puțin intenția de a mai îmbrăca vreodată așa ceva.

— În acest caz, nu-i va mai fi permisă ieșirea din Dom.

— Da, dar ea susține că va ieși. Singură. Se învinuiește că te-a lăsat s-o însoțești. Nu e nepăsătoare în legătură cu ce ți s-a întâmplat ție, înțelegi? În privința asta e *chiar* supărată. Și e foarte bucuroasă că a putut ajunge la tine, la timp. Vorbesc serios, avea lacrimi în ochi când vorbea despre ce s-ar fi putut întâmpla, dacă nu te-ar fi adus înapoi în interiorul Domului, la timp.

— Și asta n-o face și *pe ea* să se simtă în nesiguranță?

— Nu. Asta e partea cea mai ciudată. Acum este sigură că tu ai fost în pericol, că oricine altcineva în locul tău ar fi fost în pericol. Dar nu ea. Este atât de hotărâtă și de *sigură* de ea, Siever, încât aș putea să... – Clătină din cap, apoi murmură: Nu știu ce să fac.

— Prin însăși natura ei, este o fată hotărâtă, Eugenia. Tu trebuie să știi asta mai bine ca mine.

— Dar nu *atât* de hotărâtă. E ca și cum ar ști cu certitudine că n-o putem opri.

— Poate că încă mai putem. Voi vorbi cu ea și dacă încearcă să mă ia și pe mine cu „Nu mă poți opri", o voi trimite pur și simplu înapoi pe Rotor și asta imediat. Eram de partea ei, dar după ce mi s-a întâmplat în afara Domului, mă tem că va trebui să fiu foarte dur.

— Dar nu vei fi.

— De ce nu? Din cauza lui Pitt?

— Nu. Pur și simplu nu vei fi.

Genarr o privi lung, apoi râse stingher, cu jumătate de gură.

— Haide, nu sunt chiar *atât* de subjugat de ea. M-oi fi simțind eu ca un unchi blajin, Eugenia, dar nu sunt atât de blajin încât s-o las să se aventureze în plin pericol. Există și limite și ai să vezi că știu să le impun. – Făcu o mică pauză, apoi adăugă aproape cinic: Se pare că am

schimbat taberele, tu și eu. Până azi, tu erai cea care insistai să o oprim, iar eu cel care susținea că nu poate fi oprită. Acum e invers.

— Asta pentru că incidentul din afara Domului te-a speriat, iar experiența a ceea ce s-a întâmplat de atunci m-a speriat pe mine.

— Ce s-a mai întâmplat de atunci, Eugenia?

— *Am încercat* și eu să impun limitele, după ce v-ați întors în Dom. „Domnișoară, să nu îndrăznești să-mi vorbești mie așa, pentru că altminteri nu vei putea părăsi, nu Domul, ci propria-ți cameră. Vei fi încuiată în cameră, legată dacă e nevoie, și ne vom întoarce pe Rotor cu prima rachetă". După cum auzi, am fost destul de furioasă și de tulburată încât să îndrăznesc s-o amenințp până la capăt.

— Ei bine? Ce-a făcut? Aș fi în stare să pariez pe o sumă destul de mare că n-a izbucnit în lacrimi. Bănuiesc că a scrâșnit din dinți și te-a sfidat. Am dreptate?

— Nu. Nici măcar nu ajunsesem la jumătate cu ceea ce voiam să-i spun, când au început să-mi clănțăne dinții în gură și n-am mai putut vorbi. Un val de greață m-a copleșit.

Genarr se încruntă.

— Nu cumva vrei să-mi spui că Marlene ar avea cine știe ce ciudată putere hipnotică prin care ne-ar putea împiedica să-i stăm împotrivă? Cu siguranță că asta nu e cu putință. Ai mai observat așa ceva la ea, înainte de toate astea?

— Nu, sigur că nu. Nici acum nu cred că ăsta e răspunsul. Ea n-are nici o legătură cu ceea ce mi s-a întâmplat. Probabil că, în momentul când am amenințat-o, arătam foarte rău și asta a speriat-o. A fost teribil de tulburată și de îngrijorată. Ar fi imposibil ca ea să fi provocat totul și apoi să mai reacționeze așa cum a făcut-o. Iar când ați fost voi doi afară din Dom și ea a început să-și scoată costumul de protecție, nici măcar nu se uita la tine. Era întoarsă cu spatele. Eu vă urmăream și știu asta cu certitudine. Cu toate acestea, ai descoperit că nu puteai face nimic s-o oprești, iar ea, când a realizat că nu era ceva în regulă cu tine, ți-a sărit în ajutor cât de repede a putut. Nici atunci n-ar fi putut să-ți facă așa ceva cu premeditare și apoi să reacționeze cum a reacționat.

— Dar atunci...

— N-am terminat. După ce am amenințat-o, sau mai degrabă după ce am fost împiedicată s-o amenințp, n-am mai îndrăznit să vorbesc decât despre lucruri nevinovate, dar poți fi sigur că am urmărit-o cu mare atenție și am încercat să n-o las să-și dea seama de asta. La un moment dat a vorbit cu una dintre gărzile tale, acestea cu care ai împânzit locul.

— Teoretic, mormăi Genarr, Domul este un avanpost militar. Gărzile nu fac altceva decât să mențină ordinea, să ajute atunci când este nevoie...

— Da, da, îmi închipui că așa este, spuse Insigna cu o undă de dispreț neîncrezător în glas. Ăsta e felul lui Janus Pitt de a se asigura că vă ține pe toți sub observație și sub control, dar să lăsăm asta acum. Marlene a stat de vorbă cu omul respectiv, o bună bucată de vreme, și păreau a discuta în contradictoriu. După ce Marlene a plecat, m-am dus eu însămi la omul respectiv și l-am întrebat despre ce a vorbit cu Marlene. Nu prea a vrut el să-mi spună, dar am reușit să-l descos suficient. Mi-a spus că Marlene ar fi vrut să afle cum poate să-și facă un soi de permis care să-i asigure circulația liberă între Dom și exterior. L-am întrebat: „Și dumneata ce i-ai spus?" Mi-a răspuns: „I-am spus că așa ceva se poate aranja numai cu acordul Biroului Comandantului, dar că aș putea s-o ajut." Bineînțeles, am fost copleșită de indignare. „Cum adică – l-am întrebat – cum s-o ajuți? Cum te-ai putut oferi să faci așa ceva?" „Trebuia să fac ceva, doamnă!" mi-a răspuns el. „Pentru că, de fiecare dată când încercam să-i spun că așa ceva, nu există și nu se poate face, mi se făcea rău."

Genarr ascultă toate astea cu o expresie de piatră pe chip.

— Încerci să-mi spui că e vorba de ceva ce Marlene face inconștient, că oricine care încearcă s-o contrazică este instantaneu făcut să se simtă rău și că ea nici măcar nu are habar că este, de fapt, răspunzătoare pentru asta?

— Nu, bineînțeles că nu. Nu văd cum ar putea face ceva, orice. Dacă asta ar fi o capacitate inconștientă de-a ei, și-ar fi făcut prezența simțită și pe Rotor, dar acolo nu s-a întâmplat niciodată nimic de acest fel. Și nici nu e vorba de *orice* discuție în contradictoriu. Aseară la cină a mai vrut o porție de desert și eu, uitând că nu e bine s-o contrazic, i-am interzis cu severitate să mai ia. A părut extrem de revoltată, dar s-a supus, iar eu m-am simțit perfect normal, te asigur. Nu, cred că numai în legătură cu Erythro nu poate fi contrazisă.

— Dar de ce crezi că s-ar putea întâmpla așa ceva, Eugenia? Mi se pare că ți-ai făcut deja o părere despre toată povestea. Dacă aș fi Marlene, te-aș citi ca pe-o carte deschisă și ți-aș spune care este această părere, dar, de vreme ce nu sunt, va trebui să-mi spui chiar tu.

— Eu nu cred câtuși de puțin că Marlene ar fi cea care face toate astea. Este... Este planeta însăși.

— Planeta!

— Da, Erythro! Planeta. O ține pe Marlene sub puterea sa. Altminteri, de ce ar fi atât de încrezătoare în imunitatea ei la maladie și în faptul că planeta nu o poate afecta în nici un fel? Și ne controlează și pe noi, ceilalți. Ție ți s-a făcut rău când ai încercat s-o oprești. La fel și mie. Și gardianului. În zilele de început ale Domului, mulți oameni au avut de

suferit: pentru că se simțea invadată, planeta a produs maladia. Apoi, când i s-a părut că v-ați mulțumit să rămâneți în interiorul Domului, s-a lăsat păgubașă și maladia s-a oprit. Vezi cum toate se leagă?

— Și atunci crezi că planeta este cea care o dorește pe Marlene afară, pe suprafața ei?

— Se pare că da.

— Dar de ce?

— Nu știu. Nu am pretenția că aș înțelege. Îți spun doar cum cred că stau lucrurile.

Vocea lui Genarr se îmblânzi.

— Eugenia, sunt sigur că știi că planeta nu poate face nimic. Este doar o bucată de rocă și metal. Ai devenit mistică.

— Nu, nu-i adevărat. Siever, te rog să nu cazi în această capcană de a crede că sunt doar o biată femeie nebună. Sunt un om de știință de prima mână și nu există nimic mistic în gândirea mea. Când vorbesc despre planetă, nu mă refer la rocă și metal. Mă refer la faptul că există o formă de viață puternică pe planetă, una care a pătruns peste tot.

— Atunci ar trebui să fie invizibilă. Aceasta este o planetă pustie, fără nici o formă de viață superioară stadiului procariotelor, ce să mai vorbim de inteligență.

— Ce știi despre această lume pustie, cum îi spui tu? A fost ea explorată cum se cuvine? A fost ea investigată temeinic?

Încet, Genarr clătină din cap. Spuse cu o voce în care se simțea intenția de a o calma pe femeie:

— Eugenia, devii isterică.

— Oare așa să fie, Siever? Gândește-te mai bine și spune-mi dacă găsești vreo altă explicație pentru ceea ce se petrece. Eu îți spun că forma de viață de pe planetă, oricare ar fi ea, nu ne vrea. Suntem condamnați. Și ce-o fi vrând de la Marlene – vocea îi deveni tremurătoare – nu-mi pot imagina.

28. DECOLAREA

61

Oficial, purta un nume sofisticat, dar cei câțiva pământeni care aveau ocazia s-o pomenească se refereau la ea sub numele de Stația Patru. După nume era evident că mai existaseră astfel de obiecte și înainte, nici unul dintre ele nemaifiind acum în uz, ba chiar se mai putea spune că fuseseră dezmembrate și jefuite. Și mai exista o Stație Cinci care nu fusese terminată niciodată și se afla în paragină.

Este îndoielnic faptul că vreun pământean s-a gândit vreodată la existența Stației Patru, care rătăcea în jurul Pământului, pe o orbită mult mai îndepărtată decât a Lunii.

Primele stații fuseseră, cândva, rampele de lansare ale Pământului pentru construcția primelor Colonii, iar apoi, când acestea preluaseră sarcina de a construi noi Colonii, Stația Patru fusese planificată să fie folosită pentru zborurile de pe Pământ spre Marte.

Dar avusese loc numai un singur zbor spre Marte, pentru că, în scurt timp, s-a dovedit că locuitorii Coloniilor erau cu mult mai potriviți din punct de vedere psihologic pentru zboruri lungi (trăind, așa cum o făceau, în nave cosmice uriașe, acoperite), iar Pământul renunță la aceste călătorii în favoarea lor, cu un oftat de ușurare.

Stația Patru era acum extrem de rar folosită în acest scop și era păstrată doar pentru că marca într-un fel, pentru Pământ, „teritoriul" său în spațiu, ca simbol al faptului că locuitorii din Colonii nu erau singurii proprietari ai imensității de dincolo de atmosfera Pământului.

Dar acum, Stația Patru căpătase un rost.

O mare navă cargo pornise în direcția ei, ducând cu ea zvonul (printre locuitorii Coloniilor) că Pământul face o nouă tentativă (prima în secolul douăzeci și trei) de a plasa o echipă terestră pe Marte. Unii spuneau că totul e în scopuri exclusive de explorare; alții susțineau că ar fi vorba de inițiativa de a crea o colonie terestră pe Marte pentru ca Pământul să nu mai fie nevoit să apeleze la cele câteva Colonii de pe orbita marțiană; în sfârșit, alții credeau că scopul, în ultimă instanță, era acela de a crea un avanpost pe cine știe ce asteroid mai mare pe care nu-l revendicase nici o Colonie.

Dar ceea ce transporta, de fapt, nava cargo pe post de încărcătură, era *Superluminica*, împreună cu echipajul care avea s-o călăuzească printre stele.

Tessa Wendel, deși de ani de zile trăia legată de Pământ, primise experiența zborului spațial cu mult calm, așa cum ar fi făcut-o orice nativ din Colonii. În principiu, navele spațiale semănau mult mai bine cu Coloniile decât cu planeta Pământ. Și din această cauză, Crile Fisher, deși mai efectuase zboruri cosmice și se mai aflase pe nave spațiale, se simțea oarecum stânjenit.

Totuși, la starea de tensiune de la bordul navei cargo contribuia ceva mai mult decât faptul că se deplasau prin spațiu. Fisher spuse:

— Nu mai pot îndura așteptarea, Tessa. Ne-au trebuit ani de zile pentru a ajunge aici. *Superluminica* e gata și noi *încă* mai așteptăm.

Wendel îl privi gânditoare. Nu avusese nici o clipă intenția de a se implica atât de adânc în această relație. Nu-și dorise decât câteva momente de relaxare pentru a-și putea odihni mintea supraîncărcată din cauza complexității proiectului, astfel încât să se poată întoarce la muncă împrospătată și cu atenția mai trează. Asta era ceea ce *intenționase* ea. Ceea ce avea acum era însă mult mai mult.

Se trezise legată de el fără scăpare, astfel încât problemele lui deveniseră și ale ei. Anii lui de așteptare aveau cu siguranță să se dovedească inutili, iar ea era foarte îngrijorată la gândul imensei disperări care avea să urmeze inevitabilei lui dezamăgiri. Ea încercase tot timpul să-i servească dușuri reci când îl copleșea visarea, să-i înghețe anticiparea înfierbântată a regăsirii fiicei sale, dar nu reușise. Ba chiar, în acest ultim an, el devenise mai optimist în legătură cu posibilitatea de a o revedea pe fată, deși fără vreun motiv evident, cel puțin fără vreun motiv pe care să i-l fi explicat și ei.

Tessa era, în cele din urmă, satisfăcută și ușurată de siguranța că nu pe fosta soție dorea Crile s-o revadă, ci doar pe fiică-sa. Cu siguranță, nu putuse niciodată înțelege acest dor pătimaș de o fiică pe care o văzuse ultima oară ca bebeluș, dar el nu-i oferise nici o explicație, iar ea nu fusese dornică de a sonda problema mai adânc. La ce bun? Era sigură că fata lui nu mai era în viață, că nimic pe Rotor nu mai era în viață. Dacă Rotor se afla în apropierea Stelei Vecine, nu putea fi decât un cavou uriaș rătăcind prin spațiu, pentru totdeauna în derivă și de nedescoperit, cu excepția vreunei coincidențe incredibile. Crile Fisher trebuia menținut în stare de echilibru și normalitate, o dată ce această perspectivă avea să devină în mod clar o realitate evidentă.

Tessa spuse glumeț:

— Nu mai avem de așteptat decât vreo două luni, cel mult. De vreme ce am așteptat ani de zile, încă două luni nu mai contează.

— Tocmai așteptarea de ani de zile face ca răstimpul de două luni să pară insuportabil, bombăni Fisher.

— Gândește-te și altfel, Crile, îl sfătui Wendel. Învață să te înclini în fața necesității. Parlamentul Globului pur și simplu nu vrea să ne îngăduie să plecăm mai devreme de atât. Coloniile sunt cu ochii pe noi și nu avem nici o cale de a ne asigura că acceptă toate ideea că plecăm pe Marte. Ar fi ciudat să fie așa, având în vedere palmaresul destul de slab al Pământului în materie de călătorii spațiale. Dacă timp de două luni nu facem nimic, vor presupune că ne-am împotmolit, idee pe care sunt gata oricând s-o creadă și să se bucure de ea, iar în cele din urmă nu ne vor mai acorda atenție.

Fisher clătină mânios din cap.

— Cui îi pasă că ei știu ce facem? Noi vom dispărea de sub nasul lor, iar ei nu vor fi în stare să reproducă zborul cu viteze superluminice vreme de ani de zile de-acum înainte și, până atunci, noi vom avea o întreagă flotă de nave superluminice și vom înainta rapid pe drumul cuceririi Galaxiei.

— Nu fi așa sigur că se va întâmpla întocmai cum spui. E mai ușor să imiți și să depășești decât să inițiezi ceva. Iar guvernul, având în vedere palmaresul extrem de dezamăgitor al Pământului în domeniul călătoriilor spațiale după ce Coloniile au ajuns la maturitate, este în mod evident foarte dornic să-și impună în mod indubitabil prioritatea, din motive psihologice. Femeia ridică din umeri. În plus, continuă ea, noi mai avem nevoie de timp pentru a-i putea face *Superluminicei* ultimele teste în condiții de gravitație scăzută.

— Testele astea nu se termină niciodată, nu?

— Nu fi nerăbdător. Această tehnologie este atât de nouă – n-a mai fost încercată de nimeni, din câte știm – și seamănă atât de puțin cu orice cunoaște omenirea, încât e foarte ușor să te gândești la noi teste, mai ales de vreme ce suntem puțin nesiguri în privința felului în care intrarea și ieșirea din hiperspațiu sunt afectate de nivelul de intensitate al câmpului gravitațional. Serios, Crile, nu ne poți face o vină din faptul că suntem precauți. La urma urmei, nu mai departe decât cu zece ani în urmă, călătoria cu viteze superluminice era considerată imposibilă chiar și numai la nivel teoretic.

— Da, dar precauția poate fi exagerată.

— Se poate. În cele din urmă, voi lua hotărârea că am făcut tot ce se putea aștepta de la noi în mod rezonabil, și atunci vom decola. Îți

promit, Crile, că nu vom aștepta mai mult decât e nevoie. Nu voi exagera cu precauțiile.

— Sper că nu.

Wendel îl privi cu îndoială. *Trebuia* să-l întrebe.

— Știi, Crile, în ultima vreme nu mai ești tu însuți. De două luni încoace parcă arzi de nerăbdare. Într-o vreme te liniștiseși și apoi, brusc, ai început să trepidezi de nerăbdare. S-a întâmplat cumva, ceva de care eu nu știu?

Fisher se calmă brusc:

— Nu s-a întâmplat nimic. Ce putea să se întâmple?

Lui Wendel i se păru că se liniștise prea repede, că se chinuise aproape impunându-și să afișeze brusc o poză de normalitate.

— Eu te întreb *pe tine* ce putea să se întâmple, zise ea. Am încercat să te previn, Crile, că s-ar putea să nu mai găsim Colonia Rotor ca o lume funcțională, dacă o mai găsim. N-o vom găsi pe... Este improbabil să găsim vreun locuitor viu... – Așteptă o reacție, dar el păstră o tăcere încăpățânată. Femeia adaugă: Nu te-am avertizat în legătură cu această posibilitate?

— Adeseori, replică Fisher.

— Și totuși, acum vorbești de parcă abia ai mai putea aștepta, trepidând de nerăbdare, o fericită regăsire. Este periculos să-ți faci speranțe care nu au nici o șansă de a se împlini și să mizezi totul pe ele. Ce a putut cauza brusc această atitudine? Ai stat de vorbă cu cineva care s-a arătat nejustificat de optimist?

Fisher simți cum roșește.

— De ce crezi neapărat necesar să fi vorbit cu cineva? Nu crezi că aș fi putut ajunge independent la o concluzie în privința asta, sau în oricare altă privință? Numai pentru că nu înțeleg fizica teoretică pe care tu o înțelegi, nu înseamnă că sunt retardat sau lipsit de creier.

— Nu, Crile, răspunse Wendel. Niciodată n-am crezut că ai fi, și nici n-am avut intenția să insinuez așa ceva. Spune-mi ce crezi *tu* despre Rotor.

— Nimic teribil de profund sau de subtil. M-am gândit însă că nu există nimic în pustietatea spațiului cosmic, care să fi putut distruge Colonia Rotor. E simplu să susții că am putea găsi doar carcasa moartă a unei Colonii, dacă acum aceasta a ajuns la Steaua Vecină, dar ce a putut să o distrugă pe drum până acolo sau chiar o dată ajunsă acolo? Te desfid să-mi oferi un scenariu precis al distrugerii lor, orice ar implica asta: coliziuni, inteligențe extraterestre și așa mai departe.

Wendel răspunse cu sinceritate:

— Nu pot, Crile. Nu am nici un fel de viziuni mistice a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Dar este vorba de hiperasistență. Este o tehnologie nesigură, Crile. Crede-mă pe cuvânt. Nu se folosește nici de spațiu, nici de hiperspațiu într-un mod stabil, ci numai alunecă la interfață, bâjbâind de o parte sau de alta a acesteia pentru intervale scurte și trecând din spațiu în hiperspațiu și invers, de câteva ori pe minut poate. De aceea, e posibil ca tranziția sau saltul respectiv să fi avut loc de un milion de ori, sau chiar mai mult, pe parcursul călătoriei de aici la Steaua Vecină.

— Și?...

— Și, întâmplarea face ca tranziția să fie mult mai periculoasă decât zborul uniform în spațiu sau hiperspațiu. Nu pot ști cât de temeinic și amănunțit reușiseră rotorienii să pună bazele teoriei hiperspațiului, dar este foarte probabil să se fi rezumat la aspecte rudimentare, altminteri ar fi ajuns cu siguranță să se afle în posesia tehnologiei zborului cu viteze superluminice. Elaborând teoria hiperspațiului în mare profunzime și amănunțime în cadrul proiectului nostru, am reușit să aflăm care este efectul trecerii din spațiu în hiperspațiu, și invers, asupra obiectelor materiale. Dacă obiectul este un punct, saltul nu implică nici un fel de tensiuni asupra acestuia. Dacă obiectul nu este un punct – dacă este un corp material, așa cum este orice navă – atunci există întotdeauna un interval finit de timp pe durata căruia corpul respectiv se află parte în spațiu și parte în hiperspațiu. Aceasta creează o tensiune – cât de mare, depinde de dimensiunile obiectului, de alcătuirea sa fizică, de viteza cu care se efectuează tranziția și așa mai departe. Chiar și pentru un obiect de dimensiunile Coloniei Rotor, pericolul pe care-l implică o singură tranziție – sau o duzină, dacă vrei – este atât de mic încât poate fi ignorat. Când *Superluminica* va călători cu viteze superluminice către Steaua Vecină, este posibil să efectuăm cam până la douăsprezece astfel de salturi, sau poate numai vreo două. Călătoria se va desfășura în siguranță. Într-un zbor dotat numai cu hiperasistență, pe de altă parte, pot avea loc milioane de tranziții pe parcursul aceleiași călătorii, înțelegi, iar șansele ca tensiunile antrenate astfel să fie fatale cresc.

Fisher părea îngrozit:

— Și e sigur că aceste tensiuni pot să fie fatale?

— Nu, nimic nu e sigur. Este o problemă statistică. O navă poate suporta un milion de tranziții – sau un miliard – fără să se întâmple nimic. Pe de altă parte, chiar primul salt ar putea-o distruge. Dar, în tot cazul, șansele de pericol cresc rapid o dată cu numărul de tranziții. Eu bănuiesc deci că Rotor a pornit la drum cunoscând foarte puțin pericolul acestor salturi. Poate dacă ar fi știut mai multe, n-ar mai fi plecat. Există

așadar posibilitatea să fi încercat fie un tip de tensiune suficient de slabă pentru a le putea permite să șontâcăie până la Steaua Vecină, fie una suficient de puternică pentru a-i pulveriza în spațiu. Așadar, putem găsi doar rămășițe sau chiar nimic, pur și simplu.

— Sau, am putea găsi o Colonie care a supraviețuit, replică Fisher bătăios.

— E adevărat, reveni Wendel. Sau am putea noi înșine să încercăm tensiuni mult mai mari decât ne-am aștepta și să fim distruși, motiv pentru care n-am mai putea, desigur, găsi nimic. Eu nu-ți cer să fii pregătit pentru certitudini, ci pentru probabilități. Și ține minte că aceia care încearcă să se gândească la toate astea fără cunoștințe corecte de teorie a hiperspațiului nu au șansa de a ajunge la concluzii rezonabile.

Fisher căzu într-o tăcere profund și clar deprimantă, pe când Wendel îl privea mâhnită.

62

Tessa Wendel era de părere că Stația Patru era un mediu foarte ciudat. Era ca și cum cineva ar fi construit o mică Colonie, dar ar fi dotat-o numai pentru a servi drept un fel de combinație de laborator, observator și rampă de lansare. Nu existau ferme, cămine, nici unul dintre lucrurile tipice unei Colonii oricât de mici. Nu era nici măcar echipată cu un sistem de rotație care să-i asigure un câmp pseudo-gravitațional corespunzător.

De fapt, nu era decât o navă spațială cu acromegalie. Era limpede că, deși ar fi putut fi permanent ocupată, cu condiția să existe un sistem de împrospătare permanentă a proviziilor de hrană, aer și apă (exista un mecanism de reciclare, dar nu era prea eficient), nimeni nu putea rămâne prea mult acolo.

Crile Fisher făcuse o remarcă sarcastică: Stația Patru i se părea o stație spațială de modă veche, de la începuturile Erei Spațiale, care supraviețuise nu se știe cum și intrase inexplicabil în secolul douăzeci și trei.

Totuși, într-o anumită privință, era unică. Prezenta o vedere panoramică a sistemului Pământ-Lună. De pe Coloniile care orbitau în jurul Pământului, cele două corpuri cerești puteau fi numai arareori văzute cu adevărat împreună. Dar, privite de pe Stația Patru, Pământul și Luna nu erau niciodată despărțite de mai mult de cincisprezece grade. De vreme ce Stația Patru își desfășura mișcarea de revoluție în jurul

centrului de gravitație al sistemului respectiv (în mare măsură cam același lucru cu a orbita în jurul Pământului), relația schimbătoare a celor două – atât ca poziție, cât și în diversele faze – precum și dimensiunile schimbătoare ale Lunii depindeau de poziția ei față de Pământ (de aceeași parte cu Stația sau de partea opusă). Toate acestea ofereau un spectacol miraculos și fără de sfârșit.

Lumina Soarelui era automat blocată de dispozitivul Eclartif (Wendel trebui să întrebe ca să afle că numele venea de la Eclipsă Artificială) astfel că priveliștea nu era deteriorată decât atunci când Soarele se afla aproape fie de Lună, fie de Pământ.

Acum ieșea la lumină adevărata natură de locuitor al Coloniilor care o caracteriza pe Wendel; femeia urmărea cu încântare interacțiunea dintre Pământ și Lună, mai ales pentru că (explica ea) îi oferea dovada clară că nu se mai afla pe Pământ. Îi spuse asta și lui Fisher, care zâmbi acru pentru că observase privirea ei rapidă în stânga și-n dreapta.

— Văd, spuse el, că nu te deranjează să-mi spui *mie* așa ceva, deși sunt pământean și s-ar putea să nu-mi placă s-o aud. Dar nu te teme, n-am să mai spun nimănui.

— N-am încredere în tine în nici o privință, Crile. Îi zâmbi fericită. Atitudinea lui se schimbase considerabil de la acea discuție crucială pe care o avuseseră când ajunseseră la Stația Patru. Era el cam posomorât, e adevărat, dar mai bine așa decât așteptând febril ceva ce nu era cu putință.

— Chiar crezi, întrebă el, că ajunși în acest stadiu al jocului, îi mai deranjează că ești locuitoarea unei Colonii?

— Bineînțeles că îi deranjează. Nu vor uita asta niciodată. Sunt înguști la minte ca și mine, care nu sunt în stare să uit nici o clipă că ei sunt pământeni.

— Dar în mod evident uiți că și eu sunt pământean.

— Asta pentru că tu ești Crile, și nu încapi în nici o altă categorie decât „Crile". Iar eu sunt Tessa. Și cu asta, basta.

Fisher spuse gânditor:

— Te-a deranjat vreodată gândul, Tessa, că ai pus la punct zborul superluminic pentru Pământ în loc s-o faci pentru Colonia ta natală, Adelia?

— Dar nu pentru Pământ am făcut-o și n-aș fi făcut-o, în alte împrejurări, nici pentru Adelia. În ambele cazuri am făcut-o (sau aș fi făcut-o) pentru mine. Aveam o problemă de rezolvat și am rezolvat-o cu succes. Acum voi intra în istorie ca inventatoare a zborului superluminic, și asta pentru mine am făcut-o. Poate sună pompos, dar am

făcut-o și pentru omenire. Nu contează pe ce planetă s-a făcut descoperirea, știi. O persoană sau mai multe de pe Rotor au descoperit hiperasistența, dar acum suntem și noi în posesia ei și tot astfel sunt toate Coloniile. Într-un târziu, toate Coloniile vor deține tehnologia zborului cu viteze superluminice. Oriunde ar avea loc o nouă descoperire, un progres, în cele din urmă toată omenirea beneficiază de el.

— Cu toate acestea, Pământul are mai mare nevoie acum de descoperirea ta decât restul Coloniilor.

— Vrei să spui din cauza apropierii Stelei Vecine, de care Coloniile se pot feri cu ușurință plecând, dacă este nevoie, ceea ce Pământul nu poate face. Ei bine, voi lăsa această problemă conducătorilor Pământului. Eu le-am pus la dispoziție unealta, iar ei pot pune la punct metodele de a o folosi cât mai avantajos.

— Înțeleg că mâine plecăm, spuse Crile.

— Da, în sfârșit. Ne vor face înregistrările holografice și ne vor administra tratamentul complet. Totuși n-avem cum să știm când vor face publice înregistrările respective publicului larg și Coloniilor.

— Nu cred c-o vor face înainte de întoarcerea noastră, spuse Fisher. N-ar avea nici un rost să le facă publice atâta vreme cât nu sunt siguri că ne vom întoarce. Vor avea parte de o adevărată agonie a așteptării, de vreme ce nu vor putea fi în contact cu noi, în nici un fel. Când primii astronauți au pus piciorul pe Lună, au fost în contact permanent cu Pământul.

— Adevărat, replică Wendel, dar când Columb a traversat Atlanticul, monarhii Spaniei n-au mai știut nimic de el până când s-a întors, șapte luni mai târziu.

— Da, dar Pământul are acum în joc mult mai multe decât a avut Spania, cu șapte secole și jumătate în urmă. Este mare păcat că nu avem o modalitate de comunicare superluminică, de vreme ce stăpânim tehnologia zborului cu viteze superluminice.

— Și eu sunt de aceeași părere. Și tot astfel e și Koropatsky, care mă pisează de mult să pun la punct tehnologia respectivă. Dar, așa cum i-am spus și lui, eu nu sunt o minunată forță supranaturală care poate oferi oricui ceea ce îi este necesar. Una este să împingi o masă prin hiperspațiu și cu totul altceva să împingi nu știu ce fel de radiație prin hiperspațiu. Chiar și în spațiul obișnuit acestea au regimuri diferite, astfel că Maxwell nu a reușit să-și pună la punct ecuațiile electromagnetice decât abia la două secole după ce Newton a scris ecuația gravitațională. Ei bine, și în hiperspațiu masa și radiația se supun unor legi diferite, iar legile radiației ne depășesc încă puterea de înțelegere. Cândva îi vom

da de capăt și comunicației cu viteze superluminice, dar deocamdată n-am reușit.

— E păcat, repetă Crile gânditor. E posibil ca fără un sistem de comunicare, zborul cu viteze superluminice să nici nu fie practic.

— De ce nu?

— Pentru că e ca și cum cordonul ombilical ar fi tăiat. Coloniile ar putea trăi departe de Pământ, de restul omenirii, ar putea supraviețui izolate timp îndelungat?

Wendel se încruntă.

— Ce-i cu această nouă direcție filozofică pe care ai apucat-o?

— Mă gândeam și eu. Fiind locuitoare a unei Colonii și obișnuită cu asta, Tessa, s-ar putea să nu-ți dai seama că traiul într-o Colonie nu este deloc firesc pentru oameni.

— Ce vorbești? Mie nu mi s-a părut niciodată nefiresc.

— Asta pentru că n-ai trăit într-o Colonie izolată. Ai trăit într-un sistem de Colonii organizate în jurul unei planete mari, cu miliarde de oameni pe ea. Dar rotorienii, o dată ajunși la Steaua Vecină, n-au găsit oare că viața într-o Colonie izolată nu e satisfăcătoare? În acest caz, desigur că ar dori să se întoarcă în vecinătatea Pământului, dar, cu toate astea, n-au făcut-o. Ar putea asta să se datoreze faptului că au găsit o planetă locuibilă acolo?

— O planetă locuibilă orbitând în jurul unei pitice roșii? Foarte puțin probabil.

— Natura are totuși felul ei de a ne surprinde și de a ne da peste cap presupusele noastre certitudini. Să considerăm deci că acolo *există* o planetă locuibilă. N-ar trebui aceasta studiată cu grijă?

Wendel răspunse:

— Aha, încep să înțeleg unde vrei să ajungi. Crezi că nava ar putea ajunge la Steaua Vecină și ar putea descoperi nu știu ce fel de planetă acolo. Atunci am nota-o, am decide de la distanță că este nelocuită și ne-am vedea mai departe de explorarea noastră. Dar tu vrei să asolizăm și să efectuăm o căutare mult mai amănunțită, astfel încât să putem măcar încerca să-ți găsim fiica. Dar dacă detectorul nostru neuronic nu găsește nici un semn de inteligență nicăieri în sistemul acesta planetar ipotetic al Stelei Vecine? Trebuie totuși să cercetăm planetă cu planetă?

Fisher ezită.

— Da. Dacă par locuibile, trebuie să le studiem, mie așa mi se pare. Ar trebui să știm tot ce se poate despre orice astfel de planetă. Am putea fi puși în situația de a începe în curând evacuarea Pământului și trebuie să știm unde să ne ducem oamenii. Tu poți scăpa foarte ușor așa ceva

din vedere, de vreme ce Coloniile o pot pur și simplu lua din loc, fără a fi nevoite să evac...

— Crile! Nu începe să mă tratezi de parcă aș fi un dușman! Nu începe brusc, acum, să te gândești la mine exclusiv ca la un locuitor al unei Colonii. Eu sunt Tessa. Dacă există într-adevăr o planetă, o vom investiga cât de mult ne va sta în puteri, îți promit. Dar dacă această planetă există și este ocupată de rotorieni, atunci... Tu ai petrecut câțiva ani pe Rotor, Crile. Îl cunoști desigur – trebuie să-l cunoști – pe Janus Pitt.

— Am auzit de el. Nu l-am cunoscut personal niciodată dar so... fosta mea soție lucra cu el. Dacă ar fi să mă iau după ce spunea ea, este un om foarte capabil, foarte inteligent și foarte autoritar.

— *Foarte* autoritar. În alte Colonii i se dusese vestea. Și, în general, nimeni nu-l prea agrea. Dacă a fost planul lui să găsească pentru Rotor un loc ascuns de restul omenirii, atunci cea mai bună soluție a fost plecarea spre Steaua Vecină, de vreme ce era atât de aproape și, de vreme ce, la momentul respectiv, existența ei nu era cunoscută de nimeni în afară de Rotor. Iar dacă, dintr-un motiv sau altul, și-a dorit un sistem întreg numai pentru el, s-ar fi temut, fiind Janus Pitt, de posibilitatea de a fi urmărit și de a-i fi distrus monopolul. Dacă a avut norocul să găsească o planetă utilă, pe care Rotor s-o poată folosi, ar fi încă și mai deranjat de intruziunea noastră.

— Unde vrei să ajungi? fu rândul lui Fisher să întrebe, cu o expresie tulburată, de parcă ar fi bănuit răspunsul.

— Păi, mâine plecăm și într-un timp destul de scurt ne vom găsi în preajma Stelei Vecine. Și dacă acolo există într-adevăr o planetă, așa cum pari tu să crezi că ar fi posibil, și dacă descoperim că este ocupată de rotorieni, totul nu se va putea rezuma la o simplă coborâre pe planetă și la a spune: „Bună! V-am făcut o surpriză!" Mă tem că de îndată ce ne vor observa, ne vor răspunde la salut în stilul lui Janus Pitt și ne vor pulveriza în uitare, ștergându-ne de pe fața...Universului.

29. INAMICUL

63

Ranay D'Aubisson – ca și toți ceilalți locuitori ai Domului de pe Erythro aflați în perioada de rezidență pe planetă – vizita periodic Colonia Rotor. Era un lucru necesar: senzația de „acasă", reîntoarcerea la rădăcini, împrospătarea forțelor.

Totuși, de data aceasta, D'Aubisson „urcase" (aceasta era expresia folosită în mod obișnuit pentru a descrie trecerea de pe Erythro pe Rotor) ceva mai devreme decât prevedea programul ei. De fapt, fusese convocată de Guvernatorul Pitt.

Stătea în biroul lui Janus Pitt, observând cu ochii ei exersați micile semne ale înaintării în vârstă care se acumulaseră pe chipul bărbatului de când îl văzuse ea ultima oară, cu mai mulți ani în urmă. Desigur, în cursul activităților ei obișnuite, nu avea ocazia de a-l vedea prea des.

Dar, în ciuda înaintării lui în vârstă, vocea îi era la fel de puternică, privirea la fel de pătrunzătoare ca întotdeauna și femeia nu remarcă nici un declin în ceea ce privește tăria de caracter.

— Am primit raportul dumneavoastră cu privire la incidentul din afara Domului, spuse Pitt, și apreciez prudența cu care ați abordat un posibil diagnostic al situației. Dar acum, neoficial și strict confidențial, ce i s-a întâmplat exact lui Genarr? Această încăpere este izolată printr-un ecran de protecție, așa că puteți vorbi deschis.

D'Aubisson replică pe un ton sec:

— Mă tem că raportul meu, precaut cum spuneți că este, se întâmplă să fie adevărat și complet. Nu știm cu precizie ce s-a întâmplat cu domnul Comandant Genarr. Scanarea cerebrală a prezentat urmele unor schimbări, dar acestea erau extrem de mici și nu corespundeau nici unui fenomen înregistrat de noi în trecut. Și s-au dovedit a fi reversibile de vreme ce, într-adevăr, au dispărut în scurt timp, situația revenind la normal.

— Dar *ceva* i s-a întâmplat totuși?

— Da, dar acesta este miezul problemei. Nu putem caracteriza ceea ce i s-a întâmplat cu mai mult de un cuvânt: „ceva".

— Vreo formă a maladiei, poate?

— Nici unul dintre simptomele detectate în trecut n-a fost descoperit în acest caz.

— Dar în zilele de început ale maladiei, scanarea cerebrală era încă destul de primitivă. În trecut, n-ați fi detectat nici măcar simptomele pe care le-ați detectat acum, așa că ar putea fi totuși vorba de o formă ușoară a maladiei, nu?

— Am putea spune, dar n-am putea aduce dovezi clare în sprijinul acestei ipoteze și, în tot cazul, acum, Genarr este complet restabilit.

— *Pare* normal, presupun, dar nu avem cum să știm dacă nu cumva va avea loc o revenire a bolii.

— Dar nici nu avem vreun motiv să credem că se va întâmpla așa ceva.

Pe chipul Guvernatorului trecu o umbră rapidă de nerăbdare și nervozitate.

— Vă jucați cu mine, doamnă doctor D'Aubisson. Știți foarte bine că poziția lui Genarr este de o importanță considerabilă. Situația în Dom este permanent precară, de vreme ce nu știm când și dacă maladia va izbucni din nou. Valoarea lui Genarr consta în faptul că părea a fi imun la boală, dar acum nu mai putem să-l considerăm astfel. Ceva s-a întâmplat și ar trebui să fim pregătiți pentru a-l înlocui.

— Aceasta este o decizie pe care numai dumneavoastră o puteți lua, domnule Guvernator. Dar eu nu sugerez înlocuirea sa din motive medicale.

— Dar îl veți avea sub observație atentă și permanentă și veți păstra în minte și eventualitatea unei astfel de necesități, sper.

— Consider asta ca făcând parte din îndatoririle mele medicale.

— Bun. Mai ales pentru că, dacă o astfel de înlocuire va deveni necesară, eu m-am gândit la dumneavoastră.

— La *mine?* Un mic fulger de emoție și surpriză îi traversă chipul, înainte de a și-l putea reprima.

— Da, sigur, de ce nu? Este foarte bine cunoscut faptul că proiectul colonizării planetei Erythro nu m-a entuziasmat niciodată. Am considerat întotdeauna că este strict necesar să ne păstrăm mobilitatea și să nu ne mai lăsăm atrași în capcana de a ne simți înrobiți de o planetă mare. Cu toate acestea, ar fi înțelept să colonizăm planeta neconsiderând-o în primul rând un loc destinat locuirii, cât mai ales un uriaș rezervor de resurse, cam așa cum era considerată Luna în Sistemul Solar. Dar nu putem face asta cu amenințarea maladiei plutind deasupra capetelor noastre, nu?

— Nu, într-adevăr nu putem, domnule Guvernator.

— Așa că, pentru început, sarcina noastră este să rezolvăm această problemă. Până acum n-am reușit. Maladia a încetat, iar noi am acceptat acest fapt, dar recentul incident ne demonstrează că pericolul nu a dispărut cu totul. Indiferent dacă Genarr a fost sau nu atins de maladie, ceva i s-a întâmplat, iar eu doresc ca acum problema să devină prioritatea numărul unu. Dumneavoastră ați fi cea mai potrivită persoană care să conducă un astfel de proiect.

— M-aș simți onorată de o astfel de responsabilitate. Ar însemna să fac ceea ce oricum încerc să fac, numai că m-aș bucura de o mai mare autoritate. Totuși, ezit să cred că pentru asta ar trebui să fiu Comandantul Domului de pe Erythro.

— Așa cum ați spus, asta este o decizie pe care numai eu o pot lua. Dar înțeleg că n-ați refuza postul, dacă v-ar fi oferit?

— Nu, domnule Guvernator, aș fi foarte onorată.

— Da, sunt convins, replică Pitt sec. Și cu fata ce s-a întâmplat?

Pentru o clipă, D'Aubisson păru zăpăcită de brusca schimbare a subiectului. Fu cât pe-aci să se bâlbâie când repetă:

— Fata?

— Da, fata care a fost în afara Domului cu Genarr, cea care și-a dat jos costumul de protecție.

— Marlene Fisher?

— Da, așa o cheamă. Ce s-a întâmplat cu ea?

D'Aubisson ezită.

— Nu s-a întâmplat nimic cu fata, domnule Guvernator.

— Așa am văzut că scrie și în raport. Dar acum vă întreb *eu* pe dumneavoastră. *Nimic*?

— Nimic ce ar putea fi detectat prin intermediul unei scanări cerebrale sau altminteri.

— Vreți să spuneți că, în timp ce Genarr, purtând costum de protecție, a fost atât de afectat încât și-a pierdut cunoștința, această fată, această Marlene Fisher, fără costum fiind, n-a pățit nimic?

D'Aubisson ridică din umeri.

— Absolut nimic, din câte ne putem noi da seama.

— Și nu considerați că este ciudat?

— Ea însăși este o tânără ciudată. Rezultatul scanării ei cerebrale...

— Știu despre scanarea ei cerebrală. Mai știu și că are unele capacități ciudate. Ați observat asta?

— Oh, da, într-adevăr am observat.

— Și cum vi se par aceste capacități? Sunt telepatice, credeți?

— Nu, domnule Guvernator, asta este imposibil. Conceptul de telepatie este o simplă fantezie. De fapt, chiar aș vrea să fie vorba de o capacitate de a citi gândurile, pentru că asta ar fi, de fapt, mai puțin periculos. Gândurile pot fi controlate.

— Dar ce e mai periculos în legătură cu fata asta?

— Se pare că este capabilă să citească limbajul gesturilor, iar acest lucru nu este controlabil. Fiecare mișcare îi spune ceva. – Spuse aceste cuvinte cu un aer de amărăciune care nu-i scăpă lui Pitt.

— Ați avut cumva o experiență personală în privința asta? întrebă el.

— Sigur. – D'Aubisson avea o expresie mohorâtă. – Este imposibil să te afli în preajma tinerei respective fără a avea ocazia să te trezești într-o situație jenantă, cauzată de obiceiul ei de a studia comportamentul tuturor.

— Da, dar ce s-a întâmplat?

— Nimic de o importanță copleșitoare, dar suficient de agasant. – D'Aubisson roși și, pentru moment, buzele i se strânseră de parcă s-ar fi gândit să sfideze interogatoriul la care o supunea interlocutorul. Dar momentul trecu. Răspunse, aproape în șoaptă: – După ce l-am examinat pe Comandantul Domului, domnul Genarr, Marlene m-a întrebat cum se simte. I-am spus că nu fusese serios afectat și că aveam toate speranțele că-și va reveni complet. Ea mi-a replicat: „De ce vă dezamăgește asta?" Eu am fost complet uluită și luată prin surprindere și i-am răspuns: „Nu sunt dezamăgită. Sunt bucuroasă". Dar ea a insistat: „Dar *sunteți* dezamăgită. Este foarte clar. Iar acum sunteți pe punctul de a vă pierde răbdarea". Eram pentru prima dată confruntată direct cu așa ceva, deși mai auzisem despre asta de la alții, și nu am găsit altceva mai bun de făcut decât s-o provoc: „De ce să-mi fi pierdut răbdarea?" S-a uitat la mine solemn, cu ochii ei mari, întunecați, neliniștitori. Apoi a spus: „Pare să fie în legătură cu unchiul Siever..."

Pitt o întrerupse:

— Unchiul Siever? Există vreo relație de rudenie între ei?

— Nu, nu este decât un apelativ afectuos. Marlene a continuat: „Pare să fie în legătură cu unchiul Siever și mă întreb dacă nu cumva vă doriți să-i luați locul la conducerea Domului". Iar la asta n-am mai fost în stare decât să-i întorc spatele și să plec de-acolo.

Pitt întrebă:

— Cum v-ați simțit când v-a spus asta?

— Am fost furioasă. Natural.

— Pentru că v-a jignit? Sau pentru că avea dreptate?

— Ei bine, într-un fel...

— Nu. Nu vă eschivați, doamnă doctor. Se înșela sau avea dreptate? Erați destul de dezamăgită de revenirea lui Genarr pentru ca fata să observe, sau toată povestea a fost doar rodul imaginației ei prea bogate?

Vorbele părură să iasă din gura lui D'Aubisson parcă împotriva voinței ei:

— Fata a sesizat ceva care se afla într-adevăr acolo. – Îl privi pe Pitt cu trufie, sfidător. – Nu sunt decât o ființă omenească și am și eu impulsurile mele. Chiar dumneavoastră înșivă ați spus adineauri că s-ar putea să mi se ofere postul, ceea ce ar părea să însemne că mă considerați calificată pentru el.

— Sunt sigur că încă vă mai simțiți jignită, în mod abstract dacă nu concret, spuse Pitt fără urmă de umor. Acum gândiți-vă: această tânără ciudată, stranie, după cum arată atât comportamentul, cât și rezultatul scanării ei cerebrale, nici măcar nu pare afectată de maladia erythrotică. Mi se pare evident că trebuie să existe o legătură între tiparul ei neuronal și rezistența la maladie. N-ar putea fi un instrument folositor pentru studiul maladiei?

— Nu pot spune. Presupun că este posibil.

— N-ar trebui să încercăm?

— Poate că da, dar cum?

Pitt spuse calm:

— Lăsați-o să se expună cât mai mult cu putință influenței planetei Erythro.

D'Aubisson răspunse, gânditoare:

— Întâmplarea face că tocmai asta își dorește și ea să facă, iar domnul Comandant Genarr pare dispus s-o lase.

— Bun. Atunci dumneavoastră vă veți ocupa de partea medicală a problemei.

— Înțeleg. Dar dacă tânăra contractează maladia?

— Trebuie să avem permanent în vedere că soluția problemei este mult mai importantă decât bunăstarea unui singur individ. Avem de câștigat o lume, iar pentru aceasta am putea fi nevoiți să plătim un preț foarte trist, dar necesar.

— Dar dacă Marlene este distrusă și asta tot nu ne va fi ajutat să înțelegem și să contracarăm maladia?

Pitt rosti inflexibil:

— Trebuie să înfruntăm acest risc. La urma urmei, este posibil și ca fata să rămână neatinsă, iar această imunitate a ei, atent studiată, să

ne creeze posibilitatea de a face un uriaș progres în înțelegerea fenomenului maladiei. În acest caz, am câștiga fără nici o pierdere.

Abia mai târziu, după ce D'Aubisson se retrăsese în apartamentul ei rotorian, hotărârea de fier a lui Pitt îi permise acestuia să se gândească la el însuși ca la inamicul declarat al Marlenei Fisher. Adevărata victorie ar fi ca planeta aceea monstruoasă s-o distrugă pe Marlene, fără ca misterul maladiei să poată fi dezlegat. S-ar fi descotorosit dintr-o singură lovitură și de o tânără incomodă, care altminteri ar putea, într-o bună zi, să dea naștere unei progenituri cu aceleași caracteristici neobișnuite, și de o planetă incomodă, care altminteri ar putea, într-o bună zi, să dea naștere unei populații la fel de indezirabile, de dependente și de imobile cum fusese cea a Pământului.

64

Cei trei stăteau împreună în Domul de pe Erythro: Siever Genarr atent, Eugenia Insigna adânc îngrijorată, iar Marlene Fisher în mod evident nerăbdătoare.

Insigna spuse:

— Ține minte, Marlene, să nu te uiți fix la Nemesis. Știu că ai fost avertizată în legătură cu radiația infraroșie și este, de asemenea, adevărat că Nemesis are o strălucire molcomă. Dar la intervale repetate, deși rare, pe suprafața ei are loc o explozie însoțită de o izbucnire de lumină albă. Nu durează decât un minut sau două, dar este suficient pentru a-ți șoca retina și nu poți prevedea când se va întâmpla.

— Astronomii pot prevedea când au loc aceste explozii? întrebă Genarr.

— Până acum, nu. Este unul dintre multele aspecte haotice ale naturii. Nu am dat încă de capătul legilor care guvernează turbulența stelară și există chiar printre noi unii care cred că aceste legi nici nu vor putea fi lămurite complet vreodată. Sunt pur și simplu prea complexe.

— Interesant, spuse Genarr.

— Nu că n-am fi recunoscători pentru aceste explozii. Trei la sută din energia care ajunge pe Erythro de la Nemesis este datorată lor.

— Nu pare a fi prea mult.

— Cu toate acestea, este. Fără exploziile respective, Erythro ar fi o lume înghețată pe care ar fi mult mai greu de trăit. Exploziile provoacă oarecare probleme Coloniei Rotor, care este nevoită să-și adapteze foarte rapid nivelul luminii de zi când ele au loc și, mai mult decât atât, să-și consolideze câmpul de absorbție de particule.

Marlene se uita de la unul la altul în timp ce vorbeau, până când, în cele din urmă, izbucni, cu o mică undă de exasperare în glas:

— Cât aveți de gând s-o mai țineți așa? O faceți doar ca să mă țineți pe mine aici. Îmi pot da seama cu ușurință de asta.

Insigna întrebă repede:

— Și unde o să te duci, când vei fi afară?

— Pe-aici, prin preajmă. Până la râul acela, sau pârâu, sau ce-o fi el.

— De ce?

— Pentru că este interesant. Apă curgătoare în aer liber, și nu-i poți vedea capetele, și știi că nu este pompată înapoi de unde a venit.

— Dar este, spuse Insigna, de către căldura stelei Nemesis.

— Asta nu contează. Eu vreau să spun că nu oamenii o fac. Și apoi, eu vreau doar să stau acolo, să mă uit la râu.

— Să nu bei din el, zise Eugenia Insigna cu severitate.

— Nici nu am intenția. Pot rezista o oră fără să beau ceva. Dacă mi se face foame sau sete sau altceva, o să vin înapoi în Dom. Zău, faci atâta caz pentru nimic.

— Cred că vrei ca totul să fie reciclat aici, în Dom, zâmbi Genarr.

— Da, bineînțeles. Nu așa ar vrea oricine?

Zâmbetul lui Genarr se lărgi. Spuse:

— Știi, Eugenia, sunt aproape definitiv convins că viața în Colonii a schimbat pentru totdeauna mentalitatea umană. Necesitatea reciclării ne este acum profund inoculată. Pe Pământ, pur și simplu aruncam o grămadă de lucruri, presupunând că se vor recicla de la sine, natural, și bineînțeles că nu totdeauna se întâmpla astfel.

— Genarr, spuse Insigna, ești un visător. Poate că o fi cu putință ca oamenii să capete deprinderi bune când se află sub presiune, dar scoate-i de sub presiune și obiceiurile rele se vor întoarce numaidecât. E mai ușor să cobori decât să urci. Se numește a doua lege a termodinamicii, iar dacă vom ajunge vreodată să colonizăm această planetă, prezicerea mea este că o vom murdări imediat de la un capăt la altul.

— Ba nu, o contrazise Marlene laconic.

Genarr întrebă, pe un ton de curiozitate întâmplătoare, dar politicoasă:

— De ce nu, draga mea?

Marlene însă, pierzându-și răbdarea, răspunse cu intensitate:

— Pentru că n-o vom face. Acum pot ieși?

Genarr privi la Insigna și zise:

— Am putea s-o lăsăm, Eugenia. N-o putem ține aici cu forța și nici n-o putem amâna la nesfârșit. Și apoi, dacă asta te consolează, Ranay D'Aubisson, care tocmai s-a întors de pe Rotor, a parcurs ieri toate

analizele Marlenei de la începuturi și până în prezent și mi-a spus că rezultatele scanării cerebrale dovedesc o astfel de stabilitate, încât e convinsă că Marlene nu va păți nimic ieșind pe suprafața planetei.

Marlene, care se întorsese spre ușă, de parcă ar fi fost gata să pășească spre ieșirea din Dom, se răsuci din nou spre ei.

— Stai, unchiule Siever, aproape că uitasem. Trebuie să fii prevăzător în ceea ce o privește pe doamna doctor D'Aubisson.

— De ce? E un neurofizician excelent.

— Nu la asta mă refer. S-a bucurat când ai avut probleme după ieșirea din Dom și a fost cam dezamăgită când ți-ai revenit.

Insigna păru șocată și întrebă automat:

— Ce te face să spui asta?

— O spun pentru că *știu*.

— Dar nu înțeleg de ce ar fi adevărat. Siever, nu te înțelegi bine cu doamna doctor D'Aubisson?

— Sigur că mă înțeleg bine. Chiar foarte bine. N-am avut niciodată nici o altercație. Dar dacă Marlene spune...

— Dar Marlene nu s-ar putea înșela?

Marlene replică imediat:

— Nu mă înșel.

— Sunt sigur că ai dreptate, Marlene, spuse Genarr. – Apoi se întoarse către Insigna: Doamna doctor D'Aubisson este o femeie ambițioasă. Dacă mie mi se întâmplă ceva, ea este succesorul meu logic. Are foarte multă experiență în privința Domului și, în mod sigur, este cea mai indicată persoană care să înfrunte maladia, dacă se întâmplă cumva ca aceasta să izbucnească din nou. Mai mult, e mai în vârstă decât mine și s-ar putea să se gândească la cât timp i-a mai rămas. N-aș putea să-i fac o vină din nerăbdarea de a mă înlocui și deci din faptul că inima i-a bătut ceva mai repede când m-a văzut bolnav. Dar există o foarte mare probabilitate ca ea să nu fie nici măcar conștientă că are aceste sentimente.

— Ba este, spuse Marlene pe un ton rău-prevestitor. Știe tot. Fii atent, unchiule Siever.

— Bine, am să fiu. Acum ești gata?

— Sigur că sunt gata.

— Atunci, hai să te conduc spre ieșire. Eugenia, vino și tu cu noi și încearcă să nu faci o mutră așa tragică.

Și așa se făcu că Marlene păși, pentru prima dată, singură și neprotejată, pe suprafața planetei Erythro. Era, după calendarul terestru, 15 ianuarie 2237 ora 9:20 p.m. După calendarul planetei Erythro era, pur și simplu, dimineață.

30. TRANZIȚIE

65

Crile Fisher încerca să-și reprime tulburarea, încerca să-și mențină pe chip aceeași expresie de calm pe care o afișau toți ceilalți.

Nu știa unde se afla în momentul acela Tessa Wendel. Nu putea fi prea departe, deoarece *Superluminica* era relativ mică, deși împărțită astfel încât cineva dintr-un compartiment să poată fi în afara razei de vedere a cuiva dintr-altul.

Ceilalți trei membri ai echipajului erau doar niște perechi de mâini pentru Fisher, fiecare dintre ei avea ceva de făcut și asta și făcea. Numai Fisher însuși n-avea nimic anume de făcut, exceptând poate grija de a nu sta în calea celorlalți (doi bărbați și o femeie).

Le arunca priviri aproape furișe. Îi cunoștea destul de bine, stătuseră adeseori de vorbă. Erau cu toții tineri. Cel mai în vârstă era Chao-Li Wu, care avea treizeci și opt de ani și era specialist în hiperspațiu. Apoi mai era Henry Jarlow, care avea treizeci și cinci de ani, și Merry Blankowitz, mezina echipei, de numai douăzeci și șapte de ani și cu ștampila încă nezvântată pe diploma de doctorat.

Wendel, la cei cincizeci și cinci de ani ai ei era, prin comparație, bătrână, dar ea era inventatoarea, proiectantul și semizeița acestei călătorii.

Fisher era ... a cincea roată la căruță. La următoarea aniversare, care nu era atât de îndepărtată, avea să împlinească vârsta de cincizeci de ani și, cu toate acestea, nu avea nici o pregătire specială. Dacă s-ar fi avut în vedere numai competența și tinerețea, el n-ar fi avut nici un drept să se afle pe navă.

Dar el mai fusese pe Rotor. Asta conta. Iar Wendel dorise să-l aibă alături, iar asta conta încă și mai mult. Și tot astfel doriseră Tanayama și Koropatsky, ceea ce conta cel mai mult.

Nava își vedea de drumul ei, străbătând greoi spațiul. Fisher își dădea seama, deși nu exista nici un indiciu fizic, că asta se întâmpla. O putea simți în stomac. Își spuse cu orgoliu: „Eu am călătorit prin spațiu mai mult decât ceilalți la un loc, de mai multe ori, pe mai multe nave.

Îmi pot da seama că această navă n-are nici un pic de suplețe, numai după cum o simt. Ei nu pot."

Superluminica era nevoită să se lipsească de suplețe. Sursele normale de energie, care menținеau în mișcare prin vid navele cosmice obișnuite, erau în cazul *Superluminicei* mult reduse și înghesuite. Nici nu puteau fi altfel, pentru că majoritatea spațiului navei era destinat motoarelor hiperspațiale.

Era ca un pinguin care se descurca stângaci și greoi pe uscat, pentru că a fost făcut să se poată deplasa ușor prin apă.

Wendel apăru brusc lângă el. Avea părul ciufulit și părea cam transpirată.

— Totul e în regulă, Tessa? întrebă Fisher.

— Da. Totul este perfect. Se rezemă cu spatele de una din foarte convenabilele scobituri din pereți (foarte folositoare având în vedere pseudo-gravitația slabă menținută pe navă). Nici o problemă.

— Când facem saltul în hiperspațiu?

— În câteva ore. Trebuie să ajungem în coordonatele adecvate, cu toate sursele gravitaționale potrivite, deformând spațiul exact cum am calculat noi.

— Astfel încât saltul să fie precis?

— Exact.

— Dacă ar fi să mă iau după ceea ce spui, aș zice că zborul hiperspațial nu e prea practic. Ce se întâmplă dacă nu știi unde sunt toate? Ce se întâmplă dacă te grăbești și nu dispui de timpul necesar calculării tuturor aspectelor gravitaționale?

Wendel ridică privirea spre Fisher, cu un zâmbet subit:

— Până acum n-ai pus astfel de întrebări. De ce le pui acum?

— Pentru că până acum nu am mai fost într-un zbor hiperspațial. Și de aceea, întrebările mi se par importante, înțelegi.

— Mie, întrebările acestea și nenumărate altele ca ele îmi cer imperios răspunsuri de ani de zile.

— Dar răspunde-mi.

— Cu plăcere. În primul rând, există dispozitive care măsoară intensitatea gravitațională totală în orice punct al spațiului, indiferent că tu cunoști sau nu împrejurimile. Rezultatul nu este chiar atât de precis cum ar fi cel pe care l-ai obține dacă ai măsura cu trudă fiecare sursă gravitațională în parte și le-ai aduna apoi, dar este destul de apropiat, mai ales dacă ești în criză de timp. Și dacă ești într-o criză gravă de timp și trebuie să apeși pe butonul care declanșează saltul în hiperspațiu – ca să folosesc o figură de stil – și nu-ți poți permite decât să speri ca

providența să te ajute și gravitația să nu fie semnificativă, dacă într-o astfel de situație se întâmplă, în plus, să te și înșeli puțin în privința gravitației, atunci tranziția va fi acompaniată de ceva echivalent cu o poticnire, ca și cum te-ai împiedica la trecerea peste un prag. Dacă putem evita așa ceva, cu atât mai bine, dar dacă nu reușim, nu înseamnă că e neapărat fatal. Firește, în primul punct de tranziție am vrea ca totul să decurgă cât mai lin cu putință, pentru liniștea noastră psihică, dacă nu de altceva.

— Dar dacă te grăbești și crezi că gravitația e neglijabilă, dar nu e?

— Trebuie să sperăm că așa ceva nu se va întâmpla.

— Mi-ai spus de tensiunile care apar în timpul tranziției. Asta înseamnă că prima noastră tranziție ar putea fi fatală, chiar dacă s-a calculat și prevăzut gravitația.

— *Ar putea* fi, dar probabilitatea unui accident fatal în cazul tranziției este infimă.

— Și chiar dacă nu este fatală, e posibil să fie neplăcută, nu?

— Asta e mai greu de spus, pentru că necesită o judecată subiectivă. Aș vrea să înțelegi că nu este implicată aici nici un fel de accelerație. În tehnologia hiperasistenței, nava trebuie să-și amplifice viteza până la cea a luminii, uneori, pentru scurte intervale, chiar dincolo de această limită, folosindu-se de un câmp hiperspațial cu energie redusă. Eficiența este mică, vitezele sunt mari, riscurile sunt și ele mari și, la drept vorbind, nu am idee ce neplăceri pot apărea. În călătorii ca a noastră, cu viteze superluminice, tranziția se face la viteză normală, datorită folosirii unui câmp hiperspațial cu energie mare. Într-un moment am putea avea o viteză de o mie de kilometri pe secundă, iar în clipa următoare am putea să ne deplasăm cu o mie de milioane de kilometri pe secundă, fără nici un fel de accelerație. Și, de vreme ce accelerația nu există, n-o simțim.

— Dar cum e posibil să nu existe accelerație dacă mărim viteza de un milion de ori într-o clipă?

— Pentru că tranziția este echivalentul matematic al accelerației. Cu toate acestea, în vreme ce trupul tău reacționează la accelerație, el nu reacționează la tranziție.

— Dar cum îți poți da seama? De unde știi?

— Pentru că am trimis animale prin hiperspațiu. Se află în hiperspațiu numai pentru o fracțiune dintr-o microsecundă, dar pe noi ne preocupă tranziția din spațiu în hiperspațiu și invers – și aceasta există în fiecare direcție, chiar și în cazul celui mai scurt salt prin hiperspațiu.

— Și ați trimis animalele?

— Sigur. O dată ajunse la punctul de recepție, nu prea au putut ele să povestească mare lucru despre cum a fost, dar erau totuși acolo, calme și neafectate de nimic. Era clar că nu li se întâmplase nimic. Am încercat cu zeci de animale de toate felurile. Am încercat chiar și cu maimuțe și toate au supraviețuit în condiții perfecte, cu o singură excepție.

— Aha. Și ce s-a întâmplat în cazul acelei excepții?

— Animalul era mort, mutilat în mod grotesc, dar asta s-a datorat unei greșeli de programare. Nu a fost de vină tranziția, câtuși de puțin. Așa ceva ni se poate întâmpla și nouă. Nu este probabil, dar posibilitatea există. Ar fi echivalent cu a încerca să pășești peste un prag, a te împiedica de el, a-ți pierde echilibrul, a cădea și a-ți rupe gâtul. Astfel de lucruri s-au întâmplat, dar nu ne așteptăm să se întâmple de fiecare dată când pășim peste un prag, nu? Înțelegi?

— Cred că nu am încotro, răspunse Fisher sumbru. Înțeleg.

Două ore și douăzeci și șapte de minute mai târziu, nava efectuă saltul în hiperspațiu în perfectă siguranță, fără ca vreunul dintre cei de la bord să încerce vreo senzație oarecare. Astfel avu loc primul zbor hiperspațial desfășurat cu viteze mult mai mari decât viteza luminii.

Evenimentul a avut loc în data de 15 ianuarie 2237, ora 9:20 p.m., după calendarul terestru.

31. NUMELE

66

Era liniște!

Marlene se desfăta cu această liniște, mai ales pentru că o putea întrerupe dacă dorea. Se aplecă să culeagă o pietricică și o aruncă țintind o stâncă. Zgomotul fu destul de ușor, după care pietricica rămase nemișcată pe sol.

Pentru că părăsise Domul nepurtând mai multe haine decât ar fi purtat pe Rotor, se simțea perfect liberă. Ieșind din Dom, mersese drept înainte, spre pârâu, fără ca măcar să se obosească să verifice dacă a apucat-o în direcția corectă.

Ultimele cuvinte ale mamei fuseseră o cerere scâncită: „Te rog, Marlene, adu-ți aminte că ai promis să nu te îndepărtezi de Dom și să rămâi în raza noastră vizuală."

Marlene zâmbise scurt, dar de fapt nu-i acordase nici o atenție. Era posibil să rămână în raza vizuală a Domului, dar era posibil să n-o facă. Nu avea câtuși de puțin intenția de a se lăsa ținută sub papuc, indiferent câte promisiuni fusese obligată să facă pentru a face pace. La urma urmei, purta cu ea un emițător. Putea fi localizată în orice moment. Ea putea folosi partea de recepție a acestui dispozitiv pentru a-și da seama de direcția în care se afla emițătorul Domului.

Dacă i se întâmpla cine știe ce accident – dacă ar fi căzut sau ar fi fost rănită – cei din Dom ar fi venit s-o ia.

Dacă ar lovi-o un meteorit, ei bine, atunci ar muri. Nimeni n-ar mai putea face nimic în privința asta, chiar dacă ea rămânea în raza vizuală a Domului. Dar, chiar și gândindu-se la meteoriți, totul era atât de liniștit și minunat pe Erythro. Pe Rotor erau totdeauna zgomote. Oriunde te-ai fi dus, aerul era tremurător, fremătător, și îți sâcâia auzul obosit cu unde sonore. Probabil că și mai rău era pe Pământ, unde locuiau opt miliarde de oameni și sute de miliarde de animale, și unde erau furtuni și răzvrătiri sălbatice ale apelor din ocean și din cer. Odată încercase să asculte o înregistrare care se numea „Sunetele Pământului", dar de la primele sunete se crispase, și se săturase în foarte scurt timp.

Dar aici, pe Erythro, era o liniște minunată.

Marlene ajunse la pârâu și privi apa care curgea pe lângă ea, susurând și gângurind ușor. Culese iar de pe jos o pietricică de formă neregulată și o aruncă în apă, ascultând plescăitul ușor pe care-l provocase. Pe Erythro sunetele nu lipseau complet, ci erau numai molcomite, făcând ca liniștea învăluitoare să pară mai prețioasă.

Își apăsă o talpă în argila moale de la malul pârâului. Auzi o mică bufnitură și jos apăru forma vagă a piciorului ei. Se aplecă, luă apă în pumni și o aruncă în fața ei. Solul se umezi și apărură pete mai întunecate, roșu închis pe fond roz. Mai adăugă apă și apoi își așeză piciorul drept pe pata întunecată, apăsând. Când ridică piciorul, urma tălpii pantofului ei era imprimată adânc și clar.

Matca pârâului era presărată cu pietre și fata le folosi pentru a traversa apa.

Apoi continuă să meargă, înaintând viguros, legănându-și brațele, trăgând adânc aer în piept. Știa foarte bine că procentajul de oxigen era ceva mai scăzut aici decât pe Rotor. Dacă ar fi fugit, ar fi obosit repede, numai că îi lipsea impulsul de a o lua la fugă. Dacă ar fi fugit, și-ar fi consumat mai repede lumea ei cea nouă.

Și voia atât de tare să nu-i scape nimic!

Privi în urmă, la Domul care era încă vizibil pe dealul său, mai ales cupola de sticlă, ca un balon de săpun. Asta o irita. Ar fi vrut să fie atât de departe încât să nu vadă în jur decât orizontul, ca un cerc perfect – chiar dacă ușor neregulat – fără vreo altă intruziune sau vreun alt semn că mai există pe undeva, în afară de ea, oameni.

(Să cheme oare Domul? S-o avertizeze pe mama sa că vrea să iasă o vreme din raza lor vizuală? Nu, n-ar fi făcut decât să se certe cu ea. Doar îi puteau primi semnalul de emisie și astfel își puteau da seama că e încă vie, sănătoasă și perfect capabilă de a-și continua plimbarea. Dacă aveau s-o cheme ei, se hotărî, avea să-i ignore. Ce naiba! Doar trebuiau o dată și-o dată să o lase în pace!)

Ochii începuseră să i se obișnuiască acum cu roșeața stelei Nemesis și a solului care o înconjura din toate direcțiile. Nu era, pur și simplu, o nuanță monotonă; existau lumini și umbre, tonuri violacee și portocalii, aproape galbene pe alocuri. În timp, avea să devină o întreagă paletă nouă de culori pentru simțurile ei ascuțite, la fel de bogată ca pe Rotor, dar mai liniștitoare.

Ce s-ar întâmpla dacă, într-o bună zi, oamenii aveau să se stabilească pe Erythro, să construiască orașe? Ar strica oare toată această frumusețe? Sau, amintindu-și de Pământ, ar proceda altfel, luând

această lume nouă și neatinsă și transformând-o în ceva apropiat de visele lor?

Ale cui vise?

Asta era problema. Oameni diferiți urmau să aibă idei diferite și urmau să apară dispute interminabile și scopuri ireconciliabile, pe care aveau să și le urmărească disperat. N-ar fi oare mai bine ca Erythro să rămână așa cum era, nepopulată?

Dar ar fi drept așa ceva, când oamenii s-ar putea bucura de ea atât de mult? Marlene știa prea bine că ea una n-ar fi vrut s-o mai părăsească niciodată. Îi plăcea nespus să se afle aici. Nu-și prea putea da seama de ce, dar se simțea mai acasă aici decât se simțise vreodată pe Rotor.

Să fi fost cine știe ce îndepărtată amintire atavică a Pământului? Să fi existat în genele ei setea de o lume imensă, fără margini, un dor pe care un mic și artificial oraș spațial rotitor nu i-l putea satisface? Cum s-ar putea oare așa ceva? Cu siguranță că Pământul era mult diferit de Erythro din toate punctele de vedere, mai puțin în ceea ce privește dimensiunile. Iar dacă Pământul era în genele ei, n-ar fi fost normal ca el să existe în genele tuturor ființelor omenești?

Dar trebuia să existe o *explicație*. Marlene scutură din cap, ca pentru a-și limpezi gândurile, și se răsuci în câteva piruete, simțindu-se în mijlocul unei imensități minunate. Era ciudat că Erythro nu i se părea pustie, stearpă. Pe Rotor puteai vedea câmpii de grâne, livezi și pomi fructiferi și o ceață ușoară, verde-chihlimbarie, precum și structurile geometrice din linii și unghiuri, specifice locuințelor omenești. Aici, pe Erythro, nu se vedeau decât spinările rotunde ale dealurilor, presărate cu stânci de toate dimensiunile, pe care parcă le-ar fi cernut o mână gigantică și nepăsătoare. Forme ciudate, tăcute, printre care se strecurau fire subțiri de apă curgătoare, ici și colo, prelingându-se alene în jurul lor. Și nici urmă de altfel de viață, cu excepția miliardelor de celule minuscule care menținеau atmosfera plină de oxigen, datorită energiei oferite de lumina roșie a stelei Nemesis.

Iar Nemesis, ca orice pitică roșie, continua să-și reverse fluxul de energie, de câteva sute de milioane de ani, canalizându-l și având grijă ca Erythro și minusculele sale procariote să se bucure de confort și căldură în tot acest timp. Mult după ce Soarele Pământului avea să moară și alte stele strălucitoare, născute încă și mai târziu, aveau să moară și ele, Nemesis avea să strălucească în continuare, neschimbată, iar Erythro avea să se învârtă în jurul lui Megas, iar procariotele aveau să-și vadă de viața și moartea lor, de asemenea, în esență, neschimbate.

Cu siguranță că ființele omenești n-aveau nici un drept să dea buzna pe această lume neschimbătoare și s-o schimbe. Dar dacă ea urma totuși să rămână aici, ar fi avut nevoie de hrană și de companie.

S-ar putea întoarce, din când în când, la Dom pentru provizii sau pentru a-și potoli nevoia de a vedea alți oameni, dar cea mai mare parte a timpului și-ar putea-o petrece totuși cu Erythro. Dar dacă alții ar fi venit după ea, indiferent cât de puțini, Raiul ar fi fost inevitabil distrus, nu? Oare nu era deja distrus pentru că ea pătrunsese în el, *ea* singură?

— Nu! strigă Marlene. Strigă cât putu de tare, la ideea subită de a încerca să vadă dacă putea face această atmosferă străină să vibreze și să-i aducă sunetul până la urechi.

Își auzi propria voce, dar pe terenul plat care o înconjura nu se produse nici un ecou. Strigătul ei dispăru de îndată ce fu rostit.

Se răsuci din nou într-o piruetă. Acum, Domul nu mai era decât o umbră vagă la orizont. Aproape că putea fi ignorat, deși nu cu desăvârșire. Și-ar fi dorit să nu-l mai vadă deloc. Nu voia să mai aibă nimic în fața ochilor, în afară de Erythro.

Auzi zgomotul slab al vântului și știu că viteza acestuia crescuse. Nu era destul de intens pentru a fi simțit, temperatura nu scăzuse, nimic nu era neplăcut.

Doar un slab „Ah-h-h-h".

Marlene îl imită vesel: „Ah-h-h-h-h".

Privi în sus la cer, curioasă. Meteorologii prognozaseră o zi frumoasă și senină. Era oare cu putință ca pe Erythro furtunile să izbucnească din senin, pe neașteptate? Avea, oare, vântul să se intensifice și să devină neplăcut? Oare aveau norii să acopere cerul și ploaia să se dezlănțuie înainte de a ajunge ea înapoi la Dom?

Dar astea erau presupuneri stupide, la fel de stupide ca aceea cu meteoriții. Bineînțeles că și pe Erythro ploua, dar acum, deasupra Marlenei nu se aflau decât câțiva norișori roz, subțiri, răzleți, care se plimbau alene pe cerul întunecat, dar senin. Nu părea a exista nici un semn de furtună.

— Ah-h-h-h-h, șopti vântul. Ah-h-h-h-h e-e-e.

Era un sunet dublu și Marlene se încruntă. Ce ar putea produce un astfel de sunet? Cu siguranță că nu putea fi doar vântul. Ar fi trebuit ca acesta să treacă printr-o barieră și să fluiere strecurându-se. Dar nu se zărea nimic de felul ăsta prin apropiere.

— Ah-h-h-h e-e-e eh-h-h-h.

Acum era un sunet triplu, cu accentul pe cel de-al doilea fragment. Marlene privi în jur, minunându-se. Nu-și dădea seama de unde putea veni. Pentru a produce sunetele, ceva ar fi trebuit să vibreze, dar ea nu

vedea și nu simțea nimic. Erythro *părea* pustie și tăcută. Nu putea produce nici un sunet.

— Ah-h-h-h e-e-e eh-h-h-h.

Din nou. Mai clar ca înainte. Era ca și cum sunetul n-ar fi existat decât în mintea ei, iar la acest gând inima i se strânse și o scutură un fior. Simți că i se face pielea de găină, nici n-avu nevoie să-și privească brațele ca să fie sigură.

Dar nu era nimic în neregulă cu mintea ei. Nimic!

Ascultă ca să-l audă din nou și sunetul nu se lăsă prea mult așteptat. De data asta și mai tare. Și mai clar. Brusc, părea să fi căpătat un aer de autoritate de parcă până acum ar fi făcut repetiții și ar fi știut că a progresat.

Repetiții? Progres? În legătură cu ce?

Și, fără să vrea, complet fără voia ei, fata gândi: „E aproape ca și cum cineva, care nu poate pronunța consoanele, încearcă să-mi rostească numele". Și, ca și cum acesta ar fi fost un semnal, sau ca și cum gândul ei i-ar fi dat un nou impuls de putere sau poate numai de intensificare a imaginației, fata auzi:

— Mah-h-h le-e-e neh-h-h.

Automat, fără să-și dea prea bine seama ce face, ridică mâinile și-și acoperi urechile.

„Marlene", gândi ea, mut.

Apoi se auzi sunetul, imitând-o: „Mah-leh-neh".

Fata fu scuturată de încă un fior când recunoscu vocea. Era a lui Aurinel, Aurinel de pe Rotor, pe care nu-l mai văzuse din acea zi de pe Rotor, când ea îi spusese că Pământul avea să fie distrus. De atunci se mai gândise numai foarte rar la el, dar întotdeauna când o făcuse, o duruse. Oare de ce îi auzea ea vocea într-un loc unde el nu exista și, la urma urmei, de ce auzea ea o voce într-un loc unde așa ceva nu exista?

— Marlene.

Și atunci se dădu bătută. Era maladia erythrotică, despre care fusese atât de sigură că n-ar putea-o atinge.

Acum alerga orbește, orbește, către Dom, fără să se oprească pentru a-și da seama în ce direcție era acesta. Nici nu-și dăduse seama că țipa.

67

O aduseseră înăuntru. Îi simțiseră apropierea bruscă, în fugă. Doi gardieni în costume E, cu căști, ieșiseră din Dom de îndată ce o auziseră țipând.

Dar țipătul se oprise înainte ca ei să ajungă la fată. Și fuga se încetinise și apoi, Marlene se oprise înainte să fi părut a-și da seama de venirea lor.

Când ajunseră la ea, îi privi și îi ului întrebându-i: „S-a întâmplat ceva?"

Nimeni nu-i răspunse. O mână se întinse după ea s-o apuce de cot, iar ea se smulse într-o parte.

— Nu mă atingeți, spuse. O să merg în Dom, dacă asta vreți, dar pot să merg și singură.

Și parcurse tăcută drumul de întoarcere alături de ei. Era foarte calmă.

68

Eugenia Insigna, cu buzele uscate și palide, încerca să nu pară tulburată.

— Ce s-a întâmplat acolo, Marlene?

Marlene răspunse, cu pupilele ei întunecate dilatate ușor, dar de nepătruns:

— Nimic. Absolut nimic.

— Nu spune asta. Ai luat-o la fugă și țipai.

— Poate că da, dar pentru scurt timp, pentru foarte scurt timp. Vezi tu, acolo, afară, este liniște, atâta liniște încât, după un timp, mi-a fost teamă că am asurzit. Doar liniște, știi. Așa că am tropăit puțin din picioare și am alergat numai ca să aud zgomotele și am țipat...

— Numai ca să-ți auzi propriul glas? întrebă Insigna, încruntându-se.

— Da, mamă.

— Și vrei să cred asta, Marlene? Pentru că îți spun de pe acum că nu te cred. Noi am auzit țipete și nu erau țipete produse de cineva doar pentru a-și auzi propriul glas, erau țipete de groază. Ceva te-a speriat.

— Ți-am spus. Tăcerea. Posibilitatea de a fi surzit. – Marlene se întoarse către D'Aubisson. – Este posibil, doamnă doctor, ca, nemaiauzind ceva, orice sunet, dar fiind obișnuit să-l auzi tot timpul, urechilor tale să li se năzare că-l aud și când nu există, doar pentru a se simți utile?

D'Aubisson își impuse un zâmbet subțire.

— E un fel foarte colorat de a o spune, dar e adevărat că privarea simțurilor poate duce la halucinații.

— Presupun că asta m-a deranjat. Dar, după ce mi-am auzit propriul glas și proprii pași, m-am liniștit. Întrebați-i pe cei doi gardieni care au venit să mă ia. Eram perfect calmă când au ajuns la mine și i-am urmat în Dom fără să mă opun. Întreabă-i, unchiule Siever.

Genarr aprobă din cap.

— Mi-au povestit asta. Și, în afară de asta, și noi am văzut ce s-a întâmplat când v-ați întâlnit. Bine, atunci. Asta e.

— Nu, nu asta e, interveni Insigna cu chipul încă palid de teamă, sau de mânie, sau de amândouă. Nu mai are voie să iasă afară din Dom. Experimentul a luat sfârșit.

— Nu, mamă, strigă Marlene revoltată.

D'Aubisson ridică glasul, de parcă ar fi vrut să pună capăt unei posibile ciocniri de ambiții între mamă și fiică. Spuse:

— Experimentul *nu* a luat sfârșit, doamnă doctor Insigna. Dacă mai iese afară din Dom sau nu, este, deocamdată, irelevant. Acum trebuie să facem față consecințelor a ceea ce s-a întâmplat.

— Ce vreți să spuneți? ceru Insigna să știe.

— Vreau să spun că e foarte frumos să vorbim despre cum își imaginează omul că aude voci pentru că auzul nu-i este obișnuit cu liniștea, dar cu siguranță că un alt motiv posibil pentru a-ți imagina că auzi voci este începutul unei anumite instabilități psihice.

Insigna păru șocată. Marlene spuse tare:

— Vă referiți la maladia erythrotică?

— Nu mă refer numai la ea în mod special, Marlene, răspunse D'Aubisson. Nu avem dovezi; este numai o posibilitate. Așa că avem nevoie de o nouă scanare cerebrală. Este pentru binele tău.

— Nu, spuse Marlene.

— Nu spune asta, i-o întoarse D'Aubisson. Este obligatorie. Nu avem încotro. Este ceva imperios necesar.

Marlene o privi pe D'Aubisson, cu ochii ei întunecați și pătrunzători.

— *Sperați* să fiu bolnavă, să fi contractat maladia. Dumneavoastră chiar *vreți* să fiu bolnavă, spuse Marlene.

D'Aubisson deveni țeapănă, iar vocea îi răsună neplăcut:

— E ridicol. Cum îndrăznești să spui așa ceva?

Dar acum Genarr o studia atent cu privirea pe D'Aubisson.

— Ranay, spuse el, am mai discutat despre acest aspect caracteristic Marlenei, iar dacă ea spune că tu vrei ca ea să fi contractat maladia, atunci înseamnă că te-ai trădat într-un fel sau altul. Asta, bineînțeles, dacă Marlene e serioasă și n-o spune numai de teamă sau de furie.

— Sunt serioasă, spuse Marlene. Adineauri dădea pe dinafară de nerăbdare, speranță și bucurie.

— Ei bine, Ranay, spuse Genarr ceva mai rece. Așa este?

— Înțeleg ce vrea să spună fata, răspunse D'Aubisson, încruntându-se. N-am mai studiat un caz de maladie avansată de ani de zile. Și în zilele când o făceam, când Domul abia fusese ridicat și era primitiv, nu aveam aproape nici un instrument adecvat de studiu și investigație. Din punct de vedere profesional, așadar, aș considera drept foarte binevenită o șansă de a studia maladia cu noile tehnologii și instrumente, pentru a găsi, poate, adevărata cauză a bolii, adevăratul ei tratament și adevăratele măsuri profilactice. Este un motiv de nerăbdare și speranță, într-adevăr. Este însă vorba de nerăbdare și speranță profesională pe care această tânără domnișoară, neputând citi gândurile și lipsită de experiență într-o astfel de privință, le interpretează drept simplă bucurie. Nu este simplă deloc.

— N-o fi simplă, reveni Marlene, dar este răuvoitoare. Și în această privință nu mă înșel.

— *Ba da*, te înșeli. Scanarea cerebrală trebuie să aibă loc și va avea.

— Ba *nu* va avea loc! spuse Marlene răspicat, aproape strigând. Va trebui să mă obligați sau să mă sedați și atunci rezultatul nu va mai fi relevant.

Insigna interveni și spuse cu voce tremurândă:

— Nu vreau să se facă nimic împotriva voinței ei.

— Asta este ceva care depășește ce vrea sau nu vrea ea..., începu D'Aubisson și apoi se clătină, făcând câțiva pași în spate, cu mâna pe stomac.

Genarr întrebă automat:

— Ce s-a întâmplat?

Apoi, fără a mai aștepta un răspuns, lăsând-o pe Insigna s-o ajute pe D'Aubisson să ajungă la cea mai apropiată canapea și s-o convingă să se întindă puțin, se întoarse către Marlene și spuse repede:

— Marlene, fii de acord cu scanarea.

— Nu vreau. O să spună că sunt bolnavă.

— N-o va face. Îți garantez. În afară de cazul în care ești, într-adevăr, bolnavă.

— Nu sunt.

— Sunt sigur că nu ești, iar scanarea cerebrală va dovedi asta. Ai încredere în mine, Marlene. Te rog.

Marlene se uită de la Genarr la D'Aubisson și înapoi.

— Și voi mai putea ieși din Dom pe Erythro?

— Sigur. Cât de des dorești. Dacă ești normală, și tu ești sigură că ești, nu?

— Da, mai sigură ca oricând.

— Atunci scanarea cerebrală nu va face decât s-o dovedească.

— Da, dar ea va spune că nu mai pot ieși afară din Dom.

— Mama ta?

— Și doctorița.

— Nu, nu vor îndrăzni să te oprească. Acum hai, spune că accepți scanarea.

— Bine, s-o facă.

Ranay D'Aubisson se ridică anevoie în picioare.

69

D'Aubisson studia cu atenție analiza computerizată a scanării cerebrale, iar Siever Genarr o urmărea.

— Un rezultat neobișnuit, murmură D'Aubisson.

— Dar asta am știut de la bun început, spuse Genarr. Este o tânără neobișnuită. Ceea ce ne interesează este dacă există vreo schimbare.

— Nici una, spuse D'Aubisson.

— Pari dezamăgită.

— Nu începeți iarăși, domnule Comandant. Firește că există o anumită doză de dezamăgire profesională. Mi-ar plăcea să pot studia un caz de maladie.

— Cum te simți?

— Tocmai v-am spus.

— Vreau să zic din punct de vedere fizic. Ai avut o cădere ciudată.

— Nu a fost o cădere. A fost tensiune nervoasă. Nu mi se întâmplă prea des să fiu acuzată că-mi *doresc* ca un om să fie grav bolnav și, pe deasupra, acuzația să pară a fi *crezută* de ceilalți.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? O indigestie?

— Posibil. Dureri abdominale, în tot cazul. Și amețeală.

— Ți se întâmplă des așa ceva, Ranay?

— Nu, firește, replică ea sever. Și nici nu mi se întâmplă des să fiu acuzată de comportament lipsit de etică profesională.

— E numai o tânără domnișoară temperamentală. De ce ai luat-o în serios?

— Vă deranjează dacă schimbăm subiectul? Nu prezintă nici un semn de modificare a scanării cerebrale. Dacă până acum a fost normală, atunci este normală în continuare.

— În acest caz, opinia ta profesională este că fata poate continua explorarea planetei Erythro, în exteriorul Domului?

— De vreme ce se pare că nu a fost afectată, n-aș avea nici un temei să-i interzic ieșirea din Dom.

— Ești dispusă să mergi mai departe de atât și s-o trimiți chiar tu afară?

Atitudinea lui D'Aubisson deveni ostilă.

— Știți că am avut o întrevedere cu domnul Guvernator Pitt. Nu suna deloc a întrebare.

— Da, știu, răspunse Genarr calm.

— M-a rugat să conduc un proiect nou al cărui scop este studierea maladiei erythrotice și vor exista fonduri generoase pentru sprijinirea acestui studiu.

— Cred că este o idee foarte bună și că dumneata ești cea mai potrivită persoană care putea fi aleasă pentru conducerea proiectului.

— Mulțumesc. Cu toate acestea, domnul Guvernator nu m-a numit comandant în locul dumneavoastră. Așadar, depinde numai de dumneavoastră, domnule Comandant, să decideți dacă i se poate permite Marlenei Fisher să mai iasă din Dom. Eu mă voi rezuma la câte o scanare cerebrală în cazul în care apar semne de anormalitate.

— Intenționez să-i dau Marlenei permisiunea de a explora planeta Erythro în mod liber, de câte ori dorește. Am acordul dumitale în această privință?

— De vreme ce v-am adus la cunoștință opinia mea medicală conform căreia fata nu este bolnavă de maladia erythrotică, eu nu voi încerca să mă opun, dar ordinul respectiv va trebui să vă aparțină în exclusivitate. Iar dacă apare nevoia unui document scris, va trebui să-l semnați dumneavoastră.

— Dar dumneata nu vei încerca să mă oprești.

— Nu am nici un motiv.

70

Cina luase sfârșit și o muzică plăcută se auzea în surdină. Siever Genarr, care până acum avusese grijă să sporovăiască despre tot felul de lucruri, verzi și uscate, pentru a o ajuta pe Eugenia Insigna, crispată și încordată, să se relaxeze, spuse în cele din urmă:

— Vorbele sunt ale lui Ranay D'Aubisson, dar puterea din spatele lor este a lui Janus Pitt.

Tulburarea Eugeniei Insigna crescu:

— Chiar crezi asta?

— Da, cred, și tu ar trebui să crezi la rândul tău. Cred că-l cunoști pe Janus mai bine decât mine. E grav și e păcat. Ranay este un medic competent, are o minte pătrunzătoare și este un om bun, dar este ambițioasă – cum suntem de altfel cu toții, într-un fel sau altul – și de aceea poate fi coruptă. Își dorește foarte mult să intre în istorie ca medicul care a învins maladia erythrotică.

— Și ar fi gata să riște viața Marlenei pentru asta?

— Nu gata în sensul că își dorește asta, sau că ar fi nerăbdătoare s-o facă, dar în sensul că... mă rog, dacă nu avem încotro...

— Dar trebuie să mai existe și alte căi. A o trimite pe Marlene în calea pericolului, ca pe un mecanism experimental, e ceva monstruos.

— Nu din punctul ei de vedere și în mod sigur nici dintr-al lui Pitt. O unică minte este pierdută pentru o cauză dreaptă dacă salvează o lume și o transformă într-un posibil habitat, cu capacitatea de a adăposti milioane de oameni. E o modalitate dură și împietrită de a pune problema, dar generațiile viitoare ar putea să o considere pe Ranay o eroină pentru că a fost dură și cu inima împietrită și ar putea fi de acord cu ea că totul a meritat sacrificarea unei minți omenești, sau a mii de minți, dacă de asta ar fi nevoie.

— Sigur, dacă nu e vorba de mințile *lor*.

— Bineînțeles. În toată istoria omenirii, ființele umane au fost dispuse să facă sacrificii pe seama altora. Sunt sigur că și Pitt ar face-o. Sau poate nu ești de acord?

— În ceea ce-l privește pe Pitt, da, sunt, răspunse Insigna energic. Și când mă gândesc că am colaborat cu el atâția ani.

— Atunci știi bine în ce lumină moralizatoare ar pune el problema. Cel mai bun lucru pentru majoritate, ar spune. Ranay a recunoscut că a avut o întrevedere cu el, cu ocazia vizitei ei recente pe Rotor, iar eu sunt sigur că asta este ceea ce i-a spus, cu aceste cuvinte sau cu altele. Sunt tot atât de sigur de asta cum sunt de faptul că acum stau pe acest scaun.

— Și ce-ar spune, rosti Insigna cu amărăciune, dacă Marlene ar fi expusă acestui risc, ar contracta maladia și ar fi distrusă, iar misterul maladiei ar rămâne neatins? Ce ar avea oare Janus de spus dacă viața fiicei mele ar fi redusă la neant în mod inutil? Și D'Aubisson, ea ce-ar avea de spus?

— D'Aubisson s-ar simți, probabil, nefericită. Sunt încredințat de asta.

— Pentru că nu s-ar putea bucura de meritul cuvenit celui care a descoperit leacul maladiei?

— Desigur. Dar s-ar simți nefericită și din cauza Marlenei și chiar, îndrăznesc să cred, vinovată. Nu este un monstru. Cât despre Pitt...

— El *este* un monstru.

— Nici măcar asta n-aș spune, dar are o perspectivă ciudată, ca a celor cu vedere tubulară, lipsiți total de vizibilitate periferică. Nu este în stare să vadă decât planul lui pentru viitorul Coloniei Rotor. Dacă se întâmplă ceva rău, din punctul lui de vedere, el își va spune, fără îndoială, că oricum Marlene ar fi stat în calea realizării planurilor lui și va considera că „fiecare rău cu binele său" – totul este spre binele Coloniei Rotor. Nu va avea conștiința împovărată, în nici un caz.

Insigna clătină ușor din cap.

— Aș vrea să pot crede că ne înșelăm, că Pitt și D'Aubisson nu sunt în stare de astfel de lucruri, că nu sunt vinovați.

— Și eu doresc asta, dar, pe de altă parte, sunt dispus s-o cred pe Marlene, să am încredere în intuiția și percepțiile ei, fără rezerve. Ea a spus că Ranay era *bucuroasă* când a crezut că s-a ivit șansa de a studia maladia. Eu sunt pregătit să accept verdictul Marlenei în acest caz.

— D'Aubisson a explicat că era bucuroasă din motive profesionale, spuse Insigna. La urma urmei, așa ceva aproape că pot crede și înțelege. Doar și eu sunt om de știință.

— Bineînțeles că ești, spuse Genarr și fața sa banală, dar plăcută se încreți într-un surâs. Ai fost dispusă să părăsești Sistemul Solar și să pleci într-o călătorie nemaiîncercată, peste ani-lumină, pentru a acumula cunoștințe astronomice, deși știai foarte bine că ai fi putut muri, alături de toți cei de pe Rotor.

— Mie mi s-a părut că probabilitatea era foarte mică.

— Destul de mică pentru a risca să o iei cu tine și pe fiica ta, în vârstă de numai un an. Ai fi putut s-o lași cu soțul tău care rămăsese acasă, pentru ca astfel să fii sigură că este în siguranță, deși ar fi însemnat să n-o mai vezi niciodată. În loc de asta, i-ai riscat viața.

Insigna interveni:

— Încetează, Siever. E foarte crud ce spui.

— Încerc doar să-ți demonstrez că orice problemă poate fi privită din cel puțin două unghiuri complet diferite și poate genera cel puțin două seturi de interpretări și păreri diferite, cu condiția să dispui de destulă inventivitate. Da, D'Aubisson numește plăcere profesională posibilitatea de a studia un caz de maladie, dar Marlene a mai adăugat

și că D'Aubisson era răuvoitoare, iar eu am din nou încredere în Marlene în ceea ce privește folosirea acestui cuvânt.

— Atunci, spuse Insigna, cu colțurile gurii încovoindu-se în jos, presupun că este nerăbdătoare s-o vadă pe Marlene că pleacă din nou din Dom, pe suprafața planetei.

— Și eu bănuiesc că este nerăbdătoare, dar a fost destul de precaută să insiste ca eu să dau ordinul, ba chiar mi-a sugerat să-l dau în scris. Vrea să se asigure că eu (și nu ea) voi fi cel învinuit dacă se întâmplă ceva. Începe să gândească asemănător cu Pitt. Prietenul nostru Janus este contagios.

— În acest caz, Siever, nu poți s-o trimiți pe Marlene afară. De ce te-ai da de bunăvoie pe mâna lui Pitt?

— Dimpotrivă, Eugenia. Lucrurile nu sunt atât de simple. Suntem chiar nevoiți s-o trimitem afară.

— *Cum*?

— Nu avem de ales, Eugenia. Iar pentru ea nu există nici un pericol. Vezi tu, sunt de acord cu tine acum și cred că ai avut dreptate să sugerezi că există o formă de viață care a pătruns peste tot pe planetă și care își poate exercita puterile asupra noastră. Tu mi-ai atras atenția că am fost afectat, și tu ai fost, apoi gardianul, și în toate aceste situații Marlene întâmpinase dezacordul nostru. Iar eu am văzut cu ochii mei exact același lucru întâmplându-i-se doctoriței Ranay. Când aceasta încerca s-o oblige pe Marlene să suporte o scanare cerebrală pe care fata n-o dorea, s-a încovoiat de durere. Iar când am convins-o pe Marlene să accepte scanarea, starea lui Ranay s-a îmbunătățit imediat.

— Ei bine, Siever, atunci asta e. Dacă pe planetă există o formă de viață răuvoitoare...

— Stai, Eugenia, așteaptă. Eu n-am spus că ar fi răuvoitoare. Chiar dacă această formă de viață, orice ar fi ea, a declanșat maladia, așa cum sugerezi tu, totuși, boala a încetat. Tu spuneai că asta s-a întâmplat pentru că, de la un moment dat încolo, ne-am mulțumit să rămânem în Dom, dar, dacă forma asta de viață ar fi cu adevărat răuvoitoare, ne-ar fi exterminat pe toți și nu ar fi ajuns la ceea ce mie mi se pare a fi un compromis civilizat.

— Nu cred că e înțelept să încerci să înțelegi acțiunile unei forme de viață complet străine de noi și să deduci din ele ce emoții sau intenții o animă. Ce gândește ar putea foarte bine să fie peste puterile noastre de înțelegere.

— Sunt de acord, Eugenia, dar asta n-o afectează pe Marlene. Tot ce a făcut până acum a fost cu scopul de a o *proteja* pe Marlene, de a o apăra de intervenții nedorite.

— Dacă ar fi așa, insistă Insigna, atunci de ce a fost biata fată atât de speriată, de ce a luat-o la goană, țipând, către Dom? Povestea ei despre cum ar fi stânjenit-o liniștea aceea și despre cum a încercat ea doar să facă zgomot și să-și audă propria voce, eu n-o cred nici o secundă.

— Pentru că este *într-adevăr* greu de crezut. Dar esențial este că panica ei a luat sfârșit foarte repede. Când așa-zișii ei salvatori au ajuns la ea, fata părea perfect normală. Aș îndrăzni să presupun că forma asta de viață a făcut ceva care a speriat-o pe Marlene – bănuiesc că este la fel de puțin probabil ca ea să ne înțeleagă emoțiile, cum este și ca noi să le înțelegem pe ale ei – dar, realizând ce efect a avut, a schimbat macazul și a liniștit-o cât a putut de repede. Asta ar explica tot ce s-a întâmplat și, încă o dată, ar dovedi natura binevoitoare a acestei forme de viață.

Insigna se încruntă din nou.

— Necazul cu tine, Siever, este că ai această tendință aproape obsesivă, de a gândi frumos despre oricine și orice. Nu pot avea încredere în interpretarea ta.

— Indiferent dacă ți se pare sau nu plauzibil ceea ce am spus, vei vedea că nu ne vom putea în nici un fel opune Marlenei. Ea va face orice vrea să facă, iar cei ce se opun vor rămâne în urma ei, suspinând de durere sau chiar căzuți pe jos, fără cunoștință.

Insigna mai găsi puterea de a întreba:

— Dar ce anume *este* această formă de viață?

— Nu știu, Eugenia.

— Și ce mă îngrozește acum mai mult decât orice altceva este: ce vrea de la Marlene?

Genarr scutură din cap.

— Nu știu, Eugenia.

Și rămaseră privindu-se lung unul pe altul, neajutorați.

32. PIERDUȚI

71

Crile Fisher privea gânditor steaua cea strălucitoare.

La început, fusese prea strălucitoare pentru a putea fi propriu-zis privită. Din când în când însă, îi arunca în treacăt câte o privire și de fiecare dată rămânea cu o imagine strălucitoare în dosul pleoapelor. Tessa Wendel, disperată, îl dojenise și pomenise de deteriorări ale retinei, așa că Fisher opacizase hubloul micii punți-observator și coborâse strălucirea stelei la un nivel suportabil. Asta însă estompase și celelalte stele, făcându-le să rămână doar cu un luciu vag, patinat.

Steaua cea strălucitoare era, bineînțeles, Soarele.

Era mult mai departe decât îl văzuse vreodată o ființă omenească (cu excepția celor de pe Rotor, în călătoria *lor* de plecare din Sistemul Solar), era de două ori mai departe decât putea fi văzut de pe Pluto, când acesta se afla într-o poziție extremă, așa că nu prezenta nici un fel de aură și strălucea ca orice altă stea. Totuși, era încă de o sută de ori mai strălucitor decât luna plină văzută de pe Pământ, iar această strălucire era condensată, compactată într-un singur punct orbitor. Nu era de mirare că încă nu putea fi privit fix printr-un hublou neopacizat.

Din cauza asta, toate erau diferite. În mod obișnuit, Soarele nu era ceva de care să te minunezi privindu-l. Era prea strălucitor pentru a fi privit și era lipsit de rivali în poziția în care se afla. Acea minoră parte a strălucirii sale care era difuzată de atmosferă și transformată în lumină albastră, era suficientă pentru a ascunde vederii – prin estompare – celelalte stele, și chiar când stelele nu erau estompate (ca pe Lună, de exemplu), erau atât de mult depășite în strălucire de Soare, încât nici o comparație nu-și avea locul.

Aici, în acest punct îndepărtat al spațiului, Soarele pălise cel puțin suficient pentru a îndura comparații. Wendel spusese că, din acest punct de observație, Soarele era de o sută de ori mai strălucitor decât Sirius, care era următorul obiect ca strălucire pe cer. Era, probabil, de douăzeci de milioane de ori mai strălucitor decât stelele șterse pe care le putea vedea cu ochiul liber. Iar comparația făcea ca Soarele să pară și mai uimitor decât când strălucea fără rival, pe cerul Pământului.

Crile Fisher nu prea avea mare lucru de făcut decât să privească la cer, pentru că *Superluminica* plutea în derivă. O făcea de două zile, două zile de rătăcire prin spațiu, cu viteza banală a unei nave obișnuite.

Cu o astfel de viteză, aveau nevoie de treizeci și cinci de mii de ani ca să ajungă la Steaua Vecină, *dacă* se îndreptau în direcția corectă. Și n-o făceau.

Asta era ceea ce o transformase pe Wendel, cu două zile în urmă, într-un tablou al disperării, palidă ca varul.

Până atunci nu avuseseră probleme. Când fuseseră pe punctul de a face saltul în hiperspațiu, Fisher se încordase, înspăimântat de posibila durere, de agonia fulgerătoare, de valul subit de beznă veșnică.

Nu se întâmplase însă nimic de acest fel. Totul fusese prea rapid pentru a-și putea da seama de ceva. Intraseră și ieșiseră din hiperspațiu în aceeași clipă. Stelele clipiseră, pur și simplu, aranjându-se altfel, fără ca momentul în care își pierduseră primul aranjament sau momentul în care-l câștigaseră pe al doilea să fi fost perceptibile.

Fusese o ușurare în două sensuri. Nu numai că era încă viu, dar realiză, în plus, că, dacă s-ar fi întâmplat ceva rău și ar fi murit, moartea ar fi venit atât de fulgerător, pe negândite, în afara timpului, încât el n-ar fi putut în nici un caz să simtă că moare. Ar fi fost pur și simplu mort.

Senzația de ușurare era atât de intensă încât abia dacă mai fu conștient că Tessei i se tăiase răsuflarea de tulburare și durere și se repezise cu un strigăt, în sala motoarelor. Se întoarse arătând răvășită – nici un fir de păr nu i se clintise, dar părea răvășită *interior*. Privirea îi era parcă rătăcită și îl privi pe Fisher ciudat, fix, de parcă nici nu l-ar fi recunoscut. Spuse:

— Aranjamentul stelelor n-ar fi trebuit să se schimbe.

— Nu?

— Nu ne-am deplasat destul de departe pentru asta. Sau cel puțin nu am prevăzut o astfel de deplasare, ea n-ar fi trebuit să se întâmple așa. Nu planificasem să ne deplasăm decât o treime de mili-an-lumină. Asta n-ar fi fost suficient pentru a modifica aranjamentul stelar într-atât încât să fie evident pentru ochiul liber. Cu toate acestea – și femeia trase brusc și adânc aer în piept – nu e nici pe departe atât de rău cum ar fi putut fi. Mă temeam că ne-am deplasat cu mii de ani-lumină mai mult decât prevăzusem.

— Ar fi fost cu putință așa ceva, Tessa?

— Bineînțeles că ar fi fost. Dacă trecerea noastră prin hiperspațiu nu ar fi sever controlată, o mie de ani-lumină sunt la fel de ușor de parcurs ca unul.

— În acest caz, înseamnă că am putea cu ușurință să...

Wendel îi anticipă concluzia:

— Nu, n-am putea să ne întoarcem. Dacă la primul salt comenzile au fost eronate, fiecare nou salt pe care l-am face ar fi la fel de necontrolat și am sfârși în cine știe ce punct aleator, din care n-am mai găsi niciodată calea de întoarcere.

Fisher se încruntă. Euforia constatării că rezistase, că supraviețuise transferului în hiperspațiu și înapoi începu să dispară, puțin câte puțin.

— Dar în zborurile de probă, când ai trimis obiecte în hiperspațiu, le-ai adus întotdeauna înapoi, în condiții de siguranță.

— Aveau însă masa mult mai mică și fuseseră trimise la distanțe mult mai mici. Dar, așa cum am spus, nu e chiar atât de rău. Se pare că, totuși, distanța parcursă a fost cea corectă. Stelele se află în aranjamentul adecvat.

— Dar aranjamentul s-a schimbat. Eu l-am văzut schimbându-se.

— Pentru că suntem altfel orientați. Axa longitudinală a navei a fost reorientată sub un unghi de peste douăzeci și opt de grade. Pe scurt, am urmat o traiectorie curbă în loc de una liniară, dintr-un motiv sau altul.

Așa cum se vedea în acel moment prin hublou, stelele se mișcau lent, constant.

— Ne vom răsuci, spuse Wendel în continuare, pentru a fi din nou cu fața la Steaua Vecină, numai pentru valoarea psihologică a orientării în direcția corectă a destinației, dar apoi va trebui să aflăm de ce în timpul saltului am urmat o traiectorie curbă.

Steaua cea strălucitoare, steaua călăuzitoare intră din nou în câmpul de vizibilitate al hubloului și-l traversă. Fisher clipi.

— Da, este Soarele, spuse Wendel, răspunzând privirii uimite a lui Fisher.

— Există vreo explicație rezonabilă a traiectoriei curbe urmate de navă în timpul saltului? întrebă acesta. Dacă și Rotor a urmat astfel de traiectorii curbe, cine știe unde a ajuns...

— Sau unde vom ajunge noi. Pentru că nu dispunem de nici o explicație rezonabilă. Nu acum. – Îl privi, în mod evident tulburată. – Dacă presupunerile noastre au fost corecte, atunci ar fi trebuit să ne schimbăm poziția, dar nu direcția. Ar fi trebuit să ne deplasăm pe o traiectorie dreaptă, o linie dreaptă, euclidiană, în ciuda curbei relativiste spațiu-timp, pentru că noi nu eram în spațiu-timp, vezi tu. Ar putea fi o eroare de programare a calculatorului sau o greșeală în presupunerile noastre. Eu sper să fie vorba de cea dintâi. Așa ceva ar putea fi corectat cu ușurință.

Trecură cinci ore. Wendel reveni în încăpere, frecându-se la ochi. Fisher ridică privirea spre ea, îngrijorat. Încercase să urmărească un film, dar își pierduse repede interesul. Apoi se mulțumise să privească stelele, lăsându-se hipnotizat de ele.

— Ei bine, Tessa? întrebă el.

— Nu era nimic în neregulă în ceea ce privește programarea, Crile.

— Atunci înseamnă că v-ați înșelat în presupunerile voastre?

— Da, dar cum anume? Există un număr infinit de presupuneri pe care le-am putea face. Care sunt corecte? Nu le putem încerca rând pe rând. N-am isprăvi niciodată și am rămâne pierduți fără speranță.

Tăcerea se așternu între ei o vreme, apoi Wendel reluă:

— Dac-ar fi fost programarea, ar fi fost o greșeală stupidă. Am fi corectat-o, fără să aflăm nimic nou, dar am fi fost în siguranță. Acum, dacă suntem nevoiți să ne întoarcem la elementele de bază, avem șansa de a descoperi ceva cu adevărat important, dar, dacă greșim iar, s-ar putea să nu mai găsim niciodată drumul de întoarcere. – Îl smuci pe Fisher de mână. – Înțelegi, Crile? Ceva nu e în regulă și dacă nu aflăm ce anume, nu există nici o șansă – cu excepția unui accident incredibil de norocos – care să ne permită să ne găsim drumul spre casă. Indiferent cât am încerca, am putea continua să ne trezim în locuri greșite și să ne adâncim constant în greșeală. Ceea ce, în cele din urmă, înseamnă moarte, când nu va mai funcționa reciclarea sau când nu vom mai avea o sursă de energie funcțională, sau când disperarea ne va secătui dorința de a continua să trăim. Eu sunt cea care v-a făcut asta. Și adevărata tragedie ar fi pierderea unui vis. Dacă nu ne vom întoarce, ei nu vor ști niciodată că nava a fost totuși o reușită. Ar putea trage concluzia că tranziția ne-a fost fatală și ar fi posibil să nu mai încerce niciodată.

— Dar trebuie să încerce, dacă vor să evacueze Pământul la timp.

— Ar putea să se dea bătuți. Ar putea sta resemnați locului, așteptând ca Steaua Vecină să-și împlinească fatala călătorie, să se apropie și apoi să se îndepărteze, ar putea, pur și simplu, să aștepte să moară puțin câte puțin. – Ea privi în sus la el, clipind repede și având pe chip semnele unei teribile oboseli.

— Și ar fi și sfârșitul visului tău, Crile.

Fisher strânse din buze fără a spune nimic. Aproape cu timiditate, Wendel continuă:

— Dar de ani de zile, Crile, mă ai pe mine. Dacă fata ta, visul tău, ar fi sfârșit, ai putea spune că *eu* ți-am fost de ajuns?

— La rândul meu te-aș putea întreba, dacă zborul superluminic s-ar dovedi până la urmă imposibil, ai putea spune că *eu* ți-am fost suficient?

De nici una din părți nu păru că ar exista un răspuns ușor de dat, dar apoi Wendel zise:

— E-adevărat că ești pe locul doi pentru mine, Crile, după zborul superluminic. Dar țin mult la tine și îți mulțumesc.

Fisher se foi, stânjenit.

— Este la fel de valabil și pentru mine, Tessa, și n-aș fi crezut, mai ales la început. Dacă n-aș fi avut niciodată o fiică, ai fi existat numai tu. Aproape că-mi doresc...

— Nu-ți dori asta. Pe locul doi este suficient.

Și se ținură de mână. În tăcere. Și priviră lung la stele. Până când Merry Blankowitz își arătă chipul în pragul ușii.

— Doamnă căpitan Wendel, Wu are o idee. A spus că a avut-o de la bun început, dar a avut rețineri s-o pomenească.

Wendel sări în picioare:

— De ce a avut rețineri?

— Zicea că v-a pomenit odată despre posibilitatea respectivă și dumneavoastră i-ați spus să nu-și piardă vremea cu prostii.

— Așa i-am spus? Și ce l-a convins pe el că eu nu m-aș putea înșela niciodată? Am să-l ascult acum și dacă e o idee bună am să-i frâng gâtul pentru că nu m-a obligat să-l ascult mai devreme.

Și ieși în fugă.

72

Urmă o zi și jumătate în care Fisher nu putu face altceva decât să aștepte. Mâncară cu toții împreună, așa cum o făceau de obicei, dar în tăcere. Fisher nu știa dacă vreunul dintre ei dormise. El însuși ațipise doar în reprize răzlețe și se trezise de fiecare dată într-o stare de disperare reînnoită.

„Cât mai putem rezista astfel?" se gândi el în cea de-a doua zi, pe când privea la frumusețea acelui punct intangibil de pe cer, care, cu atât de puțin timp în urmă, îl încălzise și-i luminase calea pe Pământ.

Mai devreme sau mai târziu, aveau să moară. Tehnologia spațială modernă putea prelungi viața. Sistemul de reciclare era foarte eficient. Chiar și hrana ar fi putut să le ajungă un timp îndelungat, dacă erau dispuși să se mulțumească să consume algele presate, fără gust, la care s-ar fi ajuns. Motoarele cu microfisiune aveau, de asemenea, să le furnizeze energie pentru multă vreme. Dar, cu siguranță că nimeni n-ar vrea să prelungească viața în aceste condiții.

Având certitudinea unei morți îndepărtate, dar inevitabile în singurătate, singura cale rațională era folosirea demetabolizatoarelor reglabile.

Pe Pământ, asta era metoda preferată pentru sinucidere; de ce n-ar fi și la bordul unei nave? Puteai – dacă doreai – să reglezi doza pentru o singură zi de viață normală, pe care s-o trăiești cât de bine și vesel puteai, o ultimă zi, trăită în cunoștință de cauză. La sfârșitul acestei zile ți se făcea somn în mod natural. Căscai și renunțai te trezești, trecând într-un somn liniștit, cu vise odihnitoare. Acest somn se adâncea treptat, visele păleau treptat și nu te mai trezeai. Nu fusese născocită vreodată o moarte mai blândă.

Și apoi, cu puțin înainte de ora 5 p.m., timpul navei, în cea de-a doua zi după ce saltul urmase o traiectorie curbă în locul uneia drepte, Tessa dădu buzna în încăpere. Avea o privire strălucitoare, era emoționată și respira greu. Părul ei negru care, în ultimul an, încărunțise din plin, era puțin ciufulit.

Fisher se ridică în picioare, consternat:

— E de rău?

— Nu, de bine! spuse ea, mai degrabă aruncându-se într-un scaun decât așezându-se pe el.

Fisher nu era sigur că auzise corect, nu era sigur că femeia nu vorbise ironic doar. O privi lung și fix, cântărind-o, în timp ce ea încerca în mod evident să se adune.

— De bine, repetă ea. De foarte bine! Extraordinar! Crile, ai în fața ta o idioată. Nu cred că-mi voi mai reveni vreodată după toată povestea asta.

— Ei bine, ce s-a întâmplat?

— Chao-Li Wu avea răspunsul. L-a avut tot timpul. Mi-a spus. Îmi aduc aminte că mi-a mai spus. Cu luni în urmă. Poate cu un an în urmă. Și eu n-am luat în seamă posibilitatea. Nici n-am ascultat, de fapt. – Făcu o pauză pentru a-și recăpăta suflul. Emoția îi răvășise complet ritmul natural al vorbirii. – Necazul a fost că m-am crezut autoritatea supremă în problema zborului cu viteze superluminice și am fost convinsă că nimeni nu-mi poate spune în această privință ceva ce să nu știu sau la care să nu mă fi gândit deja. Iar dacă se întâmpla să-mi sugereze cineva ceva ce mi se părea ciudat, atunci ideea era, pur și simplu, greșită și, probabil, stupidă. Înțelegi ce vreau să spun?

Fisher răspunse posomorât:

— Am cunoscut astfel de oameni.

— Toți suntem așa, din când în când, răspunse Wendel, în anumite condiții. Presupun însă că savanții bătrâni sunt mai cu seamă predispuși la un astfel de comportament. De aceea tinerii și îndrăzneții revoluționari

ai științei devin, după câteva decade, niște fosile bătrâne. Imaginația li se plafonează pentru că se iubesc prea mult pe ei înșiși și ăsta le e sfârșitul. Acum mi-a venit și mie sfârșitul... Dar ajunge cu asta. Ne-a luat mai mult de o zi să-i dăm cu adevărat de capăt, să modificăm ecuațiile, să programăm calculatorul și să trecem prin simulările necesare, să parcurgem toate pistele incorecte care nu duceau nicăieri și să le eliminăm, să ne redresăm. În mod normal, ar fi trebuit să ne ia o săptămână, dar ne-am împins unii pe alții din urmă, ca niște maniaci.

Wendel făcu o pauză, ca pentru a-și recăpăta suflarea. Fisher o așteptă să continue, încurajând-o cu aprobări din cap și întinzându-se s-o apuce de mână.

— E foarte complex, reluă ea. Să încerc să-ți explic. Uite... Noi trecem dintr-un punct din spațiu în hiperspațiu și înapoi în alt punct în spațiu, în timp zero. Dar, pentru a face asta, urmăm totuși o traiectorie, o cale, care e diferită de fiecare dată, în funcție de punctul de plecare și de cel de sosire. Noi nu putem observa calea respectivă, n-o simțim, de fapt nici n-o urmăm într-un mod compatibil cu călătoriile în spațiu-timp. Ea există într-un fel greu de înțeles, aproape de neînțeles. Este ceea ce noi numim o „cale virtuală". Eu am pus la punct acest concept.

— Dacă nu este observabilă și perceptibilă, de unde știi că există într-adevăr?

— Pentru că poate fi calculată prin intermediul ecuațiilor pe care le folosim pentru a descrie mișcarea prin hiperspațiu. Ecuațiile ne dau calea.

— Cum poți ști că ecuațiile descriu ceva real? Ar putea fi doar... matematică.

— Ar putea fi. Și eu am crezut că este. Am ignorat problema. Wu a fost cel care a sugerat că problema ar putea avea însemnătate, cu aproape un an în urmă, iar eu, ca o idioată desăvârșită, n-am luat în seamă sugestia lui. O cale virtuală, am zis eu, nu se bucură decât de o existență virtuală. Nu poate fi măsurată, înseamnă că nu intră în domeniul științei. Am fost atât de... mioapă! Nici nu suport să mă gândesc ce superficială am fost!

— Bine. Să presupunem că această cale virtuală există, într-un fel sau altul. Și atunci?

— În cazul respectiv, dacă această cale virtuală este trasată în apropierea unui corp ceresc de dimensiuni apreciabile, nava suportă efecte gravitaționale. Acesta a fost primul concept cu adevărat surprinzător de valabil și folositor: că gravitația se poate face simțită de-a lungul căii virtuale. – Wendel își agită pumnul în aer, mânioasă. – Într-un fel,

înțelesesem și eu asta, dar mi-am spus că, de vreme ce nava se va deplasa cu o viteză de multe ori superioară vitezei luminii, gravitația nu va dispune de timp suficient pentru a se putea face simțită într-o măsură în care să poată fi... măsurată. Iar de aceea, conform presupunerii mele, traiectoria parcursă avea să fie o dreaptă euclidiană.

— Dar nu a fost.

— Evident că nu. Iar Wu a explicat de ce. Imaginează-ți că viteza luminii este un punct zero. Toate vitezele mai mici decât viteza luminii vor fi negative, iar toate cele superioare ei vor fi pozitive. Prin urmare, în Universul primar în care trăim noi, toate vitezele sunt negative prin această convenție matematică și, de fapt, chiar *trebuie* să fie. Dar Universul este clădit pe principiul simetriei. Dacă un lucru atât de fundamental, precum viteza deplasării, este întotdeauna negativ, atunci altceva, tot atât de fundamental, ar trebui să fie întotdeauna pozitiv, iar Wu a sugerat că acest altceva ar fi gravitația. În Universul obișnuit, există întotdeauna o atracție. Orice obiect cu masă atrage orice alt obiect cu masă. Dar dacă un obiect începe să se deplaseze cu o viteză superioară vitezei luminii, atunci această viteză ar avea o valoare pozitivă, iar acel altceva care avea o valoare pozitivă trebuie să capete valoare negativă. Cu alte cuvinte, la viteze superluminice, gravitația devine o forță de respingere. Orice obiect cu masă respinge alt obiect cu masă. Wu mi-a sugerat, cu mult timp în urmă, că așa ar putea sta lucrurile, iar eu nici măcar nu l-am ascultat. Pe-o ureche mi-a intrat și pe cealaltă mi-a ieșit.

Crile întrebă:

— Dar care e diferența, Tessa? Când ne deplasăm cu viteze superluminice și atracția gravitațională nu are timp să ne afecteze mișcarea, același lucru ar fi valabil și pentru respingerea gravitațională.

— Dar nu e așa, Crile. Asta e frumusețea. Și asta se inversează. În Universul obișnuit al vitezelor negative, cu cât viteza de deplasare față de un corp care exercită atracție gravitațională este mai mare, cu atât mai puțin afectează atracția respectivă direcția de deplasare. În Universul vitezelor pozitive, în hiperspațiu, cu cât ne deplasăm mai repede față de un corp care exercită respingere gravitațională, cu atât mai mult afectează aceasta direcția de deplasare. Pentru noi, toată povestea pare lipsită de sens, pentru că suntem obișnuiți cu situația așa cum există ea în Universul obișnuit, dar, o dată ce ești obligat să schimbi semnele și-n loc de minus să pui plus și invers, descoperi că totul se înlănțuie logic.

— Matematic. Dar câtă încredere poți avea în ecuații?

— Îți verifici calculele cu realitatea și cu datele reale de care dispui. Atracția gravitațională este cea mai slabă dintre forțe și tot astfel este și respingerea gravitațională de-a lungul căilor virtuale. În navă și în noi, fiecare particulă le respinge pe toate celelalte atâta timp cât ne aflăm în hiperspațiu, dar această respingere nu poate face nimic împotriva tuturor celorlalte forțe care mențin ansamblul compact și care *nu* și-au schimbat semnul. Cu toate acestea, calea noastră virtuală de la Stația Patru până aici ne-a adus în apropierea lui Jupiter. Respingerea pe parcursul căii virtuale hiperspațiale a fost atât de puternică, pe cât ar fi fost atracția pe parcursul unei căi spațiale non-virtuale. Am calculat modul în care respingerea gravitațională a lui Jupiter ne-ar fi afectat calea prin hiperspațiu și traiectoria respectivă s-a curbat exact așa cum am observat noi că a făcut-o. Cu alte cuvinte, modificarea pe care a adus-o Wu ecuațiilor mele nu numai că le simplifică, dar le face să *funcționeze*.

Fisher rosti:

— Și i-ai frânt gâtul, Tessa, așa cum te jurai c-o s-o faci?

Wendel izbucni în râs, la amintirea amenințării respective.

— Nu, nu i l-am frânt. De fapt, chiar l-am pupat.

— Te înțeleg.

— Bineînțeles, acum a devenit mai important ca niciodată să ne întoarcem acasă în siguranță, Crile. Acest progres în domeniul zborului cu viteze superluminice trebuie făcut public, iar lui Wu trebuie să i se acorde onorurile corespunzătoare. A clădit pe bazele puse de mine, sunt de acord, dar a făcut ceva ce poate că eu nu m-aș fi gândit niciodată să fac. Încearcă să ai în vedere consecințele.

— Înțeleg, spuse Fisher.

— Nu, nu înțelegi, replică Wendel sever. Ascultă-mă. Rotor nu a întâmpinat probleme cu gravitația pentru că ei abia dacă atingeau viteza luminii – uneori puțin sub ea, alteori puțin peste – astfel încât efectele gravitaționale, fie ele pozitive sau negative, de atracție sau de respingere, au avut asupra lui o influență insignifiantă, prea mică pentru a fi măsurată măcar. Numai zborul nostru, cu adevărat superluminic, desfășurat cu o viteză de câteva ori mai mare decât viteza luminii, face imperativă luarea în considerare a respingerii gravitaționale. Ecuațiile mele sunt inutile. Ele permit navelor să treacă prin hiperspațiu, dar nu după traiectorii previzibile, controlabile. Și asta nu e totul. Întotdeauna m-am temut că există un anumit pericol inevitabil, legat de ieșirea din hiperspațiu, de a doua jumătate a tranziției. Dacă ieșirea se face prin contopirea cu un obiect care există deja în locul cu pricina? S-ar produce o explozie fantastică, ce ar distruge nava cu tot ce conține ea, într-o

milionime de milionime de secundă. Firește, nu ne vom trezi înăuntrul unei stele, pentru că știm unde sunt localizate ele și le putem evita. Cu timpul, poate vom ști și pozițiile planetelor din sistemul unei stele, astfel încât să le putem evita și pe ele. Dar, în vecinătatea fiecărei stele mai există și asteroizi, cu zecile de mii și comete, cu zecile de miliarde. Dacă ne trezim că, la ieșirea din hiperspațiu, ne suprapunem ca poziție cu vreun asteroid sau cu vreo cometă, ar fi o coliziune nu mai puțin fatală. Singurul lucru care ne putea salva într-o astfel de situație, așa cum gândisem până azi, erau legile probabilității. Spațiul cosmic este imens, încât posibilitatea de a lovi un obiect mai mare decât un atom, sau cel mult un grăunte de praf, este extraordinar de mică. Cu toate acestea, luând în considerare destule călătorii prin hiperspațiu, suprapunerea accidentală a materiei este doar o catastrofă care așteaptă să se întâmple. Dar, în condițiile pe care le cunoaștem acum, probabilitatea respectivă este zero. Nava noastră și orice alt obiect de dimensiuni demne de luat în seamă se vor respinge și vor avea tendința de a se îndepărta. Nu există posibilitatea să ne ciocnim de ceva. Toate se vor da automat la o parte din calea noastră.

Fisher se scărpină pe frunte:

— Dar nu ne vom abate și noi de la calea respectivă? Și asta nu ne va afecta pe neașteptate traiectoria?

— Ba da, dar micile obiecte pe care le întâlnim ne vor modifica traiectoria destul de puțin și o vom putea corecta cu ușurință. Este un preț destul de mic pe care-l plătim pentru siguranța noastră.

Wendel trase adânc aer în piept și se întinse cu voluptate.

— Mă simt minunat. Ce senzație vor face toate astea când ne vom întoarce pe Pământ!

Fisher chicoti:

— Știi, Tessa, înainte să intri pe ușă cu aceste vești, tocmai începusem să-mi imaginez un scenariu morbid, în care eram inevitabil pierduți, nava în derivă prin spațiu, pentru totdeauna, cu cinci cadavre la bord, urmând să fie găsită, într-o bună zi, de ființe inteligente care să deplângă evidenta tragedie spațială...

— Ei bine, nu se va întâmpla așa, poți conta pe asta, dragul meu, spuse Wendel zâmbind și se îmbrățișară.

33. MINTEA

73

Eugenia Insigna părea dezolată.

— Chiar te-ai hotărât să ieși din Dom, Marlene?

— Mamă – începu Marlene pe un ton încă răbdător, dar obosit – dacă ar fi să mă iau după felul cum o spui, aș crede că am luat această hotărâre acum nu mai mult de cinci minute, după o lungă perioadă de incertitudine. Dar eu sunt sigură de ceea ce vreau să fac, de multă vreme. Sunt sigură că afară, pe suprafața planetei Erythro, este locul unde vreau să fiu. Și nu m-am răzgândit și nici nu mă voi răzgândi curând.

— Știu că ești convinsă că ești în siguranță și recunosc că până acum nu ți s-a întâmplat nimic, dar...

— Mă simt în siguranță pe Erythro, o întrerupse Marlene. Mă *atrage*. Unchiul Siever înțelege.

Eugenia se uită la fata ei, parcă pregătită să-și reia protestele, dar în loc de asta se mulțumi să clatine doar din cap. Marlene este hotărâtă și era evident că nu putea fi oprită.

74

E mai cald pe Erythro de data asta, gândi Marlene, chiar suficient de cald pentru ca briza să fie binevenită. Norii cenușii se mișcau pe cer ceva mai repede și păreau ceva mai denși.

Pentru ziua următoare se prognozase ploaie, iar Marlene se gândea că ar fi plăcut să iasă în ploaie, să vadă ce se întâmplă. Ploaia ar trebui să plescăie în pârâul din apropiere, să ude pietrele și să facă solul noroios și îmbibat de apă.

Se apropie de o piatră plată de lângă pârâu. O șterse cu mâna și se așeză pe ea cu grijă, privind cu nesaț apa curgătoare învolburându-se în jurul pietrelor care o țintuiau parcă din loc în loc. Se gândi că ploaia ar fi ca un duș.

Ar fi ca un duș curgând din tot cerul, așa încât să nu poți ieși de sub el. Se întrebă brusc: oare ar avea dificultăți în respirație?

Nu, nu se putea. Și pe Pământ ploua tot timpul – sau, în orice caz, frecvent – și nu auzise deloc cum că oamenii s-ar fi înecat din cauza asta. Nu, ar fi ca un duș. Sub duș poți respira.

Totuși, ploaia n-ar fi fierbinte, iar ei îi plăceau dușurile fierbinți. Se gândi cu o oarecare lene la asta. Aici afară era atât de plăcut, de liniște și se putea odihni, n-o vedea nimeni, n-o supraveghea nimeni, nu trebuia să interpreteze limbajul gesturilor nimănui. Era grozav să nu aibă pe nimeni de examinat.

Ce temperatură ar avea? Ploaia, adică. De ce n-ar avea aceeași temperatură confortabilă ca și Nemesis însăși? Bineînțeles, avea să se ude și întotdeauna când ieși complet ud de sub duș ți-e puțin frig. Iar ploaia avea să-i ude și hainele. Dar ar fi o prostie să porți haine pe ploaie. Doar sub duș nu purtai, nu făcea nimeni duș îmbrăcat. Dacă ploua, probabil că ideea cea mai bună ar fi fost să te dezbraci. Ar fi fost singurul lucru logic.

Dar... unde să pui hainele? Când făceai duș, le puneai în curățător. Dar aici, pe Erythro, poate le putea pune sub un bolovan sau poate că ar fi posibil să-și construiască un mic adăpost în care să-și lase hainele într-o zi ploioasă. La urma urmei, de ce să porți haine dacă plouă?

De ce să le porți chiar dacă era senin?

Sigur, dacă era frig, da, era de înțeles de ce ai vrea să le porți. Dar în zilele calde...

Dar atunci de ce purtau oamenii de pe Rotor haine, pe Rotor unde întotdeauna era cald și curățenie? La piscine nu purtau, ceea ce îi aminti Marlenei că tinerii cu trupuri zvelte și cu forme frumoase erau întotdeauna primii care își lepădau hainele și ultimii care și le puneau la loc.

Dar oamenii ca Marlene pur și simplu nu se dezbrăcau în public. Poate de asta purtau oamenii haine. Ca să-și ascundă trupurile.

De ce n-aveau oare și mințile forme cu care să te poți făli? Ba aveau într-un fel, dar oamenilor nu le plăcea asta câtuși de puțin. Oamenilor le plăcea să privească trupuri cu forme frumoase, dar când era vorba de minți bine formate întorceau capul în altă parte și strâmbau din nas. De ce oare?

Dar aici, pe Erythro, nu existau alți oameni, așa că își putea scoate hainele oricând era vreme blândă și se putea simți liberă. N-ar fi avut cine să o arate cu degetul sau să râdă de ea.

De fapt, putea face orice-i poftea inima, pentru că avea o întreagă lume confortabilă, o lume pustie, unde era complet singură, o lume care s-o învăluie ca o uriașă pătură moale... și atâta tăcere.

Simțea cum începe să se relaxeze, de parcă ar fi alunecat într-o stare de semi-visare. Tăcere. Mintea ei șopti cuvântul astfel încât să nu tulbure atmosfera.

Tăcere.

Apoi însă, aproape că sări în sus. Tăcere?

Dar venise afară cu scopul precis de a asculta vocea din nou. Și de data asta n-avea să mai țipe. N-avea să-i mai fie frică. Unde era vocea? De parcă ar fi strigat-o, de parcă simpla ei dorință ar fi fost suficientă ca s-o scoată la lumină...

— Marlene!

Inima îi sări din piept.

Se ținu însă tare. Nu trebuie să dea semne de teamă sau tulburare. Pur și simplu privi în jur și apoi spuse, foarte cald:

— Unde ești, te rog?

— Nu este...ne-ce-necesar...să vi-vibrezi aerul...să vorbești.

Vocea era a lui Aurinel, dar nu vorbea câtuși de puțin ca Aurinel. Părea că vorbitul i se pare dificil, dar și că avea să-și îmbunătățească performanțele în curând, că o să fie mai bine.

— O să fie mai bine, confirmă vocea.

Marlene nu spusese nimic. Nu spuse nici acum nimic. Se mulțumi să gândească niște cuvinte: „N-am nevoie să vorbesc. N-am nevoie decât să gândesc."

„N-ai nevoie decât să-ți adaptezi tiparul. Și asta și faci."

„Dar te aud vorbind."

„Îți adaptez eu tiparul și e ca și cum m-ai auzi."

Marlene își umezi ușor buzele. Nu trebuie să-și îngăduie să se simtă speriată, trebuie să se simtă calmă.

„Nu ai de care... de cine... de ce să fii speriată", spuse vocea, care nu era tocmai vocea lui Aurinel.

Ea gândi: „Tu auzi totul, nu-i așa?"

„Te deranjează asta?"

„Da, mă deranjează."

„De ce?"

„Nu vreau să știi chiar totul. Vreau să-mi păstrez anumite gânduri doar pentru mine." (Încercă să nu se gândească la faptul că, probabil, așa se simțeau și ceilalți față de ea, că probabil doreau să-și păstreze sentimentele numai pentru ei, dar gândul acesta, Marlene știa, avea să „transpire" de îndată ce ar fi făcut efortul de a nu-l gândi.)

„Dar tiparul tău e altfel decât al celorlalți."

„Tiparul meu?"

„Tiparul tău mental. Celelalte sunt încâlcite... încurcate. Al tău e splendid."

Marlene își umezi din nou buzele și surâse. Dacă îi era sondată, oricine-și putea da seama că mintea ei era splendidă. Se simți triumfătoare și se gândi cu dispreț la fetele care aveau numai... exteriorul.

Vocea din mintea ei întrebă: „Acest gând e personal?"

Marlene aproape că răspunse cu voce tare: „Da!"

„Pot detecta o deosebire. Nu voi mai răspunde gândurilor tale personale."

Marlene se simți, însă, din nou flămândă de laude.

„Ai văzut multe tipare?"

„Am sondat multe de când ați venit voi, oa...menii, aici."

„Nu e sigură de cuvânt," gândi Marlene. Dar vocea nu răspunse și Marlene fu surprinsă. Surpriza fusese o senzație personală, acum că o analiza, deși n-o marcase în mod fățiș ca atare față de ea însăși. Dar probabil că orice gând personal era marcat în vreun fel, indiferent că ea se gândea la asta sau nu. Mintea spusese că poate detecta deosebirea și era evident că putea. Probabil că apărea în tipar.

Vocea nu răspunse însă nici de data asta. Avea să fie nevoită să întrebe precis pentru a arăta că nu era un gând personal.

„Te rog, apare în tipar?" Nu fusese nevoie să precizeze ce anume. Vocea știa despre ce era vorba.

„Apare în tipar. Totul apare în tiparul tău, pentru că este atât de bine făcut."

Marlene aproape că începuse să toarcă de plăcere, ca o pisică. Acum, că fusese lăudată, era politicos să întoarcă și ea complimentul.

„Dar și al tău trebuie să fie foarte bine făcut."

„Este altfel. Tiparul meu este foarte întins. Este simplu în fiecare punct al său și complex numai când este luat cu totul. Al tău e complex de la bun început. Nu există nimic simplu în el. Și este diferit de toate celelalte de felul ăsta. Celelalte sunt...încâlcite. Nu este posibil să intri în contact cu ele, să comunici. Iar o rearanjare a tiparului le face rău, pentru că tiparul e fragil. Nu știam. Tiparul meu nu e fragil."

„Dar al meu este?"

„Nu. Se adaptează."

„Ai încercat să comunici și cu alții, nu?"

„Da."

„Maladia erythrotică," gândi Marlene. (Nu urmă nici un răspuns. Gândul era personal.)

Fata închise ochii, încercând să caute cu propria ei minte, să localizeze sursa celeilalte minți. O făcea într-un fel pe care nici ea nu-l

înțelegea, poate cu totul greșit, poate că nici n-o făcea. Mintea ar fi putut râde de stângăcia ei, dacă știa să facă așa ceva, să râdă.

Nu urmă nici un răspuns.

Marlene gândi: „Gândește ceva."

Inevitabil, răspunsul veni: „Ce să gândesc?"

Nu venea de nicăieri. Nu venea de aici sau de acolo sau de dincolo. Venea din interiorul minții ei.

Gândi (furioasă pe propria ei incapacitate): „Când mi-ai simțit prima dată tiparul mental?"

„Când erai pe noul container de ființe umane."

„Pe Rotor?"

„Pe Rotor."

Ea se lumină brusc, înțelegând.

„Tu m-ai vrut. Tu m-ai chemat."

„Da."

Bineînțeles! Altminteri de ce și-ar mai fi dorit într-atât să vină pe Erythro? De ce s-ar mai fi uitat cu atât de mult nesaț la Erythro, în ziua în care Aurinel venise să-i spună că o căuta mama sa?

Strânse din dinți. Trebuia să continue întrebările.

„Unde ești?"

„Peste tot."

„Ești planeta?"

„Nu."

„Arată-mi-te!"

„Poftim." Și, brusc, vocea avu o direcție.

Marlene privea lung pârâul și, dintr-o dată, realiză că, în timp ce comunicase cu vocea în mintea ei, pârâul fusese singurul lucru pe care-l simțise, de care fusese conștientă. De nimic altceva din jurul ei nu-și dăduse seama. Era ca și cum mintea ei s-ar fi izolat de alte tentații, pentru a-și accentua sensibilitatea la unicul lucru care o preocupase.

Iar acum vălul se ridicase. Apa trecea printre pietre, învolburându-se peste ele, răsucindu-se și curgând într-un mic șuvoi spre un loc marcat de câteva mici bule. Acestea se împrăștiau, pe măsură ce altele noi se năsteau, alcătuind un tipar care, în esență, nu se schimba, dar în amănunțime nu se repeta niciodată.

Apoi, una câte una, bulele se sparseră fără zgomot și apa rămase lină și fără caracteristici, dar încă răsucindu-se. Cum de o putea vedea răsucindu-se dacă era fără caracteristici? Pentru că lucea slab în lumina roșcată a stelei Nemesis. Se răsucea, iar ea o putea vedea răsucindu-se pentru că licăririle se arcuiau și se uneau în spirale, contopindu-se. Nu-și

putea lua ochii de la ea, urmărind încet micile șuvoaie răsucite care se adunau acum într-o caricatură de chip omenesc, cu două găuri întunecate în loc de ochi și o despicătură în loc de gură.

Portretul deveni mai clar, pe când Marlene privea fascinată.

În curând, contrastul crescu și învolburarea deveni un chip limpede, privind-o cu ochi goi, totuși, destul de real pentru a-l recunoaște.

Era chipul lui Aurinel Pampas.

75

Siever Genarr spuse gânditor, rar, cu un efort de a trata problema cu calm:

— Și atunci ai plecat.

Marlene aprobă printr-o înclinare a capului.

— Data trecută am plecat când am auzit vocea lui Aurinel. De data asta am plecat când i-am văzut chipul.

— Te înțeleg...

— Ești prevenitor cu mine, unchiule Siever...

— Și ce vrei să fac, să te bat? Lasă-mă să fiu prevenitor, dacă îmi face plăcere. Mintea, cum îi spui tu, a găsit vocea și chipul lui Aurinel în mintea ta, evident. Trebuie să fi fost foarte clare în memoria ta. Cât de apropiată ai fost de Aurinel?

Fata îl privi suspicioasă:

— Cum adică? Ce vrei să spui cu „cât de apropiată"?

— Nu mă refer la nimic groaznic. Erați prieteni?

— Da, sigur.

— Erai îndrăgostită de el?

Marlene nu răspunse, ci se mulțumi doar să strângă din buze. Apoi se hotărî:

— Da, cred că am fost.

— O spui la timpul trecut. Nu mai e valabil în prezent?

— Păi, la ce bun? El mă consideră doar... o fetiță. Poate o soră mai mică.

— Într-un fel ai dreptate, având în vedere împrejurările. Dar încă te mai gândești la el și păstrezi vii în memorie vocea și chipul lui, de aceea le-ai invocat.

— Ce vrei să spui cu „invocat"? A fost o voce reală și un chip real.

— Ești sigură?

— Bineînțeles că sunt sigură.

— Mamei tale l-ai povestit ceva din toate astea?

— Nu, nici o vorbă.

— De ce nu?

— Of, unchiule Siever, doar o știi. N-aș putea suporta toată... crisparea, neliniștea. Știu. O să-mi spui că toate sunt din cauză că mă iubește, dar asta nu le face mai ușor de îndurat.

— Dar mie ai fost dispusă să-mi povestești, Marlene, și eu țin în mod sigur la tine, foarte tare.

— Știu, unchiule Siever, dar tu nu ești atât de impresionabil. Tu privești lucrurile logic, pur și simplu.

— Să iau asta drept un compliment?

— Eu așa am avut intenția.

— În acest caz, hai să analizăm logic descoperirile tale.

— Bine, unchiule Siever.

— Bun. În primul rând, există ceva viu pe planeta asta.

— Da.

— Și nu este planeta însăși.

— Nu, precis. A negat asta.

— Dar se pare că este o ființă vie.

— Eu așa am impresia, că este o ființă vie. Problema, unchiule Siever, este că felul în care comunicăm nu este cum am crezut eu că ar fi telepatia. Nu este ca și cum ai citi o minte și i-ai auzi gândurile. E vorba și de senzații care te copleșesc, e ca și cum ai putea privi întreg tabloul, nu doar punctele luminoase sau întunecate care îl alcătuiesc.

— Iar impresia este că ai de-a face cu o ființă vie.

— Da.

— Și inteligentă.

— Foarte inteligentă.

— Dar nedezvoltată din punct de vedere tehnologic. Noi n-am găsit niciodată nimic tehnologic pe planetă. Această ființă invizibilă locuiește pur și simplu pe planetă, gândește, raționează, dar nu face nimic. Așa e?

Marlene ezită.

— Nu-mi pot da seama cu precizie, dar s-ar putea să ai dreptate.

— Și apoi am venit noi. Când crezi că a devenit conștientă de venirea noastră?

Marlene clătină din cap:

— N-aș putea spune.

— Păi, draga mea, era conștientă de tine când tu erai încă pe Rotor. Trebuie că a devenit conștientă și că alte inteligențe invadau Sistemul

stelei Nemesis când noi eram încă destul de departe. Ai avut impresia asta?

— Nu cred, unchiule Siever. *Eu cred* că nu știa de noi până am venit pe Erythro. Asta i-a atras atenția și apoi a privit în jur și a descoperit și Colonia Rotor.

— Poate că ai dreptate. Apoi a făcut experimente cu mințile pe care le-a detectat pe Erythro. Erau probabil primele minți diferite de a sa pe care le întâlnea. Cât este de bătrână ființa, Marlene? Ai idee?

— Nu prea, unchiule Siever, dar *impresia* mea este că e foarte bătrână, poate de-o vârstă cu planeta.

— Poate. În orice caz, cât de mult ar fi trăit, asta a fost prima dată când s-a trezit înconjurată de atât de multe alte minți, foarte diferite de a sa. Cum ți se pare că sună asta, Marlene, adevărat?

— Da.

— Așa că a încercat să coopereze cu aceste minți și, pentru că nu știa aproape nimic despre ele, le-a deteriorat. Asta a fost maladia erythrotică.

— Da, aprobă Marlene cu o însuflețire bruscă. N-a spus nimic direct despre maladie, dar am avut această puternică impresie. Experimentele de început au fost cauza.

— Și când a realizat că le face rău, s-a oprit.

— Da, de asta a încetat maladia erythrotică acum.

— Și din asta am putea deduce că această minte este binevoitoare, că are o noțiune de etică pe care o înțelegem și cu care putem fi de acord, că nu dorește să facă rău altor minți.

— Da! spuse Marlene cu încântare. Sunt sigură de asta.

— Dar ce este această formă de viață? Este un spirit? Ceva ce depășește puterile de percepție ale simțurilor noastre?

— Nu pot să-mi dau seama, unchiule Siever, oftă Marlene.

Genarr continuă:

— Ei bine, lasă-mă să-ți repet ce ți-a spus și dacă greșesc corectează-mă. Ți-a spus că tiparul său este „întins"; că este „simplu în orice punct al său și complex numai luat cu totul"; că „nu este fragil". Așa e?

— Da, așa e.

— Și singura formă de viață pe care am depistat-o vreodată pe Erythro sunt procariotele, micile celule asemănătoare bacteriilor. Dacă nu accept că ar fi vorba de ceva spiritual și imaterial, numai ele îmi rămân. Este, oare, posibil ca aceste mici celule, care par separate, să fie, de fapt, parte dintr-un organism întins pe toată planeta? Atunci tiparul mental ar fi „întins". Ar fi „simplu în orice punct al său" și n-ar fi

complex decât „luat cu totul". Și n-ar fi nici fragil, pentru că, și dacă porțiuni mari din el sunt ucise, acest organism planetar abia dacă ar fi atins în întregul său.

Marlene îl privi lung pe Genarr:

— Vrei să spui că am stat de vorbă cu microbii?

— Nu pot spune cu certitudine, Marlene. Este numai o ipoteză, dar se potrivește minunat și nu-mi trece prin cap nimic altceva care ar putea explica lucrurile atât de bine. Și apoi, Marlene, dacă ne gândim la cele o sută de miliarde de celule care alcătuiesc creierul tău, fiecare dintre ele, luată individual, nu reprezintă, de fapt, foarte mult. Tu ești un organism în care toate celulele creierului sunt strânse la un loc. Dacă stai de vorbă cu un alt organism în care toate celulele creierului sunt împrăștiate și legate între ele, să zicem, prin unde radio minuscule, crezi că e așa o mare diferență?

— Nu știu, spuse Marlene, în mod evident tulburată.

— Dar hai să ne punem o altă întrebare, una foarte importantă. Ce vrea această formă de viață, orice ar fi ea, de la tine?

Marlene păru mirată, chiar contrariată:

— Poate vorbi cu mine, unchiule Siever. Îmi poate transmite idei.

— Și atunci, tu ești de părere că-și dorește doar un interlocutor? Crezi că, o dată cu venirea noastră, a oamenilor, a realizat pentru prima oară că e singură și-i e urât?

— Nu știu.

— N-ai nici o impresie în această direcție?

— Nu.

— Ne-ar putea distruge. – Acum Genarr vorbea cu el însuși deja. – Ne-ar putea distruge fără probleme, dacă s-ar plictisi de tine sau dacă ai agresa-o.

— *Nu*, unchiule Siever.

— Dar pe mine, nu se lăsă Siever, m-a afectat foarte clar când am vrut să te împiedic să stabilești o conexiune cu mintea planetei. Și a afectat-o pe D'Aubisson, pe mama ta și încă pe unul dintre gardieni.

— Da, dar v-a afectat doar cât să vă oprească să vă mai împotriviți. Nu a mers mai departe de atât.

— Și, deci, face toate acestea doar ca să ți se permită să ieși afară din Dom, pe suprafața planetei, să aibă cu cine sta de vorbă, să aibă companie. Nu mi se pare un motiv suficient de convingător.

— Poate că motivul este ceva ce nu putem înțelege. Poate că această minte este atât de diferită de ale noastre, încât nu ne poate explica motivul său, sau, dacă l-ar explica, pentru noi n-ar fi de înțeles.

— Dar nu este totuși o minte atât de diferită încât să nu poată conversa cu tine. Primește idei de la tine și îți transmite ție altele, nu? Voi două comunicați.

— Da.

— Și te înțelege destul de bine pentru a încerca să-ți facă pe plac, luând vocea și chipul lui Aurinel.

Marlene lăsă capul în pământ și-și fixă privirea pe podea, în fața ei. Genarr spuse cu blândețe:

— Așadar, de vreme ce ne înțelege, poate că am putea și noi s-o înțelegem și dacă este așa, trebuie să afli de ce te vrea atât de mult. Ar putea fi extrem de important să aflăm așa ceva, pentru că nu putem ști ce pune la cale. Și n-avem alt mod de a afla decât prin tine, Marlene.

Marlene tremura.

— Dar nu știu cum să fac asta, unchiule Siever.

— Fă tot ce ai făcut și până acum. Mintea pare a-ți fi prietenă și s-ar putea să fie dispusă să-ți explice.

Marlene ridică privirea și-l studie pe Genarr.

— Ți-e teamă, unchiule Siever, constată ea.

— Firește. Avem de-a face cu o minte mult mai puternică decât a noastră. Ar putea, dacă se hotărăște că nu ne vrea, ar putea să ne desființeze pe toți.

— Nu la asta mă refer, unchiule Siever. Ți-e teamă *pentru mine.*

Genarr ezită:

— Încă mai ești sigură că te afli în siguranță pe Erythro, Marlene? Ești în siguranță când vorbești cu mintea asta?

Marlene se ridică în picioare și spuse, aproape cu trufie:

— Sigur că sunt. Nu există nici un risc. Nu-mi va face rău.

Părea extrem de încrezătoare, dar lui Genarr i se strânse inima. Ceea ce credea ea, abia dacă mai conta, pentru că tiparul mental îi fusese ajustat de mintea planetei Erythro. „Oare mai putea avea încredere în ea acum?" se întreba.

La urma urmei, de ce n-ar avea această minte, alcătuită din sute și sute de miliarde de procariote, un scop al ei, cum avea, de exemplu, Pitt? Pe scurt, dacă mintea o mințea pe Marlene, pentru motive pe care numai ea le știa?

În aceste condiții, era oare bine s-o trimită pe Marlene iar afară?

Dar oare mai conta dacă el făcea bine sau nu? Mai avea de ales?

34. APROAPE

76

— Perfect, spuse Tessa Wendel. Perfect, perfect, perfect. – Făcu un gest de parcă ar fi fixat ceva pe perete cu un cui pe care tocmai îl bătea, cu hotărâre și putere. – Perfect.

Crile Fisher știa despre ce era vorba. Încă de două ori mai trecuseră până acum prin hiperspațiu, în direcții diferite. Încă de două ori mai putuse Crile urmări ușoara schimbare a aranjamentului stelelor. Încă de două ori mai căutase din ochi Soarele, prima dată găsindu-l puțin mai șters, a doua oară puțin mai strălucitor. Începea deja să se simtă ca un bătrân veteran al hiperspațiului. Spuse:

— Să înțeleg că Soarele nu ne deranjează.

— A, ba da, dar într-un fel perfect previzibil, calculabil, astfel încât interferența sa fizică este chiar o plăcere psihică, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Fisher încercă să joace rolul de avocat al diavolului:

— Soarele e destul de departe, știi. Efectul lui gravitațional trebuie să fie foarte aproape de zero.

— Sigur, răspunse Wendel, dar foarte aproape de zero nu înseamnă totuși zero. Efectul său este măsurabil. Am trecut încă de două ori prin hiperspațiu, calea virtuală apropiindu-se de Soare întâi oblic, apoi depărtându-se sub un alt unghi. Wu a făcut toate calculele înainte, iar calea pe care am parcurs-o se înscria perfect în calcule, până la nivelul zecimalelor, ceea ce este tot ce putem cere deocamdată, în mod rezonabil. Omul e un geniu. Își țese scurtăturile prin programul calculatorului cu o măiestrie incredibilă.

— Sunt convins, murmură Fisher.

— Așa că acum nu mai e nici o îndoială, Crile. Am putea ajunge la Steaua Vecină și mâine. Ba chiar și azi, dacă ne-am grăbi într-adevăr. Sigur, nu foarte aproape. Probabil va fi nevoie să zăbovim o anumită perioadă de timp la o oarecare distanță de Stea, nu prea departe, dar nici prea aproape, ca măsură de precauție. Și, de altfel, nici nu cunoaștem cu prea mare precizie masa Stelei Vecine, așa că nu ne putem

permite să riscăm apropiindu-ne prea mult. Doar nu vrem să ne trezim zvârliți cât colo și să fim nevoiți să ne croim cu greu drum înapoi. – Clătină din cap admirativ: Ce tip, Wu ăsta. Sunt atât de mulțumită de el că nici n-am cuvinte să-ți spun.

Fisher spuse precaut:

— Ești sigură că nu te calcă puțin pe nervi?

— Să mă calce pe nervi? De ce? – Făcu ochii mari, surprinsă, și-l întrebă pe Fisher: Crezi că ar trebui să fiu invidioasă?

— Păi, nu știu. Există vreo șansă ca Chao-Li Wu să primească toată recunoașterea pentru meritul de a fi pus la punct zborul cu viteze superluminice, vreau să spun, în amănunt, în detaliile importante și ca tu să fii uitată, sau ca lumea să-și mai aducă aminte de tine doar ca de un înaintaș, care a netezit doar drumul?

— Nu, câtuși de puțin, Crile. E drăguț din partea ta să-ți faci griji pentru mine în privința asta, dar lucrurile sunt în regulă, sigure. Munca mea este înregistrată și cunoscută în amănunțime. Calculele matematice de bază ale zborului cu viteze superluminice îmi aparțin. Am avut, de asemenea, și o contribuție importantă la elaborarea unor detalii de inginerie, deși creditul pentru proiectarea navei aparține de drept altora, care se vor și bucura de el. Ceea ce a făcut Wu a fost să adauge un factor de corecție ecuațiilor de bază. Foarte important, desigur, și acum ne-am putut da seama că fără el zborul cu viteze superluminice n-ar fi utilizabil, dar este, totuși, numai glazura tortului. Tortul este al meu.

— Bun. Dacă ești sigură de asta, sunt mulțumit.

— Ca să-ți spun drept, Crile, eu chiar sper că Wu va prelua acum conducerea în dezvoltarea zborurilor cu viteze superluminice. Adevărul este că eu nu mai sunt în cea mai înfloritoare perioadă a vieții – din punct de vedere științific, desigur. Numai din punct de vedere științific, Crile.

Fisher zâmbi amuzat:

— Știu asta.

— Da, din punct de vedere științific, am trecut de apogeu. Munca mea a fost, toată, consacrată elaborării, dezvoltării și exploatării unor idei și concepte pe care le-am avut încă din perioada imediat următoare studenției. E vorba aici de peste douăzeci și cinci de ani de concluzii și am ajuns cam cât de departe mi-a stat în puteri să ajung. Ceea ce ne este necesar acum sunt idei noi-nouțe, concepte cu totul noi, o mișcare de diversificare și cucerire de teritorii virgine. Eu nu mai pot face așa ceva.

— Hai, Tessa, nu te subestima.

— Nu cred că am suferit vreodată de acest cusur, Crile. Avem nevoie de tineri tocmai pentru idei noi. Oamenii tineri nu au mințile doar

tinere, ci și *noi*. Wu are un genom unic, ce n-a mai existat până acum în istoria genetică a omenirii. Are o experiență care este numai a sa, în mod crucial a sa, a nimănui altcuiva. El *poate* avea idei noi. Bineînțeles, și le-ar baza pe ceea ce am făcut eu înaintea lui și datorează mult învățăturilor mele. Este studentul meu, Crile, învățăcelul, ucenicul meu, fiul meu spiritual într-un fel. Și tot ceea ce face bine îmi face cinste. Invidioasă? Dimpotrivă, sunt foarte mândră de el. Ce este, Crile? Nu arăți prea mulțumit.

— Ba sunt mulțumit dacă tu ești, Tessa, indiferent cum arăt. Problema este că am impresia că-mi reciți *teoria* progresului științific. Dar n-au fost cazuri în istoria științei, ca în orice alt domeniu, de altfel, când invidia a existat într-adevăr și profesorii au ajuns să-și urască elevii care i-au depășit?

— Bineînțeles. Aș putea să-ți enumăr chiar acum cel puțin șase cazuri celebre, fără să stau pe gânduri, dar acestea sunt excepții, raritați și adevărul este că nu asta e ceea ce simt eu acum. Nu spun că e de neconceput să-mi pierd, la un moment dat, răbdarea în ceea ce-l privește pe Wu și Universul, dar deocamdată nu s-a întâmplat și intenționez să savurez momentul atâta vreme cât... Ce-o mai fi, acum?

Apăsă butonul marcat „Recepție" și chipul tânăr al lui Merry Blankowitz apăru pe ecranul tridimensional al transmițătorului.

— Doamnă căpitan, spuse ea cu voce nesigură. Avem o discuție aici și ne întrebăm dacă am putea să ne consultăm și cu dumneavoastră.

— E ceva în neregulă cu zborul?

— Nu, doamnă căpitan. E doar o discuție legată de strategie.

— Înțeleg. Ei bine, nu-i nevoie să veniți încoace. Am să vin eu în sala motoarelor.

Wendel șterse chipul tinerei de pe ecran. Fisher mormăi:

— Blankowitz nu e de obicei atât de gravă. Oare ce nu le-o fi dând pace?

— N-am de gând să fac presupuneri. Mă voi duce, pur și simplu, acolo și voi afla. Și-i făcu semn lui Fisher s-o urmeze.

77

Cei trei erau acolo, în sala motoarelor, așezați pe podea, în ciuda faptului că nivelul de gravitație era zero. Ar fi putut la fel de bine să stea fiecare pe câte un perete, dar asta ar fi putut distrage atenția și nu s-ar

fi potrivit cu gravitatea situației, arătând în plus lipsă de respect față de funcția căpitanului. Exista un sistem complex de norme de etichetă, care fusese elaborat de multă vreme pentru situațiile cu gravitație zero.

Lui Wendel nu-i plăcea gravitația zero și dacă ar fi vrut să forțeze nota și să-și impună privilegiile de căpitan, ar fi putut insista ca nava să se afle permanent în rotație, pentru că efectul centrifugal ar fi produs o *oarecare* senzație de gravitație. Știa însă foarte bine că traiectoria unei călătorii putea fi calculată mai ușor dacă nava se găsea în repaus față de Univers ca întreg, atât din punct de vedere al mișcării de translație, cât și din cel al mișcării de rotație. Dar mai știa și că mișcarea constantă de rotație a navei nu ridica prea mult nivelul de dificultate al calculului traiectoriei navei. Cu toate acestea, a insista în favoarea mișcării de rotație ar fi însemnat o lipsă de respect față de omul de la calculator. Din nou, eticheta.

Tessa Wendel își ocupă locul, iar Crile Fisher nu putu să nu remarce (cu un zâmbet tainic) că stătea ușor într-o rână, clătinându-se. Cu tot trecutul ei de locuitoare a Coloniilor, era evident că nu se obișnuise niciodată complet cu zborurile spațiale. El, pe de altă parte, (și aici urmă un al doilea zâmbet tainic, de satisfacție de data asta) deși era pământean, se putea deplasa de colo-colo la gravitație zero, de parcă ar fi cunoscut-o de la naștere.

Chao-Li Wu trase aer adânc în piept. Avea o față rotundă, de felul celor ce păreau să sugereze că țin de un trup bondoc, dar se dovedi, de fapt, mai înalt decât media când se ridică în picioare. Părul îi era închis la culoare și fără nici cea mai mică buclă sau ondulație, iar ochii, evident, înguști. Spuse încetișor:

— Doamnă căpitan.

— Ce este, Chao-Li? întrebă Wendel. Dacă ai de gând să-mi spui că a apărut o problemă în privința programării, aș putea fi tentată să te strâng de gât.

— Nu există nici o astfel de problemă, doamnă căpitan. Deloc. Dar, faptul că nu mai avem probleme pare să sugereze că misiunea noastră s-a încheiat și că ar trebui să ne întoarcem pe Pământ. Aș dori să fac această propunere.

— Să ne întoarcem pe Pământ? – Wendel făcuse o pauză înainte de a repeta aceste vorbe, îngăduind unei expresii de stupoare să-i cuprindă fața. – De ce? Nu ne-am îndeplinit încă misiunea până la capăt.

— Eu cred că ne-am îndeplinit-o, doamnă căpitan, spuse Wu și chipul său își pierdu orice expresie. Când am plecat, nici nu știam care

ne era misiunea. Acum însă am pus la punct un sistem practic de zbor cu viteze superluminice și așa ceva n-aveam când am plecat de pe Pământ.

— Da, știu, și ce-i cu asta?

— Nu avem nici un mijloc de comunicare cu Pământul. Dacă ne ducem acum spre Steaua Vecină și ni se întâmplă ceva pe drum, vreun accident, Pământul va rămâne fără cunoștințele practice asupra zborului superluminic și nu putem ști când le vor descoperi. Asta ar putea avea un efect grav asupra necesarelor proceduri de evacuare a Pământului. Eu cred că este extrem de important să ne întoarcem și să le explicăm ce am aflat din experiența acestei călătorii.

Wendel ascultase cu gravitate toate acestea.

— Înțeleg. Și tu, Jarlow, ce părere ai despre toate astea?

Henry Jarlow era înalt, blond și posomorât. Exista pe chipul său o melancolie bine întipărită în trăsături, care dădea o impresie cu totul greșită asupra caracterului său, iar degetele sale lungi (care, la prima vedere, n-aveau nimic delicat) erau în stare de adevărate minuni când lucrau în interiorul unui calculator sau, în general, cu aproape orice instrument de la bordul navei.

— Cred, spuse el, că Wu are dreptate, ca să fiu sincer. Dacă am dispune de comunicație superluminică, am putea transmite informațiile pe Pământ și ne-am vedea de drum. După aceea, ce ni s-ar putea întâmpla n-ar mai conta decât pentru noi. Dar așa cum stau lucrurile în realitate, nu ne putem permite să păstrăm descoperirea corecției gravitaționale numai pentru noi.

— Și tu, Blankowitz? întrebă Wendel calm.

Merry Blankowitz se foi jenată. Era o femeie scundă, cu breton negru și tăiat drept chiar deasupra sprâncenelor. Din cauza lui, a delicatei structuri osoase și a mișcărilor rapide și nervoase, părea o Cleopatra în miniatură.

— Nu prea știu, spuse ea într-un târziu. Nu am niște opinii foarte precise în legătură cu toate astea, dar colegii mei aproape că m-au convins. Nu credeți că e important ca informațiile să ajungă pe Pământ? În această călătorie am reușit să punem la punct aspecte cruciale ale zborului superluminic și avem nevoie de nave mai multe și mai bune, echipate cu calculatoare proiectate să țină automat seama de corecția gravitațională. Poate vom ajunge astfel să putem călători între Soare și Steaua Vecină dintr-o singură tranziție, sub influența unor gravitații intense, astfel încât să putem începe mai aproape de Soare și să terminăm mai aproape de Steaua Vecină, fără a mai fi nevoie să

petrecem săptămâni întregi de pregătire la ambele capete ale călătoriei. Mi se pare că Pământul ar trebui să cunoască aceste descoperiri recente ale noastre.

— Înțeleg, spuse Wendel. Problema pare să fie dacă nu cumva ar fi înțelept să facem în așa fel încât informațiile asupra corecției gravitaționale să ajungă înapoi pe Pământ chiar acum. Wu, este acest aspect atât de esențial cum ți se pare? Nu aici, pe navă, ți-a venit ideea corecției. Mi se pare că am mai discutat-o în urmă cu câteva luni. – Se gândi puțin. – Cu aproape un an în urmă.

— N-am discutat-o, de fapt, doamnă căpitan. Ați fost destul de nerăbdătoare cu mine atunci, dacă-mi aduc bine aminte, și nu m-ați ascultat cu adevărat.

— Da, și am recunoscut că am făcut o greșeală. Dar tu ai pus oricum pe hârtie observațiile tale. Te-am rugat, atunci, să redactezi un raport oficial pe care să mă uit când voi avea timp. – Femeia ridică o mână. – Știu că n-am avut – până la urmă – timpul necesar pentru a-ți parcurge raportul și nici măcar nu-mi amintesc dacă l-am primit sau nu, dar îmi închipui, Wu, că tu – fiind tu – ai pregătit raportul respectiv în amănunțime, cu toate raționamentele și calculele pe care și-ar putea dori cineva să le găsească într-un astfel de raport. Nu așa ai făcut, Wu, și nu-i așa că raportul respectiv este înregistrat?

Wu păru să se crispeze ușor, dar tonul vocii nu i se schimbă.

— Da, am pregătit într-adevăr un raport, dar era doar o speculație și nu cred că îi va acorda cineva atenție, mai multă decât i-ați acordat dumneavoastră, doamnă căpitan.

— De ce nu? Nu toată lumea e atât de proastă ca mine, Wu.

— Și chiar dacă i-ar acorda atenție, tot n-ar fi mai mult decât speculații. Dar dacă noi ne-am întoarce acum, am putea prezenta dovezi.

— O dată ce speculația există, *cineva* va obține și dovezile. Știi doar cum progresează știința.

Wu articulă răspicat, pe un ton sec și semnificativ:

— *Cineva.*

— Abia acum aflăm, în sfârșit, adevărata natură a neliniștii tale, Wu. Nu ești îngrijorat că Pământul nu va obține metoda practică a zborului cu viteze superluminice. Ești îngrijorat că o va obține, și meritul nu va fi al tău, și deci, nici recunoașterea. Așa este?

— Doamnă căpitan, nu văd ce e rău în asta. Orice om de știință are toate drepturile să fie preocupat de problema priorității recunoașterii meritelor sale.

Wendel sări ca arsă:

— Ai uitat că eu sunt căpitanul acestei nave și eu sunt autorizată să iau orice hotărâre?

— Nu, nu am uitat asta, replică Wu, dar nu navigăm pe un vas cu pânze din secolul al optsprezecelea. În primul rând, suntem cu toții oameni de știință și trebuie să luăm hotărârile într-un mod democratic. Dacă majoritatea dorește să se întoarcă...

— Stați, interveni Fisher brusc, înainte să ajungeți prea departe, îmi permiteți să spun și eu ceva? Eu sunt singurul care nu și-a spus până acum părerea și dacă vreți să fim democratici, aș vrea să iau și eu cuvântul. Pot, doamnă căpitan?

— Spune, îi acordă Wendel permisiunea, cu mâna dreaptă încleștându-i-se și descleștându-i-se de parcă ar fi fost nerăbdătoare să înhațe pe cineva de gât.

Fisher începu:

— Cu aproape șapte secole și jumătate în urmă, Cristofor Columb a pornit din Spania să navigheze către apus și, în cele din urmă, a descoperit America, deși el însuși n-a știut niciodată că asta a făcut de fapt. Pe drum, a observat că deviația acului magnetic al busolei de la nordul real, așa-numita „declinație magnetică" se schimba cu longitudinea. Aceasta a fost o descoperire extrem de importantă, de fapt prima descoperire pur științifică făcută în cursul unei călătorii pe ocean. Dar câți știu astăzi că variația numită „declinație magnetică" a fost descoperită de Columb? Aproape nimeni. Câți știu că America a fost descoperită de Columb? Aproape toată lumea. Dar să presupunem că, descoperind declinația magnetică, Columb s-ar fi hotărât, la jumătatea drumului, să se întoarcă acasă și să anunțe minunata veste Regelui Ferdinand și Reginei Isabella, asigurându-și astfel prioritatea recunoașterii sale ca descoperitor al fenomenului. Descoperirea, putem să ne închipuim, ar fi fost primită cu mult interes, iar monarhii ar fi putut trimite în cele din urmă o altă expediție, condusă de, să zicem, Amerigo Vespucci, care ar fi ajuns primul pe coasta Americii. În acest caz, cine și-ar mai fi amintit că un oarecare Columb a făcut nu știu ce fel de descoperire legată de busolă? Aproape nimeni. Dar cine și-ar aminti că Vespucci a descoperit America? Aproape toată lumea. Așa că vreți, într-adevăr, să vă întoarceți? Vor fi câțiva care-și vor aminti, vă asigur, de descoperirea corecției gravitaționale ca de un mic efect secundar al zborului cu viteze superluminice. Dar echipajul următoarei nave care va ajunge la Steaua Vecină va fi ovaționat drept primul echipaj care a ajuns la o stea prin intermediul zborului cu viteze superluminice. Iar voi trei și chiar tu, Wu, abia dacă

veți fi amintiți într-o notă de subsol. Poate credeți că, drept răsplată pentru această descoperire grozavă a lui Wu, voi sunteți cei care vor fi trimiși în cea de-a doua expediție, dar eu mă tem că nu va fi deloc așa. Vedeți voi, Igor Koropatsky, care este Directorul Biroului Terestru de Investigații, și care ne așteaptă la întoarcere, pe Pământ, este în mod special interesat de informațiile despre Steaua Vecină și despre sistemul ei planetar. Va exploda ca un vulcan când va afla că am fost atât de aproape de acestea și totuși ne-am întors. Bineînțeles că, în acest caz, doamna căpitan Wendel va fi nevoită să explice că voi trei v-ați răzvrătit, ceea ce este o abatere destul de gravă, chiar dacă nu navigăm pe un vas cu pânze din secolul al optsprezecelea. Departe de a putea face parte din următoarea expediție, cred că nu vi se va mai permite nici să mai vedeți interiorul unui laborator. Puteți conta pe asta. Iar ceea ce vi se va permite să vedeți, în ciuda faptului că sunteți savanți eminenți, va fi interiorul unei pușcării. Nu subestimați furia lui Koropatsky. Așa că mai reflectați la toate astea. Spre Steaua Vecină? Sau înapoi, acasă?

Se lăsă tăcerea. O vreme, nimeni nu spuse nimic.

— Ei bine, spuse Wendel cu severitate, cred că Fisher a explicat foarte clar situația. N-are nimeni nimic de spus?

Blankowitz spuse cu voce joasă:

— Eu cred că, de fapt, nu am analizat complet situația de la bun început. Cred că trebuie să ne vedem de drum.

Jarlow mormăi:

— Și eu cred la fel.

— Dar tu, Chao-Li? întrebă Wendel.

Wu ridică din umeri:

— Nu m-aș putea împotrivi majorității.

— Mă bucur să aud asta. Față de autoritățile terestre, acest incident nu a existat, dar ar fi bine să nu se mai repete, să nu mai aibă loc nici o astfel de acțiune, asemănătoare cu o revoltă.

78

— Sper că nu te-ai supărat că am intervenit, spuse Fisher când se aflau în cabina lor. M-am temut că-ți vei ieși din fire fără a rezolva situația.

— Nu, a fost foarte bine. Mie nu mi-ar fi venit ideea analogiei cu Columb, care a fost perfectă. Mulțumesc, Crile. Îi luă mâna și i-o strânse.

El zâmbi scurt.

— Trebuia să-mi justific și eu într-un fel prezența pe navă.

— Ai făcut chiar mai mult decât atât. Și n-ai idee ce dezgustată am fost să-l văd pe Wu reacționând astfel, tocmai când nici nu isprăvisem bine să-ți spun ce mândră eram de el, de descoperirile lui și de recunoașterea de care se va bucura. Mă simțeam chiar foarte nobilă în dorința de a împărți meritele cu altul, în credința mea într-o etică a cercetării științifice care îi acordă fiecăruia recunoașterea meritată. Și apoi el își pune mândria personală mai presus de proiect.

— Cu toții suntem oameni, Tessa.

— Știu. Și faptul că am putut vedea că omul ăsta are în interiorul său zone întunecate, nu schimbă cu nimic faptul că are o inteligență științifică teribil de precisă.

— Mă tem că va trebui să recunosc și că argumentele mele se bazau pe dorințe personale, mai degrabă decât pe grija binelui public, ca să zic așa. Și eu vreau să ajungem la Steaua Vecină, din motive care nu au nici o legătură cu proiectul.

— Înțeleg asta, dar tot îți sunt recunoscătoare.

Pe Fisher îl surprinse și se simți jenat să observe că femeia avea lacrimi în ochi și că se uita în altă parte, clipind cu disperare, ca el să nu vadă. O sărută tandru.

79

Era doar o stea, încă prea palidă pentru a ieși în vreun fel în evidență. De fapt, Crile Fisher ar fi pierdut-o cu ușurință din vedere dacă nu ar fi folosit memoria sistemului de observare.

— Arată aproape dezamăgitor de banal, ca o stea obișnuită, nu-i așa? spuse Fisher și chipul său luă o expresie posomorâtă, care părea obișnuită pentru el.

Merry Blankowitz, singura care mai era cu el la pupitrul de observație, spuse:

— Dar asta și este, Crile, o stea.

— Vreau să zic: *arată* ca o stea slabă... și suntem atât de aproape.

— Aproape, e un fel de a spune. Ne desparte încă o zecime de an-lumină, ceea ce nu înseamnă că suntem *chiar atât* de aproape. Dar doamna căpitan este prevăzătoare. Eu aș fi adus *Superluminica* mult mai aproape, în locul ei. Chiar acum îmi doresc să fi fost mai aproape. Abia aștept.

— Înainte de această ultimă tranziție, erai pornită să te întorci acasă, Merry.

— Nu chiar. Mă convinseseră ei, că sunt buni de gură. Dar o dată ce ai ținut tu acel scurt discurs, m-am simțit ca o idioată. Mi se păruse de la sine înțeles că, dacă ne întoarcem, vom participa cu toții la o a doua expediție, dar bineînțeles că lucrurile stau cu totul altfel, așa cum ai clarificat tu situația. Ah, dar abia mai am răbdare, atât de mult doresc să folosesc DN-ul!

Fisher știa ce însemna DN: detectorul neuronic. Simți și el nerăbdarea, emoția. Să detecteze inteligență ar fi însemnat să aibă certitudinea că au descoperit ceva infinit mai important decât toate metalele, rocile, gheața și vaporii pe care-i descoperi în mod obișnuit.

— Poți să detectezi ceva de la distanța asta? – întrebă el cu o voce nesigură.

Femeia clătină din cap.

— Nu. Ar trebui să fim mult mai aproape. Și nu putem intra pe orbită de la distanța asta. Ne-ar lua aproximativ un an. Dar, o dată ce doamna căpitan este satisfăcută cu ce putem afla despre Steaua Vecină de la această distanță, vom face un nou salt. Eu mă aștept ca, în maximum două zile, să ne aflăm la o distanță de doar câteva unități astronomice de Steaua Vecină și atunci voi putea începe observarea și voi deveni și eu utilă. Este o mare plictiseală să simți că ești o povară inutilă pentru ceilalți.

— Știu, spuse Fisher sec. Știu.

O expresie de îngrijorare se ivi pe chipul lui Blankowitz.

— Îmi pare rău, Crile. Nu mă referem la tine.

— Dar e ca și cum ai fi făcut-o: vorbele tale mi se potrivesc. Indiferent cât de mult ne apropiem de Steaua Vecină, eu tot n-aș putea fi de nici un folos.

— Dar vei fi dacă vom detecta inteligență. Vei putea vorbi cu ei. Ești rotorian și vom avea nevoie de asta.

Fisher surâse mohorât.

— Am fost rotorian doar pentru câțiva ani.

— Dar e suficient, nu-i așa?

— Rămâne de văzut. – Schimbă subiectul cu bună știință. – Ești sigură că detectorul neuronic va funcționa?

— Absolut sigură. Am putut urmări orice Colonie aflată pe orbita sa numai după radiația de plexoni.

— Ce sunt plexonii, Merry?

— E un nume inventat de mine pentru caracteristicile complexului de fotoni al creierelor de mamifere. Știi, dacă nu suntem prea departe,

putem detecta și cai, dar putem detecta mase mari de ființe omenești de la distanțe astronomice.

— De ce „plexoni?"

— De la „complexitate". Cândva – ai să vezi – cândva se va lucra cu plexonii nu numai pentru a detecta viața inteligentă, ci și pentru a studia funcțiile profunde ale creierului. Și pentru asta am inventat un nume: „plexopsihologie". Sau poate „plexoneuronică".

— Crezi că numele sunt importante? întrebă Fisher.

— Da, sigur. Te ajută să vorbești concis și cu precizie. Nu mai e nevoie să spui „acel domeniu științific care presupune relația dintre cutare și cutare". Spui pur și simplu „plexoneuronică". Da, sună mai bine. E ca o scurtătură, care-ți permite să-ți păstrezi puterea de concentrare și analiză pentru subiecte mai importante. Și, de altfel... se întrerupse, ezitând.

— De altfel? Da?

Vorbele veniră șuvoi.

— Dacă inventez un nume care prinde și rezistă, va fi suficient ca să apar într-o notă de subsol în istoria științei. Știi: „Cuvântul «plexon» a fost folosit pentru prima oară de Merrilee Augina Blankowitz în anul 2237, cu ocazia zborului de pionierat al navei *Superluminica*, primul zbor hiperspațial cu viteze superluminice din istoria omenirii." Nu prea am șanse să fiu menționată în altă parte sau pentru alt motiv, așa că mă mulțumesc și numai cu atât.

— Dar dacă detectezi plexonii ăștia ai tăi, Merry, fără să existe nici urmă de ființe omenești?

— Vrei să spui dacă detectăm forme de viață extraterestre? Ar fi și mai tulburător decât dacă am detecta prezențe umane. Dar, la drept vorbind, nu prea avem mari șanse în direcția asta. Am fost în repetate rânduri dezamăgiți. Am crezut că vor exista măcar forme primitive de viață pe Lună, pe Marte, pe Callisto, pe Titan. N-am găsit niciodată, nimic. Oamenii au făcut speculații pe tema a tot soiul de forme de viață ciudate: galaxii vii, nori de praf stelar vii, viață pe suprafața unei stele neutronice, tot felul de presupuneri. Dar nu există dovezi în sprijinul vreuneia. Nu, dacă voi detecta ceva, va fi viață omenească. Sunt convinsă de asta.

— Dar nu vei detecta plexonii emiși de cei cinci oameni de la bordul acestei nave? Nu vom acoperi noi orice altceva ce ai putea detecta pe o rază de miliarde de kilometri în jur?

— Asta este *într-adevăr* o complicație, Crile. Trebuie să calibrăm DN-ul astfel încât să nu ne detecteze pe noi cinci, iar asta e o treabă delicată. Chiar și o mică diferență ar fi suficientă pentru a bruia complet

orice am detecta în altă parte. Într-o bună zi, Crile, DN-urile automate vor fi trimise prin hiperspațiu în tot felul de locuri, pentru a detecta plexoni. Nu vor exista prezențe umane în preajma lor și asta va fi suficient să le amplifice sensibilitatea cu cel puțin câteva ordine de magnitudine în plus față de cea de acum, cu noi prezenți pe navă și imposibil de neglijat. Vom afla atunci unde există inteligență, cu mult înainte de a ne deplasa noi înșine la destinația respectivă.

Chao-Li Wu apăru și el în încăpere. Îi aruncă lui Fisher o privire în care se putea citi doar o undă vagă de dispreț și spuse cu indiferență:

— Ce mai face Steaua Vecină?

— Nu mare lucru, de la distanța asta, răspunse Blankowitz.

— Păi, probabil că mâine sau poimâine vom face o altă tranziție prin hiperspațiu și atunci ne vom lămuri.

Blankowitz spuse:

— Va fi emoționant, nu?

— Va fi, fu Wu de acord, dacă îi găsim pe rotorieni. Se uită din nou la Fisher. Dar oare îi vom găsi?

Dacă întrebarea îi fusese adresată lui Fisher, ea rămase fără răspuns. Fisher nu făcu decât să-l privească pe Wu fix, fără expresie.

„Oare îi vom găsi?" se întrebă și el.

Lunga așteptare avea să ia sfârșit, curând.

35. CONVERGENȚE

80

Așa cum am mai remarcat, Janus Pitt nu-și permitea decât foarte rar luxul autocompătimirii. La oricine altcineva ar fi considerat asta drept un semn dezgustător de slăbiciune și ar fi etichetat persoana respectivă drept una care se complace cu voluptatea „suferinței" în situații neplăcute. Cu toate acestea, existau momente când Janus Pitt se revolta la gândul că rotorienii erau foarte dornici să lase în seama lui toate deciziile neplăcute.

Exista un Consiliu, da, ales cum se cuvine și implicat meticulos în elaborarea de legi și luarea de hotărâri, toate, în afară de cele cu adevărat importante și anume cele care aveau de-a face cu viitorul Coloniei Rotor.

Astea îi erau lăsate lui.

Și nu-i erau nici măcar lăsate în mod conștient. Problemele cu adevărat de importanță majoră erau, pur și simplu, ignorate, considerate inexistente printr-un acord tacit general.

Iată-l aici, într-un sistem planetar neocupat, clădind fără grabă noi Colonii, cu convingerea absentă că timpul le stătea, infinit, la dispoziție. Peste tot domina siguranța calmă că, o dată ce vor fi umplut această nouă centură de asteroizi (generații întregi de acum înainte și, oricum, fără vreo legătură cu oricare dintre cei vii în prezent), tehnologia de hiperasistență se va fi îmbunătățit până la punctul în care va fi relativ ușor să plece în căutarea unor noi planete de colonizat.

Timp era din belșug. Timpul se confunda, de fapt, cu eternitatea.

Numai lui Pitt însuși îi era dat să fie obligat de a lua în considerare faptul că timpul era scurt, că în orice moment, fără avertisment, timpul putea lua sfârșit.

Când avea Nemesis să fie descoperită în Sistemul Solar? Când avea cine știe ce Colonie să ia hotărâ ea de a a urma exemplul dat de Rotor?

Trebuia să se întâmple într-o zi. Nemesis, deplasându-se inexorabil în direcția Soarelui, avea, în cele din urmă, să ajungă într-un punct –

încă îndepărtat, desigur, dar destul de aproape – în care oamenii din Sistemul Solar ar trebui să fie orbi să n-o vadă.

Calculul lui Pitt, cu ajutorul unui programator convins că lucra la rezolvarea unei probleme de interes exclusiv academic, estimase că nu mai târziu de o mie de ani descoperirea stelei Nemesis de către cei rămași în Sistemul Solar avea să devină inevitabilă și că, la scurt timp după aceea, Coloniile aveau să înceapă să se împrăștie.

Apoi Pitt pusese întrebarea crucială: „Vor veni Coloniile în Sistemul stelei Nemesis?"

Răspunsul fusese negativ. La vremea la care se vor întâmpla toate astea, hiperasistența va fi devenit mult mai eficientă și mai ieftină. Coloniile vor ști mai mult despre stelele apropiate, care dintre acestea aveau planete și ce fel de planete. Nu se vor deranja să ia în seamă o pitică roșie, ci s-ar orienta spre stele asemănătoare Soarelui.

Și atunci nu mai rămânea decât Pământul, care avea să fie disperat. Îngrozit de spațiul cosmic, în mod evident deja degenerat și continuând să se scufunde în mizerie și agonie, pe măsură ce prima mie de ani s-ar fi scurs și amenințarea stelei Nemesis ar fi devenit evidentă, ce avea să facă oare Pământul? Nu puteau porni în călătorii lungi. Erau doar pământeni. Dependenți de senzația pământului sub picioare. N-aveau altă soluție decât să spere ca Nemesis să nu se apropie prea mult.

Pitt era chinuit de viziunea unei lumi în paragină, încercând să se pună la adăpost în sistemul mai unit și mai stabil al stelei Nemesis, încercând să-și găsească refugiu în preajma unei stele cu un sistem destul de strâns construit pentru a rămâne neclintit, în vreme ce îl distrugea pe cel al Soarelui, pe lângă care avea să treacă.

Era un scenariu îngrozitor și, cu toate astea, inevitabil.

Oare de ce, în loc să se apropie, nu se depărta Nemesis de Soare? Totul ar fi altfel. Descoperirea stelei în Sistemul Solar ar deveni din ce în ce mai puțin probabilă cu timpul și chiar dacă ar avea loc, Nemesis ar deveni din ce în ce mai puțin dezirabilă și din ce în ce mai puțin potrivită ca loc de refugiu. Dacă s-ar îndepărta, Pământul nici măcar n-ar mai fi nevoit să-și caute un refugiu.

Dar lucrurile nu stăteau deloc astfel. Pământenii aveau să vină; pământeni degenerați și arhaici, de toate varietățile, rasele și culturile anormale, aveau să vină puhoi. Ce altă soluție ar fi avut rotorienii decât să-i distrugă când erau încă în spațiu? Dar oare aveau să aibă rotorienii atunci un Janus Pitt care să le arate că nu exista altă soluție? Și până în acel moment viitor avea oare să mai aibă Colonia Rotor alți Janus Pitt, care să se asigure că rotorienii dispun de armele și de hotărârea

de a se pregăti pentru inevitabila confruntare și de a-i *face față* când avea să vină vremea?

Dar analiza calculatorului era, la urma urmei, înșelător de optimistă. Descoperirea stelei Nemesis de către Sistemul Solar *trebuia* să aibă loc în cel mult o mie de ani, spusese calculatorul. Dar când anume? În acest interval, descoperirea ar fi putut avea loc și mâine. Și dacă ar fi fost așa? Dacă ar fi avut loc deja cu trei ani în urmă? Era oare posibil ca vreo Colonie, bâjbâind în căutarea celei mai apropiate stele, neștiind nimic folositor despre cele mai îndepărtate, să urmeze calea Coloniei Rotor chiar *acum?*

În fiecare zi, Pitt se trezea întrebându-se: „Asta să fie ziua?"

Oare de ce-i fusese dată tocmai lui această agonie? De ce toți ceilalți dormeau liniștiți în poala eternității, în timp ce numai lui îi era dat să se confrunte, în fiecare zi, cu posibilitatea unui astfel de apocalips?

Firește, luase deja unele măsuri. Înființase un Serviciu de Supraveghere în întreaga centură de asteroizi, un organism a cărui funcție consta în scanarea permanentă a receptoarelor automate care monitorizau cerul fără întrerupere, mai precis, să detecteze de la o distanță cât mai mare cu putință imensele deșeuri de energie ale unei Colonii care s-ar apropia.

Durase ceva timp până când totul funcționase corespunzător, dar trecuseră deja vreo doisprezece ani de când orice fărâmă de informație dubioasă era cercetată cu atenție și, din când în când, se ivea ceva care părea suficient de neclar pentru a fi necesară consultarea lui Pitt. Și, de fiecare dată când se întâmpla așa ceva, în capul lui Pitt se declanșa dangătul unui clopot de alarmă.

De fiecare dată se dovedise a nu fi nimic – până acum – și ușurarea inițială era întotdeauna urmată de o revoltă împotriva personalului Stațiilor de Supraveghere. Dacă era ceva nesigur, se spălau pur și simplu pe mâini, se descotoroseau de informațiile respective, aruncându-le în spinarea lui Pitt. N-avea decât să se descurce *el*, n-avea decât să sufere *el*, n-avea decât să ia *el* deciziile dificile.

În astfel de momente, Pitt își îngăduia accese de autocompătimire plângăreață și, în același timp, devenea neliniștit la gândul că ar putea da semne de slăbiciune.

Uite, de exemplu, această informare. Pitt răsfoi raportul decodificat de calculatorul său, care îi declanșase această trecere în revistă plină de autocompătimire a propriilor sale sacrificii pentru poporul rotorian – permanente, insuportabile și neapreciate.

Acesta era primul raport care îi fusese trimis spre consultare și decizie de patru luni încoace și i se părea de o importanță minoră. Se

apropia o sursă suspectă de energie, dar, ținând cont de distanța probabilă la care se afla aceasta, era o sursă neobișnuit de mică, o sursă cam de patru ordine de mărime mai mică decât s-ar fi așteptat cineva să detecteze, cineva care stătea cu ochii în patru căutând Colonii. Era atât de mică această sursă încât era aproape de neobservat printre celelalte unde sonore.

Puteau să-l fi scutit de asta. Ideea din raport, cum că sursa avea un model ciudat de lungimi de undă, care părea să fie de origine umană, era ridicolă. Cum ar fi putut observa ceva despre o sursă atât de slabă – cu excepția faptului că nu era o Colonie și, deci, nu putea fi de origine umană, indiferent de modelul lungimilor de undă?

„Idioții ăștia de la Stațiile de Supraveghere n-ar trebui să mă sâcâie cu așa ceva, gândi Pitt.

Aruncă raportul cât colo, cu un gest agasat, și apucă ultimul raport de la Ranay D'Aubisson. Nici până acum fata aia, Marlene, nu se molipsise de maladie. Insista nebunește să se expună pericolului, în feluri din ce în ce mai complicate și cu toate astea rămânea neatinsă.

Pitt oftă. Poate că nici n-avea importanță. Fata părea să vrea să rămână pe Erythro și dacă rămânea, era la fel de bine ca și dacă ar fi contractat maladia. Ba chiar, această variantă avea s-o oblige și pe Eugenia Insigna să rămână pe Erythro și el ar fi scăpat de amândouă. Cu certitudine că s-ar fi simțit mai stăpân pe situație dacă D'Aubisson s-ar fi aflat la conducerea Domului în locul lui Genarr și le-ar fi putut astfel supraveghea atât pe mamă, cât și pe fiică. Și, într-un fel sau altul, acest lucru trebuie aranjat în viitorul apropiat, într-un fel care să nu facă din Genarr un martir.

Ar fi fost, oare, înțelept să-l facă Guvernator pe Noul Rotor? Ar fi fost considerată o avansare și ar fi puțin probabil ca omul să refuze noul post, mai ales de vreme ce, cel puțin teoretic, ar fi însemnat că îl plasează la același nivel cu Pitt însuși. Dar nu cumva asta i-ar fi dat lui Genarr ceva prea multă putere adevărată, în loc doar de aparența acesteia? Ce altă soluție ar mai fi existat?

Trebuia să se mai gândească.

Ridicol! Cât de ușor ar fi fost totul dacă fata aia, Marlene, ar fi avut bunăvoința să facă un lucru atât de simplu: să contracteze maladia.

Cu un spasm de iritare față de refuzul Marlenei de a o face, apucă din nou raportul asupra sursei de energie din spațiu.

Uite la ei! O mică răbufnire de energie și îl sâcâiau pe el cu asta. N-avea să tolereze așa ceva. Începu să tasteze un mesaj pe care calculatorul îl transmitea instantaneu. Nu aveau voie să-l mai deranjeze cu nimicuri. Trebuiau doar să țină ochii larg deschiși după vreo Colonie!

81

La bordul *Superluminicei* descoperirile sosiseră ca o succesiune de lovituri de teatru, la intervale scurte.

Se aflau încă la o distanță destul de mare de Steaua Vecină când deveni evident că aceasta avea o planetă.

— O planetă! strigă Crile Fisher, cu o intensă senzație de triumf. Știam eu...

— Nu, spuse Tessa Wendel repede, nu e ce crezi. Înțelege, Crile, că sunt planete și planete. Aproape orice stea are un fel de sistem planetar. La urma urmei, peste jumătate dintre stelele din Galaxie fac parte din sisteme de stele multiple, iar planetele sunt doar stele prea mici pentru a fi *într-adevăr* stele, înțelegi? Această planetă, pe care o vedem, nu este locuibilă. Dacă ar fi fost, n-am fi văzut-o de la o astfel de distanță, mai ales în lumina slabă a Stelei Vecine.

— Vrei să spui că e doar o gigantică sferă de gaze.

— Sigur că da. Aș fi fost mai surprinsă dacă n-ar fi existat așa ceva.

— Dar dacă există o planetă uriașă, ar putea exista și planete mai mici.

— Poate, făcu Wendel o concesie, dar unele despre care nu pot crede că ar fi locuibile. Ar fi ori prea reci pentru a oferi condiții de viață, ori rotația lor ar fi blocată într-un tipar fix, în care nu ar arăta stelei decât o singură față tot timpul, ceea ce le-ar face prea reci pe o față și prea calde pe cealaltă. Tot ce ar fi putut face Rotor – dacă ar fi aici – ar fi fost să se plaseze pe orbită în jurul stelei sau poate în jurul gigantei gazoase.

— Și asta ar putea fi exact ceea ce au făcut.

— De atâția ani? ridică Wendel din umeri. Presupun că ne putem închipui și așa ceva, dar nu conta pe asta, Crile.

82

Următoarele descoperiri, însă, fură mult mai surprinzătoare.

— Un satelit? spuse Tessa Wendel. Ei bine, de ce nu? Doar Jupiter are patru destul de mărișori. De ce ar fi o surpriză că această gigantă gazoasă are și ea unul?

— Nu este un satelit similar vreunuia din Sistemul Solar, doamnă căpitan, spuse Henry Jarlow. Este aproximativ de dimensiunile Pământului, așa reiese din măsurătorile pe care le-am putut face.

— Ei bine, spuse Wendel, păstrându-și aerul de indiferență, și ce consecințe logice ar avea asta?

— Nici una, poate, spuse Jarlow, dar satelitul prezintă caracteristici deosebite. Aș vrea să fi fost astronom.

— Acum și eu îmi doresc să fi fost *cineva* de pe navă astronom, dar, te rog, continuă. Nu ești complet ignorant în domeniu...

— Problema este că, de vreme ce își efectuează mișcarea de revoluție în jurul gigantei gazoase, îi arată acesteia doar o singură față, ceea ce înseamnă că, în timpul mișcării de revoluție, toate părțile satelitului sunt văzute de Steaua Vecină. Iar orbita este de așa natură încât, pe cât pot eu să-mi dau seama, temperatura acestei lumi asigură existența apei lichide. Și are o atmosferă. Desigur, nu pot jongla cu toate subtilitățile. După cum am spus, nu sunt astronom. Totuși, mi se pare că există o șansă serioasă ca satelitul să fie o lume locuibilă.

Crile Fisher primi vestea cu un zâmbet larg. Spuse:

— Nu mă surprinde. Igor Koropatsky a prezis existența unei planete locuibile. Și a făcut-o fără a avea nici un fel de informații. A fost pentru el doar un exercițiu de deducție.

— A făcut Koropatsky asta? Și când a stat de vorbă cu tine, mă rog?

— La un moment dat, înaintea plecării noastre. A dezvoltat un raționament conform căruia Coloniei Rotor nu i s-a întâmplat nimic pe drumul spre Steaua Vecină și, de vreme ce nu s-au întors, e probabil să fi găsit o planetă pe care au colonizat-o. Și acum, iat-o!

— Și de ce ți-a spus el ție toate acestea, Crile?

Crile făcu o pauză și păru a reflecta, apoi răspunse:

— Era preocupat să se asigure că planeta va fi explorată, având în vedere o posibilă viitoare utilizare a ei de către pământeni, în momentul când bătrâna noastră planetă va necesita evacuarea.

— Și de ce crezi că nu mi-a spus *mie* asta? Ai idee?

— Presupun, Tessa, spuse Crile cu băgare de seamă, că și-a închipuit că eu voi fi cel mai impresionabil dintre noi doi și mai nerăbdător să insist pentru explorarea planetei...

— Din cauza fiicei tale.

— El cunoștea situația, Tessa.

— Și de ce nu mi-ai spus *tu* despre toate astea?

— N-am fost sigur că era ceva de spus. M-am gândit că aș putea la fel de bine să aștept și să mă conving că Igor Koropatsky a avut într-adevăr dreptate. Și de vreme ce a avut, iată că acum îți spun. Planeta, conform raționamentului lui, trebuie să fie locuibilă.

— Este un satelit, spuse Wendel, în mod evident cu capsa pusă.

— O distincție care nu aduce, de fapt, o diferențiere.

— Uite ce este, Crile. Nimeni nu pare a se gândi în ce situație sunt eu în toată povestea asta. Koropatsky îți umple mintea cu bazaconii, pentru a se asigura că vom explora acest sistem și că apoi ne vom întoarce pe Pământ cu veștile. Wu a fost nerăbdător să ne întoarcem cu noutățile, încă înainte de a ajunge la sistemul Stelei Vecine. Tu ești nerăbdător să te întâlnești cu familia ta, indiferent de alte considerente mai înalte. În toată povestea asta, foarte puțini par să se mai gândească și la faptul că eu sunt căpitanul și că eu voi lua hotărârile.

Vocea lui Fisher deveni prevenitoare:

— Fii rezonabilă, Tessa. Ce hotărâri ar fi de luat? Ce, ai de ales? Spui că mi-a umplut Koropatsky mintea cu bazaconii, dar nu e adevărat. Există o planetă. Sau un satelit, dacă preferi. *Trebuie* explorat. Existența sa ar putea însemna viață pentru Pământ. Acesta ar putea fi viitorul cămin al omenirii. De fapt, o parte a omenirii s-ar putea să se afle deja aici.

— *Tu* să fii rezonabil, Crile. O lume poate avea dimensiunile și temperatura corespunzătoare și totuși să fie nelocuibilă dintr-o mulțime de motive. La urma urmei, să presupunem că are o atmosferă otrăvitoare, sau că are o activitate vulcanică foarte bogată, sau că are un nivel ridicat de radioactivitate. Nu este decât o pitică roșie pentru a o lumina și încălzi și se află în vecinătatea imediată a unei gigante gazoase. Nu este o ambianță normală pentru o lume de tipul Pământului și cine poate ști cum este afectat satelitul acesta de o astfel de ambianță anormală?

— Cu toate acestea, trebuie totuși explorat, chiar și numai pentru a afla cu certitudine că este nelocuibil.

— Pentru asta s-ar putea să nu fie necesar să asolizăm, spuse Wendel morocănoasă. Ne vom apropia mai mult și ne vom putea da seama mai bine. Încearcă, te rog, Crile, încearcă să nu pierzi din vedere datele problemei. N-aș suporta să te văd dezamăgit.

Fisher dădu din cap aprobator:

— Voi încerca... Și totuși, Koropatsky a dedus existența unei planete locuibile când toată lumea îi spunea că așa ceva nu e cu putință. Chiar și tu mi-ai spus asta, Tessa. Mi-ai repetat-o de multe ori. Dar uite că planeta e acolo și *s-ar putea* să fie locuibilă. Așa că îngăduie-mi să sper acum, cât încă se mai poate. Poate că rotorienii se află acum acolo și poate că și fiica mea e acolo, cu ei.

83

Chao-Li Wu spuse cu destulă indiferență:

— Doamna căpitan este foarte furioasă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să găsească o planetă aici – o lume, vreau să zic, de vreme

ce nu ne permite să-i spunem planetă – care ar putea fi locuită. Asta înseamnă că va trebui să fie explorată și apoi să ne întoarcem acasă și să raportăm. Știi doar că nu asta își dorește. Este prima și unica ei șansă de a se afla în spațiul cosmic îndepărtat. Când se va termina această călătorie, se va termina și viața ei profesională. Alții îi vor continua munca asupra tehnicii zborului cu viteze superluminice, alții vor explora spațiul. Ea va ieși la pensie și nu va mai avea decât o funcție onorifică de consilier. Și asta nu-i va plăcea deloc.

— Dar tu, Chao-Li? Tu ai mai pleca în spațiu, dacă ți s-ar da ocazia? întrebă Blankowitz.

Wu nu ezită:

— Nu sunt deloc convins că mi-ar plăcea să rătăcesc prin spațiu. Nu am microbul explorării. Dar, știi... Azi-noapte mi-a venit o idee ciudată: că mi-ar plăcea să mă stabilesc aici, dacă satelitul este locuibil. Ce părere ai?

— Să mă stabilesc aici? Bineînțeles că n-aș vrea. Nu spun că mi-ar plăcea să rămân legată de Pământ pentru tot restul vieții, dar aș vrea să mai petrec o bucată de vreme acolo, în orice caz, înainte de a porni din nou la drum.

— Eu m-am gândit. Acest satelit este unul la... cât? La zece mii? Cine poate calcula probabilitatea de a întâlni o lume locuibilă în sistemul unei pitice roșii? Ar *trebui* explorat. Sunt chiar dispus să petrec un timp pe el și să las pe altcineva să se întoarcă pe Pământ, să aibă grijă să-mi fie recunoscute meritele descoperirii efectului de respingere gravitațională. Tu mi-ai apăra interesele, nu-i așa, Merry?

— Sigur că da, Chao-Li. Și tot astfel ar face și doamna căpitan Wendel. Doar are toate informațiile, notate și demonstrate.

— Ei, poftim, deci n-am de ce să-mi fac griji. Și cred că doamna căpitan se înșală în dorința ei de a explora Galaxia. Ar putea vizita o sută de stele, fără a mai întâlni o lume atât de specială ca asta. De ce să-ți bați capul cu cantitatea, când ai la îndemână calitatea?

— Eu, personal, spuse Blankowitz, cred că o deranjează copilul lui Fisher. Dacă Fisher își găsește fiica?

— Ce-are a face? O poate lua înapoi pe Pământ cu el. Cu ce ar putea s-o deranjeze asta pe doamna căpitan?

— Există și o soție în toată povestea asta, știi.

— Și l-ai auzit vreodată pomenind-o?

— Dar asta nu înseamnă neapărat că...

Femeia închise brusc gura când auzi un sunet de afară. Crile Fisher intră și îi salută pe cei doi printr-o înclinare a capului. Blankowitz spuse repede, parcă pentru a șterge urmele conversației anterioare:

— A terminat Henry analiza spectroscopică?

Fisher clătină din cap:

— Nu-mi pot da seama. Bietul de el e tare surescitat. Îi e teamă ca nu cumva să interpreteze ceva greșit, presupun.

Wu spuse:

— Haida-de! Calculatorul este cel care interpretează datele. Se poate ascunde comod în spatele unei astfel de scuze.

— Nu, nu poate! spuse Blankowitz cu fervoare. Îmi place, știi? Voi, teoreticienii, credeți că tot ce facem noi, observatorii, este să avem grijă de un calculator, să-l mângâiem pe cap, să-i spunem: „cuminte, cuțu-cuțu" și apoi să citim rezultatele. Nu e deloc așa. Ceea ce spune calculatorul depinde de datele pe care i le pui la dispoziție și n-am auzit niciodată un teoretician care, confruntat cu niște rezultate care nu-i convin, să nu dea vina pe observator. Nu am auzit niciodată un teoretician spunând: „Trebuie să fie ceva în neregulă cu calculatorul."

— Stai puțin, o întrerupse Wu. Hai să nu exagerăm cu reproșurile. Pe *mine* m-ai auzit vreodată dând vina pe observatori?

— Dacă nu ți-ar plăcea observațiile lui Henry...

— Le-aș lua în considerare oricum. Nu am nici un fel de teorii despre această lume.

— Păi de-asta ai accepta orice ți-ar pune la dispoziție.

În acel moment, Henry Jarlow intră, însoțit de Tessa Wendel. Arăta ca un nor care tocmai s-a hotărât să sloboadă ploaia.

Wendel luă cuvântul:

— În regulă, Jarlow, suntem toți de față. Acum, spune-ne. Cum e?

— Problema e, spuse Jarlow, că nu există destulă radiație ultravioletă în lumina acestei stele slabe, nici măcar cât ar fi necesară pentru a cauza arsuri solare unui albinos. Am fost nevoit să lucrez cu microunde și astfel mi-am dat seama, imediat, că există vapori de apă în atmosfera acestei lumi.

Wendel ridică din umeri, cu aerul că lipsa de importanță a comunicării o face să-și piardă răbdarea.

— Nu e nevoie să ne mai spui asta. O lume de dimensiunile Pământului, aflată în stadiul de temperatură care permite existența apei în stare lichidă, va avea, în mod sigur, apă și, deci, și vapori de apă. Asta echivalează cu încă un pas spre concluzia că este o planetă locuibilă, dar nu mai mult decât un mic, previzibil, pas.

— O, nu! spuse Jarlow, cu aerul că nu se simțea deloc în largul lui. Este locuibilă. Nu există nici o îndoială.

— Din pricina vaporilor de apă?

— Nu. Am ceva mai grozav decât asta.

— Ce?

Jarlow se uită în jurul lui, la cei patru, cu o privire cam nehotărâtă, spunând:

— Ați zice că o lume este locuibilă dacă, în realitate, chiar este locuită?

— Da, cred că atunci aș putea fi convins să cred că este, spuse Wu calm.

— Vrei să-mi spui că-ți poți da seama dacă e locuită, de la distanța asta? întrebă Wendel cu asprime.

— Da, exact despre asta e vorba, doamnă căpitan. Există oxigen în stare liberă în atmosferă și încă în cantități apreciabile. Puteți să-mi spuneți cum ar fi posibil așa ceva fără fotosinteză? Și puteți să-mi explicați cum ar putea exista fotosinteză în absența vieții? Și puteți să-mi spuneți cum poate fi nelocuibilă o planetă care are pe suprafața ei viață producătoare de oxigen?

O clipă se lăsă o tăcere deplină, ca de criptă, apoi Wendel interveni:

— Este atât de puțin probabil, Jarlow. Ești sigur că nu ai greșit ceva în programarea calculatorului?

Blankowitz își arcui ironic, în tăcere, sprâncenele, privindu-l pe Wu cu un nerostit: „Vezi?"

Jarlow replică înțepat:

— N-am dat greș niciodată, ca să folosesc expresia dumneavoastră, cel puțin nu în materie de programare a calculatorului, dar, firește, sunt pe deplin de acord să fiu corectat dacă vreunul dintre cei aici de față se simte mai stăpân decât mine pe cunoștințele sale despre analiza atmosferică în infraroșu. Acest domeniu nu este specialitatea mea, dar am folosit cu grijă observațiile și îndrumările lui Blanc și Nkrumah asupra subiectului.

Crile Fisher, care, de la incidentul legat de dorința lui Wu de a se întoarce acasă, căpătase mai multă încredere în el însuși, nu ezită să-și spună părerea:

— Ascultați, spuse el. Aceste observații vor fi confirmate sau infirmate pe măsură ce ne apropiem, dar de ce n-am presupune că analiza domnului doctor Jarlow este corectă și să vedem ce consecințe ar avea asta? Dacă există oxigen în atmosfera acestei lumi, n-am putea presupune că a fost terraformată?

Toți ochii se întoarseră în direcția lui.

— Terraformată? întrebă Jarlow alb la față.

— Da, terraformată. De ce nu? Iată o lume potrivită pentru a susține viața, numai că are atmosfera aceea de dioxid de carbon și hidrogen

pe care o au lumile lipsite de viață – ca Marte și Venus. Arunci alge în ocean și, în curând, poți spune „Adio, dioxid de carbon" și „Bună ziua, oxigen". Sau, poate mai sunt și alte căi. Eu nu sunt specialist.

Ceilalți continuau să-l privească, muți.

— Motivul pentru care mă gândesc la asta este faptul că-mi amintesc că au existat discuții despre terraformare la fermele de pe Rotor. Eu am lucrat acolo. S-au ținut chiar și niște seminarii despre terraformare, la care am participat pentru că am crezut că ar putea avea vreo legătură cu programul de hiperasistență. Până la urmă s-a dovedit că nu avea nici o legătură, dar cel puțin am aflat despre terraformare.

În cele din urmă, Jarlow zise:

— Și din tot ce-ai auzit despre terraformare, Fisher, îți amintești cumva dacă a precizat cineva și cam cât ar dura?

Fisher își desfăcu brațele într-un gest dezolat.

— Spune-mi dumneata, domnule doctor Jarlow. Sunt sigur că asta ar scurta discuția.

— Bine. Rotor a avut nevoie de doi ani ca să ajungă aici, *dacă* a ajuns într-adevăr. Asta înseamnă că se află de treisprezece ani aici. Dacă întreaga Colonie s-ar fi creat numai din alge, care ar fi fost aruncate în ocean, ar fi supraviețuit și ar fi produs oxigen, atunci, pentru a ajunge la nivelul actual, și anume unul la care eu estimez procentul de oxigen la 18%, iar urmele de dioxid de carbon nu sunt decât vagi, îmi imaginez că ar fi fost necesare câteva mii de ani. Poate sute, dacă ar fi existat condiții extrem de favorabile. Dar în mod *sigur* ar fi nevoie de mai mult de treisprezece ani. Și, ca să vă spun drept, algele terestre sunt adaptate destul de strict la condițiile de pe Pământ. Pe o altă lume, algele nu ar crește sau ar face-o într-un ritm foarte lent până s-ar adapta. Treisprezece ani ar fi mult prea puțin.

Fisher părea netulburat.

— Bine, dar există totuși cantități mari de oxigen și nici urmă de dioxid de carbon, și dacă acest lucru nu este rezultatul acțiunii rotorienilor, cum poate fi el explicat? Nu vi se pare necesar, în acest caz, să presupunem că există viață non-terestră pe acest satelit?

— Este ceea ce *am presupus* și eu, spuse Jarlow.

Wendel interveni:

— Este ceea ce trebuie să presupunem. Vegetația locală emană oxigen în urma procesului de fotosinteză. Nu înseamnă nici o clipă că rotorienii sunt și ei acolo, sau că măcar au ajuns vreodată în acest sistem.

Fisher păru agasat.

— Ei bine, doamnă căpitan, spuse pe un ton voit oficial, trebuie să remarc faptul că nici nu înseamnă că rotorienii *nu sunt* acolo, sau că *nu au ajuns* vreodată în acest sistem. Dacă planeta are propria sa vegetație, asta nu înseamnă decât că nu a fost necesară terraformarea și că rotorienii au putut coloniza direct satelitul.

— Nu știu, spuse Blankowitz, m-aș aștepta să nu existe posibilitatea ca vegetația care s-a dezvoltat pe o planetă străină să poată sluji drept hrană ființelor omenești. Mă îndoiesc că ar putea-o digera sau că ar putea-o asimila, chiar dacă ar digera-o. Mai degrabă aș înclina să cred că probabilitatea e mai mare ca vegetația respectivă să fie otrăvitoare. Iar dacă există floră, ar trebui să existe și faună și nu putem ști ce consecințe ar antrena acest lucru.

— Chiar și într-un astfel de caz, spuse Fisher, este totuși în continuare posibil ca rotorienii să-și fi îngrădit o porțiune de teren de pe care să fi ucis viața băștinașă și să fi răsădit propriile plante. Îmi imaginez că aceste răsaduri străine – dacă le putem spune astfel – s-ar fi întins de-a lungul anilor.

— Supoziții peste supoziții, bombăni Wendel.

— În orice caz, spuse Fisher, este absolut inutil să stăm aici și să inventăm scenarii, când cea mai logică soluție este să explorăm această lume cât putem mai bine și dintr-un punct cât mai apropiat cu putință. Chiar de pe suprafața ei, dacă asta pare posibil de făcut.

Iar Wu replică prompt și cu o convingere surprinzătoare:

— Sunt întru totul de acord.

Blankowitz spuse:

— Eu sunt biofizician și, dacă există viață pe planetă, atunci orice altceva ar avea sau n-ar avea, eu sunt de părere că ar trebui s-o cercetăm.

Wendel privi de la unul la altul și, îmbujorându-se ușor, conchise:

— Bănuiesc că n-avem încotro.

84

— Cu cât ne apropiem mai mult, spuse Tessa Wendel, și cu cât dispunem de mai multă informație, cu atât mai neclar este totul. Mai e vreo îndoială că aceasta este, cel puțin în aparență, o planetă moartă? Pe emisfera întunecată nu există iluminare aproape deloc, nu sunt semne de vegetație sau de vreo altă formă de viață.

— Nu sunt semne *evidente*, spuse Wu calm, nonșalant, dar *ceva* trebuie că se întâmplă de vreme ce oxigenul există în aer. Nefiind

chimist, nu-mi trece prin cap nici un alt proces chimic care ar putea avea același rezultat: degajarea de oxigen în atmosferă. Știe cineva un astfel de proces?

Dar abia dacă așteptă un răspuns.

— De fapt, continuă el, eu mă îndoiesc serios că un chimist ne-ar putea oferi o explicație a ceea ce există aici, bazându-se doar pe un proces chimic. Dacă există oxigen, atunci sursa care-l produce trebuie să fie un proces biologic. Numai că în afară de fotosinteză noi nu cunoaștem altul.

Wendel spuse:

— Când spunem asta, judecăm în baza cunoștințelor noastre despre o singură atmosferă care conține oxigen: cea a Pământului. Într-o bună zi, cândva, cineva ar putea râde de noi. S-ar putea dovedi că Galaxia este plină de planete cu atmosfere care conțin oxigen fără a avea vreo formă de viață și am putea intra în anale drept cei care s-au păcălit numai și numai pentru că experiența lor cuprindea o unică planetă, care este de fapt o anomalie, fiindcă are o sursă biologică pentru oxigenul atmosferic.

— Nu, răspunse Jarlow mânios. Nu puteți scăpa astfel din discuție, doamnă căpitan. Puteți imagina tot soiul de scenarii, dar nu vă puteți aștepta ca legile naturii să se schimbe de dragul dumneavoastră. Dacă doriți să susțineți ipoteza unei noi surse non-biologice, care să justifice o atmosferă cu conținut de oxigen, va trebui să sugerați un mecanism.

— Dar, se apără Wendel, nu există nici urmă de clorofilă în lumina reflectată de această lume.

— De ce ar trebui să existe? contracară Jarlow. Probabil că o moleculă întrucâtva diferită a evoluat aici, sub presiunea selectivă a luminii radiate de o pitică roșie. Pot să sugerez o ipoteză?

— Te rog, replică Wendel cu amărăciune. Mi se pare că numai asta faci.

— Bun. Nu ne putem da, deocamdată, seama decât de faptul că porțiunile de uscat ale acestei lumi par complet lipsite de viață. Asta nu înseamnă nimic. Până în urmă cu patru sute de milioane de ani, și porțiunile de uscat ale Pământului erau la fel, dar planeta avea o atmosferă ce conținea oxigen și exista viață din belșug.

— Viață acvatică.

— Da, doamnă căpitan. Nu e nimic rău în asta. Iar viața acvatică ar include și alge sau un echivalent, plante microscopice, care ar putea funcționa perfect ca generatoare de oxigen. Algele din oceanul planetar terestru produc 80% din oxigenul prezent în atmosferă în fiecare an.

Asta explică oare totul? Explică oxigenul din atmosferă și mai explică și aparenta lipsă de viață a porțiunilor de uscat. Și mai înseamnă și că putem explora planeta în siguranță, asolizând pe porțiunea pustie de uscat și studiind oceanul cu instrumentele de care dispunem, lăsând în sarcina expediției următoare – care va fi echipată corespunzător – să facă munca în detaliu.

— Da, dar ființele umane sunt ființe de uscat. Dacă Rotor a ajuns în acest sistem, în mod sigur ar fi încercat să colonizeze porțiunile de uscat, ori nu există nici un indiciu al unei colonizări. Este, oare, necesar să mai investigăm această lume, în cazul de față? întrebă Wendel.

— De bună seamă că da, răspunse Wu repede. Nu ne putem întoarce numai cu o mână de deducții. Avem nevoie și de câteva informații precise. Cine știe ce surprize ne așteaptă?!

— Te aștepți la surprize? îl hărțui Wendel, cu o undă de enervare în glas.

— Nu are nici o importanță dacă eu mă aștept sau nu la surprize. Putem, însă, să ne întoarcem pe Pământ și să le spunem că – fără a fi coborât pentru a arunca o privire – suntem siguri că nu există nici un fel de surprize pe această planetă? Nu cred că ar fi cel mai înțelept din partea noastră.

— Mi se pare că ți-ai schimbat atitudinea destul de radical, atacă Wendel din nou. *Tu* ești cel care era gata să se întoarcă fără a se fi apropiat măcar de Steaua Vecină.

— Din câte îmi aduc aminte, spuse Wu, am fost ajutat să mă răzgândesc, să-mi schimb atitudinea. În orice caz, acum, mi se pare necesar să explorăm această lume. Știu, doamnă căpitan, că există tentația de a profita de ocazie și de a vizita câteva alte sisteme planetare, dar acum, că suntem în apropierea unei lumi aparent locuibile, trebuie să ne întoarcem pe Pământ cu maximum de informații despre ceva ce s-ar putea dovedi de departe mult mai important pentru planeta noastră – în sens practic – decât orice cantitate de informații de catalogare cu privire la stelele din apropiere. În plus, și arătă spre hublou cu o expresie aproape de surpriză pe chip, eu chiar *vreau* să observ această lume mai de aproape. Am senzația că vom fi în perfectă siguranță.

— O senzație? îl cită Wendel, cu un surâs sardonic.

— Am dreptul la propriile mele presimțiri, doamnă căpitan.

Merry Blankowitz spuse, cu o voce răgușită de emoție:

— Și eu am niște presimțiri, doamnă căpitan, și sunt îngrijorată.

Wendel o privi pe tânăra femeie, cu surprindere bruscă.

— Plângi, Blankowitz?

— Nu, nu chiar, doamnă căpitan. Dar sunt foarte mâhnită.

— De ce?

— Am folosit DN-ul.

— Detectorul neuronic? Pe această lume pustie? De ce?

— Pentru că *am venit* aici ca să-l folosesc. Aceasta este funcția mea.

— Și rezultatele sunt negative, anticipă Wendel. Îmi pare rău, Blankowitz, dar dacă vom mai vizita și alte sisteme planetare, poate vei avea mai multe șanse.

— Dar tocmai despre asta e vorba, doamnă căpitan. Rezultatele *nu* sunt negative. Am detectat prezența inteligenței pe această planetă și de aceea sunt mâhnită. Este un rezultat ridicol și nu-mi dau seama ce nu e în regulă.

— Poate că dispozitivul nu funcționează corect, oferi Jarlow o sugestie. Este atât de nou, încât nici n-ar fi o surpriză dacă n-ar fi de încredere.

— Dar de ce să nu funcționeze? Fiindcă detectează prezența noastră de aici, de pe navă? Sau, pur și simplu, indică un fals rezultat pozitiv? Am verificat. Ecranarea noastră este perfectă și dacă ar fi vorba de un rezultat fals, ar trebui să mai apară și în altă parte. Dar nu sunt semne de rezultate pozitive în privința gigantei gazoase de exemplu, sau a Stelei Vecine, sau a unor puncte aleatorii din spațiu. De fiecare dată însă când permit detectorului să analizeze satelitul, obțin un rezultat pozitiv.

— Vrei să spui că pe această lume, unde noi nu putem detecta prezența vieții, *tu* ai detectat existența inteligenței? întrebă Wendel.

— Este un semnal *foarte* slab. Abia dacă îl pot detecta.

Crile Fisher spuse:

— De fapt, doamnă căpitan, ce părere aveți de ideea lui Jarlow? Dacă există viață în oceanul planetar al acestei lumi și noi n-o detectăm fiindcă apa este opacă, ar putea totuși fi vorba de viață inteligentă și poate că *asta* detectează doctor Blankowitz.

— Iată o observație bună, zise Wu. La urma urmei, viața acvatică – oricât de inteligentă – este puțin probabil să se afle într-o fază tehnologică. Focul nu e disponibil în apă. Viața non-tehnologică nu este atât de evidentă, dar poate fi inteligentă. Și o specie, oricât de inteligentă, nu este de temut în absența tehnologiei, mai ales dacă nu poate părăsi apa, iar noi rămânem pe uscat. Dar lucrurile devin astfel și mai interesante, iar pentru noi cercetarea devine imperativă.

Blankowitz spuse ușor agasată:

— Vorbiți atât de repede și atât de mult încât eu nu mai apuc să spun nimic. Vă înșelați cu toții. Dacă ar exista viață acvatică inteligentă, aș obține rezultate numai în privința oceanelor. Dar rezultatele mele vin de *pretutindeni*, în mod omogen. De pe uscat și din apă. Nu înțeleg deloc.

— Și de pe uscat? repetă Wendel, evident, nevenindu-i să creadă. Atunci *trebuie* să fie ceva în neregulă.

— Dar eu nu reușesc să găsesc nimic în neregulă, insistă Blankowitz. Tocmai asta este atât de enervant. Pur și simplu nu înțeleg. – Apoi adăugă, parcă extenuată: Rezultatul este foarte slab, dar există.

— Cred că am o posibilă explicație, rosti Fisher.

Toate privirile se întoarseră spre el.

— Eu nu sunt om de știință, dar asta nu înseamnă că nu pot vedea ceva care se află, limpede, în fața ochilor mei. În ocean există inteligență, dar n-o vedem pentru că o ascunde apa. Bun, e logic. Dar există inteligență și pe uscat. Și tot ascunsă. Atunci nu poate fi decât subterană.

— *Subterană*? explodă Jarlow. De ce ar fi subterană? Doar nu e nimic în neregulă cu aerul, sau cu temperatura, sau cu altceva ce mai putem detecta. De ce s-ar ascunde?

— În primul rând de lumină, spuse Fisher cu convingere. Vorbesc despre rotorieni. Să presupunem că au colonizat *totuși* planeta. De ce ar fi preferat să rămână în lumina roșie a Stelei Vecine, lumină sub care flora rotoriană nu putea înflori și sub care ei înșiși deveneau deprimați? Sub sol ar putea beneficia de lumină artificială și ar duce-o mai bine și ei, și flora lor. În plus...

Făcu o mică pauză, în care Wendel interveni:

— Continuă. În plus, ce?

— Ei bine, ar trebui să-i puteți înțelege pe rotorieni. Ei trăiesc în interiorul unei lumi. Este ceva cu care sunt obișnuiți și li se pare normal. Nu li s-ar părea confortabil să trăiască pe suprafața exterioară a unei lumi. A săpa ar fi pentru ei ceva firesc.

— Atunci ipoteza ta, zise Wendel, este că detectorul neuronic al lui Blankowitz detectează prezența ființelor omenești sub suprafața planetei.

— Da. De ce nu? Iar grosimea stratului de sol dintre suprafață și cavernele lor este cea care face ca semnalul captat de detectorul neuronic să fie atât de slab.

Wendel spuse:

— Dar Blankowitz are, mai mult sau mai puțin, același rezultat și în apă și pe uscat.

— Pe întreaga suprafață a planetei, confirmă Blankowitz. Este foarte omogen.

— Foarte bine, repetă Fisher. Inteligență băștinașă în apele oceanului planetar și rotorieni sub sol, pe uscat. De ce nu?

— Stați, interveni Jarlow. Primești același rezultat de peste tot, Blankowitz, nu-i așa?

— De peste tot. Am detectat unele intensificări sau diminuări, dar rezultatul este atât de slab, încât nu pot fi sigură de-a binelea de el. Nu pot afirma cu siguranță decât că pare a exista o formă de viață inteligentă, răspândită uniform pe toată suprafața planetei.

Jarlow continuă:

— Presupun că așa ceva ar fi posibil în apă, dar pe uscat, cum ar putea? Putem bănui că rotorienii, în treisprezece ani, în *treisprezece* ani, au săpat o rețea de tunele care se întind în subteran, sub toată suprafața uscatului planetei? Dacă ai fi avut o zonă de rezultate concentrate, sau poate chiar două – mici, ocupând numai o fracțiune restrânsă din teritoriul planetei – am putea lua în considerare ipoteza rotorienilor transformați în cârtițe. Dar întreaga arie a uscatului? Vă rog! Așa ceva n-ar crede nici un copil de grădiniță...

— Să înțeleg, Henry, că susții ipoteza existenței unei forme de viață inteligente care ocupă întreaga arie a uscatului planetei, în subteran? întrebă Wu.

— Nu văd la ce altă concluzie am putea ajunge, replică Jarlow, afară doar de cazul în care am vrea să credem că detectorul lui Blankowitz este complet inutil.

— În acest caz, zise Wendel, mă întreb dacă este recomandabil din punct de vedere al siguranței noastre să coborâm pe planetă pentru a investiga. O inteligență extraterestră nu este neapărat una prietenoasă, iar *Superluminica* nu este echipată pentru confruntări armate.

— Nu cred că putem renunța la așa ceva, insistă Wu. Trebuie să aflăm despre ce fel de formă de viață inteligentă este vorba și în ce fel ar putea ea influența – dacă ar putea influența – eventualele noastre planuri de a evacua Pământul și de a coloniza această planetă.

Blankowitz spuse:

— Există *un loc* unde rezultatul este mai puțin intens decât oriunde în altă parte. Nu cu mult. Să încerc să-l localizez din nou?

— Sigur, aprobă Wendel. Încearcă. Vom examina apoi cu multă grijă împrejurimile punctului respectiv și vom hotărî dacă vom coborî sau nu.

Wu zâmbi calm.

— Sunt sigur că vom fi în absolută siguranță dacă vom coborî.

Wendel nu răspunse decât printr-o strâmbătură vagă de nemulțumire.

85

Cel mai ciudat lucru în privința lui Saltade Leverett (după părerea lui Janus Pitt) era că îi plăcea în centura de asteroizi. Se pare că existau totuși oameni cărora chiar le plăcea pustietatea, care iubeau locurile neînsuflețite, sterpe.

— Nu pot spune că nu-mi plac oamenii, explica Leverett. Dar holoviziunea mă ajută suficient în direcția asta: îi pot vedea, le pot vorbi, îi pot asculta și pot râde cu ei. Prin intermediul holoviziunii pot face totul, mai puțin să le simt prezența fizică și mirosul – și cui îi place așa ceva? Și apoi, noi construim acum cinci Colonii în centura de asteroizi și eu o pot vizita pe oricare dintre ele, ocazie cu care pot vedea – și mirosi – oameni până mă satur, dacă asta e o realizare...

Apoi, când sosi în cele din urmă pe Rotor – „metropola", cum se încăpățâna el s-o numească – se uita tot timpul în toate părțile de parcă s-ar fi așteptat în permanență ca oamenii să dea năvală peste el.

Chiar și la scaune se uita cu suspiciune și se așeza pe ele cu o ușoară foială, de parcă ar fi sperat să șteargă de acolo aura șezutului care ocupase anterior scaunul respectiv.

Janus Pitt fusese întotdeauna de părere că omul era ideal pentru funcția de Guvernator Provizoriu pentru Proiectul Asteroid. Această funcție îi dădea, de fapt, mână liberă în tot ceea ce era legat de frontiera Sistemului Nemesian, iar asta includea nu numai Coloniile în curs de construcție, ci și Serviciul de Supraveghere.

Terminaseră de prânzit în intimitatea apartamentului lui Pitt, căci Saltade mai degrabă ar fi răbdat de foame decât să ia masa într-o încăpere destinată marelui public (ceea ce putea însemna chiar și o a treia persoană, necunoscută lui). Ba, Pitt fusese surprins că Leverett acceptase să ia masa chiar și numai cu *el*.

Pitt îl studia nonșalant. Leverett era atât de slab și de osos și avea un aer atât de rigid și colțuros, încât nu părea să fi fost vreodată tânăr, după cum nu părea că va îmbătrâni vreodată. Avea ochii de un albastru spălăcit, decolorat și părul de un blond spălăcit, decolorat.

— Când ai fost ultima dată pe Rotor, Saltade?

— Acum aproape doi ani și, să știi, Janus, că sunt de părere că e o cruzime să mă tratezi astfel.

— De ce, ce am făcut? Nu eu te-am convocat aici, dar, de vreme ce ești aici, prietene, ești binevenit.

— E ca și cum m-ai fi convocat. Ce e cu mesajul ăsta pe care l-ai trimis, să nu mai fii sâcâit cu mărunțișuri? Ai devenit cumva atât de mare încât nu mai poți discuta decât despre lucruri măreațe?

Zâmbetul lui Pitt deveni ușor încordat.

— Nu știu despre ce vorbești, Saltade.

— Ți-au trimis un raport. Au detectat o radiație venind din afară, de la o sursă mică. Ți-au trimis raportul și tu le-ai răspuns că nu trebuie să fii sâcâit.

— A, asta! (Pitt își aducea aminte. Fusese unul dintre acele momente de iritare și autocompătimire. Doar își putea permite și el, din când în când, să fie iritat.) Ei bine, oamenii tăi au sarcina de a supraveghea eventualele apariții ale unor Colonii. N-ar trebui să mă deranjeze cu probleme minore.

— Dacă asta este atitudinea ta, bine. Dar întâmplarea face că au descoperit ceva ce nu este o Colonie și despre care nu vor să-ți mai dea un raport. Mi-au raportat mie și m-au rugat să-ți transmit eu despre ce este vorba, în ciuda ordinului tău că nu permiți să mai fii deranjat cu amănunte. Ei cred că a ști cum să te iau face parte din atribuțiile mele, dar eu aș prefera să nu fie așa, Janus. Nu cumva devii un tip țâfnos la bătrânețe?

— Nu bate câmpii, Saltade. Ce ți-au raportat? întrebă Pitt, cu ceva mai mult decât o undă de țâfnă.

— Au localizat o navă.

— Cum adică o navă? Nu o Colonie?

Leverett ridică în aer o mână încovoiată ca o gheară.

— Nu o Colonie. Am spus o navă.

— Nu înțeleg.

— Ce e de înțeles? Ai nevoie de un calculator? Dacă da, al tău e la îndemână. O navă este un vehicul care-și croiește drum prin spațiu și are la bord un echipaj.

— Cât de mare?

— Presupun că ar încăpea vreo cinci-șase oameni.

— Atunci e una de-a noastră.

— Nu, nu e. Știm unde se află ale noastre și cu ce misiuni. Aceasta, pur și simplu, nu este de fabricație rotcriană. Serviciul de Supraveghere s-o fi sfiit să-ți pomenească de ea, dar a făcut totuși unele investigații. Nici un calculator din sistem nu a fost implicat în construirea unei nave ca aceasta și nimeni n-ar fi putut construi o astfel de navă fără ajutorul calculatorului.

— Și atunci, concluzia ta...

— Este că nu este o navă rotoriană. Vine din altă parte. Atâta vreme cât a existat și cea mai mică șansă să fi fost produsă de noi, băieții mei și-au ținut gura și nu te-au deranjat, conform instrucțiunilor tale. Dar când a devenit evident că nu este de-a noastră, mi-au pasat mie răspunderea și mi-au spus că ar trebui să fii înștiințat, deși ei n-o pot face și nici nu vor s-o facă. Știi, Janus, dincolo de o anumită limită, bruftuluirea oamenilor devine neproductivă, și-ți face un deserviciu.

— Taci din gură, spuse Pitt acru. Cum ar putea să nu fie de fabricație rotoriană? De unde ar putea veni atunci?

— Presupun că nu poate veni decât din Sistemul Solar.

— Imposibil! O navă de dimensiunile celei pe care o descrii, cu cinci-șase oameni la bord, n-ar fi supraviețuit călătoriei din Sistemul Solar până aici. Chiar dacă ar fi descoperit hiperasistența, și este probabil că au făcut-o, cinci-șase oameni, timp de peste doi ani, așa îngrămădiți, nu ar putea termina vii călătoria. Poate că există echipaje exemplare, foarte bine pregătite și neobișnuit de adecvate acestui tip de misiune, care ar putea face călătoria și s-o sfârșească, măcar în parte, sănătoși mental, dar nimeni din Sistemul Solar n-ar risca așa ceva. Nimic mai mic decât o Colonie – adică o lume de sine-stătătoare, ocupată de oameni care sunt de la naștere obișnuiți cu ea – n-ar putea porni într-o călătorie interstelară pe care s-o termine cu bine.

— Cu toate acestea, spuse Leverett, suntem confruntați cu apariția unei nave mici, care nu este de fabricație rotoriană. Este o realitate și nu ai încotro, trebuie s-o accepți, pe cuvânt. De unde crezi *tu* că vine? Cea mai apropiată stea e Soarele și asta e o realitate. Dacă nu vine din Sistemul Solar, atunci înseamnă că vine din alt sistem și că i-au trebuit mult mai mult decât doi ani și ceva pentru a face călătoria.

Pitt spuse:

— Să presupunem că nici nu este o navă omenească. Poate că sunt alte forme de viață, cu altă psihologie, care pot rezista la călătorii lungi, într-o navă aglomerată și prea puțin spațioasă.

— Sau poate că sunt niște ființe uite atâtica – și Leverett își ținu arătătorul și degetul mare la distanță de câțiva centimetri – și că nava *este* pentru ei o Colonie. Ei bine, nu-i așa. Nu sunt extratereștri. Nu sunt pitici minusculi. Nava aceasta nu este rotoriană, dar *este* omenească. Ne așteptăm ca extratereștrii să arate complet diferiți de ființele omenești și să construiască nave complet diferite de cele ale ființelor omenești. Această navă a fost integral construită de oameni, inclusiv codul de înscriere de pe carenă, care este în alfabetul terestru.

— Asta nu mi-ai spus!

— N-am crezut că va fi necesar.

— Ar putea fi o navă omenească, dar ar putea fi automată. Ar putea avea roboți la bord.

— Ar putea, spuse Leverett. În acest caz, crezi că ar trebui s-o aruncăm în aer? Dacă nu sunt ființe omenești la bord, nu sunt nici probleme etice. Distrugi proprietatea altcuiva, dar, la urma urmei, și ei au încălcat un teritoriu care nu le aparține.

— Trebuie să mă gândesc.

Leverett zâmbi larg.

— Nu e nevoie. Nava aceasta n-a petrecut doi ani călătorind prin spațiu.

— Ce vrei să spui?

— Ai uitat în ce stare era Rotor când am ajuns aici? Noi *am petrecut* peste doi ani în drumul nostru prin spațiu și jumătate din timp am călătorit prin spațiul obișnuit, cu o viteză cu foarte puțin mai mică decât viteza luminii. La acea viteză, suprafața Coloniei a fost corodată de coliziunile cu atomi, molecule și particule de praf. A fost nevoie de reparații când am ajuns, din câte țin minte. Nu-ți amintești?

— Și această navă? întrebă Pitt, fără a se deranja să răspundă întrebării legate de amintirile sale.

— Este lucioasă de parcă n-ar fi călătorit decât câteva milioane de kilometri, cu viteză obișnuită.

— E imposibil. Nu mă mai sâcâi cu glume și jocuri.

— Nu e imposibil. Câteva milioane de kilometri cu o viteză obișnuită este tot ce au parcurs. Restul călătoriei a fost făcut prin hiperspațiu.

— Ce tot spui acolo? Răbdarea lui Pitt se apropia de sfârșit.

— Zbor cu viteze superluminice. Dețin această tehnologie.

— Dar este teoretic imposibil.

— Este, oare? Bine, dacă tu poți găsi o altă explicație, te rog.

Pitt se holbă la el, cu gura căscată.

— Dar...

— Știu. Fizicienii spun că e imposibil, dar uite că ei o pot face. Și lasă-mă să-ți spun un lucru: Dacă stăpânesc tehnologia zborului cu viteze superluminice, atunci precis au și posibilitatea de a comunica prin hiperspațiu. Și atunci Sistemul Solar știe că sunt aici și știe ce se petrece. Dacă aruncăm nava în aer, Sistemul Solar va ști asta și, după un timp, va sosi în vizită o întreagă flotă de astfel de nave și vor veni deschizând focul asupra noastră.

— Atunci tu ce-ai face? Pitt se trezi, deodată, incapabil să gândească.

— Ce altceva ar fi de făcut decât să-i întâmpinăm într-o manieră prietenoasă, să aflăm ce sunt, cine sunt, ce fac și ce vor? Părerea mea

este că vor să asolizeze pe Erythro, unde va trebui să mergem și noi ca să stăm de vorbă cu ei.

— Pe Erythro?

— Dacă ei sunt pe Erythro, Janus, noi unde vrei să fim? Trebuie să-i întâmpinăm acolo. Trebuie să ne asumăm riscurile.

Pitt începu să simtă cum i se dezmorțește mintea și cum ideile i se succed din nou cu rapiditate. Spuse:

— De vreme ce asta ți se pare necesar, ai fi dispus s-o faci chiar tu? Cu o navă și un echipaj, desigur.

— Vrei să spui că tu nu ești?

— Ca Guvernator? Nu mă pot coborî să întâmpin o navă necunoscută.

— Nu ar fi de demnitatea ta, în calitate de persoană oficială, înțeleg. Așa că va trebui să dau eu ochii cu extratereștrii, sau piticii minusculi, sau roboții, sau ce-or fi ei, singur, fără tine.

— Vom rămâne, firește, în contact permanent, Saltade. Vizual și sonor.

— De la distanță.

— Da, dar la urma urmei este o misiune a cărei îndeplinire cu succes îți va aduce o frumoasă și binemeritată răsplată.

— Așa, deci? În acest caz...

Leverett îi aruncă o privire lungă lui Pitt. Acesta așteptă puțin, apoi zise:

— Ai de gând să-mi spui cât mă costă?

— Îți voi *sugera* cât te costă. Dacă vrei să întâmpin această navă pe Erythro, atunci vreau planeta Erythro.

— Adică? Ce vrei să spui?

— Vreau ca Erythro să fie căminul meu. M-am săturat de asteroizi. M-am săturat de supraveghere. M-am săturat de *oameni*. Mi-ajunge. Vreau o lume mare și pustie, unde să-mi construiesc o casă frumoasă, să mă aprovizionez din Dom cu cele necesare traiului, să am propria mea fermă și să-mi cresc propriile animale, dacă reușesc să le păcălesc să crească.

— De când îți dorești așa ceva?

— Nu știu. Cred că ideea a lucrat în subconștient până acum, fără să-mi dau seama. Și, de când am venit aici și am avut ocazia să mă uit bine la Rotor, cu aglomerația și zgomotul său, Erythro mi se pare o planetă mai atractivă ca niciodată.

Pitt se încruntă.

— Acum sunteți doi. Vorbești ca fata aia nebună.

— Care fată nebună?

— Fata Eugeniei Insigna. O știi pe Insigna, presupun.

— Astronom, nu? Sigur. Dar pe fata ei n-am cunoscut-o.

— Complet nebună. Vrea să rămână pe Erythro.

— Nu cred că asta e o nebunie. Dimpotrivă, e o opțiune foarte rezonabilă, cred eu. La urma urmei, dacă vrea să rămână pe Erythro, cred că aș putea suporta o femeie...

Pitt ridică un deget:

— Am spus „fată".

— Câți ani are?

— Cincisprezece.

— A, da? Ei bine, va îmbătrâni și ea cu timpul. Din păcate, nici eu nu voi rămâne așa cum sunt acum.

— Nu e deloc o frumusețe care să-ți taie răsuflarea.

— Dacă ai să te uiți mai bine, Janus, ai să vezi că nici eu nu sunt. Iar condițiile mele astea sunt.

— Vrei să le introducem, în mod oficial, în calculator?

— Da, așa, doar ca formalitate, nu, Janus?

Pitt zâmbi.

— Bine. Vom încerca să urmărim nava, să aflăm unde asolizează și te vom pregăti pentru Erythro.

36. ÎNTÂLNIREA

86

Eugenia Insigna spuse pe un ton care părea s-o plaseze la jumătatea drumului între nedumerire și nemulțumire:

— Azi-dimineață, Marlene cânta. Un cântec care zicea ceva cu „Acasă, acasă printre stele, unde lumile se leagănă libere în spațiu..."

— Da, știu cântecul, confirmă din cap Siever Genarr. Ți l-aș cânta, dar sunt teribil de afon.

Tocmai terminaseră de prânzit. Acum luau masa împreună, în fiecare zi, fapt care era pentru Genarr un eveniment pe care-l aștepta cu o mulțumire calmă, deși subiectul de discuție era, invariabil, Marlene deși Genarr credea că era posibil ca Insigna să i se confeseze doar din disperare, de vreme ce n-avea cui altcuiva să-i poată vorbi liber despre acest subiect. Dar nu-i păsa. Oricare ar fi fost motivul...

— N-am mai auzit-o niciodată cântând, spuse Insigna. Am fost întotdeauna convinsă că nu poate, că nu știe să cânte. Și, de fapt, are o voce chiar plăcută.

— Probabil e un semn că acum e fericită, sau emoționată, sau mulțumită, ceva de bine, oricum, Eugenia. Părerea mea personală este că și-a găsit locul în Univers, că și-a găsit rațiunea de a trăi, una foarte specială, unică. Nu ne e dat tuturor să descoperim așa ceva. Majoritatea dintre noi, Eugenia, trăiesc pur și simplu în virtutea inerției, căutându-și sensul vieții, negăsindu-l și sfârșind între o disperare revoltată și o resemnare tăcută. Eu, de exemplu, sunt de tipul tăcut și resemnat.

Insigna reuși să zâmbească.

— Ceva îmi spune că nu crezi același lucru și despre mine.

— Tu nu ești revoltată în disperare, Eugenia, dar ai tendința de a continua să lupți când bătălia a fost pierdută.

Eugenia plecă brusc privirea.

— Te referi la Crile?

Genarr răspunse:

— Dacă tu crezi că la el mă refer, atunci așa e. Dar, de fapt, mă gândeam la Marlene. A ieșit deja din Dom de vreo zece ori. Îi place la

nebunie. O face fericită și, totuși, tu stai aici și te lupți cu groaza. Ce te deranjează așa de tare în această privință, Eugenia?

Insigna păru să se gândească adânc, în timp ce plimba la întâmplare furculița prin farfurie. Apoi se hotărî să vorbească:

— Senzația că o pierd. Nedreptatea pierderii. Crile a făcut o alegere și l-am pierdut. Marlene a făcut și ea o alegere și iată că o pierd și pe ea. Dacă nu mi-o răpește maladia, mi-o răpește Erythro.

— Știu. Întinse mâna după mâna ei, iar ea i-o oferi, cam absentă.

— Marlene este din ce în ce mai nerăbdătoare să se afle acolo, afară, în sălbăticia aceea absolută și din ce în ce mai puțin interesată să stea cu noi, continuă Insigna. În cele din urmă, va găsi, probabil, o metodă de a locui acolo și de a se întoarce în Dom la intervale din ce în ce mai mari, după care nu se va mai întoarce deloc.

— Ai, probabil, dreptate, dar asta e viața: o simfonie de pierderi succesive. Îți pierzi tinerețea, părinții, iubirile, prietenii, consolările, sănătatea și, în cele din urmă, viața. A nega pierderea nu înseamnă a nu pierde, pentru că oricum pierzi totul, ci înseamnă a-ți pierde în plus liniștea sufletească și capacitatea de a-ți fi propriul stăpân.

— N-a fost niciodată un copil fericit, Siever.

— Și crezi că tu ești vinovată pentru asta?

— Poate că ar fi trebuit să fiu mai înțelegătoare.

— Nu e niciodată prea târziu să încerci. Marlene și-a dorit o lume întreagă numai pentru ea și acum o are. A vrut să-și poată converti o capacitate care întotdeauna i-a fost o povară într-o metodă de comunicare directă cu o altă inteligență și acum dorința i-a fost îndeplinită. Ai fi în stare s-o obligi să renunțe la așa ceva? Ai fi în stare ca, pentru a evita să pierzi tu prezența ei, mai mult sau mai puțin continuă în Dom, să-l provoci ei suferința unei pierderi mai grave decât putem eu sau tu concepe: a adevăratei posibilități de a-și folosi mintea ei neobișnuită?

Aici Insigna râse ușurel, deși ochii îi erau scăldați în lacrimi:

— Tu ai fi în stare să convingi și un iepure, vorbindu-i, să iasă din vizuină în bătaia puștii și să se lase vânat, Siever.

— Oare? Discursul meu n-a fost niciodată atât de eficient precum tăcerile lui Crile.

— Au mai existat și alte influențe, spuse Insigna. – Se încruntă. – Nu contează. Tu ești aici, acum, Siever, și asta mă consolează.

Genarr spuse, cu ironie tristă:

— Este cel mai sigur semn că am ajuns la o vârstă înaintată faptul că mă consolează să știu că-ți pot sluji drept consolare. Focul nu mai arde cu vâlvătaie când am ajuns să cerem doar consolare.

— Dar nu cred că e nimic rău în asta.

— Absolut nimic. Bănuiesc că există multe cupluri care să fi trecut prin pasiuni nestăpânite și extazuri aproape rituale împreună, fără ca vreunul dintre cei doi să-și fi găsit vreodată consolarea în celălalt și cred că, în cele din urmă, e posibil să fi fost dispuși amândoi să renunțe la tot în schimbul consolării. Nu știu. Victoriile tăcute sunt *atât* de tăcute. Esențiale, dar trecute totuși cu vederea.

— Ca tine, bietul meu Siever?

— Atenție, Eugenia, mi-am consacrat întreaga viață încercării de a evita capcana autocompătimirii și n-ar trebui să mă tentezi să cad în ea numai ca să mă poți privi zvârcolindu-mă.

— Of, Siever, nu vreau să te văd zvârcolindu-te.

— Bun, asta am vrut să te aud spunând. Vezi ce abil sunt? Dar să știi că, dacă ai nevoie de cineva în absența Marlenei, eu sunt dispus să mă aflu prin preajmă când ai nevoie de consolare. Nici chiar posibilitatea de a avea o lume întreagă numai pentru mine nu ar fi o tentație suficientă ca să mă smulgă de lângă tine, asta, bineînțeles, dacă ai dori să rămân.

Ea îl strânse ușor de mână.

— Nu te merit, Siever.

— Nu folosi această idee ca pe o scuză de a nu mă accepta, Eugenia. Sunt dispus să mă irosesc cu tine și nu-i frumos să mă oprești din avântul meu de a face sacrificiul suprem.

— N-ai găsit pe nimeni mai demn de tine?

— N-am căutat. Și nici n-am simțit că aș avea mare căutare printre femeile de pe Rotor. Și apoi, ce-aș face cu cineva mai demn? Ar fi atât de plicticos să mă ofer ca un dar meritat. Este mult mai romantic să fii un dar nemeritat, ca o mană cerească.

— De o condescendență divină în aplecarea ta asupra celor ce nu te merită.

Genarr aprobă, prin câteva înclinări rapide și ferme ale capului.

— Îmi place cum ai zis-o. Da. Da. Este exact imaginea care mi se potrivește.

Insigna râse din nou, mai liber de data aceasta.

— Mai ești și nebun. Știi, n-am remarcat asta niciodată până acum.

— Am profunzimi nebănuite și calități ascunse. Pe măsură ce ai să ajungi să mă cunoști mai bine – firește, fără să te grăbești...

Fu întrerupt de soneria bruscă a receptorului de mesaje. Se încruntă.

— Ei poftim, Eugenia, reușesc să te aduc până la punctul – și nici nu mai știu cum am făcut-o – când ești gata să mi te topești în brațe și atunci suntem întrerupți. Of! – Apoi vocea i se schimbă complet. – E de la Saltade Leverett.

— Cine e?

— Nu-l cunoști. Aproape nimeni nu-l cunoaște. Este aproape un pustnic. Lucrează în centura de asteroizi pentru că îi place acolo. Nu l-am mai văzut pe excentricul ăsta bătrân de ani de zile. Și nici nu știu de ce zic „bătrân", doar e de vârsta mea... Uite, mesajul este și sigilat. Așa încât nu-l pot deschide decât cu amprentele degetelor mele mari. Mda, asta înseamnă că este destul de secret ca să fiu nevoit să te rog să pleci înainte să-l deschid.

Insigna se ridică pe dată, dar Genarr îi făcu semn să se așeze la loc.

— Fii serioasă, Eugenia! Mania secretelor este o boală a oficialităților. Eu nu sufăr de ea.

Își apăsă degetele mari pe foaia cu mesajul și literele începură să apară. Apoi comentă:

— M-am gândit, adeseori, ce-ar fi dacă i-ar lipsi cuiva degetele mari... Apoi tăcu brusc.

Păstrând tăcerea, îi înmână mesajul.

— Am voie să citesc și eu?

Genarr clătină din cap:

— Bineînțeles că nu, dar cui îi pasă? Citește, oricum.

Ea citi, aproape dintr-o singură privire, apoi ridică din nou ochii.

— O navă străină? Pe punctul de a asoliza *aici*?

Genarr aprobă cu o mișcare a capului.

— Cel puțin așa scrie acolo.

Insigna spuse îngrozită:

— Și Marlene? E afară...

— Erythro o va apăra.

— De unde știi? Ar putea fi vorba de o navă extraterestră. Cu extratereștri adevărați la bord. Non-umanoizi. Și mintea planetară s-ar putea să n-aibă nici o putere asupra lor.

— Pentru Erythro, și noi suntem străini și totuși ne poate controla cu ușurință.

— Trebuie să ies.

— La ce bun...

— Trebuie să fiu cu ea. Vino cu mine. Ajută-mă. S-o aducem înapoi în Dom.

— Dacă avem de-a face cu niște invadatori atotputernici și răuvoitori, nu vom fi în siguranță nici înăuntru...

— Oh, Siever, crezi că este momentul pentru exerciții logice? *Te rog*. Trebuie să fiu cu fata mea!

87

Făcuseră fotografii și acum le studiau. Tessa Wendel clătină din cap.

— De necrezut. Întreaga planetă este absolut pustie. Cu această excepție.

— Inteligența, însă, e peste tot, replică Merry Blankowitz, încruntându-se. Nu e nici o îndoială acum, când ne-am apropiat atât de mult. Pustie sau nu, inteligența este acolo.

— Dar cea mai intensă, în zona cupolei aceleia, nu?

— Cea mai intensă, doamnă căpitan. Cea mai ușor de observat. Și cea mai familiară. În afara cupolei există unele mici diferențe și nu sunt sigură de semnificația lor.

Wu spuse:

— N-am întâlnit niciodată inteligență superioară în formă non-umană, așa că e firesc...

Wendel se răsuci spre el:

— Părerea ta este că inteligența din afara cupolei este non-umană?

— De vreme ce suntem de acord cu toții că ființele omenești n-ar fi putut săpa pe sub tot solul planetei în numai treisprezece ani, la ce altă concluzie am mai putea ajunge?

— Și cupola? Este umană?

Wu spuse:

— Este cu totul altceva și nu cred că depinde de plexonii lui Blankowitz. Sunt vizibile instrumente astronomice. Cupola – sau o parte a ei – este un observator astronomic.

— Dar ființele extraterestre n-ar putea fi și ele astronomi? întrebă Jarlow, puțin ironic.

— Bineînțeles, răspunse Wu, dar cu instrumente de-ale lor. Când văd ceva ca un scaner computerizat cu infraroșii, exact de tipul celor pe care le poți vedea pe Pământ... Ei bine, hai s-o luăm altfel. Să lăsăm deoparte natura inteligenței. Ceea ce văd sunt instrumente care, ori au fost fabricate în Sistemul Solar, ori au fost construite pe baza unor proiecte făcute în Sistemul Solar. În privința asta, n-am nici un dubiu. Nu-mi pot închipui că niște inteligențe străine, fără contacte anterioare cu ființe omenești, ar fi putut construi astfel de instrumente.

— Foarte bine, zise Wendel, sunt de acord cu tine, Wu. Orice ar exista pe această planetă, sub cupola aceea au fost sau sunt ființe omenești.

— Nu spuneți doar „ființe omenești", doamnă căpitan, precizează Crile. Sunt rotorieni. Nu pot exista alte ființe pe această lume, în afara noastră.

— Nici la asta nu se poate răspunde, interveni Wu.

Blankowitz adăugă:

— E o construcție atât de mică. Rotor trebuie să fi avut zeci de mii de locuitori.

— Șaizeci de mii, murmură Fisher.

— N-ar putea încăpea atâția sub cupolă.

— În primul rând, ar mai putea exista și altele de acest fel. Chiar dacă am survola această lume de o mie de ori, tot există șansa să ne scape din vedere obiecte de tot felul.

— Nu există decât un singur loc, acesta, unde e evident că avem de-a face cu o schimbare a tipului plexonilor. Dacă ar mai fi și alte cupole ca asta, le-aș fi localizat, sunt sigură, spuse Blankowitz.

— Sau, nu se lăsă Fisher, o altă posibilitate este ca această construcție să fie doar o mică parte dintr-o structură care s-ar putea întinde mii de kilometri în subteran...

— Rotorienii au venit cu o Colonie, zise Wu. Colonia aceea s-ar putea să mai existe încă. Ar putea exista chiar mai multe. Această cupolă ar putea fi un avanpost.

— Dar n-am văzut nici o Colonie, spuse Jarlow.

— Nici n-am *căutat* vreuna, replică Wu. Ne-am concentrat toată atenția numai asupra acestei lumi.

— N-am detectat prezența inteligenței nicăieri altundeva în afara acestei lumi, le atrase Blankowitz atenția.

— Dar nici tu n-ai căutat și în alte părți, repetă Wu. Ar fi trebuit, de fapt, să scanăm cerul acestui sistem pentru a detecta vreo Colonie sau două, dar, o dată ce ai detectat emisia de plexoni a acestei lumi, nu ai mai căutat în altă parte.

— Dar pot s-o fac dacă voi credeți că este necesar.

Wendel ridică o mână în aer.

— Dacă există Colonii, cum de nu ne-au detectat *ele* pe noi? N-am făcut nici o încercare de a ne masca emisiile de energie. La urma urmei, eram destul de siguri că acest sistem planetar are să fie pustiu.

— Poate că și ei suferă de aceeași încredere exagerată, doamnă căpitan, spuse Wu. Nici ei nu ne-au căutat pe noi, așa că, pur și simplu, le-am trecut pe sub nas. Sau, dacă ne-au detectat totuși, s-ar putea să nu fie deloc siguri cine – sau *ce* – suntem și să ezite în alegerea unei linii de acțiune, întocmai ca și noi. Ceea ce vreau eu să subliniez însă, este că acum cunoaștem un loc pe suprafața acestui mare satelit, unde

e probabil să existe ființe omenești, iar eu cred că ar trebui să coborâm și să stabilim un contact cu ele.

— Crezi că am fi în siguranță? întrebă Blankowitz.

— Senzația mea, răspunse Wu cu fermitate, este că am fi. Doar nu ne pot ataca din senin. Este firesc să dorească să știe mai multe despre noi, înainte de a ne ucide. Și apoi, dacă tot ce îndrăznim să facem este să stăm aici și să șovăim neputând lua o hotărâre, vom fi în situația de a ne întoarce acasă fără a fi descoperit nimic. Pământul va trimite apoi în spațiu o întreagă flotă de nave superluminice, dar în mod sigur nu ne vor fi deloc recunoscători dacă ne întoarcem cu informații minimale. Vom intra în istorie ca expediția care a ratat. – Zâmbi inexpresiv. – Vedeți, doamnă căpitan, am învățat lecția de la Fisher.

Wendel zise:

— Și atunci, crezi că ar trebui să asolizăm și să intrăm în contact cu ei.

— Absolut, răspunse Wu prompt.

— Și tu, Blankowitz?

— Sunt curioasă. Nu în privința cupolei, ci în legătură cu posibila formă de viață extraterestră. Și eu aș vrea să știu mai multe despre toate acestea.

— Jarlow?

— Aș vrea să fi avut arme adecvate și posibilitatea de a comunica prin hiperspațiu. Dacă vom fi uciși toți, Pământul nu va afla nimic – absolut nimic – în urma călătoriei noastre. Apoi poate vor mai veni aici și alții, la fel de nepregătiți ca noi și la fel de nesiguri. Totuși, dacă supraviețuim contactului, ne vom întoarce acasă cu informații și cunoștințe importante. Presupun că ar trebui să încercăm.

Fisher interveni, cu voce neutră:

— Aveți de gând să-mi cereți și mie părerea, doamnă căpitan?

— Presupun că dorești să asolizezi pentru a-i vedea pe rotorieni.

— Exact, așa că, dacă-mi este permis, aș vrea să fac următoarea sugestie: haideți să asolizăm cât mai în liniște, cât mai pe neobservate, iar eu mă ofer să plec în recunoaștere. Dacă se întâmplă ceva rău, decolați și vă întoarceți pe Pământ, lăsându-mă pe mine în urmă. De mine vă puteți lipsi, dar nava trebuie să se întoarcă.

Wendel răspunse imediat, cu o expresie vag crispată:

— De ce tu?

— Dacă nu de altceva, măcar pentru că îi cunosc pe rotorieni, spuse Fisher. Și pentru că... doresc să mă duc.

— Și eu, adăugă Wu. Trebuie să merg cu tine.

— De ce am risca doi? întrebă Fisher.

— Pentru că doi sunt mai în siguranță decât unul. Pentru că, în caz că apar probleme, unul dintre noi ar putea scăpa, în vreme ce celălalt abate amenințarea sau măcar o amână printr-o diversiune. Și mai ales pentru că, așa cum spui, îi cunoști pe rotorieni. Judecata ta ar putea fi subiectivă.

Wendel interveni:

— Atunci vom asoliza. Fisher și Wu vor părăsi nava. Dacă se întâmplă să nu cadă de acord asupra a ceea ce au de făcut, Wu va fi cel care va lua hotărârile.

— De ce? întrebă Fisher indignat.

— Wu a spus că îi cunoști pe rotorieni și deciziile tale ar putea fi subiective, spuse Wendel, privindu-l cu fermitate pe Fisher, iar eu sunt de acord cu el.

88

Marlene era fericită. Se simțea de parcă ar fi fost ținută cu blândețe în brațe, apărată, ocrotită. Putea vedea lumina roșiatică a stelei Nemesis și putea simți vântul mângâindu-i obrajii. Se putea uita la norii care acopereau din când în când globul mai mare al stelei Nemesis, așa încât lumina pălea și devenea cenușie.

Dar putea distinge totul în jur, cu aceeași ușurință și când lumina era cenușie, și când era roșiatică; putea deosebi nuanțe și tonuri care alcătuiau combinații fascinante. Și, deși vântul devenea mai rece când lumina stelei Nemesis era ascunsă, ei nu-i era frig niciodată. Era ca și cum Erythro i-ar fi amplificat cumva acuitatea vizuală, ar fi încălzit cumva aerul din jurul ei, când era necesar, i-ar fi purtat de grijă în toate felurile.

Și putea vorbi cu Erythro. Se hotărâse să se gândească la celulele care alcătuiau viața pe Erythro chiar sub acest nume: Erythro. Planeta. De ce nu? Cum altfel ar fi putut să se gândească la interlocutorul ei? Luate individual, celulele erau doar atât: celule, la fel de primitive, ba chiar mai primitive, de fapt, decât celulele propriului ei corp. Numai totalitatea procariotelor alcătuia un organism care învăluia planeta într-o rețea, în care erau interconectate miliarde și miliarde de piese minuscule, rețea care într-atât umplea planeta și răzbătea peste tot și o ținea *în puterea* ei, încât putea fi considerată ca fiind planeta *însăși*.

Ce ciudat, gândi Marlene. Această formă gigantică de viață trebuie că habar n-avusese, până la venirea Coloniei Rotor, că mai exista și altceva viu în Univers, în afara sa.

Nu era obligată să-și păstreze întrebările și senzațiile numai în propria ei minte. Uneori, Erythro se înălța în fața ei ca un ușor abur fumuriu, închegându-se într-o fantomatică siluetă umană, cu contururi tremurătoare. Și întotdeauna această siluetă avea ceva din senzația de plutire pe care ți-o dă privitul unei ape curgătoare. Bineînțeles că, de fapt, nu asta vedea Marlene, dar simțea, dincolo de orice posibilitate de îndoială, că milioane de celule invizibile părăseau, în fiecare secundă, silueta, pentru a fi înlocuite de altele. Nici o procariotă nu putea supraviețui prea mult în afara peliculei sale de apă, așa că fiecare dintre ele făcea parte doar vremelnic din silueta respectivă, deși silueta putea fi prezentă atât de mult timp cât își dorea, fără a-și pierde vreodată identitatea.

Erythro nu mai luă niciodată forma lui Aurinel. Înțelesese, fără a i se spune direct, că nu era o idee bună. Acum, aparițiile ei erau neutre, schimbându-se ușor, în funcție de variațiile gândurilor Marlenei. Fata ajunsese la concluzia că Erythro îi putea urmări schimbările delicate ale tiparului mental mult mai bine decât era în stare ea însăși, iar silueta la asta se adapta, arătând, la un moment dat, asemănător cu cine știe ce siluetă pe care o vizualiza fata cu ochii minții, pentru ca apoi, pe măsură ce Marlene încerca să se concentreze asupra ei și s-o identifice, silueta să se modifice ușor, alunecând parcă, devenind altceva. Din când în când însă, Marlene surprindea, cu coada ochiului, fragmente recognoscibile: conturul obrazului mamei sale, nasul puternic al unchiului Siever, trăsături disparate ale unor fete și băieți pe care-i avusese colegi de școală.

Era o simfonie interactivă. Nu era atât o conversație, cât un soi de balet mental, pe care nu-l putea descrie, ceva infinit de liniștitor, de variat – în parte schimbarea aspectului, în parte schimbarea vocii, în parte schimbarea gândului.

Era un soi de conversație în atâtea dimensiuni, încât întoarcerea la o comunicare constând numai din cuvinte vorbite o făcea să se simtă plată și lipsită de viață. Darul ei de a sesiza și interpreta limbajul gesturilor înflorise acum în ceva ce mai demult nici nu-și închipuise că poate exista. Gândurile puteau fi împărtășite mult mai repede – și mai profund – decât prin intermediul procedeului rudimentar al vorbirii.

Erythro îi explică, sau mai bine zis o umplu de surpriza întâlnirii altor minți. *Minți.* Mai multe. O singură altă minte poate că ar fi fost mai ușor de conceput, de înțeles. O altă lume. O altă minte. Dar să întâlnești *mai multe* minți, aglomerate la un loc, fiecare diferită de toate celelalte, adunate toate într-un spațiu restrâns. Inimaginabil.

Gândurile care pătrundeau în mintea Marlenei, pe măsură ce Erythro se exprima, nu puteau fi traduse decât vag și nesatisfăcător în cuvinte. În spatele cuvintelor, revărsându-se și acoperindu-le, erau emoțiile, senzațiile, vibrațiile neuronice care o determinaseră pe Erythro să-și reordoneze ideile sfărâmate, contrazise de realitate. Experimentase asupra unora dintre aceste minți, sondându-le. Nu sondându-le în sensul în care ar folosi cuvântul o ființă omenească, ci într-un cu totul alt mod, de care cuvântul și gândul omenesc nu se apropiau decât foarte vag. Și unele dintre mințile sondate se prăbușiseră, se descompuseseră, deveniseră neplăcute. Erythro renunță să mai sondeze minți aleator și începu să le caute pe cele care puteau rezista contactului.

— Și m-ai găsit pe mine? zise Marlene.

— Te-am găsit pe tine.

— Dar de ce? De ce m-ai căutat? întrebă ea, nerăbdătoare.

Silueta tremură și deveni fumurie.

— Ca să te găsesc.

Nu era un răspuns.

— De ce vrei să fiu cu tine?

Silueta începu să se destrame și gândul fu trecător, fugar.

— Ca să fii cu mine.

Și silueta dispăru. Dar numai silueta. Marlene îi simțea însă, în continuare, protecția, felul cald în care o învăluia. Dar de ce dispăruse? Fuseseră de vină întrebările ei?

Auzi un sunet.

Pe o lume pustie, este posibil să cataloghezi ușor sunetele, pentru că nu sunt multe. Există sunetul apei care curge și freamătul mai delicat al vântului. Există zgomote previzibile pe care le faci chiar tu, pașii, foșnetul hainelor sau șuieratul respirației.

Marlene auzi ceva ce nu era nimic din toate acestea și se întorsese în direcția din care venise zgomotul. Pe deasupra stâncii din stânga ei apăru capul unui om.

Primul ei gând, firește, fu că era cineva din Dom, care venise s-o ia, și simți un val de furie. De ce se mai încăpățânau încă s-o caute? De acum înainte va refuza să mai poarte emițătorul și nu vor mai avea nici o posibilitate de a o localiza, decât dacă ies ei înșiși s-o caute, la întâmplare.

Dar nu recunoscu acel chip și, până acum, crezuse că a ajuns să cunoască pe toată lumea din Dom. Poate că nu cunoștea numele tuturor și nu știa aproape nimic despre mulți dintre ei, dar ar fi știut dacă mai văzuse vreodată sau nu chipul respectiv.

Iar acest chip nu-l mai văzuse niciodată, nicăieri în Dom.

Ochii aceia se holbau la ea. Gura era puțin deschisă, de parcă persoana respectivă ar fi gâfâit. Și apoi acel cineva, cine-o fi fost, sări peste vârful stâncii și porni alergând spre ea.

Fata nu se clinti. Protecția pe care o simțea în jurul ei era fermă și puternică. Nu-i era teamă.

Bărbatul se opri la vreo doi-trei metri în fața ei, cu ochii mari, cu brațele întinse, de parcă ar fi ajuns la o barieră de care nu putea trece și care-i răpise posibilitatea de a se mai apropia.

Într-un târziu, rosti cu voce sugrumată:

— Roseanne!

89

Marlene continuă să-l privească fix, studiindu-l cu atenție. Gesturile lui aproape imperceptibile erau nerăbdătoare și radiau o senzație de posesiune, apropiere, apartenență... a mea, a mea, a mea.

Marlene făcu un pas înapoi. Să fie oare cu putință? De ce ar reacționa el...

O amintire începoșată a unei holograme pe care o văzuse cândva, în copilărie...

Și, în cele din urmă, nu mai putu refuza să vadă adevărul. Oricât de imposibil ar fi părut, oricât de inimaginabil...

Fata se „ghemui" în învelișul ei protector și întrebă:

— Tată?

El se repezi înainte, de parcă ar fi vrut s-o ia în brațe, dar ea mai făcu un pas înapoi. El se opri, clătinându-se, apoi duse o mână la frunte, de parcă s-ar fi luptat cu amețeala. Spuse:

— Marlene. Am vrut să zic Marlene.

Îi pronunța numele incorect, observă Marlene. În două silabe. Dar pentru el era, probabil, corect. De unde să știe?

Un al doilea bărbat apăru lângă primul. Avea părul drept și negru, un chip larg, cu ochi înguști și ten gălbui. Marlene nu mai văzuse niciodată pe cineva asemănător. Rămase puțin cu gura căscată, dar făcu efortul de a o închide.

Cel de-al doilea om i se adresă primului, pe un ton scăzut și cu aerul că nu-i vine să creadă:

— Asta e *fiica ta*, Fisher?

Ochii Marlenei se deschiseră larg. Fisher. *Era* tatăl ei. Tatăl ei nu se uită la celălalt bărbat. Numai la ea.

— Da.

Celălalt spuse, și mai încet:

— Servit din prima mână, nu, Fisher? Vii aici și prima persoană pe care o întâlnești e chiar fiica ta?

Fisher păru a face un efort să-și ia ochii de la fiică-sa, dar nu izbuti.

— Cred că ai dreptate, Wu. Marlene, numele tău de familie e Fisher, nu-i așa? Mama ta este Eugenia Insigna. Am dreptate? Numele meu este Crile Fisher și sunt tatăl tău. – Întinse brațele spre ea.

Marlene era perfect conștientă de faptul că expresia de jind de pe chipul tatălui ei era reală, dar făcu încă o dată un pas înapoi și spuse rece:

— Cum se face că te afli aici?

— Am venit de pe Pământ să te găsesc. Să *te găsesc* pe tine. După toți acești ani.

— De ce ai vrut să mă găsești? M-ai părăsit când eram bebeluș.

— Am fost obligat atunci, dar am avut întotdeauna intenția de a mă întoarce după tine.

Și o altă voce – aspră, oțelită – interveni, spunând:

— Deci ai venit pentru Marlene? Pentru nimic altceva?

Eugenia Insigna stătea acolo, cu chipul palid, cu buzele aproape lipsite de culoare, golite de sânge, cu mâinile tremurând. În spatele ei se afla Siever Genarr, cu o expresie uluită, dar rămânând pe planul doi. Nici unul dintre ei nu purta costum de protecție. Insigna continuă, cu o voce sacadată, repezită, pe jumătate isterică:

— Am crezut că, poate, sunt oameni dintr-o altă Colonie, oameni din Sistemul Solar. Am crezut că, poate, e vreo formă de viață extraterestră. M-am gândit la fiecare posibilitate care mi-a trecut prin cap, dar printre toate gândurile care au dat năvală peste mine, după ce mi s-a spus că o navă străină asolizează, nici unul nu a fost că poate s-a întors Crile Fisher. Și încă după Marlene!

— Am venit împreună cu alți câțiva într-o misiune importantă. Acesta este Chao-Li Wu, unul dintre membrii echipajului. Și... Și...

— Și iată că ne întâlnim. Ți-a trecut vreo clipă prin cap că s-ar putea să dai ochii și cu mine? Sau nu te-ai mai gândit decât la Marlene? Care este acea misiune importantă? S-o găsești pe Marlene?

— Nu. Nu asta este misiunea. Asta este doar dorința mea.

— Și eu?

Fisher plecă ochii.

— Am venit după Marlene.

— Ai venit *după* ea? S-o iei cu tine?

— M-am gândit că... începu Fisher și apoi se poticni.

Wu îl privi mirat. Genarr se încruntă, gânditor și mânios. Insigna se răsuci spre fiica ei.

— Marlene, ai vrea să pleci undeva cu acest om?

— Nu plec nicăieri cu nimeni, mamă, răspunse Marlene calmă.

Insigna spuse răstit:

— Asta ți-e răspunsul, Crile. Nu poți să mă părăsești cu copilul de un an și să te întorci, cincisprezece ani mai târziu, cu un „Apropo, de-acum o preiau eu". Și la mine nici măcar nu ți-a trecut prin cap să te gândești. Este și fiica ta, din punct de vedere biologic, dar nimic mai mult. Este a mea în toate sensurile, cu dreptul pe care mi-l dau cincisprezece ani de dragoste și grijă pe care i le-am purtat.

Marlene interveni:

— Nu are rost să vă certați pe mine, mamă.

Chao-Li Wu făcu un pas înainte.

— Iertați-mă că intervin. Eu v-am fost prezentat, dar mie nu mi s-a prezentat nimeni. Dumneavoastră sunteți doamna...?

— Eugenia Insigna Fisher. Arătă cu degetul acuzator spre Fisher. Soția lui, *cândva*.

— Și aceasta este fiica dumneavoastră, doamnă?

— Da. Aceasta este Marlene Fisher.

Wu făcu o mică plecăciune.

— Și domnul de colo?

Genarr rosti:

— Sunt Siever Genarr, Comandantul Domului pe care îl vedeți în spatele meu, la orizont.

— A, bun. Domnule Comandant, aș dori să vă vorbesc. Îmi pare rău că am nimerit în mijlocul unei dispute familiale, dar aceasta nu are nici o legătură cu misiunea noastră.

— Și care este această misiune? mârâi fioros o altă voce. De ei se apropia, acum, un bărbat cu părul cărunt, cu colțurile gurii răsfrânte în jos și cu ceva în mână care semăna cu o armă.

— Bună, Siever, zise el când trecu pe lângă Genarr.

Genarr păru luat prin surprindere.

— Saltade. Tu de ce ești aici?

— Îl reprezint pe Guvernatorul Coloniei Rotor, Janus Pitt. Repet întrebarea mea către dumneavoastră, domnule. Care este misiunea dumneavoastră? Și care este numele dumneavoastră?

— Numele meu, zise Wu, e ușor de comunicat. Este doctor Chao-Li Wu. Și al dumneavoastră, domnule?

— Saltade Leverett.

— Bine v-am găsit. Venim cu gânduri pașnice, adăugă Wu, fără a pierde din ochi arma.

— Sper, răspunse Leverett, posomorât. Am șase nave cu mine și toate sunt atente la nava dumneavoastră.

— Adevărat? zise Wu. Această cupolă mică să aibă o flotă?

— Acest Dom este doar un mic avanpost, spuse Leverett. Eu am adus cu mine flota. Să nu credeți că este o cacealma.

— Vă voi crede pe cuvânt, spuse Wu. Dar unica noastră navă vine de pe Pământ. Am ajuns aici cu ea pentru că deținem tehnologia zborului cu viteze superluminice. Știți la ce mă refer? Călătoria prin hiperspațiu cu viteze mai mari decât viteza luminii.

— Știu la ce vă referiți.

Genarr interveni brusc.

— Domnul doctor Wu spune adevărul, Marlene?

— Da, unchiule Siever, răspunse fata.

— Interesant, murmură Genarr.

Wu continuă, calm:

— Sunt încântat că această tânără domnișoară mi-a confirmat spusele. Să înțeleg că dânsa este specialista Coloniei Rotor în probleme de zbor cu viteze superluminice?

— Nu este nevoie să înțelegeți nimic, replică Leverett, cu aerul că și-a pierdut răbdarea. De ce vă aflați aici? N-ați fost invitați.

— Nu, n-am fost. N-am știut că se află cineva aici care să aibă obiecții legate de prezența noastră. Dar vă rog insistent să nu cedați în mod inutil unui acces de nervozitate. La orice mișcare greșită din partea dumneavoastră, nava noastră va dispărea, pur și simplu, în hiperspațiu.

Marlene interveni rapid:

— Nu e sigur de asta.

Wu se încruntă:

— Sunt suficient de sigur. Și chiar dacă reușiți să distrugeți nava, baza noastră de pe Pământ știe unde ne aflăm și primește în mod regulat rapoartele noastre. Dacă ni se întâmplă ceva, următoarea expediție va fi una de cincizeci de nave superluminice de luptă. V-aș sfătui să nu riscați așa ceva, domnule.

Marlene interveni din nou:

— Nu e adevărat.

— Ce nu e adevărat, Marlene? întrebă Genarr.

— Nu e adevărat că baza de pe Pământ știe unde sunt, și el *știe* că nu e adevărat.

Genarr decise:

— Pentru mine e suficient. Saltade, acești oameni nu dispun de comunicații prin hiperspațiu.

Expresia lui Wu nu se schimbă.

— Vă bazați pe speculațiile unei adolescente?

— Nu este o speculație. Este o certitudine. Saltade, îți voi explica mai târziu. Acum, crede-mă pe cuvânt.

Marlene spuse brusc:

— Întrebați-l pe tatăl meu. El vă va spune.

Nu înțelegea prea bine cum ar fi putut tatăl ei să știe de capacitatea ei, pentru că, în mod sigur n-o avusese sau cel puțin n-o manifestase la vârsta de un an, dar faptul că el înțelegea era limpede pentru ea. Adevărul îi sărea în ochi, deși ceilalți n-aveau cum să-și dea seama.

Fisher rosti:

— N-are rost, Wu. Marlene poate vedea prin noi ca prin sticlă.

Pentru prima dată, sângele rece păru să-l părăsească pe Wu. Se încruntă și spuse răutăcios:

— Cum ai putea să știi ceva despre fata asta, chiar dacă este fiica ta? Doar n-ai mai văzut-o de când era în fașă.

— Cândva, am avut o soră mai mică, explică Fisher, pe un ton scăzut.

Genarr deveni brusc interesat și spuse cu aerul că a dezlegat enigma:

— Așadar, e ceva ereditar. Interesant. Ei bine, domnule Wu, vedeți că dispunem aici de un instrument care nu dă greș, nepermițând nici o cacealma. Haideți, așadar, să fim sinceri unii cu alții. De ce ați venit pe această planetă?

— Pentru a salva Sistemul Solar. Întrebați-o pe tânăra domnișoară – de vreme ce ea este autoritatea absolută – dacă de *data asta* spun adevărul.

Marlene răspunse:

— Firește că spuneți adevărul, domnule Wu. Cunoaștem și noi pericolul. Mama mea l-a descoperit.

Wu replică:

— Ei bine, l-am descoperit și noi, stimată domnișoară, și nu datorită ajutorului mamei dumitale.

Saltade Leverett privi de la unul la altul.

— Pot să întreb și eu despre ce vorbiți?

Genarr îi răspunse:

— Crede-mă, Saltade, Janus Pitt este la curent, în completă cunoștință de cauză. Îmi pare rău că nu ți-am spus, dar, dacă iei legătura cu

el, acum îți va spune. Spune-i că avem de-a face cu oameni care dispun de cunoștințele și tehnologia necesare pentru a călători cu viteze superioare vitezei luminii și că s-ar putea să cădem la o învoială.

20

Cei patru ședeau în apartamentul lui Siever Genarr din Dom, acesta din urmă încercând să nu se lase copleșit de senzația că istoria se scria chiar sub ochii săi. În istoria omenirii, aceasta era prima negociere interstelară. Dacă fiecare dintre cei patru nu avea să mai cucerească vreodată faima pentru nimic altceva și tot aveau să le rămână numele în analele istoriei galactice doar pentru ceea ce făceau acum.

Doi și doi.

Din partea Sistemului Solar se aflau Chao-Li Wu și Crile Fisher (din partea Pământului, de fapt, și cine și-ar fi închipuit că tocmai decadentul Pământ avea să reprezinte Sistemul Solar, că pământenii, și nu locuitorii vreunei Colonii moderne, aveau să intre în posesia zborului superluminic).

Wu era vorbăreț și subtil, aluziv, era matematician, dar unul înzestrat, în mod evident, cu o doză bună de pragmatism. Fisher, pe de altă parte (și Genarr nu se putuse obișnui cu ideea că îl vedea într-adevăr din nou), stătea tăcut, pierdut în gânduri și doar foarte rar deschidea gura să-și aducă și el contribuția.

De partea lui Siever Genarr se afla Saltade Leverett, bănuitor și încordat pentru că era în contact apropiat cu trei inși deodată, dar, cu toate acestea, foarte hotărât, lipsindu-i fluența cu care vorbea Wu și totuși neîntâmpinând probleme în a se face înțeles cu claritate.

Cât despre Genarr, el era la fel de tăcut ca Fisher, dar aștepta momentul potrivit să intervină în discuție, de vreme ce el singur știa ceva ce ceilalți trei nu știau.

Venise deja noaptea, trecuseră ore în șir. Fuseseră servite mai întâi prânzul, apoi cina. Existaseră și pauze pentru destinderea atmosferei și, în timpul uneia dintre ele, Genarr ieșise din apartamentul său și se dusese să le vadă pe Eugenia Insigna și pe Marlene.

— Nu merge rău deloc, le spuse el. Ambele părți au mult de câștigat.

— Și Crile? întrebă Insigna surescitată. A adus vorba de Marlene?

— Zău, Eugenia, ăsta nu e câtuși de puțin subiectul discuțiilor noastre. Nu a adus vorba despre ea. Cred însă că este foarte mâhnit în această privință.

— Așa-i trebuie, replică Insigna, cu un soi de satisfacție amară.

Genarr ezită.

— Tu ce părere ai, Marlene?

Marlene îl privi cu ochii ei întunecați, de nepătruns.

— Am depășit această etapă, unchiule Siever.

— Cu inima împietrită, murmură Genarr ca pentru sine.

Dar Insigna se răsti la el imediat:

— Și de ce n-ar fi? Doar a fost părăsită în leagăn.

— Nu am inima împietrită, spuse Marlene gânditoare. Dacă voi putea face ceva să-l liniștesc, o voi face. Dar locul meu nu e cu el, înțelegeți? Nici cu tine nu e, mamă. Îmi pare rău, dar locul meu e aici, pe Erythro. Unchiule Siever, îmi *vei spune* și mie ce s-a hotărât, da?

— Ți-am promis doar.

— Este foarte important.

— Știu.

— Ar trebui să fiu prezentă și eu la negocieri, în calitate de reprezentantă a lui Erythro.

— Îmi închipui că Erythro e deja acolo, dar vei lua și tu parte la discuții înainte să se termine. Și chiar dacă nu te-aș asigura eu de asta, așa cum am făcut, Marlene, cred că Erythro va avea grijă să se întâmple întocmai.

Apoi se întoarse la discuții. Chao-Li Wu se lăsase pe spate în scaunul său, iar chipul lui nu prezenta nici o urmă de oboseală.

— Permiteți-mi să recapitulez, zise el. În absența zborului superluminic, această Stea Vecină – o voi numi în continuare Nemesis, cum îi spuneți dumneavoastră – este steaua cea mai apropiată de Sistemul Solar, astfel încât orice navă, aflată în drum spre stele, se va opri cu siguranță întâi aici. Cu toate acestea, o dată ce toată omenirea dispune de tehnologia zborului cu viteze superluminice, distanța nu va mai fi considerată un factor decisiv, iar ființele omenești nu vor mai căuta cea mai apropiată stea, ci pe cea mai confortabilă. Va începe căutarea unor stele de tipul Soarelui, care să aibă pe orbita lor cel puțin o planetă de tipul Pământului. Nemesis va fi uitată, dată de-o parte. Rotor, care se pare că până acum și-a făcut un fetiș din păstrarea secretului poziției sale, pentru a-i împiedica pe alții să-l descopere și a-și putea rezerva întreg acest sistem planetar, nu mai este nevoit s-o facă. Nu numai că restul Coloniilor nu vor dori acest sistem, dar s-ar putea ca nici măcar Colonia Rotor însăși să nu-l mai considere dezirabil. Ar putea alege, dacă asta-i este dorința, să pornească în căutarea unor stele de tipul Soarelui. Există miliarde de astfel de stele în brațele spiralei Galaxiei noastre. Pentru ca Rotor să dispună de tehnologia zborului cu viteze

superluminice v-ar putea veni ideea că este suficient să îndreptați o armă asupra mea și să-mi cereți să vă spun tot ce știu. Eu sunt matematician, și încă teoretician, iar informațiile de care dispun sunt limitate. Chiar dacă ați reușit să ne capturați nava, ați afla foarte puține astfel. Ceea ce ar trebui să faceți, ar fi să trimiteți o delegație de ingineri și oameni de știință pe Pământ, acolo unde i-am putea pregăti adecvat. În schimb, noi vă cerem această planetă, pe care voi o numiți Erythro. Din câte am înțeles, nu ocupați la ora actuală planeta, cu excepția acestui Dom, care este folosit pentru cercetări astronomice și de alte feluri. Trăiți în Colonii. Dar, în vreme ce Coloniile Sistemului Solar pot pleca, pur și simplu, în căutarea unor stele asemănătoare Soarelui, oamenii de pe Pământ nu pot face la fel. Suntem miliarde de suflete care trebuie evacuate în câteva mii de ani și, pe măsură ce Nemesis se apropie din ce în ce mai mult de Sistemul Solar, Erythro va putea servi din ce în ce mai ușor drept escală pentru pământenii evacuați, până când vom descoperi planete de tip terestru pe care să transportăm populația respectivă. Ne vom întoarce pe Pământ ducând cu noi un locuitor rotorian, pe care îl veți alege dumneavoastră, ca dovadă că am fost, într-adevăr, aici. Vom construi mai multe nave care se vor întoarce aici și puteți fi siguri că vom reveni, fiindcă avem nevoie de Erythro. Atunci vom lua cu noi oameni de știință de-ai voștri, care vor învăța pe Pământ tot ce trebuie să știe în privința tehnologiei zborului cu viteze superluminice, tehnologie pe care, de altfel, o vom pune și la dispoziția celorlalte Colonii. Am reușit să fac sumarul a tot ceea ce-am hotărât?

Leverett spuse:

— Nu este chiar atât de simplu. Erythro va trebui terraformată dacă dorim să poată oferi adăpost unui număr apreciabil de pământeni.

— Da, am lăsat deoparte amănuntele, spuse Wu. Vor trebui și ele lămurite, dar nu de către noi.

— E adevărat, Guvernatorul Pitt și Consiliul vor trebui să decidă în numele Coloniei Rotor.

— Iar Parlamentul Globului va decide în numele Pământului, dar, când este atât de mult în joc, nu cred că se va întâmpla nimic neplăcut de nici una din părți.

— Vor trebui să existe și niște garanți. Cât de multă încredere putem avea în Pământ?

— Cam tot atâta cât poate avea și Pământul în Rotor, îmi închipui. Vor trece, probabil, un an - doi până se vor pune la punct toate măsurile de prevedere și garanțiile. Sau poate cinci ani. Poate chiar zece. În orice caz, sunt necesari ani buni până la construirea unui număr suficient de

nave cu care să începem, dar vom avea un program care va dura câteva mii de ani, unul care va lua sfârșit o dată cu necesara abandonare a Pământului și începerea colonizării Galaxiei.

— Presupunând că nu există alte inteligențe concurente care trebuie luate în considerare, mârâi Leverett.

— Este o presupunere pe care o putem face până la proba contrarie, când vom fi obligați să renunțăm la ea. Dar asta este ceva de viitor. Acum, vreți să vă consultați cu Guvernatorul? Vreți să alegeți un rotorian care să ne însoțească și să ne permiteți să plecăm înapoi spre Pământ, cât mai curând cu putință?

Fisher se aplecă înainte:

— Aș putea sugera, dacă-mi e permis, ca fiica mea, Marlene, să fie cea care...

Dar Genarr nu permise ca fraza să fie dusă la bun sfârșit.

— Îmi pare rău, Crile. Am întrebat-o. Nu dorește să părăsească această lume.

— Dacă ar însoți-o și mama ei, atunci...

— Nu, Crile, mama ei n-are nici o legătură cu hotărârea Marlenei. Chiar dacă, într-adevăr, ai dori ca Eugenia să vină cu tine și ea ar dori și hotărî același lucru, Marlene tot pe Erythro ar rămâne. Și nici dacă te-ai hotărî să rămâi aici, pentru a fi cu ea, nu s-ar schimba nimic. Este pierdută, atât pentru tine, cât și pentru mama ei.

Fisher rosti mânios:

— E doar un copil. Nu poate lua astfel de hotărâri.

— Din păcate pentru tine și pentru Eugenia, precum și pentru noi toți aici de față, ba chiar pentru tot restul omenirii, ea poate lua aceste hotărâri. De fapt, chiar i-am promis că, atunci când ne vom fi apropiat de finalul discuției, și cred că pot spune că ne-am apropiat, îi vom aduce la cunoștință hotărârile noastre.

— Nu cred că este necesar, spuse Wu.

Leverett îl susținu:

— Haide, Siever, doar nu trebuie să cerem permisiunea unei fetișcane.

— Vă rog să mă ascultați, spuse Genarr. *Este* necesar și *trebuie* s-o consultăm. Permiteți-mi să încercăm un experiment. Eu sunt de părere că Marlene trebuie adusă aici, astfel încât să-i putem spune ce am hotărât. Dacă vreunul dintre dumneavoastră crede că așa ceva nu este de dorit, să părăsească încăperea. Să se ridice, vă rog, și să iasă.

— Cred că ți-ai pierdut mințile, Siever, spuse Leverett. Nu am câtuși de puțin intenția de a mă juca acum cu o adolescentă. Vreau să-l contactez pe Pitt. Unde este transmițătorul?

Se ridică și, aproape instantaneu, se clătină și căzu. Wu se ridică, pe jumătate alarmat:

— Domnule Leverett...

Leverett se răsuci pe-o parte și ridică un braț:

— Să mă ajute cineva să mă ridic.

Genarr îl ajută să se ridice și să ia loc pe scaunul lui.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el.

— Nu sunt sigur, răspunse Leverett. M-a lovit o durere de cap insuportabilă, pentru o clipă.

— Așa încât nu ai putut părăsi încăperea. – Genarr se răsuci către Wu. – De vreme ce nici dumneavoastră nu considerați că este necesar s-o încunoștințăm pe Marlene de nimic, nu doriți să părăsiți încăperea?

Foarte atent, cu ochii ațintiți asupra lui Genarr, Wu se ridică încet de pe scaunul său, se crispă și se așeză la loc. Spuse politicos:

— Poate că ar fi mai bine să ne consultăm cu tânăra domnișoară.

Genarr replică:

— N-avem încotro. Pe această planetă cel puțin, dorința tinerei domnișoare e lege.

21

— *Nu!* spuse Marlene cu atâta putere, încât vocea ei atinse aproape intensitatea unui țipăt. Nu se poate!

— Ce nu se poate? întrebă Leverett și sprâncenele lui albe se apropiară de cuta adâncă săpată între ele.

— Să o folosiți pe Erythro ca escală, sau ca orice altceva.

Leverett se uită la ea lung și furios și deschise gura ca pentru a vorbi, dar Wu interveni:

— De ce nu, stimată domnișoară? Doar e o lume pustie, nefolosită.

— *Nu* este pustie. *Nu* este nefolosită. Unchiule Siever, *spune-le!*

Genarr începu:

— Marlene vrea să spună că Erythro este ocupată de nenumărate celule procariote capabile de fotosinteză. De aceea există oxigen în atmosfera planetei.

— Foarte bine, spuse Wu. Și ce mare deosebire e asta?

Genarr își drese vocea și continuă:

— Luate individual, celulele sunt atât de primitive pe cât poate fi o formă de viață care a depășit cu puțin stadiul de virus, dar se pare că nu pot fi tratate individual. Luate laolaltă, alcătuiesc un organism de o

extremă complexitate. Este un organism care învăluie toată suprafața planetei.

— Un organism? întrebă Wu politicos.

— Un organism unic, iar Marlene se referă la el sub același nume ca al planetei, de vreme ce sunt atât de strâns legate.

— Vorbiți serios? întrebă Wu. Dar cum de știți de existența unui asemenea organism?

— În principal, prin intermediul Marlenei.

— Prin intermediul acestei tinere care ar putea fi isterică, zise Wu?

Genarr ridică un deget în aer, în semn de avertisment.

— Nu spuneți nimic împotriva ei. Nu sunt sigur dacă Erythro – organismul – are simțul umorului. Știm de existența sa *în principal* datorită Marlenei, dar nu numai ei. Când Saltade Leverett s-a ridicat să plece, a fost trântit la podea. Cu puțin timp în urmă, când dumneavoastră v-ați ridicat pe jumătate de pe scaun, poate tot ca să părăsiți camera, a fost evident că nu v-ați simțit bine. Acestea sunt reacții provocate de Erythro. O protejează pe Marlene, acționând direct asupra minților noastre. În zilele de început ale existenței noastre pe această planetă, organismul a cauzat, fără voia sa, o mică epidemie a unei boli mintale, pe care noi am numit-o maladia erythrotică. Mă tem că, dacă dorește, poate cauza o deteriorare mintală irecuperabilă, iar dacă dorește, poate ucide. *Vă rog*, nu o puneți la încercare.

Fisher spuse:

— Vrei să spui că nu Marlene este cea care...

— Nu, Crile. Marlene are anumite capacități ieșite din comun, dar acestea nu se întind până la a fi dăunătoare celor din jurul ei. Erythro este cea periculoasă.

— Și cum o oprim? întreabă Fisher.

— Ascultând politicoși ce are Marlene de spus, pentru început. Apoi, lăsați-mă pe mine să-i vorbesc. Cel puțin pe mine Erythro mă cunoaște. Și credeți-mă când spun că vreau să salvăm Pământul. Nu am nici cea mai mică dorință de a cauza moartea a miliarde de suflete.

Se întoarse spre Marlene.

— Înțelegi, Marlene, nu-i așa, că Pământul este în pericol? Mama ta ți-a explicat că apropierea prea mare a stelei Nemesis ar putea distruge Pământul.

— *Știu* asta, unchiule Siever, spuse Marlene, cu o voce care trăda agonia interioară, dar Erythro își aparține sieși.

— Poate vrea să împartă planeta cu noi, Marlene. A permis existența Domului aici. Nu părem s-o deranjăm.

— Dar în Dom sunt mai puțin de o mie de oameni, care *rămân* în Dom. Pe Erythro n-o deranjează Domul, pentru că îi oferă ocazia de a studia mințile omenești.

— Va putea studia mințile omenești și mai bine când vor sosi aici și pământeni.

— Opt miliarde?

— Nu, nu toate cele opt miliarde. Vor veni și se vor stabili numai temporar, urmând apoi să plece în altă parte. La un moment dat, nu va exista aici decât o parte din populația terestră.

— Vor fi milioane. Sunt sigură că vor fi. Nu-i puteți înghesui pe toți într-un Dom și să le asigurați hrana și apa de care au nevoie. Va trebui să-i împrăștiați pe planetă și s-o terraformați. Erythro n-ar supraviețui. Ar fi nevoită să se apere.

— Ești sigură de asta?

— Da, ar trebui să se apere. Tu n-ai face-o?

— Dar ar însemna moartea a miliarde de oameni.

— Știu, dar nu pot face nimic. – Fata tăcu o vreme strângând din buze, apoi spuse brusc: Mai este o cale.

Lui Leverett i se trezi imediat interesul:

— Ce tot spune fata? întrebă el, țâfnos. Ce altă cale?

Marlene aruncă o privire scurtă în direcția lui Leverett, apoi se întoarse spre Genarr:

— Eu nu știu. Erythro știe. Cel puțin... Cel puțin, spuse ea, cunoștințele sunt aici, dar nu le poate explica.

Genarr ridică ambele brațe în aer, pentru a opri ploaia de întrebări.

— Lăsați-mă *pe mine* să vorbesc. – Apoi reveni foarte calm la Marlene: Marlene, fii liniștită. Dacă ești îngrijorată pentru Erythro, este inutil. Știi bine că se poate apăra de orice. Spune-mi la ce te referi când spui că Erythro nu poate explica.

Marlene gâfâia, cu răsuflarea tăiată.

— Erythro știe că soluția se află aici, dar nu dispune de experiența omenească, de știința omenească, de felul oamenilor de a gândi. Nu înțelege.

— Cunoștințele se află în mințile prezente aici?

— Da, unchiule Siever.

— Și Erythro nu le poate sonda?

— Le-ar deteriora. Numai mintea *mea* poate fi sondată fără a fi afectată.

— Sper că așa e, zise Genarr, dar ești tu cea care deține cunoștințele respective?

— Nu, bineînțeles că nu. Dar ar putea folosi mintea mea pentru a le sonda pe ale celorlalți prezenți aici. A ta. A tatălui meu. Toate.

— Și mințile noastre ar fi astfel în siguranță?

— Erythro crede că da, dar... Unchiule Siever, mi-e frică.

— Asta e o nebunie, șopti Wu, și Genarr duse repede un deget la buze.

Fisher se ridicase în picioare:

— Marlene, nu trebuie să...

Genarr îi făcu furios semn să se așeze la loc.

— Nu poți face nimic, Crile. E în joc soarta a miliarde de ființe omenești – doar repetăm asta la nesfârșit de câteva ore – iar organismului trebuie să i se permită să facă tot ce poate. Marlene!

Ochii Marlenei se răsuciseră spre tavan. Parcă era deja într-o transă.

— Unchiule Siever, șopti ea. Ține-mă.

Pe jumătate împiedicându-se, pe jumătate căzând, se îndreptă spre Genarr, care o prinse în brațe și o ținu strâns.

— Marlene. Relaxează-te. O să fie bine...

Se așază cu grijă la loc pe scaun, ținând în brațe trupul ei rigid.

92

Fu ca o explozie mută de lumină, care făcu întreg Universul să dispară. Nimic altceva nu mai exista.

Genarr nici măcar nu mai era conștient că este Genarr. Nici eul nu mai exista. Nu mai exista decât o ceață luminoasă, de o mare complexitate, care se întindea și se desfăcea în fâșii care, chiar în clipa separării lor, preluau și ele aceeași complexitate.

Un vârtej care se apropia, apoi se diminua și iar se extindea apropiindu-se. Și iar, și iar, hipnotic, ca ceva ce a existat dintotdeauna și va exista întotdeauna, fără sfârșit.

O cădere infinită într-o deschidere care se lărgea pe măsură ce se apropia, fără a deveni, totuși, vreodată mai amplă. O schimbare continuă, fără modificări. Mici impulsuri desfășurându-se în noi și noi complexități.

Iar și iar. Fără vreun sunet. Fără vreo senzație. Fără măcar vreo imagine. Numai conștiența existenței a ceva care avea proprietățile luminii, fără a fi totuși lumină. Era mintea devenind conștientă de sine.

Și apoi, dureros – dacă ar fi existat în Univers ceva numit durere – și cu un suspin – dacă ar fi existat în Univers ceva numit suspin – totul începu să scadă și să se învârtă și să se răsucească, tot mai repede și mai repede, devenind un punct luminos care mai clipi o dată și dispăru.

93

Universul era dureros de evident în existența sa.

Wu se întinse și întrebă:

— A mai simțit cineva asta?

Fisher aprobă printr-o înclinare a capului.

Leverett spuse:

— Ei bine, eu sunt convins. Dacă e o nebunie, suntem cu toții la fel de nebuni.

Dar Genarr o mai ținea încă în brațe pe Marlene, aplecat asupra ei, îndurerat. Fata abia mai respira.

— Marlene! Marlene!

Fisher se ridică greoi în picioare.

— E bine?

— Nu-mi dau seama, murmură Genarr. E în viață, dar asta nu e destul.

Ochii fetei se deschiseră. Se uită fix la Genarr, cu o privire goală și nefocalizată.

— Marlene, șopti Genarr cu disperare.

— Unchiule Siever, răspunse Marlene tot în șoaptă.

Genarr își permise să răsufle. Cel puțin îl recunoscuse.

— Nu te mișca, spuse el. Așteaptă să se termine.

— *S-a terminat.* Sunt atât de *bucuroasă* că s-a terminat.

— Dar ești bine?

Ea făcu o pauză, apoi spuse:

— Da, mă simt bine. Erythro zice că sunt bine.

— Ai găsit cunoștințele ascunse pe care presupunea că le avem? întrebă Wu.

— Da, domnule doctor Wu. Le-am găsit. Își trecu o mână peste fruntea asudată. De fapt, chiar dumneavoastră erați cel care le avea.

— Eu? ridică vocea Wu, nevenindu-i să creadă. Despre ce e vorba?

— *Eu* nu înțeleg, spuse Marlene. Dar poate dumneavoastră veți înțelege când am să încerc să vă descriu.

— Să-mi descrii ce?

— Ceva care este gravitație, dar care împinge lucrurile în loc să le atragă.

— Respingerea gravitațională, da, confirmă Wu. Este un fenomen care face parte din zborul cu viteze superluminice. Trase adânc aer în piept și se îndreptă de spate. Este o descoperire a mea.

— Atunci, spuse Marlene, dacă treci foarte aproape de Nemesis într-un zbor cu viteză superluminică, se va crea acest efect de respingere gravitațională. Cu cât treci mai repede, cu atât mai mare e și respingerea.

— Da, nava ar fi deviată din drum, împinsă într-o parte.

— Dar Nemesis n-ar fi, și ea, împinsă în direcția opusă?

— Ba da, invers proporțional cu masa, dar deplasarea stelei ar fi aproape insesizabilă, extrem de mică.

— Dar dacă procedura s-ar repeta, iar și iar, timp de sute de ani?

— Chiar și atunci deplasarea stelei Nemesis ar fi foarte mică.

— Dar traiectoria sa ar fi ușor modificată și, peste ani-lumină, deviația s-ar amplifica suficient ca Nemesis să treacă prin Sistemul Solar la o distanță destul de mare de Pământ pentru a nu-l afecta.

Wu îngână:

— Păi...

Leverett fu mai rapid:

— S-ar putea face, într-adevăr, așa ceva?

— Am putea încerca. Un asteroid, având o viteză normală și făcând saltul în hiperspațiu pentru o frântură infinitezimală dintr-o secundă, întorcându-se apoi în spațiu și la viteză normală, la milioane de kilometri distanță. Asteroizi orbitând în jurul stelei Nemesis, totdeauna efectuând saltul în hiperspațiu pe aceeași parte. – O clipă, rămase pierdut în gânduri. Apoi, parcă apărându-se: Dacă aș fi avut puțin timp la dispoziție, sunt sigur că mi-ar fi venit și mie ideea asta.

Genarr spuse:

— Puteți să vă bucurați de meritele descoperirii. La urma urmei, Marlene a cules-o doar din mintea dumneavoastră – Privi circular la ceilalți trei și completă: Ei bine, domnilor, în afară de cazul că se întâmplă ceva într-adevăr grav și neașteptat care să ne dea planurile peste cap, vă propun să uităm de ideea folosirii planetei Erythro pe post de stație de tranzit, lucru pe care oricum nu ni l-ar fi permis. Nu mai este nevoie să ne facem griji în legătură cu evacuarea Pământului, dacă învățăm să ne folosim deplin și eficient de respingerea gravitațională. Consider că situația s-a îmbunătățit remarcabil datorită prezenței Marlenei printre noi.

— Unchiule Siever, șopti Marlene.

— Da, dragă.

— Mi-e tare somn.

94

Tessa Wendel îl privi pe Crile Fisher cu gravitate.

— Îmi tot repet: „Te-ai întors". Într-un fel, parcă nu-mi venea să cred că te vei mai întoarce, încă din clipa când a devenit clar că i-am găsit pe rotorieni.

— Marlene a fost prima persoană, chiar prima persoană pe care am întâlnit-o.

Privea undeva în neant și Wendel îl lăsă în pace. Omul avea, evident, nevoie să se împace cu gândul. Iar ei aveau destule preocupări acum.

Luau cu ei un locuitor rotorian: Ranay D'Aubisson, neurofizician. Cu douăzeci de ani în urmă, aceasta lucrase într-un spital de pe Pământ. Trebuia să existe, dincolo de orice posibilitate de îndoială, oameni care să-și amintească de ea și s-o recunoască. Trebuia să existe acte care să servească la identificarea ei. Iar ea însăși avea să fie dovada vie a ceea ce realizaseră ei.

Și Wu se schimbase mult, era alt om. Era plin de planuri legate de folosirea respingerii gravitaționale pentru a influența traiectoria stelei Nemesis. (Acum îi spunea Nemesis, dar, dacă izbutea să elaboreze un plan de a-i modifica traiectoria oricât de puțin, existau șanse ca steaua să nu-și mai merite numele.)

Wu devenise și modest. Nu voia să fie considerat unicul descoperitor al soluției salvatoare, ceea ce pentru Wendel părea complet de necrezut. El susținea însă că proiectul fusese elaborat în cursul întâlnirii la care anticipase, cu contribuția tuturor celor prezenți, deși refuza să dea amănunte în această privință.

Mai mult decât atât, era hotărât să revină în Sistemul Nemesian și nu numai pentru a supraveghea proiectul. Voia să *fie* acolo. „Și dacă va trebui să mă întorc pe jos..." spunea el.

Wendel deveni conștientă de faptul că Fisher o privea cu o ușoară încruntare.

— De ce credeai că nu mă mai întorc, Tessa?

Ea se hotărî să trateze problema cu sinceritate.

— Soția ta este mai tânără decât mine, Crile, și nu vrea să se despartă de fiica ei. Eram sigură că așa va fi. Și, disperat cum erai s-o ai din nou pe fata ta, m-am gândit...

— Că voi rămâne cu Eugenia, fiindcă n-aș fi avut încotro?

— Ceva de felul ăsta.

Fisher scutură din cap.

— N-ar fi mers niciodată, indiferent de situație. La început, am crezut că era Roseanne, sora mea. În primul rând din cauza ochilor, dar avea și un aer asemănător cu al Roseannei, din alte puncte de vedere. Numai că este mult mai mult decât era Roseanne. Tessa, ea nu a fost ca un om, nu este ca un om. O să-ți explic mai târziu. O să... Clătină din cap.

— Lasă, Crile, spuse Wendel. Îmi explici când vei vrea.

— N-a fost o pierdere totală. Am văzut-o. E în viață. E bine, sănătoasă. Și cred că, de fapt, nici nu voiam să aflu mai mult, mă pot mulțumi cu atât. Cumva după... experiența aceea... Marlene a devenit...pur și simplu, Marlene. Pentru restul vieții mele, Tessa, *tu* ești tot ceea ce îmi doresc.

— Încerci să te adaptezi situației, Crile?

— O situație excelentă, Tessa. Voi fi în curând divorțat oficial. Și noi ne vom putea căsători oficial. Voi părăsi Colonia Rotor și steaua Nemesis, le voi lăsa lui Wu, iar noi doi ne vom putea stabili pe Pământ sau în orice altă Colonie dorești. Vom avea amândoi pensii bune și vom putea în sfârșit să lăsăm Galaxia și problemele ei în grija altora. Am făcut destule, Tessa. Firește, dacă ești și tu de aceeași părere, dacă asta îți dorești și tu.

— Abia aștept, Crile.

O oră mai târziu erau încă îmbrățișați.

95

Eugenia Insigna zise:

— Mă bucur că n-am fost acolo. Mă tot gândesc la asta. Biata Marlene! Ce speriată trebuie să fi fost!

— Da, a fost. Dar a făcut-o. ea a făcut posibilă salvarea Pământului. Nici chiar Pitt nu mai poate face nimic acum. Într-un anumit sens, munca lui de-o viață a devenit inutilă, lipsită de înțeles. Nu numai că întregul său proiect de construire în secret a unei civilizații noi nu mai are sens, dar mai este și nevoit să ajute la supravegherea proiectului pentru salvarea Pământului. *Trebuie* s-o facă, n-are încotro. Colonia Rotor nu mai este ascunsă, misterioasă. Se poate ajunge la ea oricând și, oricine de pe Pământ, sau de aiurea, se va întoarce împotriva noastră dacă nu ne alăturăm din nou rasei umane. Și toate astea nu s-ar fi putut întâmpla fără Marlene.

Insigna nu se gândea însă la așa ceva.

— Dar când a fost speriată, zise ea, cu adevărat speriată, la *tine* a apelat, nu la Crile.

— Da.

— Și *tu* ai ținut-o în brațe, nu Crile.

— Da, Eugenia, dar nu fă ceva mistic din asta. Pe mine mă cunoștea, pe Crile nu.

— Eram sigură că vei găsi tu o explicație foarte rezonabilă, Siever. Așa ești tu. Dar eu mă bucur că la tine a apelat. El n-o merita.

— E drept. N-o merita. Dar acum, te rog, Eugenia, las-o baltă. Crile pleacă. Nu se va mai întoarce niciodată. Și-a văzut fiica. A asistat la strădania ei de a oferi o cale de salvare Pământului. Nu mă deranjează asta, era dreptul lui, și nu cred că ar trebui să te deranjeze nici pe tine. Așa că, dacă nu te superi, voi schimba subiectul. Știai că doamna doctor Ranay D'Aubisson este cea care pleacă înapoi cu echipa?

— Da, toată lumea vorbește despre asta. Nu știu cum se face, dar nu cred c-o să-i duc dorul deloc. Nu mi s-a părut niciodată prea înțelegătoare cu Marlene.

— Nici tu n-ai fost așa întotdeauna, Eugenia. Pentru Ranay această plecare e ceva extraordinar. O dată ce a realizat că așa-zisa maladie erythrotică nu era, de fapt, un domeniu folositor de studiu, munca ei aici și-a pierdut sensul, scopul, pe când pe Pământ poate introduce sistemul nostru de scanare cerebrală și poate avea, așadar, o viață profesională împlinită.

— Foarte bine. Cu atât mai bine pentru ea.

— Dar Wu se va întoarce. Un om neobișnuit de inteligent. Creierul lui a pus la dispoziție soluția salvării Pământului. Știi, sunt sigur că la întoarcere, când va veni să lucreze la efectul de respingere, adevărata lui dorință va fi să rămână pe Erythro. Organismul de pe Erythro l-a ales așa cum a ales-o și pe Marlene. Și ce e încă și mai nostim, cred că l-a ales și pe Leverett.

— Dar ce sistem crezi că folosește, Siever?

— Adică de ce l-a ales pe Wu, și nu pe Crile? De ce îl vrea pe Leverett, și nu pe mine?

— Ei bine, înțeleg că Wu este un om dotat cu o inteligență mult mai complexă, superioară oricum celei a lui Crile, dar, Siever, tu ești *mult* mai bun ca Leverett. Nu cred că aș vrea să te pierd.

— Mulțumesc. Presupun că organismul de pe Erythro are un criteriu al său. Și cred că am chiar o idee vagă despre care ar putea fi acesta.

— Într-adevăr?

— Da. Când ne-a sondat mintea, asta a însemnat că, prin intermediul Marlenei, organismul de pe Erythro a pătruns el însuși în mințile

noastre. Am impresia că am surprins niște fragmente din gândurile organismului, atunci. Nu în mod conștient, desigur, dar, când totul s-a terminat, mi s-a părut că știu lucruri pe care înainte nu le știusem. Marlene are straniul dar care-i permite să comunice cu organismul și care îi permite acestuia să folosească mintea Marlenei pentru sondarea altor minți, dar cred că ăsta e doar un avantaj practic. Însă, de ales a ales-o pentru un motiv mult mai neobișnuit.

— Care ar fi acela?

— Închipuie-ți că ești o bucată de sfoară, Eugenia. Cum te-ai simți dacă brusc, pe neașteptate, ai întâlni o bucată de dantelă? Închipuie-ți că ești un cerc. Ce-ai simți când te-ai întâlni cu o sferă colorată? Erythro nu cunoștea decât o singură minte: a sa. Mintea sa era uriașă, dar... banală. Este ceea ce este, numai pentru că este alcătuită din miliarde de unități celulare, toate slab conectate. Apoi a întâlnit minți omenești, în care unitățile celulare sunt mai puține în comparație cu organismul, dar în care există un număr incredibil de interconectări, o incredibilă complexitate. Dantelă în loc de sfoară. Probabil organismul a fost copleșit de frumusețea spectacolului. Iar mintea Marlenei trebuie că i s-a părut cea mai frumoasă dintre toate. *De asta* a acaparat-o astfel. Tu n-ai face la fel, dacă ai avea șansa să pui mâna pe un Rembrandt sau un Van Gogh autentic? De asta a protejat-o cu atâta ardoare. Tu n-ai fi apărat o mare operă de artă? Și totuși, ai expus-o riscului de dragul omenirii. N-a fost ușor pentru Marlene, dar din partea organismului a fost un gest... nobil. Mă rog, asta consider eu că este organismul de pe Erythro. Îl consider un cunoscător de artă, un colecționar de minți frumoase.

Insigna râse:

— Conform acestei teorii, înseamnă că Wu și Leverett ar trebui să aibă minți foarte frumoase.

— Probabil că au, din punctul de vedere al lui Erythro. Și va continua să colecționeze când vor sosi savanții de pe Pământ. Știi, va sfârși prin a aduna aici un grup de ființe omenești foarte diferite. Grupul de pe Erythro. I-ar putea ajuta să găsească noi cămine în spațiu, astfel încât, într-un târziu, Galaxia ar putea avea două feluri de lumi: lumi populate de pământeni și lumi de pionieri mai eficienți, adevărații Călători Spațiali. Mă întreb cum ar funcționa așa ceva. Sunt sigur că viitorul ar fi al lor, al celor din urmă. Și parcă, într-un fel, îmi pare rău.

— Nu te gândi la asta, îl îndemnă Insigna însuflețită. Lasă-i pe oamenii viitorului să se confrunte cu viitorul, la timpul lor. Acum însă, tu și cu mine suntem doar ființe omenești, care se judecă una pe alta, în funcție de standarde omenești.

Genarr zâmbi, plin de bucurie, și chipul său, plăcut și cumsecade, se lumină.

— Mă bucur, firește, de acest lucru și cred că mintea ta este frumoasă și poate că și tu o găsești pe a mea tot atât de frumoasă.

— Of, Siever, întotdeauna am fost de această părere. Întotdeauna.

Surâsul lui Genarr se estompă puțin:

— Dar mai sunt și alte feluri de frumusețe, știi.

— Pentru mine, de-acum înainte, nu. Tu ai toată frumusețea care mă interesează. Siever, am pierdut dimineața, tu și cu mine. Dar mai avem încă după-amiaza.

— În acest caz, ce mi-aș mai putea dori altceva, Eugenia? Dimineața a fost pierdută cu folos, dacă, măcar, ne putem bucura de după-amiază împreună.

Și mâinile lor se atinseră.

EPILOG

Din nou, Janus Pitt stătea închis în biroul său, singur.

Pitica roșie nu mai reprezenta acum un motor al morții. Era, pur și simplu, o pitică roșie, care avea să fie împinsă la o parte de o omenire din ce în ce mai arogantă, a cărei putere creștea.

Dar Nemesis exista încă, deși nu sub chipul stelei.

De miliarde de ani, viața pe Pământ fusese izolată, ca un experiment de sine stătător, cu urcușurile și coborâșurile ei, cu perioadele ei de înflorire sau de vaste exterminări. Poate mai erau și alte lumi unde exista viață, fiecare izolată de miliarde de ani. Toate experimentele însă, toate sau aproape toate, erau sortite a fi eșecuri în cele din urmă, mai devreme sau mai târziu. Dar dintre ele avea să se aleagă una, sau poate două, care să merite sacrificiul tuturor celorlalte. Asta, însă, putea fi adevărat numai cu condiția ca Universul să fie suficient de mare pentru a izola toate experimentele. Dacă Rotor ar fi fost izolată, ca Pământul și ca Sistemul Solar, poate că ar fi fost unul dintre experimentele reușite.

Dar acum...

Își încleștă pumnii de furie... și de disperare. Acum știa că omenirea avea să treacă de la o stea la alta cu aceeași ușurință cu care trecuse pe vremuri de pe un continent pe altul și, mai demult, de la o regiune la alta. Nu va mai exista izolare, nu vor mai exista experimente de sine stătătoare. Marele *lui* experiment fusese descoperit și distrus.

Aceeași anarhie, aceeași degenerare, aceeași gândire necumpătată și lipsită de perspectivă, toate disonanțele sociale și culturale aveau să continue să existe și să domine orice altceva, de data aceasta la scara întregii Galaxii.

Oare ce se va întâmpla de acum înainte? Aveau să apară imperii galactice? Toate păcatele și nebuniile aveau oare să se extindă de la nivelul unei singure lumi la cel a milioane de lumi? Toate durerile și greutățile aveau să fie oribil amplificate?

Cine va mai putea înțelege o Galaxie, când nimeni nu fusese în stare să înțeleagă o singură lume? Cine va mai putea învăța cum să interpreteze tendințele și să prevadă viitorul unei întregi Galaxii plină până la refuz de omenire?

Venise, într-adevăr, clipa răzbunării divine, Nemesis.

CUPRINS

1. Marlene 8
2. Nemesis 19
3. Mama 31
4. Tatăl 36
5. Darul 49
6. Abordarea 54
7. Distrugere? 62
8. Agentul 71
9. Erythro 79
10. Persuasiune 89
11. Orbita 96
12. Mânie 99
13. Domul 109
14. Pescuitul 128
15. Maladia 138
16. Hiperspațiu 144
17. În siguranță? 155
18. Viteza superluminică 163
19. Hotărârea 175
20. Dovada 182
21. Scanarea cerebrală 196
22. Asteroidul 208
23. Zborul 212
24. Detectorul 224
25. Suprafața 233
26. Planeta 246
27. Viață 255
28. Decolarea 264
29. Inamicul 274
30. Tranziție 282
31. Numele 286
32. Pierduți 300
33. Mintea 310
34. Aproape 320
35. Convergențe 332
36. Întâlnirea 355

Epilog 385

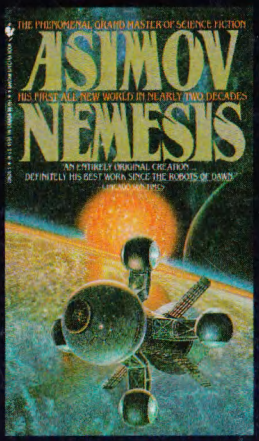
THE PHENOMENAL GRAND MASTER OF SCIENCE FICTION
ASIMOV
HIS FIRST ALL-NEW WORLD IN NEARLY TWO DECADES
NEMESIS
"AN ENTIRELY ORIGINAL CREATION... DEFINITELY HIS BEST WORK SINCE THE ROBOTS OF DAWN"

Despre NEMESIS, Orson Scott Card scria că este „cu certitudine, unul dintre cele mai bune romane ale SF-ului mondial".

În secolul douăzeci și trei, pionierii spațiului au evadat din „închisoarea" prea aglomerată a Pământului pentru a-și duce viața în așezări orbitale independente. Una dintre aceste Colonii, Rotor, s-a desprins complet de Sistemul Solar, stabilindu-se pe orbita unei stele roșii necunoscute, aflată la o distanță de doi ani-lumină de Pământ, pe care au denumit-o Nemesis.

O adolescentă în vârstă de cincisprezece ani de pe Rotor a aflat despre cumplita amenințare pe care o reprezintă Nemesis pentru pământeni. Fata este, însă, în imposibilitate de a-i preveni pe aceștia de pericolul care-i paște. În scurt timp, ea își va da seama că Nemesis reprezintă un pericol și pentru Rotor. În curând, va depinde numai de ea, singură, să salveze atât Pământul, cât și Colonia Rotor, în vreme ce acestea, atrase inexorabil de Nemesis, steaua morții, alunecă din ce în ce mai repede pe calea dezastrului.

ISBN 973-601-614-5
9 789736 016141

Editura **Teora**
SF NEMESIS, ASIMOV
Cod 614
Lei 99.000